

Ninh Tiên Sinh, Đã Lâu Không Gặp!

Contents

Ninh Tiên Sinh, Đã Lâu Không Gặp!	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	16
5. Chương 5	22
6. Chương 6	28
7. Chương 7	34
8. Chương 8	39
9. Chương 9	44
10. Chương 10	49
11. Chương 11	54
12. Chương 12	60
13. Chương 13	65
14. Chương 14	70
15. Chương 15	74
16. Chương 16: Anh Thích Chị Của Em Có Phải Hay Không?	81
17. Chương 17: Tiểu Quân , Tôi Thành Phố B	87
18. Chương 18: Giúp Tổ Đem Quyền Sách Này Đưa Cho Nguyễn Chanh	92
19. Chương 19	99
20. Chương 20: Là Tổ, Ninh Quân	104
21. Chương 21	109
22. Chương 22: Điều Kiện Của Cậu Chẳng Lẽ Đuối Không Kịp Nguyễn Chanh À. ?	115
23. Chương 23: Hai Người Ngồi Rất Gần, Ninh Quân Ngửi Thấy Được Mùi Hương Nhàn Nhạt Trên Người Cô	119
24. Chương 24: Cậu Muốn Chụp Tổ?	122
25. Chương 25: “vậy Anh Sẽ Tổ Tình Với Em.”	126
26. Chương 26: Trừ Em Ra, Không Còn Ai Cả	132
27. Chương 27: Một Cái Tay Đặt Trên Ngực Cô : ” Lớn Hơn Rồi ”	137
28. Chương 28: Nguyễn Chanh Rõ Ràng Cảm Nhận Được Cái Chỗ Nóng Rực Kia	142
29. Chương 29: Ninh Quân Cảm Nhận Được Cái Gì Gọi Là ” Vui Quá Hoá Buồn ”	147
30. Chương 30: Không Có, Chỉ Là Đang Nhớ Em	151
31. Chương 31: Ba Cô Dịch Cho Nhà Em Mượn Tiền Xoay Sở	157
32. Chương 32: You Are My Princess	160
33. Chương 33: Đôi Mắt Ninh Quân Như Lửa Đốt Mà Nhìn Chằm Chằm Vào Cô	165
34. Chương 34: “a... Ninh Tiên Sinh, Thực Sự Là Tài Đại Khí Thô!*”	170
35. Chương 35: Nguyễn Chanh Thấy Rõ Trên Người Anh Chỉ Mặc Một Chiếc Quần Đùi Màu Xám 175	
36. Chương 36: Chanh Chanh, Anh Khó Chịu...em Sờ Đi	179
37. Chương 37: Thị Sùng Sinh Kiêu	184
38. Chương 38: Đây Cũng Là Lần Đầu Của Ninh Quân, Anh Vụng Về Tính Toán	189
39. Chương 39	193
40. Chương 40: Ninh Quân Cắn Tai Cô: “hết Rồi Sao?”	197

41. Chương 41: Bóng Đêm Dịu Dàng, Trong Phòng Triều Miên	201
42. Chương 42: Chúng Ta Kết Hôn Đi	207
43. Chương 43: Nếu Như Anh Không Muốn Em Đi Thì Sao	211
44. Chương 44: Ninh Quân, Đồ Khốn Khiếp!	216
45. Chương 45: Anh Chờ Em Trở Lại	221
46. Chương 46: Nguyễn Chanh Mang Thai	228
47. Chương 47: “sao Không Thay Đổi? Sau Đây Hai Ta Chung Hộ Khẩu Rồi.”	231
48. Chương 48: Không Nghĩ Tới Hiện Tại Cậu Ấy Là ‘bạn Trai 24 Điều Tốt’	236
49. Chương 49: Nguyễn Chanh Vuốt Hàng Lông Mày Của Anh, “ninh Quân, Em Yêu Anh.” . . .	239
50. Chương 50: Ngoại Truyện (the End)	242

Ninh Tiên Sinh, Đã Lâu Không Gặp!

Giới thiệu

Edit: Jane - Beta: ThầnHán Việt: Ninh tiên sinh, hảo cửu bất kiến Thể loại: Hiện đại, ngọt, sủng, thanh xuân vườn trường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ninh-tien-sinh-da-lau-khong-gap>

1. Chương 1

Edit: Doãn Uyển Du

Beta: Doãn Thiên

Đầu tháng chín ở Lăng thành, nhiệt độ hơn 30 độ, thời tiết hơi nóng nhưng cũng không khiến người ta khó chịu.

Sáng sớm chủ nhật, Nguyễn Chanh sau khi rời giường liền xuống ngay phòng bếp, bận rộn làm việc. Cô vừa làm vừa ngâm nga bài hát, nhẹ nhàng đi qua đi lại.

Mẹ Nguyễn nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ, bà vội vàng đi vào phòng bếp gọi con gái.

“Chanh Chanh, hôm nay không phải là con muốn cùng bạn học đi hoạt động ngoại khoá à?”

Nguyễn Chanh không nhanh không chậm mở ra lò nướng, giọng điệu ôn nhu: ” Con biết rồi. Mẹ à, mẹ ném thử chuối tiêu nướng con làm xem.” Cô chỉ mặc váy ngủ màu lam nhạt, dáng người tinh tế, tóc dùng dây thun cột nhẹ thành một cái đuôi ngựa, vừa đáng yêu lại vừa lộ ra tinh thần phấn chấn.

Mẹ Nguyễn ném thử một miếng, hương vị không tồi, không ngọt cũng không ngán.

“Chanh Chanh, con bây giờ lên trung học rồi, học tập phải để lên hàng đầu đó.”

Nguyễn Chanh dạ một tiếng.

Trường trung học trực thuộc đại học D đã khai giảng một tuần, Nguyễn Chanh ngay cả một điểm giống học sinh cấp ba cũng không có.

“Hay qua lại với bạn bè là rất tốt. Lần sau, lớp các con có hoạt động ngoại khoá gì, con có thể mời bạn đến nhà chúng ta.”

Nhà họ Nguyễn làm trong ngành thực phẩm, bánh mì “Chanh Tâm” đều có các đại lí trên cả nước. Trong tỉnh C, có một hai cửa hàng, còn ở thành phố D có mười sáu chi nhánh.

Nguyễn Chanh rửa tay: “Lớp chúng con bạn học đều rất tốt.”

Mẹ Nguyễn sờ sờ mái tóc cô: ” Con đã quen hết với bạn cùng lớp chưa?”

Nguyễn Chanh chớp mắt mấy cái: “... Rồi ạ.”

Mẹ Nguyễn hơi lo lắng, bạn cùng lớp của con gái hồi sơ trung không có ai đậu vào cao trung cùng với cô. Hoàn cảnh mới, gánh nặng học tập lại nặng, không biết Nguyễn Chanh có thể thích ứng được hay không.

Kỳ thi Đại học cạnh tranh quá lớn, vốn nhà họ Nguyễn định cho cô học ở trường ngoại ngữ, kết quả là thành tích thi cao trung của Nguyễn Chanh lại đủ điểm đậu vào trường cao trung tốt nhất khu, mặc dù chỉ là điểm gần với điểm sàn lọc.

Nếu không phải là vào ngày diễn ra cuộc thi, Nguyễn Chanh đã ăn hết món bánh ngọt nhân kem của ba Nguyễn, thì có khi điểm thi sẽ rất cao. Cô có thể dựa vào thực lực của mình để thi đậu vào trường trung học thuộc đại học D, trong lòng ba Nguyễn cảm thấy vô cùng kiêu ngạo.

Ngày hôm sau, khi điểm thi cao trung được công bố, tiệm bánh Chanh Tâm giảm giá 15% toàn bộ số bánh ngày hôm đó. Chưa kể ba Nguyễn còn muốn dán băng rôn cực lớn để nhiệt liệt chúc mừng Nguyễn Chanh trúng tuyển trường cao trung trực thuộc đại học D.

Nguyễn Chanh thay xong đồng phục, nói: “Mẹ, con đi nha.”

Mẹ Nguyễn: “Để mẹ lái xe đưa con đi.”

“Đừng mà, con đã lớn ngần này rồi mà mẹ.”

Lớn cái gì chứ! Bất quá con mới mười lăm tuổi thôi mà.

Nguyễn Chanh đi ra khỏi tiểu khu, cô đón xe đi đến công viên đã hẹn. Cuối tuần trên đường còn kẹt xe, cô cúi đầu nhìn xem thời gian trên đồng hồ. Bây giờ đã qua thời gian hẹn mười lăm phút rồi.

Nguyễn Chanh dạo một vòng trước cổng công viên, không nhìn thấy bóng người quen thuộc nào cả. Vì là cuối tuần nên người ở công viên đông hơn ngày thường một chút.

Nguyễn Chanh định đi thẳng đến chỗ hẹn hôm nay, chợt thấy một nam sinh dáng người cao ráo, cũng mặc đồng phục trường cao trung trực thuộc đại học D, áo sơ mi trắng, quần xanh đen.

Bạn học này cũng đến muộn như cô?

Trên lưng nam sinh đeo balo đen, chân đi giày thể thao màu trắng. Một tay anh để trong túi quần, anh đi vài bước đến chiếc ghế đối diện rồi ngồi xuống. Balo trên vai tùy ý đặt sang một bên, anh dựa lưng vào ghế, dáng vẻ lười biếng. Nhận ra ánh mắt của cô, anh cũng nhìn qua. Ánh mắt hai người cứ như vậy mà chạm nhau.

Khuôn mặt trắng trẻo, mũi cao thẳng, là thiếu niên điển trai, sáng sủa như ánh nắng mặt trời.

Trong đại não Nguyễn Chanh nhanh chóng lục lại tên của mấy người bạn cùng lớp trong ký ức, bạn học này tên gì nhỉ...

Nam sinh lấy hai tờ giấy trong balo ra, anh hơi cúi đầu, ánh mắt rơi vào đề mục bài thi.

Cậu ta vậy mà vào công viên làm bài tập...

Nguyễn Chanh vô thức kéo balo đựng sách của mình. Bài tập cô còn chưa làm, hôm nay tới tham gia hoạt động nhóm, cô cố ý đem bài tập đi. Cô từ nhỏ đã không thích làm bài tập, mỗi lần nghỉ, em họ đến nhà chơi, Nguyễn Chanh sẽ làm đồ ăn ngon, đồ dành em họ cam tâm tình nguyện giúp cô làm.

Một phút sau, Nguyễn Chanh chậm rãi đi đến trước mặt nam sinh đó. Cô nuốt nước bọt, giọng nói dễ nghe: “Chúng ta tới trễ, bọn họ hẳn là đã đi rồi.”

Tay nam sinh kia ngừng viết chữ, hai tay kia trắng nõn lại trông rất đẹp mắt: “Nguyễn Chanh.” Anh kêu tên cô rất rõ ràng, ngay cả giọng mũi cũng đều chính xác.

Nguyễn Chanh nhàn nhạt cười một tiếng: “Cậu làm bài tập à?” Cô chợt dạ, người ta nhớ kỹ tên của cô, còn cô không biết anh là ai...

Lựa chọn biểu đồ, điền chỗ trống, anh đều làm xong rồi nha...

Công viên yên tĩnh, gió nhẹ nhàng thổi, trong không khí thoang thoảng hương hoa, rất dễ chịu.

Một phút sau, Nguyễn Chanh có chút ngại ngùng hỏi: “Bạn học, ngại quá, cậu có thể giúp tớ một chuyện không?”

Bạn học?

Nam sinh chần chờ vài giây: “Ừ?” Thanh âm ôn thuận.

Trong lòng Nguyễn Chanh cảm thấy vui vẻ, hai con ngươi sáng long lanh: “Tay tớ đang bị thương, cậu có thể giúp tớ giải đề không?”

Cô giơ tay phải lên, trên ngón trỏ có miếng băng cá nhân dán vết thương lại. Cô nhìn chăm chăm vào nam sinh, khẩn cầu một cách đầy thành ý, lại có thêm vài phần đáng thương. Nguyễn Chanh đáng vẻ ngọt ngào như vậy, cho dù là ai thì cũng sẽ không thể cự tuyệt được.

Nam sinh kinh ngạc mấy giây, sau đó mỉm cười: “Cậu lấy bài thi ra đi.” Lời ít mà ý nhiều.

Trong lòng Nguyễn Chanh nháy mắt liền nở hoa, cô đem bài thi số học lấy ra.

Nam sinh cầm bút của mình, một lần nữa cúi đầu xuống.

Nguyễn Chanh ngồi cạnh anh, chữ viết cũng đẹp mắt lắm nha. Ừ, người như anh đều như thế. Cô quang minh chính đại nhìn mặt anh, lông mi thật dài, lông mày bị tóc che khuất một chút, nhưng cũng nhìn rất đẹp. Cô có hơi thất thần...

Nam sinh hơi nhúc nhích người: “Nguyễn Chanh...”

Nguyễn Chanh sững sờ: “Cần tớ làm gì à?”

Khoé môi nam sinh nhẹ nhàng cong lên: “Cậu dựa vào tớ hơi gần.” Còn gần thêm chút nữa thôi là cô dán lên người anh luôn rồi.

Nguyễn Chanh lúng túng, cô lập tức di chuyển khỏi vị trí, trong nháy mắt ngồi xuống chiếc ghế bên kia.

Cơn gió khẽ thoảng qua làm lay động những tán lá trên cây tùng cao lớn. Trên cây, có một chú sóc tinh nghịch, trong tay cầm theo quả thông nhỏ.

Nguyễn Chanh nắm chặt tay, từ từ điều chỉnh lại nhịp tim. Thật mất mặt mà....Cô chẳng qua là cảm thấy đáng vẻ của anh rất đẹp. Nhìn qua.... cảm giác rất ngon miệng, trông rất giống kẹo sữa lắc... ngọt ngọt thơm thơm.

Ngày mai cô sẽ mời anh đi ăn vậy, coi như là để cảm ơn anh đi.

Nguyễn Chanh tự nghịch ngón tay của mình. Nếu có người có thể mỗi ngày đều giúp cô làm bài tập thì tốt biết bao nhiêu...

Cô ngược mắt nhìn bầu trời xanh thẳm, sạch sẽ, trong lành, lại nhìn sang người thiếu niên yên tĩnh đẹp như tranh vẽ ngồi bên cạnh mình.

Cô lại hy vọng xa vời rồi đó!

Chỉ một lúc sau, cuối cùng nam sinh cũng làm xong hết mấy câu hỏi, đưa bài thi lại cho cô.

Nguyễn Chanh tỉ mỉ xem xét, trong giọng nói lộ ra mấy phần kinh ngạc: “Cậu đều làm xong rồi ư? Sao cậu lại làm xong nhanh như vậy chứ?”

Nam sinh thu dọn đồ đạc: “Cậu kiểm tra một chút, xem thử có chỗ nào không đúng.”

Nguyễn Chanh khoát khoát tay: “Không cần đâu. Tớ tin cậu.”

Đôi mắt nam sinh, lòng đen lòng trắng rõ ràng: “Ừ.”

Nguyễn Chanh cong khóe miệng, hỏi: “Chúng ta không đi tìm bọn họ sao?”

Ánh mắt nam sinh rơi trên lúm đồng tiền của cô: “Không đi.”

Nguyễn Chanh: “Vậy mai gặp lại nhé.” Cô nhìn theo bóng dáng anh đang đi xa dần.

Nửa giờ sau, Ninh Quân về đến nhà, cậu cầm bình coca uống.

Cô họ Ninh gia đang quét vệ sinh, thấy cậu về thì hiếu kỳ nói: “Tiểu Quân, không phải là con đi tham gia hoạt động sao? Sao nhanh như vậy trở về rồi?”

Ninh Quân lên tiếng, lời ít mà ý nhiều: “Hoạt động kết thúc rồi ạ.”

Trong lòng cô họ buồn bực, mấy đứa nhỏ này khẳng định là chẳng chú tâm, nghiêm túc gì cả. Ôi! Có phải thằng bé không đi tham gia hoạt động không? Đứa nhỏ Tiểu Quân này thật khó sống chung mà.

Cha mẹ thằng bé còn lo lắng cậu lên cấp ba yêu sớm? Bạn bè còn không có thì yêu đương kiểu gì!

“Vậy hôm nay con... làm gì?”

Ninh Quân vặn nắp chai cola, từ từ nói: “Cơn cùng với bạn học làm bài.”

Ngày thứ hai, mọi người lần lượt đi đến lớp học.

Nguyễn Chanh ngồi cùng bàn với Tống Hề. Tống Hề từ lúc đi vào đều không nhìn Nguyễn Chanh lấy một cái. Cô ấy cũng không che giấu chút nào, cô ấy đang giận, là rất tức giận.

Nguyễn Chanh biết rõ Tống Hề đang giận, cô nghĩ lát nữa nghỉ giải lao, cô sẽ rủ cô ấy đi vệ sinh, phải giải thích rõ với Tống Hề một chút mới được.

Chuông nghỉ giải lao vừa vang lên, Tống Hề lập lập tức kéo tay cô bạn ngồi bàn ở trên chạy đi.

Nguyễn Chanh gãi gãi cằm, khe thở dài một hơi. Cô quay đầu nhìn lớp học, tìm kiếm bạn học làm bài tập giúp cô ngày hôm qua. Hôm nay vì cảm ơn anh mà cô đã mang theo bánh ngọt, chút nữa sẽ mời anh ăn.

Tìm nửa ngày, cô vẫn không thấy bạn học kia đâu, vẫn là tí nữa hỏi Tống Hề vậy.

Trước khi chuông vào lớp vang lên, Tống Hề đã trở về.

Nguyễn Chanh chạm nhẹ vào tay cô ấy: “Tống Hề...”

“Hôm qua tớ có đi, nhưng lúc tới thì các cậu không còn ở đó nữa rồi.”

Tống Hề phồng miệng: “Cậu không muốn tham gia hoạt động, cũng đừng có đổ thừa cho tụi tớ.”

Nguyễn Chanh: “Là do trên đường kẹt xe mà, lần sau tớ nhất định không đến muộn nữa.”

Tống Hề mặt nghiêm túc, nói: “Cậu nói rồi đó nha!”

Nguyễn Chanh cũng cười, cô cười lên trông rất ngọt ngào. Cô từ trong ngăn kéo lấy ra một cái hộp nhỏ đựng bánh ngọt đưa cho Tống Hề, coi như quà đền tội của chính mình: “Đúng rồi, hôm qua tớ ở công viên gặp được —— ”

“Nguyễn Chanh ——” Đại diện của lớp số học thở hồng hộc chạy vào: “Thầy Lương gọi cậu đi một chuyến kia.”

Nguyễn Chanh đứng lên: “Sao vậy?” Cô đã làm xong bài tập rồi mà.

“Tớ không biết nữa. Cậu mau đi đi.”

Nguyễn Chanh lập tức đi đến văn phòng.

Bây giờ đang là giờ nghỉ giải lao giữa buổi, phần lớn thầy cô đều ở trong văn phòng. Mấy thầy cô dạy toán vậy mà lại ngồi chung vào một chỗ, không biết đang thảo luận chuyện gì.

Nguyễn Chanh đứng ở cửa ra vào, cô nói một tiếng: “Báo cáo —— ”

“Đến đây.”

Thầy Lương cầm bài thi, cười híp mắt nhìn xem cô: “Nguyễn Chanh —— ”

“Thầy Lương, thầy tìm em ạ.”

Nguyễn Chanh không ngờ cô lại nhìn thấy người quen ở đây, anh cũng bị thầy gọi lên đây? Nhưng cô không cảm thấy kinh ngạc cho lắm.

Thầy Lương nói: “Thầy vừa chấm điểm bài thi xong. Lần này bài thi có chút khó, nhưng khó khăn mới có kinh nghiệm.”

Trong lòng Nguyễn Chanh nhảy thình thịch, cô dự cảm không lành. Chẳng lẽ thầy phát hiện ra bài tập của cô là do người khác làm hộ? Đây là bất được tận tay tang vật và người luôn rồi?

Thầy Lương bắt đầu phân tích bài thi, trong giọng nói tràn đầy kiêu ngạo: “Cả lớp chỉ có em là điểm tuyệt đối.”

Nguyễn Chanh xấu hổ, gương mặt trắng nõn hiện lên một tầng đỏ ửng.

“Vừa vận đội tuyển Olympic toán còn hai chỗ trống, Nguyễn Chanh, em cũng tham gia luôn đi.”

Nguyễn Chanh khó có thể tin, cô chớp mắt mấy cái: “Olympic toán ă?”

Thầy Lương: “Lớp chúng ta cử em và Ninh Quân đi thi.” Nguyễn Chanh thật sự là một viên trân châu giữa biển ca. Tuy điểm thi của cô rất với điểm đậu vào trường cao trung trực thuộc đại học D, nhưng điểm thi cao trung cũng không nói lên được điều gì.

Nguyễn Chanh ngơ ngác “...”

Cậu nam sinh tên Ninh Quân kia đang ngồi trên ghế giáo viên, ung dung nhìn cô.

Ninh Quân... Ninh Quân...

Cô chậm rãi nhớ lại: “Là ——” hạng nhất thi cấp ba toàn thành phố? Thủ khoa?

Thầy Lương cười: “Vây được rồi! Các em về lớp trước đi. Tí nữa thầy sẽ đi tìm tụi em sau. “

Khoé miệng Ninh Quân khẽ động một chút, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Nguyễn Chanh cố gắng đứng thẳng lưng, đi theo anh ra khỏi văn phòng.

Nguyễn Chanh: “Này ——” cô nhỏ giọng gọi anh.

Ninh Quân không ngừng bước chân.

Nguyễn Chanh nhanh chân đi tới phía trước, đi song song với anh: “Bạn học —— ”

Ninh Quân dừng bước, ánh mắt sáng rực mà nhìn cô: “Tớ tên Ninh Quân.”

Nguyễn Chanh nhếch miệng: “Tớ biết.” Mắt cô chuyển động, trong lòng có chút chột dạ nói: “Ninh Quân, sao cậu lại làm đúng hết bài thi của tớ vậy? Còn cậu thì sao?”

Ninh Quân nhìn cô: “Tay mỏi, không muốn viết.”

Nguyễn Chanh: “...” Sao có người lại lười giống cô thế này.

Nhưng cô lại không muốn tham gia cái đội tuyển Olympic toán gì gì đó đâu

Đau đầu quá mà!

Tác giả có lời muốn nói:

Đã lâu không gặp, rất nhớ mọi người.

Truyện phong cách cũ, nhưng cốt truyện mới nha.

Là kiểu thiếu nữ âm ỉp đáng yêu với học bá nam thần a.

Hi vọng mọi người sẽ thích.

Một vài năm sau, Ninh tiên sinh tiếp nhận phỏng vấn của một tạp chí nào đó.

Phóng viên: Ninh tiên sinh, có thể nói một chút về điều vui vẻ nhất trong thời học sinh của anh được hay không?

Ninh Quân lặng im một lát, mỉm cười: Giúp bà xã tôi làm bài tập.

Hồ mới, chờ mong mọi người bình luận nhận xét nha.

2. Chương 2

Edit: Doãn Uyên Du

Beta: Doãn Thiên

Khi Nguyễn Chanh trở lại lớp, Tống Hề hỏi: “Thầy tìm cậu có chuyện gì à?”

Nguyễn Chanh thở dài nặng nề: “Thầy bảo tớ thi đi Olympic toán.”

Tống Hề mở to hai mắt nhìn: “Olympic toán? Thật sao? Nguyễn Chanh cậu thật trâu bò.”

Nguyễn Chanh bắt đầu kể, úp mặt xuống bàn. Hồi tiểu học cô từng tham gia đội tuyển Olympic một thời gian ngắn, khi đó các bạn học xung quanh thuộc thành tích khá giỏi đều đã đi học rồi. Cô theo học một năm, cảm thấy không thú vị, kém xa cảm giác như lúc cô làm bánh ngọt nên về nói với ba mình.

Ba Nguyễn trầm tư một lát: “Không thích thì không học nữa, số học cũng không phải ai ai đều có thể học giỏi.”

Lúc ấy cô ôm đùi ba nói: “Chanh Chanh muốn làm nhà ẩm thực hàng đầu cơ. ”

“Tớ nghe nói tham gia thi mà đoạt giải thì có thể không cần tham gia kỳ thi Đại học mà được tuyển thẳng đó!” Tống Hề kích động nói: “Thành tích toán của Ninh Quân rất tốt, nhất định cũng được cử đi thi phải không? Nguyễn Chanh, cậu gặp vận may lớn rồi đó.”

Nguyễn Chanh quét mắt qua, vừa đúng lúc Ninh Quân đi tới, ánh mắt cứ thế một mực đuổi theo anh.

Ninh Quân chân dài cao ráo, khi anh tiến vào phòng học, tất cả mọi người đều đang lặng lẽ mà nhìn anh.

Anh ngồi ở vị trí chính giữa hàng cuối, Nguyễn Chanh ngồi hàng ba, hai người vừa vặn nghiêng đầu một cái là có thể nhìn thấy nhau.

Hạng nhất đó.

“Năm nay trường học chia ban như thế nào nhỉ?” Hạng nhất lại học cùng một lớp với hạng nhất đếm ngược từ dưới lên, đây là ngẫu nhiên à?

Tống Hề: “Là do máy tính ngẫu nhiên sắp xếp đấy, có lẽ là muốn chiếu cố lớp chúng ta một chút để nâng cao trình độ học lực của lớp. ”

Cho nên, cô được phân cùng lớp với Ninh Quân là để... cân bằng học lực trong lớp?

Nguyễn Chanh quay mặt lại: “Vận may của tớ thật tốt, có thể học chung lớp với hạng nhất.”

Tống Hề âm thầm cười một tiếng: “Ninh Quân rất đẹp trai đúng không? Cậu ta lúc sơ trung đã có người thầm mến rồi đấy.”

Nguyễn Chanh làm theo ý nghĩ trong tim mình, gật gật đầu.

Tống Hề: “Cậu ta từ nhỏ đã thông minh, mỗi năm đều đứng thứ nhất.”

“Mỗi năm? Vậy chắc cảm giác bất ngờ cậu ta cũng chẳng có đâu nhỉ?”

Tống Hề trợn trừng mắt: “Cậu muốn thử cảm giác bất ngờ là gì à?”

Nguyễn Chanh suy tư một chút: “Từ điểm thấp nhất bỗng nhiên lọt vào top 10, chính là loại cảm giác này nè?”

Tống Hề không nhịn cười được: “Người ta IQ 180, đời này sao dễ gì là một tên đứng cuối.”

Nguyễn Chanh: “Sao cậu lại hiểu rõ cậu ấy như vậy?” Khai giảng mới một tuần thôi mà, cậu ấy làm sao đều biết tường tận thế.

Tống Hề: “Xùy! Cậu mỗi ngày đều đọc manga, không chịu quan tâm bạn học mới, làm sao có thể hiểu rõ được?” Tống Hề thần thần bí bí đưa ra một bản ghi chú: “Xuyết – nhìn lên thôi đó.”

Đầu hai người dựa sát vào nhau.

Nguyễn Chanh thấy rõ ràng, đây là tài liệu cá nhân của Ninh Quân.

Ninh Quân, nam, 178cm (còn đang phát triển), sinh nhật ngày 22 tháng 2.

Nguyễn Chanh: “Giày size 42? Cỡ chân cũng không to lắm.”

Tống Hề: “Cậu tuyệt đối không được nói cho người khác, nhất là nữ sinh đâu đấy.”

Nguyễn Chanh gật gật đầu, cô lại nhìn thấy tấm ảnh chụp nền xanh kia: “Hình này ở đâu ra vậy?”

Tống Hề: “Tớ mua đó! Từ chỗ bạn học cấp hai của cậu ta.”

Nguyễn Chanh: “... Nhưng sau này tụi mình sẽ có hình chụp chung với Ninh Quân mà.”

Tống Hề: “...Ừ nhỉ? Lỗi rồi. Tiền tiêu vặt của tớ!”

Có thông tin còn khiến Nguyễn Chanh kinh ngạc hơn: “Tiểu khu Đông Sơn? Là chỗ ở của cậu ấy ở hả?”

Về mặt Tống Hề đắc ý, “Cái này là tớ hỏi Ninh Quân đó. Cậu đừng có nói cho người khác biết. Đông Sơn kia là tiểu khu nhà giàu đó.”

Nguyễn Chanh: “Cậu sợ có người theo dõi Ninh Quân à?” Tiểu khu Đông Sơn cũng không cách xa nhà cô lắm.

Tống Hề: “Dì nhỏ của tớ nói, con gái bây giờ đều rất chủ động, gặp nam sinh mình thích sẽ không ngại trêu chọc đâu.”

Nguyễn Chanh: “Trêu chọc thế nào?” Cô vươn tay làm một hành động: “Ôm cậu ta vào trong lòng à?”

Tống Hề trợn mắt: “Tự mình lý giải đi. Cậu chưa đủ trình đâu.”

Nguyễn Chanh lặng lẽ sờ hộp bánh mousse trong học bàn, bánh này là do tối qua cô tự mình làm. Bây giờ đem tặng cậu ấy sao? Ai có thể nghe lời giống em họ giúp cô làm bài tập chứ?

Tống Hề đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó: “Này, hôm qua Ninh Quân nói chờ cậu ở công viên. Hai người làm gì ở đó vậy?”

Ngực Nguyễn Chanh đau xót: “Sao lại để cậu ấy chờ tớ?”

Tống Hề: “Là cậu ta chủ động muốn đấy chứ, cậu cho rằng tớ muốn cậu ta đứng đó một mình chờ cậu à.” Kỳ thật, bởi vì thế nên trong tổ có hai nữ sinh đều có chút ý kiến với Nguyễn Chanh.

Nguyễn Chanh nghĩ lại, nói cách khác Ninh Quân đã sớm nhận ra cô rồi à? Cô ấp úng nói: “Lúc đó thời gian muộn rồi, nên tớ không có đi tìm các cậu.”

Nhóm của bọn họ chia thứ tự theo họ, Ninh, Nguyễn, Tống, tên của ba người vừa hay xếp hàng trước sau. Theo cách nói của Nguyễn Chanh thì bọn họ chính là xa ngàn dặm cũng có duyên nên mới gặp được nhau.

Có điều danh sách cũng có nói rõ, trường cao trung trực thuộc chú trọng vào việc cân nhắc kỹ càng về thực lực của học sinh, nên cũng không xếp hạng dựa theo điểm thi lên cao trung. Vì thế tạm thời thành tích hiện tại cũng không thể đại diện cho cái gì cả.

Hằng năm, trường cao trung trực thuộc đại học D đều nằm trong top 3 các trường cao trung tốt nhất tại thành Lăng. Trong kỳ thi đại học năm nay, thủ khoa ban xã hội và tự nhiên thuộc hai trường cao trung khác thì không nói, nhưng số lượng học sinh trúng tuyển vào Thanh Bắc của trường lại xếp thứ hai toàn thành phố. Nhưng chính chuyện này lại khiến hiệu trưởng lo lắng. Vào tháng bảy hoặc tháng tám, hiệu trưởng Chu đã tự mình phỏng vấn mấy thầy cô mới vào trường.

Chủ nhiệm lớp 3 là giáo viên mới chuyển đến, tên Cao Nhã, 29 tuổi, độc thân chưa lập gia đình. Người cũng như tên, dáng người cao gầy, khí chất thanh nhã. Cô là giáo viên dạy Văn của lớp 3, đồng thời cũng là chủ nhiệm lớp.

Một tuần qua, Cao Nhã đại khái đã hiểu rõ các học trò trong lớp. Trẻ con bây giờ không giống lắm so với lứa học những năm 80 như bọn họ.

Tiết ngữ văn vừa tan, Cao Nhã trước khi đi có nói một câu: “Sổ nhật ký làm việc trong tuần cô đã chỉnh sửa cho các em rồi. Mọi người phải tăng cường bổ sung thời gian đọc thêm ngoài giờ vào. Cô chọn lấy mấy bài viết tạm ổn, Nguyễn Chanh, Tống Hề mấy bạn nữ sinh khác viết cũng không tệ, nam sinh thì phải cố gắng thêm. Lát nữa lớp trưởng lên văn phòng lấy bản sao về dán ở bảng thông báo cho mọi người đọc nhé.”

“Được rồi, các em nghỉ đi.”

Sau giờ học, cả lớp liền ồn ào hẳn lên.

Có nam sinh ở phía sau lớp tụ tập rủ nhau chơi bóng rổ.

Nguyễn Chanh lên văn phòng lấy bài tập, cô Cao cười nói: “Nhóm của em không tham gia hoạt động cuối tuần à?”

Nguyễn Chanh hơi xấu hổ: “Em đến muộn ạ.”

Cô Cao nhìn cô: “Bắt đầu từ tuần sau em nhớ tập trung mọi người lại.”

Nguyễn Chanh gật đầu: “Dạ.”

Nguyễn Chanh trở về lớp, phát sổ nhật ký trả lại cho mọi người, rồi cầm một số tờ photo xuống dán lên bảng thông báo.

“Nguyễn Chanh, cần tớ giúp không?” Nam sinh tên Lộ Minh ở sau lưng hỏi.

“Không cần đâu. Mấy cậu đi chơi đi.” Nguyễn Chanh quay đầu cười nói.

“Lộ Minh, tao cần giúp nè.”

“Cái gì...”

“Dây giày tao tuột rồi, giúp cột lại đi.”

“Cút sang một bên. ”

Nguyễn Chanh nhón chân lên, đang muốn dán tiếp tờ thứ hai, cơ thể cô nghiêng ngả một chút. Đột nhiên, có một bàn tay ở sau lưng đỡ lấy cô, giúp cô đứng vững.

“Cám ơn nha!” Nguyễn Chanh quay đầu nói lời cảm ơn, khóe miệng tươi cười khiến người khác ngại ngùng.

Ninh Quân không nhìn cô, đợi cô đứng vững, anh đưa tay cầm tờ giấy kia: “Đưa băng keo đây, để tớ dán cho.”

Nguyễn Chanh ngoan ngoãn đưa băng keo dán cho anh, còn chủ động ấn góc trang giấy để anh thuận tiện hơn một chút. Hai người đứng gần nhau, cô có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên đồng phục của anh, là mùi nước giặt hiệu XX.

Ninh Quân: “Ờ kia.”

Nguyễn Chanh vội vàng đưa cho anh.

So chiều cao 1m59 của cô với 1m78 của anh, cỡ hòng cô có chút chua chát. Trong lòng Nguyễn Chanh cảm thấy kỳ quái, ba cô cao 1m80, mẹ cao 1m65, tại sao cô lại không cao được đến 1m60.

Ninh Quân nhanh chóng dán xong, lướt mắt qua mấy tờ sổ nhật ký trên tường.

Nguyễn Chanh chú ý tới ánh mắt của anh: “Tớ làm đại đó.” Sổ nhật ký tuần này cô viết về bánh ngọt kiểu mới, từ cách làm cho đến thành quả cuối cùng, thành phẩm vô cùng hấp dẫn. Cô mở blog nhỏ trên Weibo, vừa đăng lên, lượt khen lẫn bình luận liền tăng lên.

Ánh mắt Ninh Quân hiện lên vẻ bất đắc dĩ: “Là Ninh, N, chứ không phải L*.”

*Họ của Ninh Quân theo tiếng Trung là (Ning), nhưng Nguyễn Chanh lại nhầm thành (Lin).

Nguyễn Chanh chớp mắt mấy cái, cố ý thì thầm nhỏ hơn: “Ninh Quân, tớ học toán không giỏi lắm, không tham gia vào đội tuyển thi Olympic được đâu.”

Ninh Quân: “Cái này là do thầy Lương quyết định.”

Nguyễn Chanh nôn nóng: “Cậu giúp tớ nói với thầy được không?”

Ninh Quân im lặng một chút: “Cậu về chỗ trước đi, lát nữa nói sau.”

Nguyễn Chanh: “Được.”

Lúc cô về chỗ ngồi mới nhận ra, tại sao mình lại nghe theo lời của Ninh Quân!

Chẳng lẽ đây là uy lực của hạng nhất? Khiến người khác vô thức nghe theo anh.

Ninh Quân xoay cuốn sách trong tay, Lộ Minh ngồi cùng bàn với anh quay sang hỏi: “Cậu quen Nguyễn Chanh à?”

Động tác của Ninh Quân dừng lại: “Hôm qua bọn tôi cùng tham gia hoạt động nhóm.”

Lộ Minh chỉ cười nói: “Nguyễn Chanh đáng yêu thật đấy.”

Ninh Quân: “Cậu quen cậu ấy?”

Lộ Minh: “Tôi với cậu ấy... đúng rồi, còn có lớp trưởng Giản Tri Ngôn nữa, ba đứa bọn tôi học chung trường sơ trung, nhưng cậu ấy không biết tôi.”

Ninh Quân: “Nhật ký tuần của cậu ấy viết rất tốt.”

Lộ Minh cười: “Lúc học sơ trung, mỗi lần đến kỳ thi, giáo viên đều cho bọn tôi xem bài văn của cậu ấy.”

Ninh Quân nhếch khóe miệng, “Xem ra cậu ấy rất lợi hại nhỉ.”

Lộ Minh im lặng, người đứng hạng nhất lại đang khen ngợi người đứng bét. “Cậu ấy học không giỏi cũng không sao.”

Ninh Quân khó hiểu.

Lộ Minh đề thấp giọng: “Cậu nhớ đừng nói cho ai biết nha! Cậu ấy là phú nhị đại đó. Nhà giàu có lắm! Nhìn bề ngoài không ra đâu! Tiệm bánh Chanh Tâm là do nhà cậu ấy mở đó. Mà bánh của nhà cậu ấy thật sự ăn ngon lắm.”

Ninh Quân như đang nghĩ gì đó.

Lộ Minh: “Cậu nói thử xem, sau này gia đình sẽ kén rể cho cậu ấy như thế nào? Hay sẽ tặng cả gia sản cho nhà trai luôn?”

Ninh Quân lạnh lùng nhìn cậu ta một cái: “Cậu là người cổ đại xuyên không đến đây à?”

Lộ Minh ngây ngẩn cả người, bạn học mới học giỏi, lại ít nói, nhưng không đến mức cao ngạo lạnh lùng, mà sao vừa nãy cậu ta lại cảm thấy muốn lạnh cả sống lưng.

“Cậu kích động cái gì? Cậu cũng có ở rể nhà cậu ấy đâu!”

Con trai mười lăm, mười sáu tuổi bàn luận về chuyện này, sắc mặt của cả hai người đều trở nên xấu hổ.

Ninh Quân thoáng đỏ mặt, dù rất khó nhận ra.

Lộ Minh hắng giọng một cái, “Thật ra bây giờ đang thịnh hành kiểu cường cường kết hợp với nhau. Nguyễn Chanh xinh đẹp như vậy, tương lai chắc chắn sẽ có rất nhiều nam sinh theo đuổi cậu ấy.”

Ninh Quân mở sách vật lý ra.

Lộ Minh vỗ đầu một cái: “Chết thật! Tôi chưa làm bài tập lý nữa. Cho tôi mượn bài của cậu đi!”

Sau khi tan học, tất cả mọi người thu sách vở lại bỏ vào cặp. Nguyễn Chanh ngồi ở đằng kia, trong tay cầm truyện tranh.

Tổng Hề dọn xong cặp sách: “Nguyễn Chanh, cậu không đi à?”

Nguyễn Chanh không chớp mắt mà vẫn tiếp tục xem truyện tranh: “Tớ đọc một tí đã.”

Tổng Hề đeo cặp sách lên: “Tớ đi trước đây. Ngày mai gặp nhé.”

Nguyễn Chanh đọc thêm tầm mười trang nữa rồi lưu luyến không muốn rời, khép sách lại.

Trong phòng học chỉ còn lại mấy người, đều đang làm bài tập. Nhìn chung chỉ có cô là ngoại lệ.

Nguyễn Chanh nhẹ nhàng xoay cổ, đột nhiên nhìn thấy Ninh Quân ngồi ở cuối lớp, anh vẫn chưa đi.

Học bá mang theo tai nghe.

Cô nghĩ học bá chắc là đang nghe Anh ngữ.

Nguyễn Chanh đứng dậy đi ra ngoài, lúc đi ngang qua chỗ của Ninh Quân, bước chân hơi ngừng lại. Học bá cũng chẳng dễ dàng gì, giành từng giây từng phút để học hành.

Cô nhìn thoáng qua, lập tức ngấy ngấy cả người!

Ninh Quân đeo tai nghe là do đang chơi game!

Nguyễn Chanh: “...”

Ninh Quân quay đầu, tháo tai nghe xuống: “Vết thương tay cậu đỡ chưa?”

Nguyễn Chanh vô thức nắm chặt tay, xấu hổ cười cười: “Đỡ nhiều rồi.”

Ninh Quân lên tiếng, cầm balo lên: “Đi thôi.”

Nguyễn Chanh đi theo anh, “Thì ra cậu đang chờ tớ nha.” Giọng nói nhẹ nhàng động lòng người.

Ngày thường Ninh Quân luôn trầm ổn, chứng chạc, đột nhiên chân nghiêng qua một bên, cũng may là phản ứng cực nhanh nên không té ngã.

“Tiện đường thôi.” Anh vút lại ba chữ, rồi bước đi thật nhanh.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhiều năm sau.

Nguyễn Chanh: Em cao 1m64.

Ninh Quân: Anh 1m83.

Nguyễn Chanh vẫn như cũ, luôn ngửa đầu nhìn anh.

Ninh Quân hạ thấp thân thể, hôn khẽ miệng của cô: Anh không chê em thấp mà.

Nguyễn Chanh hừ hừ: Em sợ ảnh hưởng tới đời sau...

Nữ chính thông minh, không quá cố gắng, nhưng cái gì cũng tốt. Các bạn có quen ai giống như vậy không?
Hâm mộ_ing

3. Chương 3

Edit: Doãn Uyên Du

Beta: Doãn Thiên

Hai người cùng nhau đi ra cổng trường, sau đó Ninh Quân rẽ vào khu vực nhà xe.

Trong nhà xe hiện giờ chỉ còn lại mấy chiếc xe đạp. Ninh Quân mở khóa, leo lên xe. Khi đi ra ngoài, anh gặp được Nguyễn Chanh đang chậm rãi đi tới.

Anh xuống xe, dắt xe đi tới đứng cạnh Nguyễn Chanh.

Nguyễn Chanh: “Cậu về trước đi.”

Ninh Quân: “Cậu không sợ phải đi xa à?”

Không phải do buổi sáng cô dậy trễ mà không đi xe được, mà là do ba Nguyễn không yên tâm để cô đạp xe.

“Tớ thích đi bộ hơn, lại vừa hay có thể rèn luyện thân thể một chút, bình thường tớ ít vận động.”

Ninh Quân nhìn cái mặt đang ra vẻ sẵn sàng “vận động” của cô, anh đương nhiên không tin. Tiết thể dục đầu tuần, cô còn trốn ở lớp học đọc manga. Còn không biết xấu hổ nói mình muốn rèn luyện sao?

Đi bộ qua ngõ hẻm, cô đi trên đường cái. Ở ven đường có những bồn hoa đủ màu sắc sặc sỡ. Trên vỉa hè thấp thoáng bóng hình của một ông cụ già.

Nguyễn Chanh dừng bước lại, lấy bánh ngọt mà cô đã sớm chuẩn bị ở trong túi xách ra.

Khai giảng được một tuần thì cô đã sớm quen thuộc con đường từ nhà tới trường học. Mỗi ngày tan học, trên đường về bọn cô đều sẽ gặp được ông cụ này.

Nguyễn Chanh đi qua: “Ông ơi —— ”

Ông cụ nhìn cô.

Nguyễn Chanh dùng hai tay đưa bánh ngọt đưa cho ông: “Bánh này là con làm, ông nếm thử một chút nha.”

Ông cụ ngẩn người. Cô gái nhỏ trước mặt có nước da trắng nõn như tuyết, giọng nói lại ôn nhu, lễ phép. Ông ngại ngần đón lấy túi bánh, trước đó ông chà tay lên quần áo vài cái rồi mới đưa tay ra đón: “Cảm ơn —— cảm ơn —— ”

Nguyễn Chanh cong khóe miệng: “Nếu ông ăn không được thì nói cho con biết nha ông.”

Lúc đó, trong lòng Ninh Quân bỗng chốc như được cái gì đó lấp đầy, mãi không thể nói nên lời.

Nguyễn Chanh nhìn anh một cái: “Đi thôi.”

Ninh Quân có thể cảm nhận được tâm tình của cô lúc này rất tốt: “Đó là bánh ngọt mà cậu viết trong sổ nhật ký à?”

Nguyễn Chanh gật gù đầu, bánh ngọt ấy vốn là dự định tặng cho anh mà. Cô nói: “Cậu thích ăn bánh ngọt à?”

Ninh Quân im lặng trong chốc lát. Anh trí nhớ rất tốt nên đã nhớ kỹ cô có viết câu: “khi nấu ăn bằng tấm lòng, người ăn sẽ có thể cảm giác được tình yêu thương ấm áp.”

Nguyễn Chanh hiểu rõ: “Nam sinh thích bánh ngọt cũng không có nhiều.”

Ninh Quân: “Cũng không nhất định là như vậy. ”

Nguyễn Chanh chớp mắt mấy cái: “Cậu thích à? Đáng tiếc tớ không còn cái nào cả. Ai ——” cô thở dài một hơi: “Tớ biết một tiệm bánh mùi vị không tệ.”

Ninh Quân: “Tên cửa tiệm đó là gì?”

Nguyễn Chanh: “Chanh Tâm đó.”

Ninh Quân nhìn đôi mắt như hắc thạch của cô, không khỏi cười một tiếng. Thật là... thông minh đó nha! Tự quảng cáo, tự chào hàng, lại tự đánh giá tốt cho tiệm bánh nhà mình mà không tự hề xấu hổ một chút nào.

Nguyễn Chanh thấy anh không nói lời nào, cô nghiêm túc nói: “Tớ nói nói thật đấy. Lãng thành có bao nhiêu tiệm bánh ngọt tớ đều đã thử qua, không nói đến bánh mì Chanh Tâm xếp ở vị trí Number 1. Bánh mì của Chanh Tâm bánh mì đều là do các sư phụ trong nghề làm, nguyên liệu cực kì an toàn, đã từng qua cả kiểm nghiệm rồi đấy. ”

Ninh Quân cũng không vạch mặt cô. Bề cảm trên mặt cô cũng đủ để nói cho người ta biết bánh mì Chanh Tâm Number 1 rồi!

“Ngày mai mang cho tớ một cái bánh đi. ”

Ninh Quân nhìn cô bằng ánh mắt sáng rực.

Nguyễn Chanh rất nhanh phản ứng lại: “Tối nay mẹ tớ sẽ đi Chanh Tâm mua bánh ngọt, khẩu vị của cậu như thế nào?”

Mặt trời chiều ngả về phía tây, màu đỏ cam của bầu trời rải khắp nơi, từ thành thị cho tới nơi hẻo lánh.

Ninh Quân thanh âm khàn khàn: ” Vị cam.”

Nguyễn Chanh ghi nhớ trong lòng: “Tớ nhớ rồi.”

Tan học, Nguyễn Chanh dẫn Ninh Quân đến cửa tiểu khu của bọn cô. Ninh Quân dắt xe tiến vào.

Ông lão gác cổng biết anh: “Ninh Quân à, hôm nay có bạn học nữ đưa về nha.”

Ninh Quân: “...” Hoàng hôn cũng không che giấu được gương mặt đỏ ửng của anh. Anh leo lên xe, nhanh chóng chạy đi.

Về đến nhà, trong nhà vắng ngắt. Cô họ cũng đã nấu ăn xong, hai món mặn một món canh.

Từ nhỏ tới lớn, cô họ mỗi ngày đều tốn tâm tư công sức nấu cơm cho anh.

“Ăn nhiều một chút, học cao trung rất vất vả. Ngày mai cô đi mua một con cá, làm cho con canh đầu cá.”

Ninh Quân: “Về sau buổi trưa con sẽ không về ăn cơm.”

“Sao vậy?”

“Cơm ở căn tin trường học rất ngon, cũng có thể tiết kiệm một chút thời gian.”

Cô họ: “Nói thì nói như thế, nhưng cô sợ con ăn không đủ chất dinh dưỡng. Lúc cha mẹ con trở về, cô làm sao có thể ăn nói với họ đây.”

Ninh Quân nhàn nhạt nói: “Không sao đâu ạ, con sẽ nói chuyện với họ.”

Trong lòng cô họ không nở, nhưng bà cảm thấy đứa nhỏ này từ khi lên cao trung, nói chuyện cũng không còn quá kiêu lời như trước nữa.

Ba Ninh hai năm trước đã chuyển công ty đến thành phố B. Chị của Ninh Quân vừa lúc ở thành phố B học đại học, mẹ Ninh cũng đi theo để chăm sóc hai cha con. Ba Ninh dự định cũng chuyển Ninh Quân tới thành phố B học, nhưng Ninh Quân không chịu, ba Ninh cũng không miễn cưỡng anh, về sau liền mời chị họ Ninh của mình tới chăm sóc Ninh Quân.

.....

Khi Nguyễn Chanh, cô thấy mẹ Nguyễn đang cầm trên tay cặp sách của cô, bà hỏi: “Hôm nay làm sao về trễ thế con?”

Nguyễn Chanh: “Con cùng bạn học về chung, cậu ấy nói muốn ăn bánh ngọt của nhà chúng ta.”

Mẹ Nguyễn cười: “Vây ngày mai con mang danh thiếp cho bạn ấy đi.”

Nguyễn Chanh: “Con làm xong bài tập sẽ đi làm bánh cho cậu ấy.”

Mẹ Nguyễn lắc đầu: “Con đó nha, một ngày không làm những việc này thì sẽ ngứa tay.”

Ba Nguyễn tự mình xuống bếp nấu vài món ăn, đều là những món Nguyễn Chanh thích.

Nguyễn Chanh trong lòng ấm áp, nói: “Ba của con làm đồ ăn rất ngon, con hiện tại chỉ muốn ăn ngay, cái gì cũng không muốn làm nữa.”

Ba Nguyễn: “Hôm nay bài tập nhiều không con?”

Nguyễn Chanh phòng miệng nói: “Nhiều ạ! Thầy dạy toán để cho con tham gia vào đội Olympic Toán.”

Ba Nguyễn nhìn biểu cảm đau khổ trên mặt con gái, cố nén cười: “Mất của thầy dạy toán trường con rất biết nhìn anh hùng đó nha. Con không muốn đi sao? ”

Nguyễn Chanh nhìn mẹ. Có cha mẹ nào không hi vọng con của mình đạt được thành tích tốt chứ. Con cái thi được vào Bắc Đại, Thanh Hoa, họ sẽ cảm thấy rất có mặt mũi và hãnh diện. Nhất là với Nguyễn gia. Từ khi Nguyễn Chanh còn bé, bọn họ đã nói về sau sẽ cho cô học ở Harvard. (Phụt:vv)

Nguyễn Chanh: “Con sẽ đi ạ, con muốn thử một chút.”

Ba Nguyễn hai mắt đều sáng lên: “Chanh Chanh, con đừng áp lực quá. Nếu con thực sự không muốn đi, ba sẽ nói chuyện với thầy của con.”

Nguyễn Chanh mỉm cười, cô chậm rãi đứng dậy: “Không đâu ba, con đi thi mà. Con đi làm bài tập đây ạ. Ba và mẹ chịu khó dọn hộ con bàn ăn ạ.”

Mẹ Nguyễn: “Con đi làm bài đi. Lát nữa mẹ sẽ giúp con chuẩn bị đồ đạc kỹ càng, con làm xong bài tập liền có thể xuống làm bánh ngọt ngay ha.”

Nguyễn Chanh: “Dạ. Con sẽ làm bánh hương cam ạ.”

Nguyễn Chanh về phòng, an tĩnh đọc sách, bắt đầu làm bài tập. Cô tuy học không giỏi nhưng lại rất chăm chỉ, lên lớp đều nghiêm túc nghe giảng. Lại cộng thêm trí nhớ tốt, khả năng tiếp thu nhanh, việc học đối với cô mà nói quả thật rất nhẹ nhàng. Có điều khi học đến cao trung, bài tập nhiều hơn trước, vậy nên cô phải tốn thêm hai phần cố gắng so với trước kia.

Đến khi làm xong bài tập thì cũng hết một tiếng đồng hồ.

Chỉ là tốc độ làm của cô đã rất nhanh. Hơn phân nửa bạn học cùng lớp lúc này vẫn còn đang phấn đấu làm bài tập.

Nguyễn Chanh trở lại phòng bếp, mẹ Nguyễn quả nhiên đã chuẩn bị dụng cụ xong.

Mẹ Nguyễn: “Con làm bánh bông lan sao?”

Nguyễn Chanh đổ sữa bò vào khuấy chung với nước cam, động tác thuần thục: “Bạn học con muốn ăn vị cam.”

Mẹ Nguyễn cũng cao hứng khi biết con gái đã có thể quen biết được nhiều bạn bè như thế.

Chén giấy vừa tinh xảo lại xinh đẹp, dùng để đựng bánh trông lại càng ngon mắt hơn.

Sau khi Nguyễn Chanh làm xong bánh ngọt, cô cho từng cái bánh ngọt vào trong túi thực phẩm: “Xong rồi.”

Mẹ Nguyễn ngửi mùi hương: “Mẹ cảm giác bánh ăn sẽ rất ngon.”

Nguyễn Chanh nhíu mày: “Mùi hương cam rất mê người. Con nhất định phải khiến cho Ninh Quân ăn đến hài lòng mới thôi!”

Mẹ Nguyễn hiểu kỳ nói: “Nếu bạn con là bạn học nữ nhất định sẽ thích. Họ ăn xong nhất định sẽ bảo con đưa danh thiếp tiệm bánh nhà mình cho họ đấy.”

Nguyễn Chanh gật gật đầu: “Ninh Quân là nam, không phải là nữ ạ. Cậu ấy là thủ khoa của trường con năm nay đấy ạ.”

Mẹ Nguyễn: “...Thủ khoa nha.” Cậu học sinh này có vẻ là một người xuất sắc nha.

Nguyễn Chanh: “Vâng, cậu ấy rất lợi hại ạ.”

Mẹ Nguyễn: “Là bạn học nam nha! Các con quan hệ rất tốt sao?”

Nguyễn Chanh: “Mới quen ạ, không quá quen thuộc. Trông cậu ấy đáng đáp rất đẹp mắt đấy.”

Trong lòng mẹ Nguyễn đột nhiên nghĩ đến nhiều chuyện. Bà nhìn bộ dạng đơn thuần của con gái mình.

Chắc không phải là... yêu sớm đấy chứ?

Mẹ Nguyễn trở về phòng, lo lắng nói: “Ồ lớp học của Chanh Chanh có một nam sinh tên Ninh Quân, anh có nghe qua chưa?”

Ba Nguyễn: “Ninh Quân?”

Mẹ Nguyễn: “Vâng. Là cái tên này, cậu ấy có thành tích rất tốt.”

Ba Nguyễn: “Hèn chi anh thấy cái tên này nghe quen tai, hóa ra là thủ khoa thi cao trung của năm nay. Sao thế em?”

Sắc mặt mẹ Nguyễn trầm đi mấy phần: “Chanh Chanh đang làm bánh ngọt cho nam sinh này.”

Ba Nguyễn: “Tiểu tử này thật có phúc, được con gái anh tự tay làm bánh ngọt cho ăn.”

Mẹ Nguyễn: “...” Không thêm để ý đến anh nữa.

Mấy phút sau, ba Nguyễn đột nhiên vội vã nói: “Vợ, em nói tiểu tử này không phải là đang muốn theo đuổi Chanh Chanh nhà chúng ta đấy chứ?”

Mẹ Nguyễn thản nhiên nói: “Tâm tư của tiểu tử đấy làm sao em biết được.”

Ba Nguyễn đi tới đi lui ở trong phòng: “Sáng mai anh lái xe đưa Chanh Chanh đi học, thuận tiện quan sát hai đứa nó một chút.”

Mẹ Nguyễn cũng tán thành.

Ngày thứ hai, Nguyễn Chanh đã cự tuyệt lời đề nghị của ba Nguyễn rằng ba muốn đưa cô đi học. Cô muốn tự mình đạp xe đến trường học cơ.

Ba Nguyễn nhìn bóng hình con gái rời đi, ông buồn bực không thôi. Trong lòng càng khẳng định việc con gái đã yêu sớm.

Khi Nguyễn Chanh đến lớp, mới có hơn mười người tới. Cô cầm một cái bánh ngọt đặt lên trên bàn Ninh Quân. Cô chắc chắn Ninh Quân sẽ thích nó.

Mấy ngày nay, Ninh Quân liên tục bị mất ngủ. Khi tỉnh dậy, anh nhanh chóng rửa mặt rồi đi ra khỏi phòng.

“Con mang bữa sáng đi mà ăn trên đường. Có trứng gà và bánh kẹp mặn đấy.”

“Con không ăn đâu.” Ninh Quân đeo giày, cầm theo chìa khoá rồi đi ra cửa.

Cô họ: “Học sinh cao trung thật sự quá vất vả mà.” Cô họ thở dài một hơi. Nghĩ đến mẹ hay người nhà của Ninh Quân đều không có ai bên cạnh anh, bà liền không khỏi lắc đầu.

Mười lăm phút sau Ninh Quân tới trường học. Anh gặp những người sao đỏ của trường đang trực ngoài cổng.

Một đàn chị học năm hai đã nhận ra anh nên tha cho anh một lần.

Sáng hôm nay có môn Tiếng Anh. Tiết học đã sớm bắt đầu. Trên bục giảng là đại biểu lớp Tiếng Anh, Ngừ Đường Nhụy.

Ninh Quân cuối cùng cũng đến phòng học. Đường Nhụy nhìn anh một cái, cũng không ghi tên anh vào sổ.

Ninh Quân đi tới chỗ ngồi.

Lộ Minh nghiêng đầu hỏi: “Cậu cũng không ngủ được sao?”

Ninh Quân “ừ” một tiếng.

Lộ Minh nói: “Trên bàn có một túi bánh ngọt, buổi sáng tớ không được ăn bữa sáng nên vừa mới ăn của cậu rồi.” (Jane: Lạy anh Minh)

Ninh Quân: “...”

Lộ Minh sờ lên khóe miệng, lại liếm liếm môi: “Vị cam nha, ăn ngon thật đấy. Cũng không biết là ai đặt ở trên bàn chúng ta nữa. Trong miệng tớ vẫn còn lưu lại mùi vị của nó này.”

Gương mặt tuần tú của Ninh Quân đen lại.

Lộ Minh: “Ninh Quân, có phải cậu cũng chưa ăn bữa sáng không?”

Ninh Quân không muốn nói chuyện với cậu ta nữa.

- - -

Tác giả có lời muốn nói:

Bà xã tặng cho cậu món quà sinh nhật đầu tiên là cái gì?

Thiệt.

Thiệt chúc mừng?

Danh thiếp của tiệm bánh ngọt.

— — —

Mùa đông này, thiệt là ngọt ngào, cảm ơn.

4. Chương 4

Edit: Doãn Uyên Du

Beta: Doãn Thiên

Trong lòng Ninh Quân buồn man mác. Cộng thêm việc dạ dày vào buổi sáng còn chưa được tích đủ nước nên anh càng khó chịu hơn.

Lộ Minh ăn xong bánh ngọt, còn “Ồ” một tiếng, rồi nói: “Cậu cho tớ mượn bài tập toán để tớ chép đi.”

Ninh Quân lạnh lùng nhìn thoáng qua người bạn ngồi cùng bàn này.

Lộ Minh thấy vậy, đành phải tự mình đi tìm bài tập của người khác để chép...

Ninh Quân cũng không phải người hẹp hòi. Ăn bánh ngọt thì cũng đã ăn rồi, anh đương nhiên sẽ không so đo với cậu ta làm cái gì nữa. Lộ Minh, con người này cũng vô tư vô cùng. Ngoại trừ học tập thì cậu ta không quá để bụng, còn những cái khác thì cũng “khá” để tâm. Cậu ta có thể thi đậu trung học trực thuộc đại học D cũng đã là cả một kỳ tích.

Đường Nhụy, cán bộ môn tiếng Anh một mực chú ý tới tình hình lớp học ở phía sau. Thấy bọn họ đang nói chuyện thì cô nhanh chân đi đến: “Lộ Minh, hôm nay cả lớp đang đọc tiếng Anh, cậu lấy bài tập ra làm gì hử! Cất lại chỗ cũ mau, nếu không tớ sẽ báo cáo với thầy đó.”

Lộ Minh bất mãn hừ một tiếng: “Nếu tớ không cất thì cậu làm gì được tớ?”

Cả người Đường Nhụy như bị cái gì đó xuyên qua, cô nói: “Tớ là cán bộ môn tiếng Anh của lớp, tớ phải chịu trách nhiệm với hành vi của các cậu trong giờ học này.”

Lộ Minh gấp vở bài tập Toán lại, lấy sách tiếng ra, lớn tiếng đọc: “Good morning!”

Đến khi Đường Nhụy bỏ đi, Lộ Minh lại bắt đầu lấy vở bài tập Toán ra chép.

Ninh Quân vẫn trầm mặc, không nói gì. Ánh mắt anh như có như không nhìn về phía chỗ ngồi của Nguyễn Chanh. Hôm nay cô không chép bài tập nữa, mà ngược lại, cô kẹp một cuốn truyện tranh trong sách tiếng Anh, thoải mái đọc mà không sợ bị thầy cô phát hiện.

Lộ Minh dùng cùi chỏ chọc vào anh: “Cậu nghĩ gì thế? Trông rầu rĩ vậy. ”

Ninh Quân vẻ mặt nghiêm nghị: “Tớ đang suy nghĩ đổi chỗ ngồi cho bạn cùng bàn.”

Lộ Minh ngẩn người: “...Ninh Quân, cậu muốn đổi tớ đi sao?”

Ninh Quân nhìn cậu ta một chút: “Tớ vẫn đang suy nghĩ.”

Lộ Minh: “Sao lại đổi chỗ của tớ?”

Ninh Quân mím khóe miệng, im lặng.

“Đừng mà! Chúng ta vừa mới ngồi cùng nhau có một tuần. Cậu ghét bỏ tớ là vì tớ là người đứng đầu từ dưới đếm lên của lớp phải không?”

Ninh Quân nhúc nhích.

Cùng lúc đó, Nguyễn Chanh đem bánh bông lan mình làm chia cho các bạn học xung quanh. Tất cả mọi người ăn xong đều khen không dứt.

Tống Hề: “Chanh Tâm là tay làm bánh ăn ngon nhất đấy. Tan học tớ sẽ dẫn mẹ tớ tới mua.”

Mọi người đều tỏ ra nhất trí.

Nguyễn Chanh có chút xấu hổ: “Nếu các cậu thích, lần sau tớ sẽ làm nhiều một chút.”

“Cũng đâu thể để cậu tự bỏ tiền túi ra làm được cơ chứ? ”

“Cũng không nhiều tiền gì đâu, các cậu thích là tốt rồi. Đúng rồi, các cậu cảm thấy hương vị này có cần phải điều chỉnh gì không?”

“Không cần đâu.”

“Ăn ngon lắm rồi.”

Nguyễn Chanh hơi thất vọng nhưng lại có chút vui. Không biết thủ khoa ăn rồi sẽ có ý kiến gì nhỉ?

Nghỉ giữa buổi, Nguyễn Chanh định đi tìm Ninh Quân, kết quả lại thấy Đường Nhụy đang cùng Ninh Quân thảo luận bài tập.

Đường Nhụy có thành tích học tập rất tốt. Thi vào cao trung, thành tích của cô ấy xếp vào top năm của lớp.

Tống Hề hừ hừ nói: “Đường Nhụy có mục đích không hề tốt tí nào! Thành tích đã tốt như vậy rồi, làm gì có bài nào mà không biết làm bài cơ chứ!”

Nguyễn Chanh hơi ngạc nhiên: “Ý cậu là Đường Nhụy thích Ninh Quân?”

Tống Hề nhíu mày: “Chắc chắn là vậy rồi! ”

Nguyễn Chanh cười: “Vậy cậu tức cái gì? Thần tượng được người khác thích là chuyện rất bình thường mà.”

Tống Hề: “Lỡ Ninh Quân không tìm được lòng mà thích lại cậu ta thì làm sao?”

Nguyễn Chanh: “... Tổ cảm thấy bạn học Ninh Quân không giống như người sẽ yêu sớm đâu. Học bá có khả năng sẽ xem việc học quan trọng hơn tình yêu đấy.”

Tống Hề nghiêm túc suy tư trong chốc lát: “Đúng!” Vừa nói xong cô lại cảm thấy không đúng lắm. Nguyễn Chanh cũng đâu phải học bá, vậy tại sao cậu ấy lại hiểu được suy nghĩ của học bá nhỉ?

Nguyễn Chanh đứng dậy: “Tổ đi thu bài tập đây.” Cô được cô giáo Cao chọn làm cán bộ môn Ngữ Văn. Lúc ấy cô đã có ý định muốn từ chối, nhưng cuối cùng cô vẫn phải làm.

Cô đã thu gần đủ bài tập, chỉ còn tổ thứ ba của Ninh Quân với Lộ Minh là chưa thu.

Nguyễn Chanh cũng không để cho tổ trưởng đi thu hộ mà chính cô đi tìm Ninh Quân. Sự xuất hiện của cô qua là đã khuấy rầy hai vị học bá.

“Ninh Quân, bài tập ôn luyện ngữ văn của cậu đâu? ”

Ninh Quân ngẩng đầu lên, nói: “Chờ tớ một chút.”

Sắc mặt Đường Nhụy đỏ bừng, giống như là đánh má hồng. “Vậy cậu cứ làm việc của cậu trước đi, chờ cậu có thời gian rồi tớ sẽ hỏi lại sau. ”

Nguyễn Chanh ôm bài tập đứng chờ đợi.

Ninh Quân chậm rãi tìm, nhưng lại không tìm được.

Nguyễn Chanh: “Cậu không làm sao?”

Ninh Quân: “Không biết tớ để chỗ nào rồi nữa. Cậu đi nộp trước đi, tớ tìm một lát rồi sẽ tự mang đi nộp sau.”

Nguyễn Chanh gật gật đầu: “Bánh ngọt tớ làm cậu thế nào?”

Ninh Quân mập mờ suy đoán: “Cũng không tệ lắm.”

Nguyễn Chanh cười ầm ập.

Khi Lộ Minh đi rửa tay trở về, liền thấy Ninh Quân đang nói chuyện với Nguyễn Chanh, cậu ta phát hiện cái gì đó: “Nguyễn Chanh, cậu đã thu bài tập rồi à?” Cậu ta tranh thủ thời gian lật tìm bài tập, rồi ngay sau đó Ninh Quân cũng giao ra.

“Đúng rồi, thứ bảy có buổi tụ họp lớp sơ trung, cậu có tới được không?”

“Tụ họp gì cơ?”

“Bọn tớ có một bạn học vừa đổ bệnh, mọi người chuẩn bị cùng nhau quyên góp tiền giúp đỡ cậu ấy. Giản Tri Ngôn là người khởi đầu trước, đoán chừng cậu ta hôm nay sẽ tìm cậu đấy.”

“Được.”

Ninh Quân dường như nhớ tới điều gì đó, anh nói: “Đêm nay lớp thi Olympic toán có tiết học, cậu không được quên đâu đấy.”

Thái dương Nguyễn Chanh đột nhiên giật liên hồi.

Đợi cô đi rồi, Lộ Minh nhìn bên trái một chút rồi lại nhìn bên phải một chút: “Ninh Quân —— ”

Ninh Quân nhướn lông mày: “Nói —— ”

Lộ Minh nhin thật lâu, rốt cục cậu ta cũng nhin không nổi nữa, hỏi: “Cậu muốn làm con rể Nguyễn gia phải không?”

Nếu như ánh mắt có thể giết chết người, chắc Lộ Minh sớm đã chồng chất vết thương rồi.

Ninh Quân lạnh lùng nhìn cậu ta.

Lộ Minh co rúm người lại một chút: “Là bạn học ngồi cùng bàn, tớ tốt bụng nhắc nhở cho cậu biết, Giản Tri Ngôn là một đối thủ nặng ký đấy. ”

Giản Tri Ngôn đã làm lớp trưởng của lớp 3 liên tiếp. Cậu từ tiểu học đã bắt đầu đảm nhiệm chức trưởng lớp, năng lực ngoại giao rất mạnh, là người ôn hòa, không có bạn học nào là không thích cậu.

Từ miệng của Lộ Minh, Ninh Quân biết được, Giản Tri Ngôn có ba là giáo sư đại học D, mẹ là bác sĩ ngoại khoa ở bệnh viện nhân dân tỉnh.

“Mặc dù cậu rất được các bạn nữ hoan nghênh, nhưng lực hấp dẫn của Giản Tri Ngôn không hề kem cậu chút nào. Với lại, trước kia, Nguyễn Chanh đã cùng với Giản Tri Ngôn chủ trì tiết mục ở trường học đấy.”

Hiện tại, Ninh Quân có được danh hiệu thủ khoa của thành phố, danh tiếng rất tốt. Nhưng cao trung chỉ ba năm, nói không chừng lại có một lần nữa đảo ngược tình thế thì sao.

Ninh Quân không để ý lắm.

Kết quả là đến buổi tối, anh đến lớp Olympic toán thì phát hiện Giản Tri Ngôn cũng tới, ngồi kế bên cạnh Nguyễn Chanh. Hai người không biết đang nói cái gì, trên mặt cả hai đều mang ý cười.

A! Người ta là bạn học sơ trung đó nha...! (Jane: Nghe giọng anh Quân cứ như ghen ý nhè)

Ninh Quân chọn đại một vị trí gần cửa sổ, ngồi một mình.

Người bảo bọn họ buổi tối lên lớp học là thầy dạy Toán, người cực kì nghiêm khắc.

Nguyễn Chanh không dám ở trước mắt thầy mà nói chuyện. Nhưng cô từ trước đến nay chưa đi thi Olympic toán bao giờ, tiết thứ nhất, cô giống như là lọt vào trong sương mù vậy.

May mắn thay, về sau cô nghe giảng rất nghiêm túc nên đã nhanh chóng theo kịp tiến độ.

Thầy giáo ở trên bục giảng đã ghi đề bài xong, ông nhìn xuống lớp, nói: “Có bạn học nào có thể làm thử được bài này hay không?”

Nguyễn Chanh nhìn chằm chằm vào thầy giáo. Cô đang tưởng tượng thầy thành một người huấn luyện viên của phim hoạt hình Nhật Bản.

“Bạn nữ kia đi.” Thầy giáo đưa tay chỉ vào Nguyễn Chanh: “Em tên là gì?”

Nguyễn Chanh vẫn còn yên tĩnh, không nhúc nhích.

Giản Tri Ngôn vội vàng đưa tay đẩy cô một cái: “Hỏi cậu kia.”

Nguyễn Chanh như vừa tỉnh lại từ trong mộng, cô đứng lên: “Nguyễn Chanh, Nguyễn trong tai nguyên Nguyễn, Chanh trong quả cam ạ.”

Thầy giáo gật gù đầu: “Em lên làm thử đề này đi.” Cô nhìn đề bài. Đây là cái gì vậy?

Nguyễn Chanh: “... Thưa thầy, em còn đang suy nghĩ, đề này em không biết làm ạ.”

Có lẽ thầy giáo cũng chưa từng gặp qua người nào trực tiếp như vậy nên ông nhất thời cũng không biết làm thế nào.

Trong phòng học mười mấy người đều cười, nhưng không có ai dám cười quá lớn tiếng cả.

Giản Tri Ngôn đứng lên: “Thầy, để em thử một chút ạ.”

Thầy giáo “Ừ” một tiếng: “Em lên làm đi.”

Lúc Giản Tri Ngôn đi lên, Nguyễn Chanh cười với cậu một cái, vô cùng cảm kích cậu.

Giản Tri Ngôn làm xong đề, thầy giáo liền biểu dương cậu trước lớp.

“Toán học thật ra rất thú vị, học càng sâu liền sẽ càng thêm yêu nó. Các em đều là học sinh khá giỏi, vậy nên phải thật cố gắng đây.”

Rất cục cũng tan lớp.

Nguyễn Chanh còn ngồi yên ở chỗ mình, không nhúc nhích: “Lớp trưởng, cảm ơn cậu nha. Nếu không có cậu thì tớ đã mất mặt rồi.”

Giản Tri Ngôn nói: “Toán học không khó, tớ nghĩ chỉ cần cậu cố gắng, bỏ ra chút thời gian với nó thì cậu cũng sẽ biết làm thôi.”

Nguyễn Chanh cười cười, không phát biểu ý kiến của mình.

Bất cứ chuyện gì đều cần thiên phú, còn cần thêm cả sự yêu thích nữa.

Khi Ninh Quân dọn xong cặp sách, anh đi tới cửa. Khi đi qua chỗ Nguyễn Chanh, nhìn thấy cô còn đang ngồi làm bài tập, bước chân của anh liền dừng lại.

Nguyễn Chanh lấy bài tập tiếng Anh ngày hôm nay, miệng khê đọc đáp án: “ACDAB, DABBC.”

Mi tâm Ninh Quân nhú lại một cái: “Cậu đến lớp Olympic toán chính là để chép bài tập?” Ngờ ngác của anh lộ ra sự lạnh lùng.

Đột nhiên oai có tiếng nói vang lên, khiến Nguyễn Chanh giật nảy mình. Chữ viết bằng tiếng Anh bị cô viết méo mó: “Ai! Đừng khấn trương mà! Về đến nhà cũng khuya rồi, tớ không kịp làm bài tập nữa đâu.”

Ninh Quân lại nhìn về phía Giản Tri Ngôn: “Lớp trưởng, tốc độ của cậu nhanh thật, bài tập đều đã làm xong rồi.”

Giản Tri Ngôn cũng có chút xấu hổ. Cậu cũng cảm thấy chép bài tập là điều không tốt, nhưng hết lần này tới lần khác cậu cũng không có cách nào để cự tuyệt Nguyễn Chanh.

Nguyễn Chanh không thấy xấu hổ nói: “Giản Tri Ngôn, tớ làm xong ngay đây.”

Đèn ở phòng học rất sáng. Hai nam sinh cao lớn đều mang vẻ mặt đắm chiêu đứng ở đấy. Nữ sinh ngồi ở đằng kia vội vàng múa bút thành văn, ngồi bút cùng trang giấy ma sát tạo thành tiếng động sần sật rất nhỏ.

Ninh Quân nhìn mái tóc dài mềm mại của cô rơi trên tập vở. Cậu nghe nói người có mái tóc mềm mại thì lòng người cũng rất mềm yếu. Bởi vì đang vội nên lông mày của cô khê nhú lại. Da của cô rất trắng, dưới ánh đèn lại càng trắng hơn, ngay cả một chút khuyết điểm cũng không có.

“Xong!” Nguyễn Chanh vẫy vẫy tay: “Mệt mỏi quá đi.”

Ninh Quân ngờ ngợ cứ rần: “Sao cậu không đưa thẳng bài tập cho lớp trưởng làm luôn cho? (Jane: Phụt:vvvvv)

Nguyễn Chanh suy nghĩ một chút: “Sao tớ nghĩ không ra nhỉ?! Các cậu học đều nhanh chóng như vậy à?”

Trong lòng Ninh Quân buồn phiền. Sao không cậu không nghĩ là để cho tớ làm giúp cậu!

Nguyễn Chanh cất sách vào cặp: “Lớp Olympic toán đều học vào hai buổi tối mỗi tuần sao?”

Giản Tri Ngôn nói: “Cũng không nhất định là như vậy, lịch học thầy giáo sẽ sắp xếp sau.”

Nguyễn Chanh: “Tớ phát hiện lớp học này cũng rất ổn. Về sau tớ sẽ tới đúng giờ hơn.”

Ninh Quân sớm đã thấy rõ ý nghĩ trong đầu cô. Anh nhìn cô, cười như không cười.

Nguyễn Chanh vô tình thấy ánh mắt của anh, cô lập tức cảm thấy mình giống như đang bị nhìn thấu vậy.

Cô hơi chột dạ.

Ba người trò chuyện làm quen một hồi. Lúc này, trên trời trăng sáng sao thưa, trong sân trường hoàn toàn là một mảnh yên tĩnh yên tĩnh.

Nguyễn Chanh hiếu kỳ hỏi: “Giản Tri Ngôn, cậu cũng thích toán học à?”

Giản Tri Ngôn: “Thích.”

Ninh Quân: “Trước đó trong danh sách không có tên của cậu.”

Giản Tri Ngôn cười cười: “Lúc đầu tớ dự định học y, nhưng về sau tớ đổi ý rồi.”

Đều là người thông minh, mọi người rất nhanh đã hiểu ý tứ trong lời nói của cậu.

Nguyễn Chanh: “Có thể làm việc mình thích thật hạnh phúc.”

Ninh Quân: “Cậu muốn làm gì?”

Giản Tri Ngôn nhìn cô.

Nguyễn Chanh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm. Đêm nay mặt trăng vừa sáng lại vừa tròn.

“Chuyện sau này về sau hãy nói, hiện tại tớ chỉ hi vọng ba năm này sẽ nhẹ nhõm một chút! Bài tập ít một chút, nếu như có thể có người giúp tớ làm bài tập thì thật tốt.”

Hai vị đại học bá liền trầm mặc.

Nguyễn Chanh nhún nhún vai. Cô có chút áy náy, cảm giác chính mình đang làm đầu độc học sinh tốt vậy.

Đột nhiên, cô nghĩ đến bản thân mình khi học sơ trung. Lúc ấy, cô cũng là không thích làm bài tập, nhưng là mỗi lần trước khi thi, mẹ Nguyễn đều sẽ mời gia sư đến giúp cô học bù.

Thành tích của Nguyễn Chanh vào mỗi cuộc thi đều có thể đứng trước mấy cái tên ở lớp học.

Dần dà, lớp học có vài bạn nữ dần xa lánh cô, nhất là các bạn học giỏi, họ cảm thấy cô là kẻ hai mặt. Ở trường học không thích học tập, về nhà liều mạng học riêng. Còn nữa, bình thường Nguyễn Chanh đều dùng hàng hiệu, một đôi giày của cô lên đến bốn năm ngàn tệ lận*.

*Bốn năm ngàn tệ khoảng 13 đến 15 triệu D.

Quan hệ giữa của con gái luôn luôn không thể giải thích như vậy.

Về sau, thầy biết cô hay chép bài tập liền gọi tìm cô nói chuyện.

Về sau, lớp học không có người cho cô mượn bài tập để chép nữa.

Bất tri bất giác cô đã ra trường.

Ba người đều trầm mặc, xe ai người nấy dất.

Giản Tri Ngôn muốn nói lại thôi: “Nguyễn Chanh —— ”

Nguyễn Chanh quay đầu: “Sao thế?”

Giản Tri Ngôn: “Cậu—— ”

“Chanh Chanh ——” phía trước truyền đến một âm thanh giọng nói quen thuộc.

“Ba ơi ——” Nguyễn Chanh nhẹ nhàng đáp lại.

Ninh Quân rõ ràng cảm giác được một ánh mắt không có thiện cảm rơi trên người anh, sau đó ánh mắt ấy lại dời đi.

Anh đứng thẳng người lại, lưng thẳng tắp thành một đường cong duyên dáng.

Ninh Quân, mày kẩn trương cái gì chứ!

(Jane: Đường cong duyên dáng? Phụt:vv, tác giả hài hước haha)

- ——

Tác giả có lời muốn nói:

Rất nhiều năm sau, Nguyễn Chanh hỏi anh: Anh có từng hối hận khi gặp em ở lớp Toán không?

Ninh tiên sinh: Anh hối hận! Anh hối hận mình đã không sớm gặp em, không thể cùng em học chung một trường, không thể học cùng em từ tiểu học đến sơ trung. Nếu không, anh đã có thể làm bài tập cho em sớm hơn rồi.

Báo cáo! Trong lớp học toán có một tiên nữ lên vào để chép bài!!

Làm sao bây giờ?

5. Chương 5

Edit: Doãn Uyên Du

Beta: Doãn Thần

Ba Nguyễn cố ý tới đón Nguyễn Chanh tan học, đêm hôm khuya khoắt ông không yên lòng được. Mặc dù an ninh ở Lăng thành rất tốt nhưng ông cũng không dám để Nguyễn Chanh một mình đi về nhà.

Ông tới được một lúc mới nhìn thấy con gái cùng với hai nam sinh đi ra. Trong lòng của ông vang lên hồi chuông cảnh báo. Ba Nguyễn không phải soái ca, mặc dù ông rất rảnh rỗi nhưng tuyệt đối không giống một đại phú hào.

Nguyễn Chanh hoàn toàn tập hợp đủ ưu điểm của hai vợ chồng ông. Cô có ngũ quan tinh xảo, từ nhỏ đã khiến người ta yêu thích.

Ba Nguyễn hiện tại lo lắng không thôi. Lỡ nhất cái tên tiểu tử đấy muốn theo đuổi con gái cưng của ông thật thì sao?

“Ba ơi, ba chờ có lâu không?”

“Ba mới đến mười phút thôi con.” Ba Nguyễn hắng giọng: ” Đây là bạn học mới của con à?”

“Dạ đây là Giản Tri Ngôn và Ninh Quân ạ.” Nguyễn Chanh chỉ vào từng người một, giới thiệu.

“Cháu chào bác ạ.” Hai người trăm miệng một lời đồng thanh nói.

Ba Nguyễn biết người Giản Tri Ngôn này, là nhân vật nổi danh ở trường sơ trung của con gái. Ba Giản Tri Ngôn còn từng tới trường để giúp đỡ những bạn học “cá biệt” của con trai thuận lợi lên lớp. Trong chuyện này ông ta được ích lợi không nhỏ. Hiện giờ Chanh Chanh lại học cùng lớp với bạn học hồi sơ trung, điều này khiến ông yên tâm hơn nhiều. Tiểu tử này hình như cao lên không ít nha!

Tiểu tử còn lại chắc là Ninh Quân rồi, cậu ta là thủ khoa đó! Tiểu tử này có dáng dấp cũng thật đẹp mắt! Cậu ta so với Giản Tri Ngôn còn cao một chút nữa.

Kiểu này nam sinh này khẳng định là rất thu hút nữ sinh. Ông không hi vọng con gái mình yêu đương với người như thế này. Thông minh như vậy, Chanh Chanh chắc chắn không phải là đối thủ của cậu ta!

“Chào các con!” Ánh mắt ba Nguyễn luôn nhìn về phía Ninh Quân.

Ninh Quân có chút không hiểu ánh mắt ấy. Anh vô ý thức kéo lấy cặp sách.

“Trường trung học toàn những học sinh học giỏi thế nên thấy Chanh Chanh và các con cùng nhau học toán bác cũng yên tâm hơn.”

“Nguyễn Chanh viết văn rất tốt, chúng con cũng phải nhờ cậu ấy giúp đỡ nhiều lắm ạ.”

Ba Nguyễn cười ha ha.

Ninh Quân hầu như không nói, đều là Giản Tri Ngôn nói chuyện với Ba Nguyễn.

Nguyễn Chanh thở dài một hơi, ba cô đêm nay tại sao lại nói nhiều thế nhỉ?

“Ba, các cậu ấy cũng cần phải về nhà nghỉ ngơi rồi.”

Ba Nguyễn căn bản là vẫn không dò hỏi được tin tức gì. Ninh Quân kia quá bình tĩnh, ông thấy cậu ta một chút chột dạ cũng không hề có. Chẳng lẽ là do chính ông suy nghĩ nhiều sao?

“Vậy các con trên đường chú ý an toàn nhé!” Ba Nguyễn leo lên xe đạp màu hồng của Nguyễn Chanh, còn Nguyễn Chanh thì ngồi ở phía sau.

“Ngày mai gặp lại!” Cô phất tay hướng về phía bọn họ.

Trong màn đêm, cảnh tượng này trông càng thêm âm áp.

Ninh Quân nhìn bóng lưng của cô và ba biến mất trong màn đêm, trong ánh mắt anh đột nhiên xuất hiện một chút sự hâm mộ.

Giản Tri Ngôn cười: “Nghe nói Nguyễn Chanh có thể thi vào đội Olympic là nhờ cậu giúp một tay?”

“Cậu ấy nói với cậu?”

Giản Tri Ngôn gật gật đầu: “Cậu ấy thật ra rất thông minh, chỉ là không để việc học lên hàng đầu.”

Ninh Quân: “Nếu cậu ấy không cố gắng thì không ai ép được cậu ấy cả.”

Giản Tri Ngôn hiểu rõ: “Đúng vậy.”

Ninh Quân trầm mặc trong chốc lát: “Tớ nhìn thấy cậu ấy sẽ không cố gắng được bao lâu đâu.”

Giản Tri Ngôn đột nhiên cũng bật cười, quả nhiên tất cả mọi người đều không nhìn lầm Nguyễn Chanh: “Thời gian muộn rồi, chúng ta cũng về sớm một chút đi.”

Khi Ninh Quân về đến nhà, cô họ đã ngủ. Cô họ còn mở đèn ở trước cửa cho anh nữa.

Anh nhẹ nhàng đi tắm rồi cầm khăn lau khô tóc.

Anh cầm điện thoại di động lên, đã mười giờ rưỡi, hôm nay không có một cuộc gọi hay tin nhắn nào. Để điện thoại xuống, anh tiện tay lật một quyển sách ra.

Một lát sau, chuông điện thoại di động vang lên. Ninh Quân cầm lên nhìn, là Ninh Hàm gọi tới.

“Ninh Quân, em ngủ chưa?”

“Chưa.”

Ninh Hàm: “Gần đây thế nào? Không khổ cực lắm chứ?”

“Vẫn tốt.”

Ninh Hàm đã sớm quen cái tính cách lạnh nhạt này của em mình. Rõ ràng khi còn bé nó rất đáng yêu, nhưng càng lớn lên tình cảm của hai chị em lại càng phai nhạt.

“Nghe cô họ nói, bây giờ buổi trưa em cũng ở trường học ăn cơm rồi sao?”

“Ừ.”

“Không phải em đang yêu đương đấy chứ, thế nên buổi trưa mới ở lại để chăm sóc bạn gái?”

“Ninh Hàm, chị không có việc gì nữa phải không? Em cúp máy đây!”

“Em nói chuyện với chị của em như thế hả? Không biết lớn nhỏ gì hết! Gọi là chị đi! À, Quốc Khánh em tới đây đi, cha mẹ nhớ em lắm đó.”

“Quốc Khánh em có hẹn với bạn học rồi.”

Ninh Hàm do dự một chút rồi nói: “Vậy được rồi. Em nghỉ ngơi sớm một chút đi. Không đủ tiền thì nói với chị một tiếng.”

Sau khi cúp điện thoại, Ninh Hàm nhún vai nhìn ba Ninh với mẹ Ninh.

Ba Ninh vỗ nhẹ vào tay mẹ Ninh: “Được rồi! Chờ thêm một thời gian nữa, chúng ta sẽ trở về thăm nó.”

Mẹ Ninh thở dài: “Nó sống một mình cũng thoải mái hơn.”

Sáng ngày thứ hai, Ninh Quân ăn điểm tâm được một lúc thì đột nhiên nói một câu: “Cô họ, hôm nay cô mua bánh mì Chanh Tâm ăn đi.”

Cô họ sững sờ: “Bánh mì trong cửa hàng có nhiều chất phụ gia. Cô mua cho con ít xíu mại với bánh bao thịt ăn, vừa khỏe mạnh lại vừa an toàn.”

Ninh Quân suýt chút nữa thì bị sắc sữa bò: “Tiệm bánh mì Chanh Tâm đã có thâm niên trong nghề, bánh của an toàn mà cô họ.”

Cô họ nghĩ một lúc: “Tiệm này đã mở vài chục năm rồi, vậy để xé chiều cô sẽ đi mua cho con. À, cô còn nhớ, khi còn bé con rất thích ăn bánh ngọt Chanh Tâm. Có một lần, vào sinh nhật của chị con, mẹ con dẫn con đi mua bánh ngọt, con gái cửa tiệm kia đã tặng riêng cho con một hộp bánh ngọt. Ninh Hàm muốn để con dứt cho nó một miếng, vậy mà con kiên quyết không chịu cho...”

Bà đang nói thì đột nhiên ngừng lại. Bởi vì vào dịp sinh nhật mười tuổi của Ninh Hàm, mẹ Ninh đã tỉ mỉ chuẩn bị một bữa tiệc. Họ hàng gần xa đều tới để cả, bà tất nhiên muốn cho mọi người thấy bà đối với Ninh Hàm rất tốt.

Cũng không thể bởi vì một hộp bánh ngọt mà để cho người ta hiểu lầm, nên mẹ Ninh đã bảo Ninh Quân đem hộp bánh ngọt đó cho Ninh Hàm, nhưng Ninh Quân từ đầu đến cuối vẫn không nhúc nhích.

“Tiểu Quân, con là con trai, nhường cho chị đi con.” Mẹ Ninh muốn lấy bánh ngọt từ tay Ninh Quân, nhưng thấy vậy liền lấy tay che hộp bánh, không muốn cho mẹ lấy.

Ngay tại lúc đó, hộp bánh ngọt rơi xuống đất.

Ninh Hàm: “Con không ăn, con ăn đại bánh ngọt khác cũng được.”

Mẹ Ninh cũng lúng túng không thôi: “Tiểu Quân, mẹ bình thường đã dạy con như thế nào?”

Ninh Quân ngồi xổm người xuống, chậm rãi xếp bánh ngọt gọn vào hộp.

“Mẹ, đây là bánh sinh nhật em gái nhỏ tặng cho con.”

Mẹ Ninh cau mày: “Sinh nhật con mẹ sẽ mua sau!”

Sáu tuổi Ninh Quân sớm đã hiểu biết, anh nói: “Sinh nhật của con năm ngoái, mẹ không có mua cho con bánh ngọt.”

....

Ninh Quân cúi đầu, một lúc lâu sau mới “Ừ” một tiếng. Anh cũng nhớ kỹ chuyện này.

Hộp bánh ngọt kia anh chỉ ăn một miếng, nó có vị cam, rất ngọt, rất thơm.

Về sau, khi lên tiểu học, anh cũng đi tới cửa tiệm bánh ngọt kia, đáng tiếc đều không gặp được em gái nhỏ đó.

Một hai năm sau, tiệm bánh đã chuyển tới chỗ khác.

Anh cứ như vậy mà từ biệt cô gái nhỏ kia tới tận mười năm.

Ngày khai giảng đầu tiên của lớp mười, mọi người theo thứ tự đi lên lên bục giảng giới thiệu bản thân trước cả lớp.

Ninh Quân giới thiệu xong, anh liền quay về chỗ ngồi. Đúng lúc đó, nữ sinh chậm rãi đi lên, hai người cứ thế vượt qua nhau.

“Xin chào mọi người, tớ tên là Nguyễn Chanh, Nguyễn trong tai nguyên Nguyễn, Chanh trong quả cam. Tớ thích đọc truyện tranh —— ”

Ninh Quân cứng đờ người.

Cái tên Nguyễn Chanh này, anh ghi ở trong lòng trọn vẹn gần mười năm nay.

Lăng thành lớn như thế, không ngờ bọn họ lại gặp lại nhau ở cao trung.

Tới tiết tự học Ngữ Văn, cán bộ môn tới lớp muộn.

Nguyễn Chanh bị chủ nhiệm bắt ngay tại cổng.

Tổng chủ nhiệm có danh hiệu là Diệt Tuyệt sư thái, năm nay ba mươi hai tuổi, độc thân. Từ lúc khai giảng đến nay, đây là lần đầu tiên cô đến trễ, kết quả vận khí của Nguyễn Chanh quả thật không tốt, bị bắt ngay tại trận.

“Tên là gì? Ở lớp nào?” Tổng chủ nhiệm cầm sổ ra ghi chép.

Mọi người không dám tùy tiện làm loạn, đành phải ăn ngay nói thật.

Bài tập vật lý của Nguyễn Chanh còn chưa làm, cô vội vã muốn về lớp: “Lớp ba, Nguyễn Chanh ạ.”

Ánh mắt Tổng chủ nhiệm như muốn phun ra lửa: “Tranh thủ thời gian về lớp đi.”

Đây là muốn tha cho cô mà ghi thù ở trong lòng mà.

Khi Nguyễn Chanh đến lớp học, tất cả mọi người đều nhìn cô.

“Cậu là cán bộ, tại sao lại đến trễ vậy?”

“Còn định trông cậy vào cậu cho bọn này ôn tập một chút đấy.”

...

Nguyễn Chanh mặt xám xịt đi đến chỗ ngồi.

Tổng chủ nhiệm nghe được âm thanh thì đi vào theo: “Giờ học mà còn nói chuyện phiếm, có kỷ luật hay không hả? Cán bộ môn đâu?”

Tổng Hề đem sách ngữ văn đưa cho cô: “Nhanh đi đi.”

Tổng chủ nhiệm vừa thấy cô, mi tâm liền nhú lại.

Tổng chủ nhiệm trở về văn phòng, bà nói: “Cô Cao, Nguyễn Chanh là cán bộ môn Ngữ Văn ở lớp cô sao?”

“Đúng vậy. Làm sao cô biết vậy?”

“Tôi đề nghị cô nói chuyện với em ấy, làm cán bộ môn mà lại đến lớp muộn, cũng không có trách nhiệm gì hết.”

“Có khả năng là con bé gặp chuyện gì thôi, khi trở về tôi sẽ nói chuyện với em ấy.”

“Mặc dù các em ấy mới học năm nhất, nhưng ba năm cao trung này trôi qua rất nhanh, cần phải quản lý tốt nề nếp ở trong lớp ngay từ năm đầu tiên.”

“Tôi biết rồi.”

“Vậy cô mau đi đi.” Tổng chủ nhiệm nhìn thấy cô Cao làm như không có chuyện gì, cô ấy liền cảm thấy giống như đang đánh vào bông vậy, muốn đánh mà không biết đánh vào đâu cho được.

Tổng chủ nhiệm vừa đi, mấy thầy cô khác cũng thở phào một hơi. Ai cũng sợ sáng sớm đã bị nhắc nhở.

Nguyễn Chanh quả nhiên bị chủ nhiệm lớp gọi đi nói chuyện.

Cao Nhã: “Tối hôm qua em thức khuya sao?”

Nguyễn Chanh ngượng ngùng gật gật đầu, cô gần đây lại say mê tiểu thuyết võ hiệp.

Cao Nhã: “Để làm bài tập sao?”

Nguyễn Chanh lắc đầu: “Da em đọc ”Anh hùng xạ điêu” ạ.”

Cao Nhã không phê bình cô mà nói: “Lên lớp đừng có đọc không thể sẽ bị tịch thu đấy, cô cũng sẽ không trả lại cho em đâu.” Cô Cao khi xưa cũng giống như vậy, vào năm nhất, cô lên lớp cũng thường lén lút đọc tiểu thuyết.

“Em về lớp đi, thuận tiện giúp cô gọi Đường Nhụy tới.”

Nguyễn Chanh trở lại phòng học, tìm Đường Nhụy.

Đường Nhụy nhìn cô một cái: “Cám ơn. Nguyễn Chanh —— nghe nói cậu học toán rất tốt?”

... Cô nên giải thích sao đây?

Đường Nhụy hăm mộ nói: “Lớp chúng ta chỉ một nữ sinh đi thi Olympic thôi đấy.”

Nguyễn Chanh vội vàng nói: “Tớ chỉ là dựa vào may mắn thôi.”

Đường Nhụy “oa” một tiếng nói: “Bọn tớ ngay cả may mắn cũng không có đây.”

Nguyễn Chanh: “... Cậu nhanh đi tìm cô Cao đi, còn nhanh vào lớp nữa.”

Tống Hề một mực chờ đợi cô: “Thế nào? Cô Cao đã phê bình cậu gì rồi?”

Nguyễn Chanh thở dài một hơi.

Tống Hề: “Bị mất chức à?”

Nguyễn Chanh thắc mắc, sao cô Cao lại không rút đi chức vụ của cô nhỉ?

Cả ngày hôm nay tinh thần cô không tốt, nhưng thật ra là do thiếu ngủ. Mọi người lại cho rằng cô bị cô giáo phê bình nên mới buồn bực. Nguyễn Chanh lười không muốn giải thích.

Buổi chiều có tiết thể dục, uỷ viên thể dục bắt mọi người làm xong các hoạt động làm nóng người, rồi tách riêng từng nhóm ra tập.

Nam sinh đi chơi bóng rổ, còn nữ sinh phần lớn là ngồi xem.

Nguyễn Chanh đang định về lớp tiếp tục đọc truyện thì lại bị Tống Hề kéo đi.

“Hai đại soái ca đó nha, cậu không muốn xem à?”

“Tống Hề cậu xem qua hoạt hình Nhật Bản «Slam Dunk cao thủ »* chưa?”

*Slam Dunk là câu chuyện xoay quanh nhân vật Hanamichi Sakuragi, vốn là học sinh cá biệt, cầm đầu một băng nhóm chuyên gây lộn. Hanamichi từng tỏ tình và bị từ chối 50 lần khi còn học cấp 2. Lên trung học, Cậu ta gặp Haruko Akagi, cô gái trong mơ, và rất hạnh phúc khi cô không hề sợ cậu như những cô gái khác.

“Cái gì?”

“Một bộ phim hoạt hình lâu rồi, nói về bóng rổ. Trong phim có một soái ca tên Rukawa, rất là đẹp trai, nữ sinh ai cũng đều thích cậu ấy. Chỉ là tớ thích Hanamichi hơn.”

“Vậy theo cậu, trong hai người, Ninh Quân và Giản Tri Ngôn, ai là Rukawa?”

Nguyễn Chanh: “...”

Hai người đi tới sân bóng rổ.

Nam sinh đã ra sân, nữ sinh đều chen chúc nhau đứng xem ở một bên.

“Ninh Quân ném bóng rất đẹp trai đó!”

“Bộ dáng Giản Tri Ngôn đang chạy cũng rất đẹp nha.”

...

Mọi người kích động hô to: “Cố lên! Cố lên!”

Tống Hề: “Cậu cổ vũ ai vậy?”

Nguyễn Chanh không hiểu.

Tổng Hề: “Tớ chọn Ninh Quân, Ninh Quân cố lên!”

Nguyễn Chanh: “Vậy tớ chọn Giản Tri Ngôn vậy.”

Tổng Hề là người rất hoạt bát, chẳng mấy chốc cô đã làm nóng cả bầu không khí ở sân thể dục.

Trên sân, hai người nghe thấy thanh âm liền đưa mắt nhìn qua.

Ninh Quân đưa tay lau mồ hôi trên mặt, anh hít thở sâu về phía đám người. Đôi mắt lạnh lùng kia giống như xen lẫn chút ánh sáng.

Quần chúng vây xem bị Nguyễn Chanh cùng Tổng Hề kéo theo, cả đám người cùng nhau hô hào cổ vũ.

Ninh Quân đập bóng, đang chuẩn bị truyền cho Lộ Minh.

Giản Tri Ngôn lúc đó ở phía trước ngăn cản anh. Ninh Quân nhìn về phía trước, không nhanh không chậm làm động tác dẫn bóng.

Anh xoay người một cái, lại làm thêm một động tác giả. Anh lui lại một bước, rồi đột nhiên nhảy lên, trái bóng rổ từ trong tay anh tạo ra một đường vòng cung hoàn mỹ, rơi vào trong vòng rổ.

“Ninh Quân cố lên!” Tổng Hề hướng về phía Nguyễn Chanh thẳng thắn nhếch khóe miệng.

Nguyễn Chanh cười, không nghĩ tới Ninh Quân lại lợi hại như vậy.

Giản Tri Ngôn một lần nữa dành được bóng.

Nguyễn Chanh bên này lại hô lên.

Ninh Quân đột nhiên nhìn qua. Ồ! Anh vừa mới hoa mắt sao?

Lộ Minh chặn đường Ninh Quân, do động tác cậu ta quá mạnh, phạm quy nên đã bị phạt. Cậu ta tức chết: “Mấy bạn nữ kia, ngoại trừ Ninh Quân và Giản Tri Ngôn thì bọn tôi cũng là bạn học của các cậu đấy! Có thể tương thân tương ái với người một nhà được hay không?”

Dưới sân vang lên một trận cười to.

Cuộc đấu lại một lần nữa bắt đầu.

Nguyễn Chanh phụ họa thêm: “Giản Tri Ngôn cố lên! Giản Tri Ngôn cố lên!”

Ninh Quân lần nữa dành được bóng, các nữ sinh lại được một trận hét lên.

Một đội ba người khác đều vây quanh anh, xem ra là không có ý định cho Ninh Quân cơ hội ném vào rổ.

Ninh Quân cùng ba người đối mặt, anh lại làm một cái động tác giả, đem bóng truyền cho người khác.

Một người ở kế bên tựa như đã sớm đoán được ý đồ của anh, tốc độ chạy rất nhanh, trực tiếp ngăn chân Ninh Quân.

Ninh Quân không chú ý tới, người liền ngã trên mặt đất, đầu gối đập lên nền xi măng.

Cơn đau truyền tới, anh cắn răng chịu đựng.

“Cậu có sao không?” Giản Tri Ngôn đỡ anh.

Ninh Quân đứng lên, anh đi thử một hai bước, liền biết mình không thể đấu tiếp được nữa: “Thay người đi.”

Tất cả mọi người đều vây quanh anh.

“Tớ không sao.” Anh cười nhẹ với người đã đỡ anh một cái.

“Đến phòng y tế xem một chút đi.”

Ninh Quân xoa xoa đầu gối: “Không sao đâu, nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi. Các cậu cứ tiếp tục đi, tớ đi tắm một chút.” Anh chậm rãi rời đi.

Tống Hề rất muốn đi đến đỡ anh, nhưng trước mắt có rất nhiều người, cô ấy liền không dám làm vậy nữa.

“Ninh Quân, tớ với Nguyễn Chanh sẽ đi với cậu.”

Nguyễn Chanh ngăn người.

Ninh Quân mắt nhìn người trước mặt còn đang ngu ngơ chưa hiểu chuyện gì, lúc này, anh ngược lại lại cảm thấy rất an tâm. Anh nhẹ nhàng nói: “Làm phiền các cậu rồi.”

Ba người cùng nhau trở về.

Ninh Quân đột nhiên nói: “Tống Hề làm phiền cậu tới phòng y tế giúp tớ mượn túi chườm nước đá được không?”

Tống Hề vui đến nỗi muốn bay lên: “Được! Nguyễn Chanh cậu chăm sóc tốt cho Ninh Quân nhé!”

Nguyễn Chanh nhìn chân anh: “Cậu thật sự không có chuyện gì sao?”

Ninh Quân đột nhiên vươn tay: “Có đấy! Đỡ tớ!”

- —

Tác giả có lời muốn nói:

Lần thứ nhất gặp ba vợ tương lai, cậu có cảm giác gì?

Cảm giác ba vợ như là chó sói, tôi rất khẩn trương, lại sợ bị ông nhìn ra mình đang có ý nghĩ xấu.

Edit: Jane

Beta: Thần

6. Chương 6

Edit: Doãn Uyên Du

Beta: Doãn Thiên

Nguyễn Chanh không thể tin được nhìn nam sinh cao một mét tám trước mặt, anh muốn cô đỡ sao?

Cao to như anh mà bảo một đứa nhỏ nhắn, xinh xắn lại gầy yếu như cô đỡ? Đây có còn là thủ khoa mà cô biết hay không?

Anh có ý tốt?

Cô đang đứng ở giữa, nên khi Ninh Quân duỗi cánh tay ra, cô vô ý thức đỡ lấy anh.

Gương mặt ửng đỏ cũng mơ hồ để lộ ra sự ngại ngùng.

Bởi vì vừa mới vận động xong, nên cả người nóng hầm hập, trên cánh tay còn có chút ẩm ướt. Ngoại trừ mấy em trai họ ở trong nhà ra thì Nguyễn Chanh chưa từng gần nam sinh đến như vậy, vì thế mà cô cảm thấy có chút lạ lẫm.

Cô từ nhỏ đã có bệnh sạch sẽ, thế mà lại không chán ghét khi Ninh Quân tới gần.

Có cô đỡ, Ninh Quân nhẹ nhàng dựa vào cô, nhưng không dám dựa hẳn vào. Cô gầy như thế chắc chắn sẽ không chịu được sức nặng của cơ thể anh.

Cô cúi đầu nhìn về phía trước.

Mắt Ninh Quân lại nhìn về phía cô. Tay cô rất đẹp, ngón tay tinh tế trắng nõn. Tay đẹp như vậy mà không viết ra được chữ đẹp, nhưng lại làm ra đồ ăn rất ngon.

Từ sân trường đi về phía phòng học vẫn là con đường đó, chỉ mất có ít phút, sao hôm nay lại xa quá vậy?

Hai người áp sát nhau, khoảng cách giữa họ rất gần, cả người Nguyễn Chanh cũng bắt đầu thấy nóng. Không hiểu tại sao cô lại có chút ngượng, trái tim đập thình thịch.

Ninh Quân hỏi: “Cậu mệt à?”

Nguyễn Chanh còn lâu mới thừa nhận, cô nói: “Không có.”

Ninh Quân nở nụ cười, tiếng cười êm tai đến lạ: “Cậu vất vả rồi, sau này nếu không muốn làm bài tập thì có thể tìm tớ.”

Nguyễn Chanh nhìn cặp mắt trầm tĩnh của anh, con ngươi khê đảo ngược đảo xuôi: “Cậu giúp tớ làm hết à?”

Ninh Quân: “Có thể.”

Nguyễn Chanh: “Cậu nói thật chứ?”

Ninh Quân mỉm cười: “Cậu cho tớ biết trước đã, rốt cuộc làm sao cậu có thể đậu vào trường này vậy?”

Nguyễn Chanh thẹn thùng: “Mỗi lần trước khi thi, mẹ tớ đều mời gia sư về dạy bù cho tớ. Tớ chắc phải gọi là lâm thời ôm chân Phật*.”

*Có nạn mới ôm chân Phật.

Ninh quân nói: “Quá ngốc thì có ôm chân Phật cũng vô dụng.”

Nguyễn Chanh: “Tớ nói cho cậu biết, cậu đã nói sẽ giúp tớ rồi đấy, tuyệt đối không được rút lời đâu.” Cô đi đâu mới có thể tìm được người giúp cô làm bài tập ưu tú như thế chứ.

Ninh Quân: “Tớ không lừa cậu.”

Khuôn mặt Nguyễn Chanh trong nháy mắt liền trở nên mềm mại hơn: “Cậu tranh thủ thời gian trở về lớp nghỉ ngơi đi. Cậu bị thương như thế, làm sao đi học bây giờ?”

Ninh Quân: “Cậu lo tớ không thể đi học sẽ không làm bài tập giúp cậu à...”

Nguyễn Chanh giả bộ nghiêm túc: “Tớ đương nhiên là quan tâm bạn học rồi.”

Trên đoạn đường này, Ninh Quân không hề cảm thấy đầu gối đau một chút nào, mà cậu cảm thấy miệng tựa như được ăn kẹo ngọt vậy.

“Cậu với Giản Tri Ngôn là bạn học sơ trung à? Quan hệ giữa hai người... thật tốt.”

“Bọn tớ không quá thân, chỉ là cậu ấy lúc sơ trung rất nổi tiếng, tất cả mọi người đều biết cậu đến cậu ấy, giống như cậu bây giờ đó.”

Ninh Quân đột nhiên cười: “À.”

Tống Hề từ phòng y tế trở về. Cô ấy vừa chạy vừa thở hồng hộc. Trong tiết chạy bộ của môn thể dục cũng chưa từng thấy cô ấy cố gắng chạy như vậy: “Ninh quân, đây là đá chườm, cậu tranh thủ chườm đi. Tớ còn xin thầy cõn để cậu sát trùng nữa, cậu mau thoa lên đi. Thầy nói, nếu như cậu đau quá thì tốt nhất nên đi bệnh viện chụp hình.”

Ninh Quân: “Cảm ơn cậu.”

Tống Hề cong khóe miệng: “Đều là bạn học mà, đừng khách khí như vậy, cậu cần giúp gì cứ bảo bọn tớ nhé.”

Ninh Quân gật đầu.

Tống Hề vui tươi hơn hở trở về chỗ ngồi, cô ấy kích động đến nổi suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Cô được gặt học bá thêm một bước nữa rồi.

“Nguyễn Chanh, tớ đang rất vui.” Cô ấy nghiêng đầu dựa vào vai Nguyễn Chanh, khuôn mặt không giấu được ý cười.

Nguyễn Chanh cũng vui vẻ, nhưng bây giờ cô tất nhiên là không dám nói cho người khác biết.

Vẫn nên khiêm tốn một chút.

Tiếng chuông vào học vang lên, mọi người lục đục trở về lớp.

Lộ Minh còn đang lo lắng cho Ninh Quân: “Chân cậu còn ổn chứ?” Cậu ta cúi đầu nghiêm túc nhìn chân Ninh Quân.

Ninh Quân lúng túng không thôi, may mắn là anh đã thay đồng phục, mặc quần dài vào.

Lộ Minh chỉ còn thiếu nước muốn kéo quần anh lên xem, Ninh quân vội vàng tránh ra: “Không có gì cả.”

Lộ Minh thở dài một tiếng: “Cậu bị thương, nữ sinh trong lớp chúng ta khắt trương thành cái dạng gì luôn rồi kìa.”

Mặt Ninh Quân không có biểu cảm gì.

“Tớ rất hâm mộ cậu.”

“Vây lần sau chơi bóng rổ, cậu cũng ngã thử một lần đi.”

Lộ Minh: “...Đáng ghét.”

Cả người Ninh Quân nổi da gà.

Lộ Minh lấy từ trong ngăn kéo ra một hộp sữa chua, hào phóng nói: “Cho cậu này.”

Ninh quân mặt ghét bỏ, thời buổi này ai còn đi uống cái này nữa.

Tan học, mọi người dọn dẹp đồ đạc về nhà.

Ninh Quân ngồi ở chỗ làm bài tập, Nguyễn Chanh đọc tiểu thuyết, lớp học cuối cùng cũng chỉ còn mỗi hai người họ ở lại.

Trong phòng học vô cùng yên tĩnh.

Sắc trời dần dần tối lại.

Nguyễn Chanh đang đọc say sưa tới chương 14, cô đã sớm quên luôn mình còn đang ở lớp.

“Nguyễn Chanh ——” Ninh quân đột nhiên lên tiếng làm cô giật nảy mình.

Nguyễn Chanh nhìn sắc trời, thấy đã tối, cô nói: “Đã trễ thế rồi à?”

Ninh Quân nói: “Cậu cứ đọc thêm một chương nữa đi, đưa bài tập cho tớ.”

Nguyễn Chanh tươi cười: “À...”

Ninh Quân nhìn điệu bộ cười lấy lòng của cô: “Thế nào?”

Nguyễn Chanh có hơi ngại ngùng: “Cậu nhớ viết chữ xấu một tí nha, ý của tớ là, chữ của cậu rất đẹp, nhìn là biết không phải tớ viết rồi.”

Ninh Quân: “Tớ sẽ cố gắng.”

Nguyễn Chanh cũng không còn tâm tư nào để đọc truyện nữa, mắt cô đã khô khốc cả rồi. Cô lấy cặp sách ra dọn dẹp, rồi ngồi kế bên Ninh Quân.

Ninh Quân làm bài tập của cô, anh có trí nhớ tốt, vậy nên vừa đọc đề xong anh đều đã nhớ ra đáp án.

Nguyễn Chanh một tay nâng cằm, nhìn Ninh Quân: “Cậu nhất định sẽ thi đậu vào Thanh Hoa hoặc Bắc Đại.”

Ninh Quân: “Chưa chắc đâu.”

Nguyễn Chanh: “Cậu phải tin vào chính mình chứ.”

Ninh Quân: “Tớ không thích thành phố B.”

Nguyễn Chanh: “Là khi ô nhiễm sao? Tớ cũng không thích lắm, mùa đông ở phương Bắc quá lạnh. Tớ thích Hạ Môn hơn, cậu đã tới Hạ Môn bao giờ chưa? Thành phố này rất sạch sẽ, không khí so với Lăng thành còn tốt hơn nhiều. Có bầu trời xanh lồng lộng, lại còn có biển nữa.”

Ninh Quân cười cười: “Tớ chưa tới đó bao giờ. Về sau có cơ hội tớ sẽ đi, bảo mọi người cùng đi nữa, lúc đó cậu sẽ làm người dẫn đường.”

Nguyễn Chanh: “Được thôi. Nghỉ hè chúng ta lập thành nhóm rồi đi, kêu cả bọn Tống Hề nữa.”

Ninh Quân không lên tiếng: “Bài tập làm xong rồi.”

Nguyễn Chanh: “Nhanh như vậy sao?”

Ninh Quân: “Đây là những kiến thức trọng điểm trong tiết toán và vật lý ngày hôm nay. Cậu về nhà mà nếu có thời gian thì nên tranh thủ đọc lại một chút.”

Nguyễn Chanh trong lòng đầy cảm kích: “Ninh quân, nếu có đi Hạ Môn, tớ sẽ bao ăn bao ở cho cậu.”

Ninh Quân: “...” Anh tiện tay cầm lọ sữa chua đưa cho cô: “Vây cảm ơn cậu trước.”

....Đảo mất đã tới thứ 7, Nguyễn Chanh theo lịch hẹn đi tới buổi họp lớp sơ trung.

Sơ trung, Giản Tri Ngôn quen biết rất nhiều người, nên hôm nay người tới cũng không ít. Cũng có rất nhiều bạn học sơ trung của Nguyễn Chanh nữa.

Nguyễn Chanh không thân với họ cho lắm nên cô chỉ cùng nhau chào hỏi, sau đó bị em họ lôi đi.

Là Trình Phi đặc biệt tới tìm cô: “Chị, đã lâu không gặp.”

Mùa hè này, Nguyễn Chanh không có bài tập hè, vậy nên Trình Phi ngược lại nhẹ nhõm không ít.

Trình Phi: “Cao trung vui chứ chị?”

Nguyễn Chanh: “Bài tập so với sơ trung còn nhiều hơn.”

Trình Phi hiện tại không còn ngốc như trước, nên cô ấy tuyệt đối sẽ không giúp Nguyễn Chanh làm bài tập nữa đâu.

Trình Phi: “Em hôm nay cũng tới đây à?”

Trình Phi: “Trong trường mọi người đều biết việc này hết rồi, tất cả đều đóng góp cả. Chị, chúng ta qua kia đi, tí nữa buổi tiệc kết thúc, chúng ta đi ăn thịt xiên nhé!”

Nguyễn Chanh bị Trình Phi kéo đi đến trước hòm quyên góp tiền. Giản Tri Ngôn nhìn thấy Nguyễn Chanh đến thì nói: “Cậu đến rồi à?”

Nguyễn Chanh chào hỏi cậu ta rồi tiện tay đem tiền bỏ vào hòm.

Giản Tri Ngôn nói: “Chờ một chút, để tớ ghi vào sổ quyên góp đã. Nguyễn Chanh 500 tệ, bạn học này _____”

Trình Phi nói: “Trình Phi. Trình trong lúa mọc, vắn thả nổi bật phi.”

Giản Tri Ngôn viết tên của hai người: “Cám ơn các cậu.”

Trình Phi nhìn mặt cậu ta: “Học trưởng, cuối tuần em sẽ tới phòng radio ở trường tuyên truyền việc này.”

Giản Tri Ngôn: “Không cần đâu. Tất cả mọi người đều à học sinh, tự mình nỗ lực để đóng góp là tốt rồi.”

Trình Phi nhẹ nhàng đáp lại một tiếng.

Hôm nay có rất nhiều người đến quyên góp tiền, Giản Tri Ngôn không có thời gian nói chuyện với các cô. Nguyễn Chanh và Trình Phi chuẩn bị đi về.

Trình Phỉ hình như lại không muốn đi: “Chị, sao chị không ở lại cùng bạn học cũ ôn chuyện vậy?”

Nguyễn Chanh: “Không có gì để nói cả.”

Trình Phỉ quay đầu nhìn qua: “A —— nam sinh kia cũng là người lớp chị sao? Em chưa từng thấy qua nha. Chị, chị nhìn đi.”

Nguyễn Chanh quay người lại.

Ninh Quân đang đi tới.

Cậu ấy sao lại ở đây?

Hôm nay, anh không mặc đồng phục. Áo ngắn tay màu trắng, cổ tròn phối với quần màu cà phê, dưới chân đi đôi giày thể thao adidas.

Ninh Quân quỳ gối xin tiền xong, thì cứ luôn tìm kiếm gì đó trong đám đông.

Lộ Minh ở bên cạnh anh, thỉnh thoảng chào hỏi bạn học sơ trung, lâu lâu có vài bạn học nữ lại đến xin Wechat của cậu ta.

Ninh Quân góp 1000 tệ.

Các bạn học hơi kinh ngạc.

Lộ Minh cũng vậy: “Cha mẹ cậu cho cậu nhiều tiền như vậy sao?”

Ninh Quân: “Là tiền tiêu vặt tháng này của tớ. ”

Lộ Minh: “Mỗi tháng cậu có bao nhiêu tiền tiêu vặt?”

Ninh Quân: “2000.” Học sinh cao trung căn bản không tiêu sài gì nhiều, 2000 tệ anh dùng cũng không hết được.

Trong lòng Lộ Minh tràn ngập bi thương, một tháng tiền tiêu vặt của cậu ta chỉ 200 thôi. Mẹ cậu ta nói nuôi cậu ta đến nghèo rớt mồng tơi luôn rồi.

“A ——Ninh Quân, đồng hồ đeo tay của cậu thật đẹp nha...” Cái nhãn hiệu này cậu ta đã từng thấy qua rồi. Tận mấy vạn lạng, có rất nhiều chức năng.

Ninh Quân bình tĩnh nói: “Đây là đồng hồ ba tứ tặng lúc nghỉ hè.”

Lộ Minh di chuyển yết hầu: “Quân ca, về sau tứ muốn theo cậu lăn lộn giang hồ.”

Ninh Quân: “...”

Lộ Minh tinh mắt thấy được Nguyễn Chanh đang ở phía trước: “Nguyễn Chanh— ”

Nguyễn Chanh giới thiệu Trình Phỉ cho hai người bọn họ: “Đây là em họ tứ, Trình Phỉ.”

Lộ Minh: “Em gái cao hơn chị gái nhiều vậy sao?”

Trình Phỉ cười: “Chị họ em khi còn bé kén ăn lắm.”

Nguyễn Chanh tò mò: “Ninh Quân, cậu sao cũng tới đây vậy?”

Lộ Minh tùy tiện nói: “Cậu ấy nhất định muốn đi theo tứ.” Lời còn chưa kịp dứt, cậu ta liền cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng bắn tới, cậu ta phản ứng cực nhanh, vội nói lại: “Là tứ gọi cậu ấy đến đây. ”

Nguyễn Chanh mỉm cười.

Ninh Quân đứng ở đằng sau, khuôn mặt lãnh đạm. Cậu chỉ nhìn vào Nguyễn Chanh, trong mắt không tìm được mà xen lẫn vài nét ôn nhu: “Tứ ở nhà một mình cũng không có gì làm.”

Lộ Minh hiếu kỳ nói: “Cha mẹ cậu không ở nhà à?”

“Họ làm việc ở Thành phố B.”

Lộ Minh không biết tình cảnh gia đình nhà Ninh Quân, lúc này cậu ta cảm thấy người bạn ngồi cùng bàn của mình thật cô đơn. Sau này nếu có hoạt động gì, cậu nhất định sẽ rủ Ninh Quân đi cùng.

Nguyễn Chanh muốn đi mua thêm đồ dùng học tập, ba người cũng không có việc gì nên đi chung với cô.

Gần trường có mấy cửa hàng văn phòng phẩm, đồ trong đó đều rất đẹp mắt.

Nguyễn Chanh mặc dù không thích làm bài tập, nhưng lại thích mua bút vở.

“Các cậu cũng chọn gì đi.”

Trình Phỉ không khách khí với chị họ nữa. Cô chọn một cây bút, thêm một sổ món trang sức nhỏ.

Nam sinh đối với mấy cây bút xanh xanh đỏ đỏ này không có hứng thú. Bình thường khi làm bài tập bút gì cũng đều có thể dùng được, chỉ cần viết ra mực là ổn.

Nguyễn Chanh mua xong mấy món đồ văn phòng phẩm, cô lại đi chọn thêm vài dây buộc tóc nữa: “Phỉ Phỉ, cái này đẹp không?” Cô hỏi Trình Phỉ ở bên cạnh.

Ninh Quân nhìn thoáng qua. Mấy đồ của nữ sinh anh không hiểu biết nhiều, nhìn kiểu gì cũng chỉ là một cọng dây có gân thôi mà. (Jane:...)

Nguyễn Chanh: “Vậy chọn cái này đi.”

Cô chọn xong rất nhanh.

Ninh Quân nhìn thấy, đó là một cái dây buộc tóc màu đen, bên trên còn có một quả cam nhỏ. Anh cầm nó trên tay nhìn một chút.

“Ninh Quân, cậu chọn xong chưa?” Lộ Minh gọi cậu: “Chúng ta đi tính tiền đi.”

Ninh Quân để lại dây buộc tóc vào chỗ cũ, đi đến quầy tính tiền.

Hai người con gái mua một bao đồ vật lớn.

Nguyễn Chanh: “Để tớ trả cho.”

Trong lòng Lộ Minh cảm thán. Cậu ta cảm thấy vận khí của mình thật tốt, lại có thể gặp được hai bạn học là phú nhị đại. Cậu ta chỉ mua có một cây bút, cũng không thể chiếm tiện nghi người ta nha!

Nguyễn Chanh nhìn thoáng qua: “Ninh Quân, Lộ Minh, các cậu không chọn được gì à?”

Hai nam sinh đều lắc đầu.

Tính tiền xong, bọn họ liền rời đi. Đi được mấy phút, Ninh Quân bỗng nhiên lên tiếng: “Tớ còn có việc, các cậu đi trước đi.”

Nói xong, anh xoay người rời đi.

Trình Phỉ cảm thán: “Chị, thích thật đấy, chị có thể học cùng lớp với Giản Tri Ngôn, giờ lại còn học chung với Ninh Quân nữa.”

Nguyễn Chanh nghĩ tới việc về sau Ninh Quân sẽ giúp cô làm bài tập, cô cũng cảm thấy thật hạnh phúc: “Tối nay về nhà làm bánh ngọt phen đường vậy.” Đã rất lâu rồi cô không làm bánh này.

Tinh thần Trình Phỉ lập tức tỉnh táo hơn hẳn: “Chúng ta mau về nhà đi.”

Sở thích ăn món ngon của cô một chút cũng không thấy đổi.

Ninh Quân lại một lần nữa trở lại cửa hàng văn phòng phẩm khi nãy.

Chủ tiệm sững sờ: “Bạn học, cháu bỏ quên gì sao?”

Ninh Quân đi thẳng tới kệ hàng, cậu cầm dây buộc tóc có quả cam nhỏ lên.

Lúc tính tiền, chủ tiệm nhìn anh, khuôn mặt lộ ra ý cười.

“Mua cho bạn gái à?”

Khóe môi Ninh Quân cong lên, cậu cũng không lên tiếng phản bác.

“10 tệ.” Chủ tiệm nói: “Có muốn đóng hộp không?”

Ninh Quân muốn nhanh chóng rời đi nên nói: “Không cần.” Anh cầm dây buộc tóc đã được bỏ vào túi ni-lông, đi ra ngoài.

Chủ tiệm nhìn bóng lưng của anh, học sinh bây giờ phát triển quá sớm rồi!

- - -

Tác giả có lời muốn nói:

Cho tiểu Chanh cùng với Ninh nam thần chút nghị lực để họ cố lên đi!

Dù sao yêu sớm cũng có nhiều rủi ro mà...

7. Chương 7

Edit: Doãn Uyên Du

Beta: Doãn Thiên

Văn án 2:

Ninh Quân: Nguyễn tiểu thư, năm đó cô thiếu tôi một khoản nợ, cũng nên trả lại rồi.

Nguyễn Chanh: Ninh Tổng, xin anh ra giá.

Ninh Quân cuối đầu, khóe môi lướt qua bên tai cô: Anh muốn em dùng thân trả nợ.

Chương 7

Ngành giáo dục của tỉnh J luôn đứng đầu cả nước. Hàng năm, những kỳ thi đại học đều giống như là trận sinh tử đẫm máu. Vì vậy mà chương trình giảng dạy ở Lăng Thăng được làm rất chặt.

Trường cao trung trực thuộc đại học D đã khai giảng được một tháng, học sinh năm nhất chuẩn bị nghênh đón kỳ thi khảo sát lần thứ nhất.

Cho nên, những bậc cha mẹ cũng đều khẩn trương theo.

Buổi sáng có tiết Ngữ văn, Cao Nhã thông báo một tin tức: “Khi kết thúc kỳ nghỉ Quốc Khánh, học sinh năm nhất sắp bước vào kỳ thi khảo sát lần thứ nhất. Cô hi vọng các em xem trọng kỳ thi này và phải cố gắng thi thật tốt. Vào kỳ nghỉ Quốc Khánh lần này, các em nhớ tranh thủ thời gian để ôn tập thật tốt.”

“Cô ơi, trường học có ý có phải không cô? Làm như vậy sao có thể chào mừng ngày đất nước được thành lập được nữa ạ?”

Khóe miệng Cao Nhã cong lên. Hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi dài tay màu trắng phối với quần bò rách màu xanh lam, trông cả người lạnh lùng hơn hẳn: “Nếu điểm thi tốt thì cũng là phương thức để chào mừng ngày mẹ Tổ Quốc ra đời đấy.”

Dưới lớp lập tức ồn ào cả lên.

“Bên cạnh đó, cô sẽ tiết lộ cho các em một chút. Lần này nếu các em có biểu hiện tốt thì sẽ nhận được một phần thưởng bí mật.”

“Phần thưởng gì ạ?” Ngược lại, mọi người lại rất có hứng thú với tin tức này.

Cao Nhã: “Các em chắc chắn sẽ thích phần thưởng này thôi.”

Cao Nhã không biết rằng những học sinh của mình đã sớm thăm dò ra phần thưởng lần này là gì. Khi cô giáo vừa trở về văn phòng của mình, có nam sinh lập tức đứng lên nói: “Các cậu có biết phần thưởng bí mật là gì không?”

“Là gì vậy?”

“Là đại hội thể dục thể thao đấy! Thời gian 2 ngày!” Cậu ta giơ 2 ngón tay lên: “Trường chúng ta vẫn làm theo luật cũ, tớ đã hỏi qua anh chị năm hai rồi.”

“Ủy viên thể dục, cậu nói thật sao?”

“Cô giáo không có nói rõ! Nếu là thật thì đến lúc đó xin mọi người tích cực báo danh nha!”

Đám người lập tức trở nên trầm mặc. Bình thường họ ít khi rèn luyện, tham gia thi đấu cũng sẽ không đoạt được giải. Bọn họ chỉ muốn thừa thời cơ mà chơi hai ngày, không nghĩ tới việc tham gia vào việc gì cả.

Buổi chiều cuối cùng của tháng chín, mọi người căn bản không để ý gì đến việc học tập nữa, cả đám đều mong ngóng thời gian trôi nhanh một chút. Các thầy cô chủ nhiệm đều chỉ biết làm mặt bất đắc dĩ. May mắn thay, tiết cuối là mỹ thuật, thầy cô để cho bọn họ được tự phát huy khả năng vẽ tranh của mình.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, mọi người liền hưng phấn bay ra khỏi lồng chim nhỏ.

Khó khăn lắm mới có được ngày hôm nay, Nguyễn Chanh cũng nhanh chóng thu dọn cặp sách của mình.

Tống Hề hỏi: “Nguyễn Chanh, cậu lo lắng cho kỳ thi khảo sát sao?”

Bạn học ngồi ở bàn trước quay đầu lại: “Tớ có bóng ma tâm lý, vào cuối năm lớp 9, tớ có một giai đoạn tưởng như là cơn ác mộng. Mẹ tớ cầm bài thi của tớ, mặt lạnh như băng mà nhìn tớ nói, con đừng đi học nữa, thành tích kém như vậy thì nên đi chăn lợn đi.”

Nguyễn Chanh cười một tiếng: “Làm giàu bằng nghề chăn lợn cũng không tệ nha! Nhưng so với việc ngồi lo lắng về kỳ thi khảo sát, chi bằng để nó thuận theo tự nhiên còn hơn.”

Tống Hề giơ ngón tay cái lên với cô.

Mỗi người đều nhận thức không giống nhau, Nguyễn Chanh từ nhỏ đã hiểu biết hơn các bạn đồng trang lứa. Bởi vì thông minh nên cô học tập cũng không phải quá cố gắng. Đứng trước kỳ thi khảo sát, cô thần nhiên hơn các bạn bằng tuổi rất nhiều.”

Bọn họ cùng nhau đi ra cửa.

Tống Hề và Đường Nhụy ở một bên cùng nhau thảo luận, ôn bài: “Ninh Quân, cậu có thời gian không?”

Ninh Quân lắc đầu: “Tớ có việc rồi.”

Đường Nhụy nhún nhún vai: “Ồ, vậy thì thôi vậy.”

Nguyễn Chanh lấy điện thoại di động ra, gọi cho ba Nguyễn: “Ba, con lập tức ra liền. Ba ở chỗ nào ạ? Dạ, con biết rồi.”

Tống Hề: “Nguyễn Chanh, cậu dám đem điện thoại đến trường học hả? Cho tớ nhìn điện thoại của cậu một tí đi?”

Nguyễn Chanh: “Đừng nói cho ai biết nha.”

Tống Hề với Đường Nhụy hâm mộ: “Điện thoại này mới ra lúc tháng chín, hơn cả ngàn đấy. Cha mẹ đối với cậu thật là tốt.”

Nguyễn Chanh cười cười. Cho nên bình thường cô không hay chơi điện thoại. Trong trường trung học, điều kiện của mỗi gia đình học sinh là khác nhau. Vậy nên đa số những gia đình có điều kiện đều cho con kinh học trường ngoại ngữ. Điều kiện gia đình học sinh ở đó không phú thì cũng quý.

Tống Hề: “Nguyễn Chanh, sao hôm nay cậu vội vã vậy?”

Nguyễn Chanh: “Buổi tối ba tớ muốn mời một người bạn và gia đình của chú ấy ăn cơm.”

Ninh Quân nhìn cô, muốn nói lại thôi.

Lúc này cửa trường học đều là người với người. Chiếc xe ô tô đỗ trước cổng trường, dòng người kẹt đến nỗi xe đạp cũng không di chuyển được. Có mấy học sinh nam nghịch ngợm trực tiếp khiêng xe đạp đi luôn.

Nguyễn Chanh đang chuẩn bị đi trước thì Ninh Quân gọi cô lại.

Ninh Quân một tay để trong túi áo: “Cuối tuần cậu có thời gian không?”

Nguyễn Chanh ngậy người ra một lúc: “Chắc là có.”

Ninh Quân hỏi: “Số điện thoại của cậu là gì?”

Nguyễn Chanh đọc một dãy số rồi suy nghĩ: “Hay để tớ viết cho cậu đi. ”

Ninh Quân nghe một lần đã nhớ kỹ, anh nói: “Không cần. Tớ trở về sẽ thêm bạn webchat với cậu. Quốc khánh vui về.”

Nguyễn Chanh tìm được ba Nguyễn trong đoàn xe trước cổng trường.

Ba Nguyễn đang đứng tranh luận với một người, người chung quanh đều đang xem kịch hay.

Nguyễn Chanh vội vàng chạy tới: “Ba, sao thế ạ?”

Ba Nguyễn: “Không có việc gì, quẹt xe một chút thôi.” Người phụ nữ này không nói đạo lý gì cả. Rõ ràng là bà ta tự quẹt xe vào xe ông, vậy mà lúc này còn ăn nói vô lý.

Người phụ nữ không nói gì nữa, bà ta làm mặt ủy khuất.

Ba Nguyễn lái Mercedes, nhìn sơ qua thì xe vẫn không sao. Nhưng nếu bị quẹt một chút, tiền sửa chữa ít thì cũng khoảng ba bốn ngàn. Bà ta là dân làm công, làm sao chịu đền khoản tiền tổn thất lớn như vậy được.

Nguyễn Chanh nhìn người phụ nữ đó: “Ba, bỏ đi. Chúng ta mau đi thôi.”

Người đàn bà thấy cô không chấp nhất, bà ta nhìn cô một cái: “Bây giờ đang là thời gian tan học, đường rất đông. Ông chặn đường thành cái dạng gì rồi, lỡ như đụng vào người khác nữa thì phải làm sao?”

Sắc mặt ba Nguyễn lạnh lẽo: “Cô bị làm sao à!” Ông căn bản đã không bắt người phụ nữ này bồi thường rồi, vậy mà bà ta cũng không tha cho ông nữa.

Ba Nguyễn vừa nói xong, người phụ nữ lại càng ủy khuất: “Ông có tiền thì ghê gớm lắm sao? Có tiền thì có thể xem thường dân thường chúng tôi à?”

“Mẹ ——” một giọng nữ quen thuộc từ trong đám đông truyền tới.

Nguyễn Chanh nghiêng đầu nhìn thấy Đường Nhụy đi tới, sắc mặt của cô ta rất khó coi: “Sao thế mẹ?”

“Nhụy Nhụy, bọn họ khi dễ người khác!”

Ba Nguyễn nghiêm nghị nói: “Cô đừng có ở trước mặt con cô mà nói hươu nói vượn!”

Đường Nhụy cắn môi, hai gò má đỏ bừng như muốn rỉ máu: “Chú ơi, cháu xin lỗi. Nếu mẹ cháu có đụng vào xe của chú vậy để cháu bồi thường ạ.”

Thanh âm của cô càng ngày càng nhỏ dần.

“Nhụy Nhụy!”

“Mẹ! Đừng nói nữa!” Trước cổng trường học, bao nhiêu ánh mắt đều đang nhìn bọn họ: “Cô ấy là bạn học của con.”

“Cái con nha đầu ngốc này!” Mẹ Đường đánh vào bả vai cô ấy một cái: “Mày không giúp mẹ mày thì thôi, lại còn đi giúp người ngoài.”

Đường Nhụy cúi đầu, hận không thể chui vào chui xuống lòng đất.

“Ba ——” Nguyễn Chanh mở miệng: “Đây là bạn học của con. Chỉ là hiểu lầm thôi mà. Bây giờ thời gian cũng còn không sớm nữa, dì ấy cũng cảm về nhà nấu cơm mà.”

Ba Nguyễn nghe con gái nói là bạn học của mình, ông liền ngẫm nghĩ lại. Nhìn thấy cô bé kia bị đánh, ông cũng không muốn làm loạn thêm: “Đúng vậy, đều là hiểu lầm, hiểu lầm thôi.”

Sắc mặt mẹ Đường Nhụy đã khá hơn nhiều. Để tránh ngượng ngùng, bà ta nói: “Về nhà thôi.” Bà ta và Đường Nhụy liền lên xe, rời đi.

Ba Nguyễn nhìn con gái, ông bất đắc dĩ cười một tiếng: “Chúng ta cũng đi thôi.”

Nguyễn Chanh kéo ba mình: “Ba đừng tức giận.” Trong xã hội này luôn có dạng người như vậy, quá lương thiện thì sẽ bị bắt nạt. Ông không hi vọng con gái mình về sau gặp phải dạng người này.

Ở cạnh đó, Tống Hề và mấy người bạn họ đều thấy cảnh này.

Tống Hề kinh ngạc: “Kia là xe nhà Nguyễn Chanh sao? Bố cậu ấy không phải chỉ là giáo sư thôi sao?”

Lộ Minh quan sát: “Đúng thế.”

Nguyên một tháng này, Tống Hề vẫn cho Nguyễn Chanh là con của gia đình bình thường. Kết quả là bây giờ cô mới biết, gia đình của mọi người so với Nguyễn Chanh quả thật không cùng đẳng cấp.

Tống Hề vừa muốn nói gì, thì cô chợt nhớ ra: “Ninh Quân đi rồi sao?”

Lộ Minh miễn cưỡng trả lời: “Đi lâu rồi.”

Tống Hề thở dài một hơi. Nghĩ lại, Nguyễn Chanh người này cũng quá không chân thành rồi.

Buổi tối, Nguyễn gia mời khách ở khách sạn Werner. Mười năm trước, khi ba Nguyễn tiến vào ngành bất động sản, trong suốt hai năm này ông đầu tư được rất nhiều lợi nhuận. Ai cũng sẽ không ngại nhiều tiền, có tiền liền muốn kiếm tiền nhiều hơn nữa.

Người này là Trần Kiến, người mà ba Nguyễn mới hợp tác. Hôm nay, con trai của Trần gia cũng tới. Trần Sâm Dương học ở trường trung học trực thuộc Đại học Sư Phạm, so với Nguyễn Chanh thì cậu ta học tốt hơn nhiều. Điểm thi vào của cậu ta cao nhất khóa, thành tích rất tốt.

Ba Trần: “Chanh Chanh, chú còn chưa có chúc mừng con nữa, lần này con thi rất tốt đấy.”

Nguyễn Chanh: “Dạ con cảm ơn chú.”

Ba Trần nói với con trai: “Em gái Chanh Chanh của con rất thông minh, có thể dễ dàng thi đỗ trường trung học trực thuộc Đại học D.”

Nguyễn Chanh xấu hổ.

Ba Nguyễn nghe được như vậy thì rất cao hứng. Xưa nay khi nhắc tới con gái, ông chưa từng khiêm tốn trước mặt người khác bao giờ, không giống với đa số cha mẹ ở Trung Quốc, khiêm tốn khi người khác nhắc đến con cái của mình: “Chanh Chanh nếu cố gắng hơn một chút, tôi nghĩ cũng có cơ hội thi vào Thanh Hoa, Bắc Đại.”

Trần Sâm Dương đang uống trà nghe vậy liền bật cười một tiếng.

Mẹ Trần liếc anh ta một chút: “Đứa nhỏ này, con làm gì vậy.”

Mẹ Nguyễn sắc mặt ôn nhu: “Sâm Dương đi thi học kỳ còn được gọi là học sinh ba tốt, Chanh Chanh nên nhìn anh mà học tập.”

Trần Sâm Dương ngồi nghiêm chỉnh lại: “Chanh Chanh, anh có mấy tập ghi chép và tài liệu hỗ trợ. Những chỗ khó anh đều đã ghi chú cả vào trong đó rồi. Hôm nào anh sẽ mang cho em.”

Nguyễn Chanh cười ngọt ngào: “Vâng. Em cảm ơn anh. Có điều em không thích học đại học ở phía Bắc cho lắm. Ở phương Nam cũng có rất nhiều trường đại học tốt.”

Mọi người đều biết cô là cái tên đứng cuối cùng trong danh sách trúng tuyển của trường trung học trực thuộc đại học D. Nói đúng ra thì với trình độ này để thi được vào Bắc Đại, Thanh Hoa là cũng quá tự tin rồi. Mà cô cũng không thể làm phật ý ba Nguyễn nên đành nói vậy cho qua chuyện.

Giữa lúc ăn cơm, ba Nguyễn cùng ba Trần bàn chuyện làm ăn. Nguyễn Chanh lơ mơ nghe được hai người họ nói muốn đi nước X hợp tác với một công ty dầu mỏ.

“Ba, hai người muốn đi nước X sao?”

Ba Nguyễn gật gật đầu: “Sau Quốc Khánh này, ba và chú Trần sẽ chuẩn bị đi. ”

Nguyễn Chanh trầm tư trong chốc lát: “Hai người đi khảo sát một chút thôi là ổn rồi. An ninh, chính quyền bên châu Phi không được ổn định, bố và chú Trần phải đặt an toàn tính mạng là trên hết.”

Ba Trần kinh ngạc nhìn Nguyễn Chanh: “Tôi nhìn Chanh Chanh là đã biết con bé có đầu óc làm ăn.”

Khuôn mặt ba Nguyễn cũng hiện lên vết cười. Lúc trước khi vợ mang thai, thật ra ông muốn là con trai, kết quả sinh ra lại là con gái. Không ngờ sau khi sinh ra Nguyễn Chanh không lâu, tiệm bánh mì của ba Nguyễn làm ăn càng ngày càng tốt.

Nguyễn gia cảm thấy Nguyễn Chanh chính là phúc tinh, trong nhà xa gần thân thích đều càng yêu thương cô hơn, xem cô như một tiểu công chúa mà sủng ái.

Dù sao thì Nguyễn gia làm ăn phát đạt, bọn họ cũng có canh để uống.

- —

Quốc Khánh năm nay, ông bà Ninh cùng Ninh Hàm trở về. Trong nhà vì thế mà náo nhiệt hẳn lên.

Ninh Quân vừa về đến nhà, liền nghe được trong phòng khách tiếng nói chuyện rôm rả.

“Con về rồi à.” Mẹ Ninh ôn nhu nói.

Sắc mặt Ninh Quân vẫn như cũ, anh thay dép lê: “Ba mẹ —— chị ——” anh chào hỏi đơn giản một câu, ngay cả một chút nhiệt tình cũng không có.

Ngược lại, khi ba Ninh nhìn thấy con trai lại vô cùng cao hứng. Ông kéo Ninh Quân đến gần, hỏi anh rất nhiều vấn đề, Ninh Quân đáp lại từng câu một.

Ninh Hàm ở bên cạnh lại cười nói: “Ba, dì, mọi người hỏi nó như vậy, giống như lãnh đạo đang tra khảo cấp dưới vậy.”

Mẹ Ninh ngẩn người, bà không biết làm sao để có thể chung sống hòa thuận với con trai.

Ba Ninh trừng mắt nhìn Ninh Hàm, nhưng trong mắt lại chỉ có sự cương chiều.

Ninh Hàm nhìn Ninh Quân: “Lớp em có mỹ nữ nào không?”

Mọi người: “....”

Ninh Quân nhấc chân đi về phòng.

Ninh Hàm: “Đừng thẹn thùng nha.”

Khi Ninh Quân đi về phòng, anh đem cặp sách đặt ở trên bàn học. Lúc trước căn nhà này rất yên tĩnh, bây giờ phòng khách lại hò hét ầm ĩ như vậy.

Cho tới bây giờ anh đều không thích sự náo nhiệt.

Buổi tối, mẹ Ninh đem cho anh cốc sữa bò: “Tiểu Quân, nghỉ ngơi sớm chút đi con.”

“Cảm ơn mẹ.”

Mẹ Ninh vô thức vươn tay muốn sờ vào tóc của con trai, Ninh Quân lại không vội vàng tránh đi. Trong lòng bà nhẹ nhàng thở dài.

Bà 20 tuổi gặp được ba Ninh, 21 tuổi sinh ra Ninh Quân, đồng thời gả cho ba Ninh. Chỉ trong chớp mắt, con trai đã lên cao trung rồi. Từ lúc bi bô tập nói đã lớn thành một cậu thiếu niên như bây giờ.

Nhưng mẹ con bà giống như cách nhau rất xa, chưa từng thân cận.

“Vậy mẹ không quấy rầy con nữa.” Bà cầm cốc sữa lên, đột nhiên bà thoáng nhìn thấy trên bàn gỗ kia có một dây buộc tóc màu đen.

Sao lại có dây buộc tóc của nữ sinh ở đây?

- - -

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay là ngày cuối của năm 2018, một năm này trôi qua thật sự rất nhanh.

Kết thúc một chương rồi, chúng ta tùy tiện tâm sự một tí đi.

Thật ra vào năm 2017, kế hoạch của tôi là năm 2018 sẽ hoàn thành ba quyển tiểu thuyết.

Kết quả... 2019 mới có thể hoàn thành kế hoạch này.

Đau lòng_ing

8. Chương 8

Edit: Bảo Bảo

Beta: Doãn Thiên

*Hôm nay hai chương nha

Mẹ Ninh lo lắng trở về phòng ngủ.

Ba Ninh ngược mắt lên hỏi: “Tiểu Quân vẫn còn đang đọc sách sao?”

Mẹ Ninh: “Đúng vậy. Việc học hành của đứa trẻ này từ trước đến giờ không cần chúng ta phải nhắc nhở bao giờ.”

Ba Ninh gấp quyển tạp chí lại: “Vậy sao em vẫn không vui?”

Mẹ Ninh nhỏ hơn ba Ninh gần 10 tuổi, vì vậy bà rất được ông nuông chiều. Khi bà ấy với Ninh Hàm cùng nhau ra ngoài, người khác luôn cười vì họ trông giống chị em hơn. Ba Ninh thường chú trọng việc tập thể dục, người khác nhìn vào cũng không nhìn ra tuổi thật của ông ấy: “Nó quá độc lập, em thà rằng để nó làm phiền em một chút còn hơn như bây giờ.”

Ba Ninh nhìn vợ mình bất lực, ông ôm chặt bà vào trong lòng: “Em đừng lo lắng. Đợi học kỳ tiếp theo, anh sẽ để nó đến thành phố B học. Lâu lắm rồi, chúng ta không có thời gian dành cho nhau.”

Mẹ Ninh lắc đầu: “Bỏ đi, anh đừng dằn vặt chính mình nữa, tính cách của Tiểu Quân không giống Tiểu Hàm.”

Ba Ninh thay đổi giọng điệu: “Sau này toàn bộ công ty đều giao cho nó cả đấy.”

Mẹ Ninh: “Rõ ràng đứa trẻ này lúc nhỏ rất tinh nghịch, tại sao càng lớn nó lại càng lỳ lợm thế này?”

Ba Ninh nhìn bà xã của mình, không nhin nổi mà bật cười. Ông gặp bà lúc bà ấy 10 tuổi, khi đó, bà có thể không phải là một đứa trẻ lớn gì. Nhưng ông với người vợ trước đây đã rạn nứt tình cảm, mới làm thỏa thuận li hôn xong, ông cũng không muốn bước vào một mối quan hệ hôn nhân nào nữa.

Nhưng khi bà ấy xuất hiện đã phá vỡ toàn bộ nguyên tắc của ông. Nhưng bà ấy vì gả cho ông mà phải xem Tiểu Hàm là con ruột của mình.

Lúc đầu nhà thông gia nghe tin đồn, họ rất sợ người phụ nữ này sau này sẽ đối xử không tốt với Tiểu Hàm. Nhưng bà ấy thì sao? Đối với Tiểu Hàm còn tốt hơn cả Tiểu Quân. Người mẹ kế tốt như vậy biết tìm ở đâu ra? Bố mẹ của bà ấy không đồng ý cho hai người đến với nhau. Họ la mắng bà, muốn ông cắt đứt quan hệ với bà.

Đây mới là vấn đề ở tận đáy lòng của Tiểu Quân.

Tiểu Quân rất thông minh và chín chắn.

Ngày hôm sau, ông muốn nói chuyện với con trai của mình.

Ngày nghỉ lễ Quốc khánh, Ninh Hàm không đi đâu cả.

Ninh Hàm nói anh quá nhàm chán, như vậy sau này bạn gái nhất định sẽ ghét bỏ anh.

Ninh Quân ít khi nói lại: “Chị quá ồn ào, đàn ông cũng chưa chắc sẽ thích chị.”

Ninh Hàm kinh ngạc: “Tiểu tử thối này! Chị có bạn trai rồi đấy! ”

Ninh Quân mở điện thoại, hai ngày trước anh đã thêm bạn Nguyễn Chanh trên Wechat, hai người chưa từng liên lạc với nhau lần nào. Lúc Nguyễn Chanh gửi tin nhắn cho bạn, cô đang bị tắc ở trên đường cao tốc.

Ninh Hàm là ai kia chứ. Đứa em trai khó tính này cứ thỉnh thoảng nhìn vào điện thoại, khẳng định có mờ ám gì đó.

“Em có hẹn với bạn cùng lớp à?”

Ninh Quân do dự nói: “Kì thi giữa tháng, em với bạn đó cùng nhau ôn tập.”

Ninh Hàm hoài nghi nói: “Em mà cũng cần phải ôn tập sao?”

Ninh Vân im lặng.

Ninh Hàm: “Trai hay gái?”

Ninh Vân nheo mắt.

Ninh Hàm biết hỏi cũng không được gì: “Ngày mai chị với ba mẹ sẽ quay về, em không cần phải tiễn đâu.”

Ninh Quân: “Mấy người cũng không phải lần đầu tiên quay về.”

Ninh Hàm: “....”

Buổi tối ngày hôm ấy, Ninh Quân và

Nguyễn Chanh liên lạc với nhau. Ninh Quân hẹn cô 9 giờ sáng mai gặp nhau gần cửa hàng KFC. Kết quả Nguyễn Chanh buổi sáng có việc nên đã đổi qua buổi chiều.

Buổi sáng ngày tiếp theo, ba mẹ Ninh và Ninh Hàm ngồi tàu cao tốc trở về, Ninh Quân vẫn không đi tiễn bọn họ.

Trước khi trở về, mẹ Ninh ôm anh một chút: “Có chuyện gì nhớ gọi điện cho mẹ.”

Ninh Quân không đáp lại.

Buổi chiều, anh đến KFC sớm 10 phút, tìm một chỗ ở bên cửa sổ.

5 phút sau, Nguyễn Chanh đã đến.

Hôm nay ánh nắng rất đẹp, cô mặc một chiếc váy cổ búp bê màu trắng, tóc cũng không cột giống lúc thường mà nhẹ nhàng xõa xuống.

Từ đó đến giờ, Ninh Quân lần đầu tiên thấy cô mặc váy, mắt anh lập tức sáng lên.

Nguyễn Chanh áy náy, cô chủ động gọi khoai tây chiên và nước ngọt.

Ninh Quân hắng giọng: “Cậu làm bài tập trước đi.”

Nguyễn Chanh càng ngại ngần hơn: “Cậu vất vả rồi.”

Ninh Quân lại lấy ra thêm một quyển sách bài tập: “Những câu hỏi này thường có trong bài thi.”

Khuôn mặt Nguyễn Chanh hiện rõ vẻ mệt mỏi.

Vì đang trong kì nghỉ nên cửa hàng hơi ồn. Trong khu vực trò chơi chật ních trẻ em.

Nguyễn Chanh chăm chỉ nghiên cứu những câu hỏi khó. Trong lòng ngậm ngùi, thương cảm cho chính mình, nhưng cô vẫn nghiêm túc làm những câu hỏi này.

Ninh Quân cúi thấp đầu, nhanh chóng giúp cô viết đáp án.

“Tớ viết xong rồi, cậu đã xem xong chưa?”

Nguyễn Chanh gật đầu, kiến thức trong tháng học này không nhiều. Cô quay đầu lại phía sau: “Tớ mua quyển sách này cho cậu.”

Ninh Quân cười nhẹ.

Nguyễn Chanh xấu hổ: “Cậu cười cái gì? Tớ đang cố gắng, chăm chỉ học hành đấy.”

Ninh Quân: “Phải không? Tớ rất mong đợi.” Anh đã chụp một vài bức ảnh khi cô làm bài tập. Giữa bức ảnh của con gái nên là mẹ của cô ấy: “Bức ảnh rất đẹp.”

Nguyễn Chanh nhăn mày: “Cậu cảm thấy đẹp ở chỗ nào?”

Ninh Quân cẩn thận nhìn bức ảnh: “Toàn bộ bố cục của bức ảnh, như vậy sẽ xuất hiện những ưu điểm của bà dì. Bà ấy trông rất mảnh mai, chứng tỏ người chụp ảnh có kỹ thuật rất tốt.”

Nguyễn Chanh chớp mắt: “Cậu mà cũng hiểu biết về chụp ảnh sao?”

Ninh Quân: “Chỉ là nhìn bức ảnh một chút thôi mà. Chung trông rất giống những định lí toán học, bất cứ vật gì đều chú trọng bố cục hết.”

Nguyễn Chanh: “...” Thật có trí tưởng tượng.

Ninh Quân: “Cậu và mẹ của cậu rất giống nhau.”

Nguyễn Chanh: “Tớ càng giống ba của tớ hơn. Ai cũng nói con trai giống mẹ nhiều hơn, con gái giống ba. Cậu giống ai nhiều hơn?”

Ninh Quân im lặng một lúc: “Giống mẹ.”

Nguyễn Chanh nói một cách chắc chắn: “Vậy mẹ của cậu nhất định rất đẹp rồi.”

Nói xong cô cũng sững sờ: “Uống coca đi.”

Tim của Ninh Quân đập mạnh một cái, anh đưa tay ra lấy coca.

Hai người im lặng, ôm lấy cốc uống nước như ôm bảo bối.

Ninh Quân đổi chủ đề: “Bức ảnh này là cậu chụp sao?”

Nguyễn Chanh cảm thấy làm bạn với những người thông minh rất tiện lợi: “Phải, cái gì cũng không qua được mắt cậu mà.”

“Cậu học chụp ảnh khi nào?”

“7, 8 tuổi gì đó.”

” Sao lại học chụp ảnh? Không phải con gái đều học khiêu vũ hay đánh đàn piano sao?”

“Vì để có những bức ảnh về món ăn đẹp mắt nhất. Tớ muốn tự mình ghi lại những món ăn ấy.”

Sau này, khi nhìn lại bức ảnh này, cô đều sẽ nghĩ về mùi vị của nó.

Cho nên cô ấy mới có thể dùng điện thoại đắt như vậy, bởi vì chức năng chụp ảnh của nó rất tốt.

“Vậy cậu thích ăn vặt hơn hay chụp ảnh hơn? ”

Nguyễn Chanh im lặng trong chốc lát, đồng tử lấp lánh: “Chụp ảnh hơn. ”

Bởi vì gia đình mở tiệm bánh nên từ nhỏ cô đã ở trong tiệm bánh cho tận đến khi trưởng thành. Cô sẽ làm công việc đó, thậm chí còn làm rất tốt. Tất cả mọi người sẽ để cô kế thừa tiệm bánh trong tương lai, biến “trái tim màu cam” thành Hermès trong cửa hàng ăn vặt.*

*Có lẽ ý tác giả ở đây là biến bánh mì thành món đồ quý nhất.

Đi trên đường, cô cũng cảm thấy không có cái gì là không thỏa đáng cả. Dù sao thì vừa có thể làm món ăn vặt lại vừa có thể chụp ảnh, một mũi tên trúng hai đích.

Ngày hôm đó, Ninh Quân đưa Nguyễn Chanh về nhà.

Nhà của Nguyễn Chanh cũng ở một khu vực cao cấp của Lăng Thành.

Hai người đi chậm chậm ở ven đường. Nguyễn Chanh nói lần này cô sẽ đi đến biển: “Thời tiết rất tốt, sẽ có rất nhiều du khách đến đây. Tớ nên cố gắng kiếm tiền một chút. Có tiền mới có thể mua một hòn đảo tư nhân nhỏ ở đó.” Khi nói, miệng cô chum chím trông rất dễ thương.

Ninh Quân nhin không nổi nữa. Tính khí của cô vẫn rất giống lúc còn nhỏ, không thay đổi một chút nào.

“Chanh Chanh” là tên mẹ Nguyễn hay gọi con.

Ninh Quân nhìn người phụ nữ đã có chồng trước mặt. Cử chỉ của bà dịu dàng, ấm áp. Cậu nhìn người phụ nữ với đôi mắt rạng ngời: “Cháu chào dì!”

Mẹ Nguyễn cười nhẹ nhàng: “Ninh Quân, cảm ơn con vì đã hướng dẫn Chanh Chanh làm bài tập.”

Ninh Quân: “Đây là điều nên làm ạ.”

Mẹ Nguyễn: “Hai đứa đã học xong rồi sao?”

Nguyễn Chanh gật đầu: “Ninh Quân đã giúp con tập ôn một số kiến thức trọng điểm. Mẹ, lần thi này mẹ không cần phải lo lắng đâu. ”

Mẹ Nguyễn có ấn tượng rất tốt với Ninh Quân: “Ba Chanh Chanh cũng sắp về rồi. Cháu ngồi đi, ăn một chút điểm tâm nhé? ”

Nguyễn Chanh nhìn Ninh Quân, mong chờ cậu ấy trả lời.

Ninh Quân: “Vậy làm phiền dì rồi.”

Mẹ Nguyễn cười, đứa trẻ này thật sự rất tốt, nhả nhận lại lễ phép, học giỏi, lớn lên trông rất đẹp trai. Khẳng định là ở trường được nhiều người con gái thích.

Căn phòng được trang trí bằng màu trắng, trông đặc biệt thoải mái.

Mẹ Nguyễn đi làm nước trái cây: “Ninh Quân, con thích uống cái gì?”

“Cái gì cũng được ạ.”

Nguyễn Chanh cười: “Cậu ấy thích uống nước cam!”

Mẹ Nguyễn: “Vậy hai đứa đợi một chút nhé.”

Nguyễn Chanh cùng với Ninh Quân đi lên lầu, cô giới thiệu với anh từng món đồ một. Ninh Quân đối với bức ảnh treo trên tường cảm thấy rất hứng thú.

Đây là ảnh ba người gia đình họ Nguyễn cùng nhau trang trí, mỗi lần sinh nhật Nguyễn Chanh đều chụp một tấm.

“Đây là cậu lúc 6 tuổi sao? ”

“Sao cậu biết? ”

Ninh Quân: “Tớ đoán, vì trong ảnh này cậu đã thay răng rồi.” Lần đầu gặp cô ấy, cô không có chiếc răng lớn như vậy.

“Lúc thay răng tớ xấu vô cùng.” Vậy nên lúc đó Nguyễn Chanh đi đến đâu đều lấy trong túi áo ra một cái gương, ngày ngày đều xem răng.

Một lúc sau, Mẹ Nguyễn đã làm xong nước trái cây và điểm tâm đem lên: “Ninh Quân nếm thử tay nghề của dì đi.”

Ninh Quân uống một ngụm: “Mùi vị rất ngon, mùi trái cây rất đậm.”

Nhà họ Nguyễn làm món ăn vặt đã được 16 năm rồi, nhưng tay nghề đều không xuống bao giờ.

Mẹ Nguyễn lại nói chuyện với anh một chút. Bà biết được ba mẹ anh đều ở ngoài làm việc, cứ nhiên đối với cậu ấy có đôi phần cưng chiều: “Sau này nếu có thời gian thì cháu đến đây chơi nhé. Dì không đi làm nên có rất nhiều thời gian, dì sẽ làm cho hai đứa thật nhiều đồ ăn ngon.”

“Tay nghề của mẹ tớ rất tốt đấy nhé, chắc chắn sẽ làm nhiều món ngon cho cậu ăn.”

Ninh Quân cầm lấy ly nước: “Vâng ạ.”

Khi trời sắp tối, Ninh Quân quay về, GuGu* vẫn đang đợi anh ở nhà.

*GuGu: Anh họ và em họ của cha được gọi là Gu Gu.

Mẹ Nguyễn và Nguyễn Chanh cùng nhau tiễn cậu ấy về. Khi mẹ và con gái quay trở lại, mẹ Nguyễn lại hỏi Nguyễn Chanh về một số chuyện của Ninh Quân.

“Mẹ, mẹ hỏi nhiều như thế để làm gì?”

Mẹ Nguyễn cầm lấy tay của con gái: “Mẹ cảm thấy Ninh Quân rất tốt, thẳng thắn, vô tư lại dễ nhìn.”

“Mẹ muốn có một đứa con trai như vậy sao?” Nguyễn Chanh bĩu môi.

Mẹ Nguyễn cười nhẹ: “Con lớn như vậy mà còn ăn giấm sao? Con có biết xấu hổ không hả?”

Nguyễn Chanh: “Cũng không biết lần này ba sẽ như thế nào nữa? Mẹ, con có một chút lo lắng.”

Mẹ Nguyễn đâu có lỗi lầm gì đâu: “Yên tâm đi, ba của con có kinh nghiệm cả rồi.”

Sau kì nghỉ, bài kiểm tra hàng tháng của năm nhất đã bắt đầu. Thời gian thi đã được sắp xếp rất chặt chẽ, họ sẽ thi trong hai ngày.

Đợi đến khi thi xong, Cao Nhã đến lớp học thông báo phạm vi tổ chức đại hội thể thao.

“Tại sao các bạn em không có phản ứng gì vậy hả? ”

“Cô giáo à, chúng em sớm đã biết cả rồi! Lần cuối chúng em nghe cô cũng đã nói rồi mà! ”

“Được rồi! Lớp chúng ta sẽ tổ chức múa tập thể. Cô và thầy thể dục của các em đã bàn bạc một chút rồi, thầy cô đã chọn nhảy ”Liên minh mặt trận thất tình”. Lớp trưởng và ủy viên thể thao bàn bạc một chút để nắm bắt thời gian luyện tập.

“Cô à, các bạn nam lớp chúng ta múa giống như những bà mẹ vậy!”

“Như vậy là họ nên múa chủ đạo rồi!” Cao Nhã không biết nên cười hay nên khóc nữa đây.

“Cô, như vậy là sai rồi.”

Các bạn nữ cười nhẹ: “Cô Cao, nữ sinh bọn em không có ý kiến gì ạ.”

Mọi người đều rất mong đợi biểu hiện của các bạn nam.

Sau khi tan học, Giản Tri Ngôn và ủy viên thể thao Âm đã đưa các bạn đến sân tập.

Nguyễn Chanh và Song Ngụ đi cùng thầy giáo dạy tiếng Anh để mượn loa.

Ủy viên Âm: “Mọi người đã được sắp xếp theo thứ tự của rồi đấy.”

Giản Tri Ngôn: “Thật ra lớp chúng ta chọn hát là phù hợp nhất. Lát nữa, mọi người cùng đứng dậy nhảy thì biết ngay, chắc chắn sẽ rất năng động. Nếu như các bạn không vừa lòng, chúng ta có thể đổi với lớp khác.”

“Lớp cậu ấy nhảy cái gì?”

”. Các bạn nam cũng phải cầm một chiếc quạt gấp. Nhưng mọi người không cần phải quá nghiêm túc đâu.”

Nguyễn Chanh và Đường Ngụ quay trở lại. Nguyễn Chanh bật loa lên cho mọi người nghe.

”Cô ấy chỉ cần để lại số điện thoại.

Mọi người không bằng lòng để cô ấy về nhà.

Nghe nói cô ấy từng yêu cậu ấy.

Đã từng cũng giống như tự mình giải thoát.”

.....

Song Ngụ trước đây đã từng học múa và cũng đã từng múa ở trước mặt mọi người.

Các chàng trai cười đùa, không thể theo kịp động tác của cô ấy, nhất là Ninh Quân. Tay dài chân dài, động tác đặc biệt....dễ thương.

Tác giả muốn nói: Năm mới vui vẻ JJJ

9. Chương 9

Edit: Doãn Uyên Du

Beta: Doãn Thiên

Trên đường chạy, sắc đỏ bao trùm khắp, tất cả mọi người đều ở trong lớp học bài và phụ đạo.

Ánh sáng ban ngày chói chang, gió nhẹ nhàng thổi. Giờ khắc này mọi người đều quên đi những bài kiểm tra, quên đi học tập, cả người thoải mái giống như trở lại thời nhi đồng.

Tổng Hề: “Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám...Tay với chân đồng thời giơ lên.”

Ninh Quân đứng ở hàng thứ nhất, mục đích là định lấy nhan sắc của anh để mê hoặc người xem. Mặt anh không thay đổi nhìn Tổng Hề, nghiêm túc nghiên cứu động tác.

Ninh Quân không biết rằng Lộ Minh đã bị anh dọa muốn ngã xuống đất.

Tổng Hề cũng không nhịn được: “Ninh Quân, cậu thả lỏng động tác đi, không cứng ngắt như thế được đâu.”

Ninh Quân: “... À.”

Tổng Hề: “Động tác sờ đầu phải hơi dùng sức một tí. Cậu nhìn tớ này... ”

Ninh Quân làm thử.

Tổng Hề: “... Cuối cùng tớ cũng biết được điểm yếu của cậu rồi.”

Lộ Minh ở phía sau anh: “Nhìn tớ nè ——”

Cậu ta cúi đầu xuống một chút, tay phải sờ đầu: “Như thế này này.”

Tổng Hề: “Đúng đúng, các nam sinh cứ nhìn Lộ Minh đi, cậu ấy nhảy rất tốt.”

Lộ Minh sờ lên mũi: “Giống nhau, giống nhau mà.”

Cuối cùng mọi người thương lượng một chút, quyết định để Lộ Minh đứng ở vị trí của Ninh Quân, dù sao thì Lộ Minh nhảy cũng rất tốt.

Ninh Quân và Nguyễn Chanh đứng chung một chỗ.

Nguyễn Chanh cười, khoe miệng lộ ra lúm đồng tiền mê người: “Ninh Quân, cậu có phải là đang xấu hổ hay không đấy?”

Ninh Quân liếm liếm khoe miệng: “Không có.”

Nguyễn Chanh an ủi: “Nhảy nhiều lần sẽ tốt hơn thôi.”

Trên thế giới này, cho dù người có hoàn hảo đến mấy thì cũng sẽ có khuyết điểm nào đó. Sự ngốc nghếch, đáng yêu của Ninh Quân đều biểu hiện ra hết trong buổi tập võ đạo này. Cậu ấy chơi bóng rổ không phải rất lợi hại hay sao? Sau khi tập luyện suốt nửa giờ, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

Nguyễn Chanh luyện tập riêng cho Ninh Quân: “Cậu đếm nhịp ở trong đầu ấy. Một, hai, ba, bốn...vỗ tay. Cậu cứ tưởng tượng ở dưới chân cậu có một cái lò xo rất nhỏ, cơ thể cậu sẽ tự nhiên có cảm giác với động tác này.”

Ninh Quân: “... Quái dị.”

Nguyễn Chanh cười lên: “Vậy cậu nhìn Lộ Minh đi, so với nữ sinh, cậu ấy nhảy còn tốt hơn kia.”

Ninh Quân không khỏi lắc đầu, quả nhiên mỗi người đều có ưu điểm riêng.

Trong khi mọi người đang nghỉ ngơi, Doãn Xướng cầm vở tới ghi báo danh đăng ký tranh tài: “Ninh Quân, cậu muốn đăng kí hạng mục gì?”

Ninh Quân: “Có hạng mục gì không ai đăng ký không?”

Doãn Xướng cảm động đến rơi nước mắt: “Chạy 3000 mét.”

Ninh Quân: “Vậy cái đó đi.”

Doãn Xướng: “Nguyễn Chanh, cậu thì sao? Hạng mục cho nữ sinh còn có rất nhiều đấy.”

Nguyễn Chanh nhún nhún vai: “Doãn Xướng, cậu tha cho tớ đi. Tớ sẽ giám sát mọi người làm tốt công việc hậu cần, cam đoan để cho đội cổ động viên cổ vũ hăng nhất.”

Doãn Xướng cau mày: “Tớ hỏi mấy nữ sinh khác, các cậu đều nói như vậy. Thế thôi tớ đi hỏi người khác vậy.”

Nguyễn Chanh thở phào một hơi.

Ninh Quân cúi đầu nhìn cô: “Vậy lúc tranh tài, cậu qua giúp tớ cầm quần áo đi.”

Nguyễn Chanh: “Tất nhiên là được rồi. Trước tiên, cậu phải nhảy múa tốt một chút đã.”

Ninh Quân: “...”

Ngày thứ hai, cô Kim bảo Đường Nhụy đi giúp cô ấy kiểm tra bài tập tiếng Anh. Đường Nhụy lấy bài tập của Ninh Quân ra làm bài mẫu. Chữ viết của Ninh Quân rất đẹp, cô giáo nhìn một cái liền nhận ra.

Cô Kim: “Lúc này mà kiểm tra thì em thấy thế nào?”

Đường Nhụy trầm mặc một chút: “Vẫn được ạ.”

Cô Kim: “Cố gắng lên. Em học rất tốt, chỉ cần cố gắng nhất định sẽ thi đỗ được trường đại học tốt.”

Đường Nhụy cũng tự cổ vũ mình: “Thưa cô, em hiểu rồi ạ.” Cô tiếp tục kiểm tra bài tập. Đến bài tập của Nguyễn Chanh, cô sững sốt một chút, trong vở có mấy nét bút hơi giống Ninh Quân.

Cậu ta vô thức xem lại bài tập của Ninh Quân.

“Cô, cô nhìn hai nét bút này ——” cô ta đang do dự không biết có nên nói ra không, nhưng cuối cùng vẫn nói cho cô giáo biết.

Cô Kim cầm quyển vở bài tập xem xét, cẩn thận phân biệt, đôi mắt sắc cũng trầm xuống: “Để cô xử lý.”

Đường Nhụy trở lại lớp học, không đem chuyện này nói cho bất kì ai. Hôm đó sau khi tan học, cô cố ý về trễ.

“Đường Nhụy, cậu không về sao?”

“Tớ còn có chút bài tập nữa, sau khi làm xong sẽ về ngay.”

“Vậy ngày mai gặp nhé.”

Trong phòng học còn lại rải rác mấy người. Mười phút sau thì chỉ còn lại Đường Nhụy, Nguyễn Chanh và Ninh Quân.

Đường Nhụy đeo cặp sách đi ra khỏi phòng học. Cô cũng không đi xa lắm, liền quay đầu trở lại lớp học.

Nguyễn Chanh đã cầm bài tập ngồi vào chỗ ngồi bên cạnh Ninh Quân.

Phòng học trống trải, chỉ có tiếng nói của hai người bọn họ.

“Ninh Quân, bọn họ nói thành tích thi đều đã có, không biết lần này tớ đứng hạng bao nhiêu nhỉ?” Cô chuyển liên tục ảnh chụp trong điện thoại di động. Lúc này không có bạn học nào ở lại cả, cô không chút kiêng kị chơi điện thoại di động.

“Cậu đoán tớ hạng bao nhiêu?”

Ninh Quân vẫn đang giúp cô làm bài tập: “Hẳn là không phải hạng chót.”

Nguyễn Chanh cười: “Nếu tớ có thể đứng trước hạng 100, ba tớ khẳng định sẽ rất cao hứng.”

Ninh Quân giương mắt: “Cậu làm đề này đi.”

Nguyễn Chanh cầm bút: “Tập rỗng là không có phân tử nào, không có phần tử nào là tập rỗng.”

Thanh âm êm dịu vang lên. Cô ghi lên giấy nháp, rất nhanh đã tính ra đáp án: “Đúng không?” Đáy mắt cô hiện lên một tia giao hoạt. Đề này cô có thể làm được.

Ninh Quân cong khóe miệng: “Không ngốc lắm.”

Nguyễn Chanh nhìn anh chăm chăm.

Bốn mắt nhìn nhau, chỉ mấy giây sau, cả hai đều di chuyển tầm mắt ra chỗ khác.

Đường Nhụy quay người, chậm chạp bỏ đi. Thì ra mỗi ngày Ninh Quân đều giúp Nguyễn Chanh làm bài tập. Quan hệ của bọn họ có phải lúc nào cũng tốt như vậy hay không? Nguyên nhân chính là để cùng giúp đỡ nhau trong kỳ thi Olympic sao?

Đường Nhụy ra sức đạp xe, vội vàng đi thẳng về nhà.

“Sao hôm nay con về muộn vậy?” Mẹ Đường nhìn cậu ta đầu đầy mồ hôi: “Con chạy đi đâu chơi à?”

Đường Nhụy lắc đầu: “Con ở lớp học làm bài tập ạ.”

Mẹ Đường vừa nấu canh: “Buổi sáng mẹ đi chợ mua thức ăn, nấu canh xương hầm cho con bồi bổ.”

Đường Nhụy không có khẩu vị.

Mẹ Đường: “Tiểu Nhụy, ba năm này con không thể lười biếng được. Thi đỗ đại học tốt về sau mới có tương lai. Mẹ và ba con đều vô dụng... Nhìn Nguyễn Chanh lớp con kìa, gia cảnh tốt, không cần cố gắng lại được ngồi xe sang trọng, thành tích học tập tuy không tốt, nhưng nó về sau cũng có thể xuất ngoại học đại học để thi nghiên cứu sinh.”

Đường Nhụy cau mày, đau khổ cúi đầu xuống: “Mẹ, đừng nói nữa. Con sẽ cố gắng, về sau để mẹ và ba có được sống cuộc sống tốt.”

“Mẹ cũng là hi vọng con học tốt. Ăn cơm ăn, cơm đi. ” Mẹ Đường không nói nữa, bà sợ con gái gặp nhiều áp lực.

— — —
Ngày thứ hai, ở cổng trường học, Đường Nhụy nhìn thấy Nguyễn Chanh.

Nguyễn Chanh đạp chiếc xe màu hồng, kiểu dáng rất đẹp, nhìn là biết học kỳ này vừa mua. Mà xe đạp của cô thì sao? Là của chị họ không cần nữa nên cho cô. Cô hoảng hốt nghĩ, đến cùng là vì cái gì mà người với người lại có chênh lệch lớn như thế?

“Đường Nhụy ——” Nguyễn Chanh kêu tên cô, thanh âm êm tai, khuôn mặt rực rỡ, căn bản không có lấy một điểm phiền não nào.

Đường Nhụy gạt đầu một cái, khom lưng khóa xe.

Nguyễn Chanh cất tai nghe đi: “Mỗi ngày cậu đều đến rất sớm.”

Đường Nhụy: “Mỗi ngày, năm giờ rưỡi tớ đều rời giường, đọc bài tiếng Anh nửa tiếng rồi kiểm tra lại bài tập.”

Nguyễn Chanh há hốc mồm: “Vậy cậu lên lớp không mệt chứ?”

Đường Nhụy nhìn cô một cái: “Không mệt.”

Nguyễn Chanh: “...”

Hai người cứ thế trầm mặc đi đến phòng học. Đi được khoảng hơn năm phút, Nguyễn Chanh cũng không biết nên nói cái gì, cuối cùng cô phát hiện không nói cái gì là tốt nhất.

Người với người có thể trở thành bạn bè, cũng có thể không phải.

Buổi sáng, thành tích xếp hạng thi khảo sát đã có.

Cao Nhã đứng trên bục lớp học công bố.

“Lần này, thành tích bình quân lớp chúng ta khá ổn. Có ba bạn xếp hạng cao trong bảng xếp hạng của trường.”

Nguyễn Chanh ngồi thẳng lưng, cô mím khóe miệng, có chút khấn trương.

Ninh Quân cong khóe miệng, cậu còn tưởng rằng cô không quan tâm đâu. Anh đưa tay mở hộp bút, dây buộc tóc đặt ở bên trong.

Lộ Minh chấp tay trước ngực, nhắm mắt lại, chít chít ục ục thì thầm: “Bồ Tát phù hộ! Trước hạng 200 là ổn rồi! ”

Ninh Quân: “...”

Cao Nhã hắng giọng: “Hạng nhất là Ninh Quân, cũng là người đứng đầu bảng xếp hạng trường. Thứ hai là Giản Tri Ngôn, xếp hạng năm trong trường, thứ ba là Đường Nhụy, xếp hạng sáu của trường...”

Mãi cho đến hạng tám, Cao Nhã mới dừng lại: “Hạng tám là Nguyễn Chanh, xếp hạng 66 trong trường.”

Những người khác đều ngoái đầu lại nhìn cô. Người đứng đầu từ dưới đếm lên lại lập tức vọt lên đứng hạng 66.

Nguyễn Chanh chớp mắt mấy cái. Số cô may mắn thật đấy.

Tổng Hề đẩy cô một cái: “Ông trời của tớ ơi, nghỉ lễ Quốc Khách cậu ở nhà liệu mạng ôn thi à?”

Nguyễn Chanh gạt đầu, cô cũng không thể nói là nhờ Ninh Quân giúp cô ôn tập được.

Tổng Hề: “Quá xấu xa rồi đấy!” Cậu ấy trong lòng đầy sự hâm mộ.

Chỉ mới khai giảng có một tháng, cậu ấy đã phát hiện ra, thì ra mọi người lại có sự chênh lệch lớn đến như vậy.

Cao Nhã: “Hi vọng mọi người có thể tự ý thức được các em đã là học sinh cao trung rồi. Phải cố gắng nhiều hơn một phần thì kết quả mới tốt hơn được lòng. Đương nhiên, cô vẫn luôn cảm thấy, đời người rất dài, kết

quả của một lần thi khảo sát không có nghĩa là tất cả. Các em có thể thi đậu trường trung học phụ thuộc, chứng tỏ thực lực các em không tệ, nhưng ỷ lại thì cũng sẽ quay về con số không. Năm đó cô cũng giống các em. Thích xem tiểu thuyết, thích nghe nhạc... Còn bỏ tiết nữa.”

“Cô, vậy cô có từng theo đuổi bạn học nam nào chưa?” Vấn đề này...đúng là không biết lớn nhỏ mà, nhưng tất cả mọi người đều hiểu kì!

Cao Nhã bỗng nhiên cười một tiếng: “Cô cũng từng thầm mến một bạn học nam.”

“Cô ơi, sau đó thì sao?”

“Về sau, cô thi vào đại học sư phạm N, anh ấy thi vào đại học sư phạm B.” Cao Nhã không nghĩ tới có một ngày cô ấy sẽ cùng học trò nói đến việc này, trong lòng có hơi buồn vô cớ.

“Hai người không ở cùng nhau nữa sao?”

“Không.” Cô ấy vẫn luôn bận việc, cho tới bây giờ, cũng không gặp lại được người mình thích nữa.

“Cô không nói bây giờ các em chơi bóng, đọc tiểu thuyết là không đúng, chỉ là các em nên phân biệt rõ, học là học chơi là chơi.”

“Chỉ là, cô rất hối hận, khi tốt nghiệp trung học, cô đã nói cho anh ấy biết.”

“Hả?— liên là a, cô giáo, cô rất dũng cảm nha.”

“Được! Sau khi đại hội thể dục thể thao kết thúc, mỗi người phải cho cô một câu trả lời vừa ý! Đây không phải là hội phụ huynh nên cô cũng sẽ không tùy tiện buông tha cho các em đâu!”

Quãng thời gian thanh xuân chắc chắn sẽ có điểm không hoàn mỹ. Mà, lại không có cách nào để thay đổi nó. Bạn sẽ có chút tiếc nuối, tựa như ăn phải một viên kẹo đắng vậy.

Sau khi tan học, Giản Tri Ngôn đem thành tích xếp hạng dán lên tường. Cậu nhìn thứ hạng của Nguyễn Chanh, bỗng nhiên cười một tiếng. Đây không phải lần đầu tiên cô như thế này. Ở sơ trung,có mấy lần thi, kết quả của cô đều tăng lên như tên lửa vậy.

Mọi người túm tụm lại một chỗ nghiên cứu.

Lộ Minh: “Nguyễn Chanh, cậu có bí quyết gì đúng không? Chia sẻ cho chúng tớ một chút được không? ”

Tất cả mọi người đều nhìn cô, Nguyễn Chanh liếc qua Ninh Quân, cười: “Bí quyết của tớ chính là nhờ vào Cửu Âm Bạch Cốt Trảo* — các cậu có muốn học hay không?”

* Cửu âm bạch cốt trảo là một chiêu pháp thuộc bộ Cửu Âm Chân Kinh - một bí kíp võ học thần bí được nhắc đến trong Xạ Điều Tam Khúc của nhà văn Kim Dung.... Nhờ trí thông minh của mình, Hoàng Thường đã học được hết các bí kíp võ công của đạo gia.

Lộ Minh nhảy dựng lên: “Mời ra chiêu!”

Hai người vui đùa ầm ĩ.

Lộ Minh: “Nguyễn Chanh, cậu thi tốt như vậy thì nên mời khách nha!”

Nguyễn Chanh: “Được thôi. Tớ mời mọi người bánh ngọt của Chanh Tâm. Các cậu thích vị gì?”

Kết quả thi lần này của cô đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Có lẽ sẽ không có quá nhiều người mừng thay cho cô...

Lộ Minh không vạch trần cô. Nếu đã là mời ăn bánh của tiệm bánh mì tiểu công chúa, cậu ta sẽ không khách khí với cô đâu. Cậu ta liền liệt kê ra một đồng món.

Nghỉ giữa giờ, Nguyễn Chanh chuẩn bị đi tìm Ninh Quân, cô phải cảm ơn anh thật tốt.

Trong tay Ninh Quân vuốt ve quả cam của dây buộc tóc, thấy cô đi tới, anh cũng đứng dậy.

Khoảng cách giữa hai người cũng không xa lắm.

“Nguyễn Chanh, cô Cao tìm cậu.”

Bên ngoài cửa lớp có một bạn học nói vào.

Nguyễn Chanh dừng bước chân, nhìn qua Ninh Quân: “Lúc trở về tớ sẽ tìm cậu sau.”

Nguyễn Chanh đến văn phòng, các thầy cô đều ở đó, cầm trong tay vở bài tập.

“Cô giáo Cao, cô tìm em ạ?” Nguyễn Chanh nhận ra bầu không khí có chút không đúng.

Các thầy cô giáo đều nhìn cô.

Sắc mặt cô Cao hơi trầm xuống.

“Nguyễn Chanh, em thành thật nói cho cô biết, bài tập này là do chính em làm sao?”

- - -

Tác giả có lời muốn nói:

Ninh Quân: Tôi giúp bà xã tương lai làm bài tập thì sao?

10. Chương 10

Edit: Doãn Tiểu Đường

Beta: Doãn Thiên

Nguyễn Chanh định ở lại, đây cũng không phải lần đầu tiên cô gặp chuyện như vậy. Nhưng trong lòng cô vẫn không nói rõ được là đang có tư vị gì.

Cô Cao kéo tay cô: “Nguyễn Chanh, chúng ta ra ngoài một lát đã”.

Nguyễn Chanh hơi sững sốt, nhưng cô không hỏi lại, cũng không phản bác.

Cô Cao quay đầu nói với mấy giáo viên khác: “Tôi nghĩ Nguyễn Chanh cũng có nguyên nhân của em ấy. Cô Kim, phiền các thầy cô một chút. Lát nữa chúng ta nói chuyện.”

Cô Kim gật đầu, bà cũng không phải chủ nhiệm lớp, suy cho cùng nên để Cao Nhã xử lý thì tốt hơn.

Cô Cao cùng Nguyễn Chanh đi tới sân vận động của trường. Ngày mai phải cử hành đại hội thể dục thể thao, trên bãi tập phủ đầy cờ đầy màu sắc. Những thứ này đều là học sinh năm nhất tự tay bài trí.

“Lần này thành tích thi của em tiến bộ rất lớn.” Cô Cao nghiêng đầu nhìn cô. Người thiếu nữ có dáng dấp khá ái, khuôn mặt như tranh vẽ, thật là làm cho người ta không thể phê bình cô.

“Cô Cao, em không thích làm bài tập.” Giọng của Nguyễn Chanh rất nhỏ, cô thản nhiên nói ra ý nghĩ của mình.

Cô Cao gật đầu: “Rất nhiều học sinh cũng không thích làm bài tập.” Ngữ khí cô ấy vô cùng bình tĩnh, cũng không có mấy phần tức giận.

Nguyễn Chanh nở nụ cười: “Em cảm thấy làm bài tập quá lãng phí thời gian, rõ ràng rất nhiều dạng bài đều là lặp lại, quá lãng phí!”

Cô Cao hiểu rõ trình độ thông minh của Nguyễn Chanh, nhưng cô ấy không nghĩ tới đứa nhỏ này lại...ừm, lười như vậy.

“Có lẽ sau nhiều năm, khi xã hội tiến bộ, cải cách rồi, học sinh không cần phải làm bài, làm bài nữa. Nhưng hiện tại chế độ vẫn không có biến đổi, chúng ta phải tuân theo, đây cũng là một kiểu thích ứng. Em cho rằng cô học đi học lại không mệt, không phiền hay sao? Ngày qua ngày, năm qua năm, bao nhiêu người đều trải qua học tập cùng với sinh hoạt và công việc, người ta phải sống như thế nào?”

Nguyễn Chanh ngạc nhiên: “Cô Cao, cuối cùng em đã hiểu tại sao hiệu trưởng lại muốn giữ cô lại trường rồi.”

Cô Cao cố gắng rèn sắt khi còn nóng: “Em làm thế nào để thuyết phục Ninh Quân giúp em làm bài tập vậy? ”

Nguyễn Chanh cũng đoán được cô giáo đã biết hết thấy rồi: “Ninh Quân lấy việc giúp người làm niềm vui, em nhờ cậu ấy hỗ trợ.”

Thật sao? Cao Nhã cũng mơ hồ.

Ở tuổi này vẫn tồn tại tình bạn trong sáng, đơn thuần, nhưng cũng dễ dàng nảy sinh hảo cảm.

“Em đồng ý với cô, về sau tự làm bài tập. Vì chúng ta không có năng lực thay đổi thế giới này, thì trước hết hãy làm tốt việc của chính mình đã.”

Nguyễn Chanh gật gật đầu: “Cô, chuyện này là một mình em sai, cô đừng tìm Ninh Quân nói chuyện.”

Cô Cao cười khê: “Lỗi của em ấy cũng không hề nhỏ, có suy nghĩ sai lệch đấy.”

Nguyễn Chanh thẹn thùng: “Về sau em không tìm cậu ấy nữa, em cam đoan.”

Cô Cao trầm tư một lát: “Vậy được. Nhưng lần sau không thể chỉ giaie quyết như thế này nữa đâu đấy nhé.”

Khuôn mặt Nguyễn Chanh lộ vẻ tươi cười: “Kỳ thật, kỳ thi lần này Ninh Quân đã giúp em rất nhiều. Mặc dù bình thường cậu ấy không nói nhiều, nhìn cũng có chút lạnh lùng, với lại người còn rất...ngốc nữa.”

Cô Cao biểu cảm đơn thuần trên mặt cô, trong lòng tự an ủi. Khi trưởng thành rồi kiêu gì cũng sẽ dùng ý nghĩ trưởng thành để đi giải quyết một vài vấn đề, lại không để mắt đến rất nhiều điều đơn giản và tuyệt đẹp như vậy nữa.

“Nếu em muốn báo danh cuộc thi biện luận dành cho học sinh cao trung của toàn tỉnh thì nhớ phải biểu hiện tốt một chút.”

Con người Nguyễn Chanh sáng lên trong nháy mắt, “Cô Cao em có thể báo danh sao?”

“Nhìn biểu hiện gần đây của em, cô sẽ đề cử lên trường.”

“Cảm ơn cô.”

Khi Nguyễn Chanh trở lại phòng học, lớp tiếng Anh đã bắt đầu được năm phút. Cô Kim đang giảng bài ở trên bục.

“Except dùng để chỉ sự tổng quát, toàn thể như all, every, no.... Sau except dùng đại từ túc từ, không dùng đại từ chủ từ. Còn except for chỉ được dùng khi nói về những ngoại lệ mang tính chất tổng thể, tổng quát. Không dùng except for trước liên từ hoặc giới từ.”

Nguyễn Chanh mở sách bài tập ra, tìm câu cô đang giảng.

Tổng Hề hạ thấp giọng: “Chủ nhiệm lớp tìm cậu làm gì vậy?”

Nguyễn Chanh: “Cô ấy hỏi tớ về chuyện học tập gần đây thôi.”

Tổng Hề bĩu môi: “Quả nhiên có tiến bộ là cô liền sẽ quan tâm kỹ càng hơn.”

“Nguyễn Chanh –” Cô Kim gọi tên cô: “Em dùng except for để đặt câu đi. ”

Nguyễn Chanh đứng lên, cô suy nghĩ một chút, định mở miệng.

Cô Kim nhíu mày: “Lên lớp phải chăm chú nghe giảng bài, bài tập mới có thể làm được. Kỳ thi tháng lần này cũng chỉ đại diện cho lần này, về sau còn có rất nhiều kỳ thi khác nữa. Em ngồi xuống đi.”

Nguyễn Chanh sững sốt một chút.

“Đường Nhụy, em thử một chút đi. ”

Đường Nhụy phát âm tiếng Anh cũng không phải quá chính xác, nhưng ngữ pháp lại hoàn toàn chính xác.

“Em ngồi đi. Rất tốt.” Cô Kim gật đầu, tiếp tục giảng bài.

Tổng Hề có chút áy náy: “Tớ không nên nói chuyện cùng cậu mà.”

Nguyễn Chanh biết mình đã lưu lại ấn tượng xấu với cô Kim rồi. Aiya... Thầy cô đều thích học sinh chăm chỉ.

“Không sao đâu.”

Sau khi tan học, mọi người lần lượt đi ra sân tập.

Ninh Quân vẫn không đi.

Lộ Minh gọi anh lần thứ hai: “Cậu chờ ai vậy?”

Ninh Quân: “Cậu đi trước đi.”

Lộ Minh nhìn lướt qua lớp học, rồi vỗ vỗ đầu vai của anh: “Đã rõ. Nguyễn Chanh, xuống lầu đi.”

Nguyễn Chanh quay đầu: “Chờ tớ 30 giây nữa.” Cô nhanh chóng cất sách và bài tập đều bỏ vào trong cặp sách.

Lộ Minh nhìn về phía Ninh Quân, nháy nháy mắt. Học bá thì thường có EQ thấp một chút: “Cậu nên chủ động hơn nữa.”

Cầm Ninh Quân cứng lại, “Đừng có nói lung tung!”

Nguyễn Chanh đeo cặp, sách chuẩn bị đi.

Ninh Quân hỏi: “Cậu đem cặp sách đi xuống à? Tí lên lấy cũng được mà?”

“Hôm nay tan học tớ muốn sang nhà cậu. Chứ chó Trình Phỉ nuôi vừa sinh được đàn chó con, em ấy nói sẽ cho tớ một con.”

“Giống chó gì?” Lộ Minh hiếu kỳ nói.

“Là Shiba Inu, cực kỳ đáng yêu.”

Lộ Minh: “Bây giờ ba mẹ cậu cho cậu nuôi chó rồi à?”

Nguyễn Chanh bĩu môi: “Tớ đáp ứng điều kiện của họ.”

Ninh Quân hiếu kì: “Điều kiện gì?”

Nguyễn Chanh mím mím khóe miệng: “Thi giữa kỳ lớp xếp hạng trước top 20, cuối kỳ xếp hạng trước top 10. ”

Ninh Quân nhin không được cười: “Cái này, cậu hi sinh rất lớn đó.”

Nguyễn Chanh liếc anh một chút: “Cho nên về sau tớ phải tự làm bài tập cho thật tốt.”

Ninh Quân sững sờ một chút.

Cũng may Lộ Minh lôi hai người đi: “Nhanh đi luyện tập đi, ngày mai biểu diễn rồi.”

Lúc xuống cầu thang, Lộ Minh đi phía trước, đi nhanh hơn so với hai người họ.

Nguyễn Chanh đi ở chính giữa, Ninh Quân đi cuối cùng. Hai người cách nhau hai bậc thang, bước chân đều nhau.

Nguyễn Chanh đột nhiên dừng lại, cô xoay người: “Ninh Quân – ”

Ninh Quân dừng lại, anh cao hơn cô, nên anh phải cúi đầu xuống một chút.

Ánh mắt của hai người giao nhau, Nguyễn Chanh nhìn chăm chú mắt của anh. Cặp mắt kia trầm tĩnh như sao, cô động khóe miệng: “Cảm ơn cậu, nếu không nhờ cậu thì lần này tớ thi cũng không được hạng 66 nữa.” Khi đang nói chuyện, bím tóc đuôi ngựa của cô đung đưa.

“Cậu cảm ơn tớ như thế nào?” Ninh Quân một tay để trong túi áo.

Nguyễn Chanh cười: “Ngày mai nói cho cậu biết.”

Tập luyện võ đạo mấy ngày, mọi người đều đã nhảy tốt hơn nhiều. Ninh Quân mặc dù không nhảy tốt như vậy, nhưng ít nhất cũng tốt hơn so với ngày đầu tiên.

Tổng Hề hướng dẫn mọi người nhảy hai lần: “Nghỉ ngơi một chút đi, chúng ta nhảy lại một lần rồi kết thúc.”

Ninh Quân đứng ở đằng kia, trong lòng yên lặng đếm lấy nhịp, trong đầu nhớ qua động tác.

Lộ Minh nói chuyện với Nguyễn Chanh: “Đại thần cũng có lúc khấn trương nha.”

Nguyễn Chanh cũng vụng trộm cười.

Lộ Minh nheo mắt lại: “Ninh Quân, cạnh chân cậu có sợi dây đen đen kia.”

Ninh Quân cúi đầu nhìn xuống, là dây buộc tóc. Anh nhặt nó lên, nắm trong lòng bàn tay, mặt không đỏ, tim không đập nhanh.

Lộ Minh: “...Của cậu sao?”

Ninh Quân vừa động khóe miệng, thì ở phía trước Tổng Hề đã bắt đầu mở nhạc. Anh nhanh chóng trả lời: “Chuẩn bị nhảy rồi.”

Nguyễn Chanh cũng nhìn thấy, là dây buộc tóc rất đơn giản, phía trên có quả cam nhỏ.

Đáng tiếc ngày đó sau khi tan học, ai cũng đã quên mất chuyện dây buộc tóc.

Tối hôm đó, Nguyễn Chanh đi một chuyến đến nhà cậu. Cậu và mợ bảo cô ở lại ăn cơm tối.

Nguyễn Chanh với Trình Phi ở trong phòng chơi đùa với chó con.

Nguyễn Chanh: “Thịt đệm dưới chân nó thật mềm.”

Trình Phi: “Chị, chị nhất định phải chăm sóc nó thật tốt, nếu nó có cần đồ vật, chị tuyệt đối đừng ghét bỏ.”

Nguyễn Chanh nhẹ nhàng sờ đầu của nó: “Em cảm thấy gọi nó là Linh Linh có được hay không?”

Trình Phi: “Em cảm thấy tên này không có khí chất cao quý.”

Nguyễn Chanh: “Chị lại cảm thấy rất tốt, nghe xong rất có linh khí.”

Trình Phi: “Cái kia tùy chị vậy. Ba nó gọi là Harry, mẹ nó gọi là Yami, nó gọi là Linh Linh.”

Nguyễn Chanh: “Vậy thôi cũng lấy cho nó cái tên tiếng Anh đi – Orange.”

Trình Phi: “...”

Buổi tối ăn cơm, cậu hỏi cô: “Ba con đi cũng được một tuần rồi, công việc thế nào?”

Nguyễn Chanh: “Vẫn tốt ạ. Hôm qua ba có gọi video cho mẹ con, nói là rất thuận lợi.”

Cậu gật gật đầu: “Vậy là tốt rồi, ở đó không ổn định như trong nước, vẫn phải chú ý an toàn.”

Cậu nheo nheo mi: “Nguyễn Gia hiện tại phát triển không tệ, biết thỏa mãn thì mới thấy hạnh phúc.”

Mợ phản bác: “Em cảm thấy đàn ông vẫn nên có lòng cầu tiến, không thể đứng nguyên tại chỗ. Dù sao đàn ông còn phải nuôi gia đình, là trụ cột của gia đình.”

Nguyễn Chanh và Trình Phi nhìn nhau, hai người đã sớm nhìn quen với cảnh tượng này rồi.

Mợ gấp cho Nguyễn Chanh một cái chân gà: “Chanh Chanh ăn nhiều chút, mợ cảm giác con lên cao trung gầy rồi đấy.”

“Chúng con gần đây có tập luyện võ đạo, mỗi ngày huấn luyện hơi nhiều, cho nên dạo này con hơi gầy. ”

“Học sinh cao trung thật không dễ dàng. Mợ nghĩ đến sang năm vẫn nên đưa Tiểu Phi đi nước ngoài học, cũng không cần ở lại chịu trận. ”

Cậu: “Em như vậy là không đúng. Học sinh có thành tích tốt năm cao trung chả bao giờ có ai đi du học cả.”

Mợ: “Lời này của anh mới không đúng. Anh có thể nói cao trung ở nước ngoài kém hơn so với cao trung trong nước sao? Trong nước cả ngày học bằng cách ghi ghi nhớ nhớ, lớn lên có thể sử dụng bao nhiêu?”

Trình Phi háng giọng: “Ba mẹ, nếu có thể con sẽ giống chị Chanh Chanh, thi đỗ trường trung học phụ thuộc, vẫn sẽ không xuất ngoại. ”

Cậu gật gật đầu.

Mợ: “Con có thể thi đậu sao?”

Trình Phi: “...”

Nguyễn Chanh cười đến đau bụng, “Nhất định có thể.”

Hai chị em nhìn nhau cười một tiếng.

- —

Ngày thứ hai, thời tiết cực kỳ tốt, nhiệt độ không khí cũng rất vừa phải.

Mẹ Nguyễn lấy cho Nguyễn Chanh một cốc nước ấm: “Hôm nay là đại hội thể dục thể thao, con cũng đừng chạy lung tung. Kem chống nắng bôi không thoa à?”

Nguyễn Chanh “á” một tiếng.

Mẹ Nguyễn liền biết cô quên thoa kem, vội vàng giúp cô đi lấy kem chống nắng.

Nguyễn Chanh ngại phiền phức.

Mẹ Nguyễn: “Con bị phơi thành bao than đen thì làm sao bây giờ!”

Nguyễn Chanh vui vẻ, “Không dễ dàng vậy đâu mà mẹ. ”

Mẹ Nguyễn: “Đi! Hôm qua mẹ nói với trưởng cửa hàng của chúng ta ở đường XX, mười giờ hơn chị ấy sẽ đem điểm tâm cùng nước trái cây đưa đến lớp các con. Đến lúc đó sẽ gọi cho con, nhớ chú ý điện thoại đấy.”

Nguyễn Chanh ôm mẹ rồi hôn một cái thật mạnh: “Cảm ơn mẹ của con.”

Mẹ Nguyễn nhẹ nhàng xoa mái tóc của cô, “Đi thôi.”

Một ngày như thế này, 90% ai cũng đến trường sớm.

Nguyễn Chanh cũng đi sớm hơn so bình thường còn, đi nửa đường còn gặp được Ninh Quân.

“Ninh Quân –” Cô kêu tên của anh. Giữa tháng mười, hàng cây quế dọc đường vẫn còn lưu giữ hương thơm nhàn nhạt của hoa quế.

“Trùng hợp thật.”

Ninh Quân bình thản lên tiếng.

Nguyễn Chanh kích động: “Cậu chờ một chút – ”

Ninh Quân nhìn cô.

Nguyễn Chanh bỏ cặp xuống. Từ trong cặp xách lấy ra ra một hộp sắt hình chữ nhật: “Tặng cho cậu nè. ”

“Cái gì vậy?” Anh vẫn thường xuyên nhận được quà tặng từ nữ sinh tặng, nhưng đây lần đầu trong lòng lại chờ mong như thế.

“Bookmark, còn có – chúng ta đi tới trường học trước đi.” Món còn lại là quà kỷ niệm tròn 16 năm thành lập Chanh Tâm do cô tự thiết kế, sang năm sinh nhật của cô sẽ chính thức công bố.

“Cảm ơn.” Ninh Quân cong khóe miệng.

Xe hai người cùng lăn bánh, anh ở bên ngoài, cô ở bên trong.

Cách đó không xa, cô họ mang theo túi mua thức ăn đứng ở nơi hẻo lánh, cô họ không dám lộ mặt, cực kì yên lặng mà nhìn nơi xa xa: “Ái chà chà, thì ra tiểu Quân đứng ở đây mà chờ người nha.”

Tiểu tử này nhìn dáng vẻ lạnh lùng như vậy, còn biết trêu chọc con gái hay sao?

Cô họ nhìn điện thoại: “Cũng chờ mười phút.”

- —

Tác giả có lời muốn nói:

Đoán xem Quả Cam Nhỏ đưa lễ vật gì cho Ninh đại thần?

Chương kế tiếp tiểu công chúa có thể sẽ lộ thân phận ra ánh sáng.

11. Chương 11

Edit: Doãn Uyển Du

Beta: Doãn Thiên

(Thấy mọi người hồi quá nên hôm nay đăng 3 chương luôn nha.)

Đến trường học, Ninh Quân dừng xe lại. Anh nhìn đồng hồ trên tay một chút, muộn hơn bốn phút so với bình thường.

Nguyễn Chanh chậm rãi đem xe đạp chen vào hai chiếc xe ở giữa. Không có chỗ để để xe, hôm nay mọi người tới quá sớm, nên chỗ đậu đã sớm đầy rồi.

Ninh Quân ở một bên không nhanh không chậm chờ cô, trong lòng có một sự ấm áp lan tỏa. Ánh mắt của anh rơi vào chân Nguyễn Chanh, cô mang vào một đôi giày thể thao mới, màu trắng, giống đôi anh đang mang. Anh mỉm cười, ánh mắt rất vừa ý.

“Được rồi. Chúng ta phải đi nhanh lên. Không chừng tất cả mọi người đều đã tới rồi đấy.”

“Không vội, còn mười lăm phút nữa.”

Tám giờ ba mươi phút sáng, đại hội thể dục thể thao làm nghi thức khai mạc. Mỗi lớp của năm nhất đều có tiết mục biểu diễn. Đây là trường trung học phụ thuộc truyền thống, các học sinh mới vào trường đều phải tham dự.

Đội ngũ của lớp 1 đã vào sân, lớp 2 bắt đầu chuẩn bị.

Lớp 3 cũng đang đứng đợi ở khu lên sân khấu.

Giản Tri Ngôn lại một lần nữa nhắc nhở mọi người chỉnh cổ áo cho ngay ngắn.

“Mọi người không cần khẩn trương, động tác chậm một chút cũng không sao, để đỡ phải mắc sai lầm.” Cậu là lớp trưởng, phải nhất định co uy tín, nhưng cũng thật kỳ lạ, mọi người hình như cũng rất tín nhiệm cậu.

Cô Cao cầm điện thoại: “Các bạn học, cô sẽ giúp các em quay lại, rồi sẽ đăng lên trang web của trường, các em cứ tự nhiên nha.”

Nam sinh ở phía dưới kêu lên một tràng.

“Cô giáo, không chừng sau này chúng ta sẽ trở thành lịch sử đen tối của trường mất.”

“Đừng sợ đừng sợ. Rất đáng yêu mà. ”

Nguyễn Chanh quay đầu lại, cô cười cười, đôi mắt cong cong đáng yêu, “Ninh Quân, khả năng cậu sẽ trở thành lịch sử đen tối không cao đâu. Cậu đừng khẩn trương. ”

Ninh Quân dở khóc dở cười.

Lớp 1 biểu diễn múa «Sứ thanh hoa». Nam sinh cầm cây quạt xinh xinh, sự tương phản quá lớn, từng gương mặt đều để lộ rõ ra hai chữ: Nhục!

Dưới sân khấu không ai có thể nhịn cười.

Lớp 2 chọn bài táo xanh nhạc viên của nhóm tiểu Hổ. Bài này có tiết tấu nhanh, khá khó, nhưng hình như nhảy cũng không tệ lắm.

Chờ đến lớp 3, âm nhạc quen thuộc vang lên, tất cả mọi người đều nâng tinh thần lên cao mười hai vạn phần.

Nguyễn Chanh đột nhiên nghiêng đầu, “Ninh Quân, cậu nhảy rất đáng yêu. Cố lên nha!”

Ninh Quân cong khóe miệng.

Bài hát này tràn đầy không khí vui nhộn, Lộ Minh ở phía trước nhảy rất nhập tâm, động tác vừa mềm mại lại vừa khỏe khoắn. Dưới sân khấu đều là tiếng cười, áp đảo âm thanh ồn ào của nam sinh lớp khác.

Rốt cuộc âm nhạc cũng kết thúc.

Trên đài, các thầy cô giáo cũng vui vẻ không thôi.

Hiệu trưởng bình phẩm: “Các em năm nhất đã chuẩn bị rất chân thành, nhảy rất tốt. Thầy nhớ được năm ngoái cũng có lớp nhảy vũ đạo này, nam sinh lớp 3 nhảy rất đáng yêu. ”

Chủ nhiệm nói: “Lớp 3 mấy ngày nay mỗi ngày đều luyện tập. Tôi lo lắng những học sinh này mê muội đến mất cả ý chí.”

Hiệu trưởng gật gật đầu: “Cũng không cần thiết lúc nào cũng phải nhìn chăm chăm, căng thẳng quá, vừa phải cũng không tệ. Đại hội thể dục thể thao vốn là thời gian cho bọn nhỏ buông lỏng mà.”

Chủ nhiệm nhếch miệng, không nói chuyện.

Sau khi tan cuộc, mọi người đều làm việc riêng của mình.

Ninh Quân gọi Nguyễn Chanh lại: “Chạy 3000 mét mười giờ hơn sẽ bắt đầu.”

Nguyễn Chanh không ngừng gật đầu, “Tớ nhất định sẽ tới, cậu cố lên.” Hôm nay cô muốn đi đến trạm radio ở sân trường hỗ trợ.

Ninh Quân ánh mắt nặng nề nhìn cô.

Tổng Hề ở phía trước gọi cô, “Nguyễn Chanh —— ”

Nguyễn Chanh nhìn về phía anh, cong cong khóe miệng, “Tớ đi qua trước nha.”

Tổng Hề cùng mấy nữ sinh đều đang đợi cô: “Nguyễn Chanh, cậu thân với Ninh Quân lắm à? Tớ từng nhìn thấy các đi về chung.”

“Nhà chúng tớ ở chung một đường.”

“Tớ nghe bạn học sơ trung Ninh Quân nói, Ninh Quân khi đó không như vậy, học ba năm sơ trung* cũng không có bạn bè nào cả.”

*Sơ trung ở Trung Quốc bắt đầu từ lớp 7, đến hết lớp 9.

Nguyễn Chanh: “...”

“Nguyễn Chanh, các cậu đang yêu nhau có phải không?” Câu nói này như một trận sóng lớn đập vào bờ, làm kinh hãi một đàn chim hải âu.

Khuôn mặt Nguyễn Chanh chấn kinh.

“Không có.” Cô kiên định nói: “Chúng tớ chỉ là bạn học thôi. ”

“Vậy sao hai cậu lại mang giày đôi?” Ánh mắt của mọi người đều nhìn vào chân cô.

Ninh Quân thích nhãn hiệu giày này, Nguyễn Chanh cũng chỉ là trùng hợp mà thôi. Cô đối với nhãn hiệu đồ thể thao vận động không có yêu thích gì nhiều, nhưng mẹ cô có mắt rất tốt, quần áo giày dép của cô đều là do mẹ mua.

“Đây là mẹ mua giúp tớ.”

“Mẫu này ở trong nước còn chưa có, nghe nói ở nước ngoài phải xếp hàng mới mua được.”

Nguyễn Chanh: “Thật sự không phải vậy đâu. Không còn sớm nữa, Tổng Hề chúng ta không phải muốn tới trạm radio sao?”

Tổng Hề chu mỏ một cái. Hiện tại, cô cảm thấy hình như Nguyễn Chanh có việc giấu diếm mình. Các bạn học khác đều đang nói, Nguyễn Chanh và Ninh Quân mỗi ngày đều cùng nhau tan học, cô vốn không tin, kết quả người ta không chỉ tan học cùng nhau, mà còn đi học cùng nhau nữa.

Đến trạm radio, Tổng Hề cũng nói chuyện với Nguyễn Chanh, nhưng cô ta vẫn còn thắc mắc, bực mình, nên hầu như chỉ nói chuyện với người khác.

Nguyễn Chanh không để ý. Tổng Hề thích Ninh Quân, cô là bạn tốt của Ninh Quân, nên cũng không có bất cứ vấn đề gì hết.

Thỉnh thoảng có nữ sinh lớp khác tới, các cô ấy đem giấy chúc phúc giao cho Nguyễn Chanh: “Xin nhờ cậu, nhất định phải giúp tớ đọc cho cậu ấy nghe!”

Nguyễn Chanh cất kỹ tờ giấy, “Được.”

Cô quay đầu lại, đưa tờ giấy cho Tổng Hề, Tổng Hề nhìn thoáng qua, “Không thể đọc. ”

“Sao vậy?”

“Cậu tự nhận đi. Ninh Quân, cố lên! Ninh Quân, cậu rất tuyệt! Tớ vĩnh viễn ủng hộ cậu! Thấy cô mà nghe được thì họ sẽ nghĩ cái gì?”

“Trong lúc tổ chức đại hội thể dục thể thao chúng ta không nên câu nệ, làm theo khuôn sáo. ”

“Tớ sẽ không đọc bài này đâu, tớ không muốn bị cô giáo phê bình.”

“Tổng Hề, đây chỉ là lời chúc phúc đơn thuần nhất của bạn ấy thôi mà.” Nguyễn Chanh không cảm thấy có cái gì khác thường.

“Giống như chúng ta thích minh tinh vậy thôi mà.”

Tổng Hề quay mặt đi, “Tớ không nói nhiều nữa, dù sao tớ cũng sẽ không đọc. ”

Nguyễn Chanh ngồi một bên, yên lặng cầm trong tay những tờ giấy kia. Cô tạm thời không cần đọc, cho nên ngồi ở một bên chơi điện thoại.

“Nguyễn Chanh, giúp chị chụp tấm hình, góc này này, dáng vẻ lúc chị đang phát thanh đó.” Đàn chị năm hai xong việc liền muốn rời khỏi trạm radio, chị ấy muốn giữ lại mấy tấm ảnh để lưu làm kỷ niệm.

“Được ạ.”

Nguyễn Chanh tìm xong góc độ, rồi chụp mấy bức ảnh.

Đàn chị năm hai nhìn lại ảnh, kinh ngạc nói: “Rất có cảm giác nha. Cảm ơn em, đẹp lắm!”

Nguyễn Chanh đem ảnh chụp gửi cho chị ấy: “Lát nữa lớp chúng em có người thi, em đi ủng hộ đây.”

“Em đi đi. Ở đây cũng có nhiều người rồi.”

Nguyễn Chanh vừa đi, thì không bao lâu sau Tổng Hề không cũng rời đi.

Chín giờ rưỡi, có cuộc thi chạy 800m dành cho nữ sinh, Đường Nhụy lớp bọn họ cũng báo danh. Thật ra nữ sinh đăng ký tham gia hạng mục này rất ít, cho nên vừa có người muốn thi đấu, tất cả mọi người đều cổ vũ hết mình.

“Đường Nhụy, cậu làm nóng người trước đi.”

“Đường Nhụy, tớ giúp cậu chuẩn bị tốt hết mọi thứ rồi.”

“Đường Nhụy, có muốn tớ giúp cậu xoa bóp một chút không?”

Đường Nhụy cười cười: “Các cậu đi chơi đi, tớ không sao, trước kia tớ cũng thường xuyên chạy bộ.”

Cô cúi đầu xuống, lại buộc chặt dây giày lại. Đôi giày thể thao vẫn là đôi của năm trước, vì được giảm giá nên ba mới mua cho cô. Cô rất yêu quý nó, cho nên bảo quản nó rất tốt, không cũ đi một tí nào.

Vừa ngược mắt lên thì cô nhìn thấy một đôi giày thể thao màu trắng sạch sẽ, không cần nghĩ cũng biết nó rất đắt tiền. Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy rõ ràng chủ nhân của đôi giày, thì ra là Nguyễn Chanh.

Nguyễn Chanh đã cởi áo khoác đồng phục ra, bên trong mặc một bộ màu hồng nhạt, áo khoác cổ tròn, cả người tranh tràn đầy sức sống.

“Nguyễn Chanh, đôi giày này của cậu đi rất dễ chịu phải không?”

“Rất tốt. Có chút không quen thôi.” Nguyễn Chanh sớm biết như vậy thì hôm nay cô đã không đi đôi này rồi.

“Mang đôi này nhìn trông có vẻ chạy rất nhanh nha.”

Khóe miệng Nguyễn Chanh nở cười nhẹ, cô không nói gì.

Thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi thích chưng diện, cô đều có thể nhìn ra được hết.

Đôi giày của Đường Nhụy đã sớm lỗi thời rồi.

Đường Nhụy cười cười, “Tớ đi chuẩn bị trước đây.”

Nguyễn Chanh mở miệng, “Cố lên. Tớ giúp cậu chụp ảnh nhé.”

“Cảm ơn.”

Nữ sinh chạy quãng đường 800m bình thường đều là 3 phút hơn. Tổng có bảy người tham gia trận đấu, Đường Nhụy luôn duy trì vị trí ở giữa, đến cuối cùng lại vọt lên, cô bắt đầu tăng tốc.

“Đường Nhụy, cố lên!”

“Đường Nhụy, cố lên!”

...

Nguyễn Chanh luôn ở một chỗ giúp bọn họ chụp ảnh, Ninh Quân không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh cô.

Lúc cô đi đi lại lại, xem chút thì đụng vào người ta, may mắn là Ninh Quân có cánh tay dài, kéo cô vào trong ngực của mình.

“Cẩn thận!”

Nguyễn Chanh nắm chặt điện thoại, “Cậu cũng tới cổ vũ cho Đường Nhụy à?”

Khi bọn họ đang nói chuyện, Đường Nhụy đã xông về đích.

“Cậu ấy hạng mấy thế?” Nguyễn Chanh không thấy rõ.

Ninh Quân: “Hạng nhất.”

“Quá lợi hại. Chúng ta đi qua xem một chút đi.”

Đường Nhụy đã giúp lớp 3 giành được hạng nhất, tất cả mọi người đều vây quanh cô.

Đường Nhụy thở phì phò, sắc mặt có chút trắng bệch.

“Về lớp nghỉ ngơi đi.”

Nguyễn Chanh nhìn đồng hồ, gần mười giờ rồi.

Ninh Quân hỏi cô: “Cậu ở trạm radio làm gì thế? Tớ không nghe thấy giọng của cậu?”

Nguyễn Chanh: “Tớ chỉ là xem qua mấy tờ chúc phúc thôi. Tớ không có trải qua khoá huấn luyện chuyên nghiệp, nên không thể đọc trên radio được.”

Ninh Quân nghĩ thầm, giọng của cô vừa nhẹ lại ngọt, đọc bản thảo khăng định rất êm tai.

Lúc này, di động Nguyễn Chanh kêu lên: “Tớ nhận điện thoại đã.”

“Alo —— ”

“Chanh Chanh, chị đứng ở cửa trường học các em rồi nè, bác bảo vệ không cho tụi chị đi vào.”

Nguyễn Chanh nhăn mày: “Sao vậy ạ?”

“Nói là trường học quy định, sợ tụi chị đem đồ vật có vấn đề vào. ” Chị gái của hàng trưởng cũng từng học ở đây, nên về độ an toàn chị ấy rất cẩn thận.

Nguyễn Chanh: “Em tới liền đây.”

Ninh Quân nói: “Sao vậy?”

“Tớ có đem điểm tâm ngọt cho mọi người, hiện tại bác bảo vệ không cho đem vào.”

“Đi trước xem một chút đi.”

“Không phải cậu còn phải chuẩn bị thi sao?”

Ninh Quân nhìn thời gian, “Còn mười phút, kíp.”

Chị của hàng trưởng nói cả nửa ngày nhưng bác bảo vệ vẫn kiên quyết không mở cửa: “Đây là quy định ở trường học, tôi cũng không có cách nào khác.”

“Bác ơi, chúng cháu ở tiệm bánh Chanh Tâm, cả nước đều có chi nhánh của tiệm bánh này. Lãng thành mỗi ngày có bao nhiêu người mua bánh nhà chúng cháu, cháu dám dùng tính mạng của cháu cam đoan, tiệm bánh Chanh Tâm không có vấn đề gì, con gái cháu mới 2 tuổi rưỡi còn có thể ăn được. ”

“Chị Mạn Mạn ——” Nguyễn Chanh chạy tới.

“Chanh Chanh ——” Mạn Mạn, chị trưởng cửa hàng một mặt bắt đầu đi.

Nguyễn Chanh giải thích với bác bảo vệ: “Đây là cháu muốn đem tới cho bạn cùng lớp ăn, không có vấn đề gì đâu ạ. ”

“Bạn học, trừ phi chủ nhiệm lớp đồng ý, phải đến gánh chịu trách nhiệm này, không phải bác không thể mở cửa.”

Nguyễn Chanh do dự, Ninh Quân mở miệng nói, “Cô Cao vừa mới đứng ở sân trường. ”

Nguyễn Chanh: “Vậy tớ đi gọi cô giáo.”

Ninh Quân: “Tớ đi gọi, cậu chờ ở đây đi. ”

Nguyễn Chanh nhìn qua anh, “Cảm ơn cậu.”

“Nhớ tí nữa đi xem tớ thi đấu đấy. ”

Ninh Quân chạy về, đem sự việc nói với cô giáo Cao.

Cô Cao bật cười, “Nguyễn Chanh thật có lòng. Ninh Quân, em lập tức đi điểm danh thi đấu đi, đừng có chạy lung tung, để cô đi xử lý.”

Cô Cao đi ra cổng trường, bác bảo vệ đồng ý cho bọn họ đem điểm tâm vào trường.

Mạn Mạn còn mang thêm hai người đến giúp đỡ. Cô Cao cũng tới hỗ trợ, cô giáo Cao ôm một thùng bánh ngọt.

“Thật nặng nha! Nguyễn Chanh, rốt cuộc em đem đến bao nhiêu thứ vậy?”

Mạn Mạn cùng hai anh khác cổ nhin cười: “Cô giáo, chúng ta có xe đẩy mà, không cần phải ôm đi đâu ạ.”
Một anh đẩy một chiếc xe kéo từ trên xe xuống.

Cô Cao: “...”

Nguyễn Chanh nhìn mấy thùng lớn, cô thật ra không biết có bao nhiêu bánh nữa.

“Đem lên lớp cho các bạn thôi.”

Nguyễn Chanh không nói gì.

Đến lớp học, mọi người đều muốn nổ tung.

“Cô giáo, lớp chúng ta muốn mở party sao?”

“Oa! Là Chanh Tâm đó, tớ rất thích ăn bánh ngọt của cửa hàng này.”

Cô Cao nhìn những đứa nhỏ hưng phấn, nói: “Mọi người giúp cô sắp xếp lại chỗ ngồi một chút. Tí nữa, nữ sinh đem đồ ngọt cất kỹ đi. Buổi trưa lớp chúng ta mở Party!”

Mạn Mạn cùng hai anh kia cũng bắt đầu giúp đỡ.

Cô Cao: “Vất vả rồi. Để bọn nhỏ tự mình làm đi. Tổng là bao nhiêu tiền vậy?” Cô giáo chuẩn bị trả tiền, cũng không thể để cho học sinh của mình mời khách được.

Mạn Mạn cười, “Không cần. Là Nguyễn tổng — mẹ của Nguyễn Chanh đặt.”

“Không thể được, nào có đạo lý như vậy chứ!” Cô Cao kiên quyết phải được trả tiền.

Mạn Mạn nhúc nhích, “Chanh Chanh em xem, làm sao bây giờ?”

Nguyễn Chanh bất đắc dĩ nói: “Thưa cô, đây là bánh ngọt của em ạ. ”

“Cô không thể để cho em trả tiền được.”

“Không phải mua, là của nhà em ạ. Chanh Tâm là tiệm bánh do nhà em mở.”

Dứt lời, phòng học hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều nhìn Nguyễn Chanh, trong đầu toàn là câu nói vừa rồi của cô.

“Chanh Tâm tiểu công chúa??” Không biết là ai nói câu này, trong phòng học lập tức liên náo loạn lên.

Cô Cao cũng chấn kinh không thôi. Cô nghĩ thầm, chính mình thường đi mua bánh ở cửa hàng này, không ngờ lại là do nhà của học sinh mình mở. Cô nhớ lại, vào ngày nhà giáo, Nguyễn Chanh đã tự mình làm bánh ngọt điểm tâm đưa cho bọn họ ăn.

Thì ra là thế.

“Nguyễn Chanh, cậu cũng giấu quá kỹ rồi đấy.” Các bạn học cười.

“Nếu các cậu thích bánh ngọt ở Chanh Tâm, về sau tớ sẽ mang cho các cậu.”

Nguyễn Chanh xem xét thời gian, “Cô giáo, em đi xuống sân trường trước, điểm tâm phiên cô sắp xếp một chút ạ.”

Trận đấu 3000 mét không phải là kết thúc rồi chứ?

Nguyễn Chanh chạy nhanh tới, trên đường chạy đã không còn ai thi đấu nữa rồi. Trong lòng cô đột nhiên có một trận hoang mang.

Ninh Quân thi đấu xong rồi.

Cô đứng ở đằng kia, thật lâu không động đậy.

Hồi lâu sau, có người vỗ vai cô một cái, cô vui mừng, quay đầu nhìn sang.

Khuôn mặt quen thuộc kia lạnh lùng, tựa hồ có chút tức giận: “Thi xong rồi.”

Nguyễn Chanh thở dài một hơi, cô chậm rãi giơ tay lên, trong lòng bàn tay là một khối bánh ngọt xinh đẹp.
“Nè, bánh ngọt vị cam mà cậu thích ăn.”

- —

Tác giả có lời muốn nói:

Có khá nhiều vấn đề.

— các bạn cảm thấy Ninh Quân ở thời sơ trung có điều gì khác biệt?

— thời sơ trung anh có chút... Dễ xấu hổ, sẽ thẹn thùng, còn hiện tại...

Nguyễn Chanh càng ngày càng hay đỏ mặt, người nào đó thật quá phóng túng rồi!

*Che mặt

12. Chương 12

Edit: Doãn Uyên Du

Beta: Doãn Thiên

Ninh Quân không đưa tay ra nhận. Anh nhìn kỹ bánh ngọt, nghĩ: đây rốt cuộc là bánh ngọt hay là quả cam vậy?

Nguyễn Chanh xin lỗi: “Thật xin lỗi, tớ nuốt lời rồi. Điểm tâm có hơi nhiều, chúng ta đem đến phòng học đi, còn thời gian sẽ ăn tiếp. Aiya, mà lại nói, các cậu chạy quá nhanh.” Cô càng nói càng nói càng chột dạ: “Cậu giận thật à?”

Ninh Quân không nhìn Nguyễn Chanh lấy một cái. Vừa mới chạy bộ xong, nam sinh đều có nữ sinh cầm đồng phục cho. Anh đã chờ cả nửa ngày nhưng Nguyễn Chanh cũng không tới. Mấy chục giây cuối cùng, anh kéo khoá kéo đồng phục xuống, kín đáo đưa đồng phục cho Lộ Minh. Anh cũng không thèm nhìn tới mặt Lộ Minh.

“Tay tớ bẩn lắm.” Trên tay anh đều là mồ hôi.

“Vậy tớ đi rửa tay với cậu trước.”

Nguyễn Chanh oán thăm, đúng là con người của sạch sẽ. Cô vừa mới cầm bánh ngọt cũng không có rửa tay...

“Được.”

“Cậu xếp hạng mấy?”

“Cậu nghĩ tớ xếp hạng bao nhiêu?”

“Tớ cảm thấy thứ hạng đều không quan trọng, tham gia là đã rất tốt rồi, chạy 3000 mét cũng rất khó khăn. Nhưng suy nghĩ cho vinh dự của lớp, cậu có thể nằm trong bảng xếp hạng là tốt lắm rồi.”

“Hạng nhất.” Ninh Quân thích nghe cô nói chuyện, giọng nói không ngừng líu lo này làm lòng anh dần dần bình tĩnh trở lại.

“Oa! Thật lợi hại!” Khuôn mặt cô sáng lên như tinh linh. Biểu cảm Nguyễn Chanh vô cùng thái quá, sinh động lại chân thành, làm Ninh Quân vốn không quan tâm đến thành tích, giờ lại có chút cao hứng.

Thì ra được hạng nhất chính là cảm giác giống như khi còn bé, lần đầu uống nước giải khát, ngon ngọt. Thật tốt! Lần này, anh chính là người hạng nhất.

Lần thứ hai gặp lại cậu, bất ngờ lại là lúc tớ nổi bật nhất.

Ninh Quân đứng bên cạnh bồn rửa tay, cầm bánh ngọt hình quả cam, “Bánh ngọt cũng có thể làm giống như vậy sao?” Anh nhẹ nhàng bóp một chút.

Nguyễn Chanh giải thích nói: “Cái này gọi bánh gato fondant*. Bánh ngọt này bắt nguồn từ nghệ thuật bánh ngọt của nước Anh. Fondant là một loại hỗn hợp kẹo đường dẻo làm từ đường bột, độ dẻo tốt, dùng làm bánh ngọt hoặc dùng để trang trí bánh kem. Bình thường chúng ta ăn bánh ngọt đều có mặt ngoài là bơ. Fondant bánh ngọt là đem kẹo mềm bao phủ khắp bề mặt trên bánh ngọt, có thể làm ra đủ loại hình thù khác nhau, ví dụ như nhân vật hoạt hình và những thứ này.”

Trước đây, Ninh Quân căn bản là không chú ý tới những thứ này, anh cắn một cái, hương vị cũng không tệ lắm.

“Chanh Tâm cũng có làm bánh ngọt kẹo đường dẻo sao?”

Nguyễn Chanh lắc đầu: “Chỉ làm vài loại nhỏ nhỏ thôi. Hiện tại rất nhiều hôn lễ, sinh nhật đều thích dùng loại bánh ngọt này để trang trí, trông rất đẹp. Cậu biết không, làm bánh ngọt cũng có tranh tài đó.”

Ninh Quân nâng giọng cao lên: “Hả?”

Nguyễn Chanh: “Ở nước Anh có chương trình tranh tài làm bánh ngọt kẹo đường dẻo, muốn tham gia thì tác phẩm phải thật đẹp, có đôi khi còn phải vượt ra khỏi năng lực tưởng tượng của chúng ta. ”

Lời của cô ở lộ ra mấy phần ước mơ, chờ đến khi học đại học, cô sẽ đi tham gia trận đấu. Đến lúc đó cô sẽ vì “Chanh Tâm” mà đem nhãn hiệu nhà mình ra thị trường quốc tế, trở thành đồ ngọt có đẳng cấp như đồ của Hermes.

Ninh Quân đã hiểu rõ: “Giống như là đối với người thích toán học, muốn đi tham gia Olympic thể giới vậy.”

Nguyễn Chanh trịnh trọng nói ra: “Đúng. Cậu biết Thái Y Lâm không?”

Ninh Quân nghĩ một lúc: “Ca sĩ sao?”

Nguyễn Chanh cười: “không nghĩ tới cậu cũng biết về người nổi tiếng nha.”

Ninh Quân biết cô đang trêu ghẹo mình: “Tớ biết rất nhiều người, Tấn Trọng Bắc, Tần Lộ,... ”

Nguyễn Chanh: “Oa! Cậu rất lợi hại nha.” Cô tiếp tục nói.

“Thái Y Lâm đã từng cầm được giải thưởng tranh tài quốc tế.”

Ninh Quân: “Vậy tương lai cậu cũng sẽ được cầm. ”

Nguyễn Chanh nhếch miệng: “Trên vai tớ có rất nhiều tờ danh sách cuộc thi vô cùng quan trọng, về sau còn phải gánh chịu sự nghiệp gia đình...”

Ninh Quân vô thức nghĩ đến một từ —— “Ở rể”. Trong giây lát, anh ngáy ngẩn cả người.

Khi hai người đến phòng học thì nơi này đã được bố trí xong.

Mẹ Nguyễn cân nhắc rất chu đáo, đến khăn trải bàn bà cũng đều chuẩn bị kỹ càng. Bánh ngọt được bày xen vào nhau tinh tế, nếu như không nhìn bối cảnh chung quanh, chắc mọi người đều nghĩ đang tới tham gia party nào đó.

Các bạn học đã đến hơn phân nửa, mọi người đều biết đây là nhà Nguyễn Chanh.

“Nguyễn Chanh, cảm ơn cậu, còn có cô và chú nữa, về sau chúng con muốn làm fan hâm mộ trung thành của Chanh Tâm.”

Nguyễn Chanh: “Các cậu thích là tốt rồi, chờ đến khi chúng ta tốt nghiệp thì tớ sẽ dùng bánh của Chanh Tâm bố trí một buổi tốt nghiệp tiệc tối thật hoàn mỹ cho chúng ta. ”

“Cứ như vậy nhé.”

“Ha ha, tiểu công chúa Chanh Tâm của lớp chúng ta thật tốt nha, về sau tôi có nhiều bánh để ăn rồi.” Lộ Minh đình đặc nói.

Ninh Quân ở một bên cười như không cười nhìn cô: “Nguyễn Chanh, cậu không giải thích với tớ một chút sao?”

Nguyễn Chanh đỏ mặt: “Cái gì mà tiểu công chúa chứ ——” cô nói thầm một tiếng: “Aiya, tớ chưa nói qua sao, Chanh Tâm là nhà tớ. ”

Ninh Quân nhú mày.

Nguyễn Chanh: “Hôm nay tớ đã nói với cậu một lần rồi mà.”

Ninh Quân nhìn cô chăm chú: “Lúc nào?”

Nguyễn Chanh: “Lúc tớ đưa cậu tấm thẻ đó.”

Ninh Quân: “Lúc ấy cậu nói tớ không được nhìn...”

Nguyễn Chanh: “VẬY cậu đã tới trường học rồi làm sao lại không nhìn? Ngốc!”

Hạng nhất mà bị chửi là “ngốc”, nếu để cho người khác nghe thấy chắc hẳn muốn té ngã.

Ninh Quân lập tức đi tìm cặp sách, cậu mở hộp sắt ra xem, cái thẻ kẹp đánh dấu sách bên trên treo một quả cam nhỏ, bên trong còn có một cái thẻ quà tặng bánh ngọt, giá trị 1000 tệ.

Thật sự là thật hào phóng nha!

Đây là lần đầu tiên Ninh Quân nhận được món quà như thế này.

Nguyễn Chanh có chút thẹn thùng: “Thích không?”

Thật sự là quá ngoài ý muốn.

Yết hầu Ninh Quân trượt lên xuống: “Nguyễn Chanh, nếu như tớ với cậu còn chưa thân, nhất định tớ sẽ cho rằng cậu đang hối lộ tớ, muốn để tớ luôn làm bài tập thay cậu.”

Nguyễn Chanh xấu hổ: “Quả thực trước đó tớ muốn dùng chiêu này, nhưng ai ngờ cậu lại dễ nói chuyện như vậy, nên thôi không dùng nữa.” Cô nhún nhún vai.

Ninh Quân cất kỹ thẻ, nhàn nhạt nói ra: “Cảm ơn cậu, món quà này tớ rất thích. Về sau đối với việc học tập của cậu, tớ sẽ tận lực giúp đỡ.” Đáy mắt của anh hiện lên một tia giảo hoạt.

Nguyễn Chanh đột nhiên cảm giác được gương mặt mình nóng lên một chút, trái tim cũng đập liên hồi, giống như vừa mới chạy xong 800 mét, mạch máu cả người đều bị toán loạn cả lên.

Trở lại phòng học, Lộ Minh đi tới, cậu ta đem đồng phục trên cánh tay ném cho Ninh Quân.

“Cậu đưa đồng phục cho tớ làm gì? Còn rất nhiều nữ sinh ở bên cạnh muốn giúp cậu cầm quần áo kia kia.”

Ninh Quân cứng ngắc nói: “Cảm ơn.”

Lộ Minh bĩu môi: “Thật chịu hết nổi mà. Các nữ sinh đều hận chết tớ mất.”

Nguyễn Chanh cười khanh khách.

Hai gò má Ninh Quân nóng lên một chút.

“Tớ không biết mấy nữ sinh kia là ai.”

Lộ Minh kinh ngạc: “Đó là hoa khôi của lớp bên cạnh đó!”

Nguyễn Chanh cũng phụ họa nói: “Tớ ở trạm radio cũng nhận được rất nhiều tờ giấy nhỏ chúc phúc, đều là viết cho Ninh Quân, hình như hoa khôi lớp bên cạnh cũng đưa một tờ.”

Khuôn mặt Ninh Quân ngay cả một biểu cảm nhỏ cũng không có: “Lúc học sơ trung, tớ với cậu ấy có cùng nhau tham gia tranh tài.”

Lộ Minh: “Vậy cậu biết cậu ấy à?”

Ninh Quân: “Vừa mới nhớ ra.”

Lộ Minh còn lâu mới tin.

Buổi trưa, lớp 3 lần đầu mở liên hoan, cơm trưa tất cả đều là đồ ngọt. Mọi người đặc biệt vui vẻ, trên khuôn mặt tràn đầy nụ cười ngây ngô.

Các nữ sinh còn muốn chụp ảnh, còn nam sinh nhàm chán ở bên cạnh đứng chờ.

“Các nữ thần, còn bao lâu nữa thì xong vậy?”

“Chờ một lát nữa đi, lần đầu tớ nhìn thấy loại bánh ngọt này, thật sự quá đẹp.”

...

Nguyễn Chanh lặng lẽ nhìn, trong lòng cũng vui theo.

Tống Hề cùng mấy nữ sinh khác đứng chung một chỗ, con gái đều thích những bánh ngọt xinh đẹp như vậy.

“Tống Hề, cậu không chụp ảnh sao?”

“Có cái gì tốt mà chụp? Loại bánh ngọt này bên ngoài rất nhiều. ”

Nữ sinh không nói chuyện nữa, tiếp tục đi chụp hình.

Tống Hề nhìn thoáng qua bên Đường Nhụy, lúc này cậu ta lại còn đang đọc sách.

“Đường Nhụy, cậu học cũng quá liều mạng rồi đó?”

Đường Nhụy lên tiếng: “Dù sao cũng không có việc gì làm.”

Tống Hề bĩu môi: “Tại sao cậu không đi chụp ảnh?”

Đường Nhụy nói thẳng: “Tớ không có điện thoại.” Cô nói bằng ngữ khí thản nhiên.

Tống Hề nghĩ đến ngày hôm đó, mẹ của Đường Nhụy đã cãi nhau với ba của Nguyễn Chanh tại cổng trường. Cô trầm mặc một hồi: “Cũng không có gì đẹp mắt cả.”

Đường Nhụy ngẩng đầu: “Thật là làm cho người ta kinh ngạc nha! Thật không nghĩ tới Chanh Tâm lại chính là do nhà của Nguyễn Chanh mở.”

Đôi mắt của cô ta dần trầm xuống từng chút từng chút một, ngay cả một tia sáng mỏng cũng không có.

Mẹ của cô ta sẽ thường xuyên chờ đến chín giờ tối lại đi mua bánh ngọt Chanh Tâm. Bình thường mẹ cô ta mua rất nhiều bánh, cô có thể ăn cả hai ngày mà không ngán. Nhưng tình huống kiểu này cũng chỉ được một lần một tuần, vì anh của Chanh Tâm cực kỳ đắt hàng.

Tống Hề cắn môi: “Đúng nha, tiểu công chúa của Chanh Tâm tiểu là cậu ấy.”

Đường Nhụy trầm mặc trong chốc lát: “Trước đây cậu không biết sao? Các cậu ngồi cùng bàn mà...”

Sắc mặt Tống Hề có chút khó coi, cô ta mím môi, không nói gì.

Hai người đều nhìn về phía đối diện, Nguyễn Chanh đang cùng mấy nam sinh nói chuyện, cô đang giới thiệu cho họ bánh kẹo đường dẻo.

“Cái gì cũng có thể làm ra được thật sao? Cũng quá thần kỳ rồi đấy.”

Nguyễn Chanh mở ra điện thoại ra, tìm mấy tấm hình: “Cậu nhìn nè ——”

“Đây không phải chiếc lá sao?”

“Ông trời của tôi ơi, bánh ngọt có thể đạt tới trình độ dĩ giả loạn chân! Khó có thể tưởng tượng nổi mà. ”

Giản Tri Ngôn nhớ lại, nói: “Tớ nhớ được lúc sơ trung, cậu làm một con rắn đặt ở trong lớp, làm các bạn trong lớp bị hù chết.”

“Nguyễn Chanh sao? Ha ha ha, vậy cậu không bị thầy cô huấn giáo chết đấy chứ.”

Nguyễn Chanh cũng nhớ đến chuyện này. Khi đó, mấy nữ sinh trong lớp bắt nạt cô, họ hợp lại để cô lập Nguyễn Chanh. Trong lòng cô rất khó chịu, nên mới có thể làm một con rắn đi dọa họ một chút.

Về sau, cô bị thầy giáo đánh cho một trận. Cô tức giận nói: “Có cái gì đáng sợ cơ chứ, em còn ăn được cơ mà.” Nói xong, cô đem con rắn bỏ vào ăn, sau cùng còn liếm liếm khóe miệng: “Ăn thật ngon nha.”

Thầy giáo bị làm cho tức chết, phạt cô quét dọn vệ sinh một tuần.

Ninh Quân nhìn cô, không nghĩ tới trước kia cô lại nghịch ngợm như vậy.

Mọi chuyện bị lộ ra, Nguyễn Chanh xấu hổ không thôi, cô vội vàng nói: “Tớ giúp các cậu chụp ảnh.”

“Được.”

Ngày đó cô giúp các bạn chụp rất nhiều ảnh, trên gương mặt ai nấy đều nở nụ cười rạng rỡ.

“Nguyễn Chanh, sau này gửi ảnh cho chúng tớ nhé.”

“Được.” Nguyễn Chanh cúi đầu xem ảnh mới chụp. Màu sắc bức ảnh trông khá hài hòa, sáng tối đúng chỗ, tổng thể cũng không tệ lắm.

“Cậu cũng chụp giúp tớ một tấm hình đi.” Ninh Quân đột nhiên lên tiếng.

“Được thôi.”

“Chúng ta đi ra bên ngoài chụp, trong phòng học hơi tối lại đông người quá.”

Nguyễn Chanh nhìn anh một chút, nam sinh đối với việc chụp ảnh cũng yêu cầu cao như vậy sao?

Hai người đi tới hành lang, bên ngoài ánh sáng rất tốt. Nguyễn Chanh thử tìm góc độ tốt: “Ninh Quân, cậu đứng ở đây đi. Tớ cam đoan sẽ giúp cậu chụp một loạt ảnh cực kỳ đẹp.”

Ninh Quân: “... Cậu qua đây.”

Nguyễn Chanh đi đến bên cạnh anh, “Cậu còn có yêu cầu gì sao?”

Ninh Quân mím mím khóe miệng, “Chúng ta chụp ảnh chung.” Thanh âm của anh rất chắc chắn.

Trái tim Nguyễn Chanh đập “bịch” một cái, một giây sau đó, cô liền khôi phục lại tinh thần: “Được! Chúng ta còn chưa từng chụp ảnh chung bao giờ cả.” Cô điều chỉnh thành chế độ camera trước, tay giữ điện thoại lên cao.

“Cậu... Đầu cậu cúi xuống thấp một tí đi.” Chiều cao của hai người chênh lệch nhau quá nhiều.

Ninh Quân sát lại gần cô một chút, hơi, hơi thể đều loan cả lên: “Được rồi chứ?”

Tay Nguyễn Chanh cũng tê rồi, cô cố gắng nghĩ một lát, đưa tay ra xa một chút: “Sớm biết thế này tớ đã mang gậy chụp hình rồi.”

Ninh Quân nhìn cô một cái, lấy điện thoại từ trong tay cô: “Để tớ. ”

- —

Tác giả có lời muốn nói:

Năm ngoái đi Hồng Kông chơi, cô đã cố ý đi cùng người bạn đã từng đề cử lady M. Bạn của cô nói, bánh ngọt của cô có giá trị ngang với Hermes.

Viết cái này cũng chỉ là đề tài ngẫu nhiên thôi, cũng chỉ là một chút phiên ngoại nho nhỏ mà thôi.

Chúc các bạn cuối tuần vui vẻ!

13. Chương 13

Edit: Doãn Hạ

Beta: Doãn Thiên

Ninh Quân chụp xong một lần, lại nhìn một chút, tựa hồ không thấy hài lòng cho lắm: “Chụp lại một lần nữa đi.”

Trong lòng Nguyễn Chanh câm nín, anh không hài lòng chỗ nào a? Rõ ràng rất tốt mà.

Ninh Quân dịch người một chút, tới gần Nguyễn Chanh hơn.

Nguyễn Chanh đột nhiên giơ tay lên làm thành hình chữ V.

“Tách” một cái, bức ảnh hiện ra. Cô cười ngọt ngào, mang theo chút hoạt bát.

Ninh Quân nhìn lại, do dự một chút “Lại chụp lại đi.”

Nguyễn Chanh hỏi: “Hai tấm ảnh này đều chụp không tốt sao?”

Ninh Quân: “Tạm được.”

Xem ra là không hài lòng.

Nguyễn Chanh phối hợp với anh lần nữa.

Lúc này Ninh Quân hơi khụy xuống, nửa người trên hai người chênh lệch chiều cao không nhiều.

“Tách” một tiếng, ảnh đã chụp xong.

Nguyễn Chanh nhìn qua ba tấm ảnh, “Đều rất tốt a, của cậu đây.”

Ninh Quân lên tiếng, “Vẫn là phải ngồi xổm đi, chụp ảnh mới vừa đẹp.”

Nguyễn Chanh: “...” Tức chết mất! Đây là chê cô thấp à!

Cô “hừ” một tiếng, trở lại phòng học. Nếu như một khắc này cô quay đầu, sẽ nhìn thấy cảnh một nam sinh đang xem ảnh chụp trên điện thoại, khóe miệng tươi cười, không nói ra được là đẹp mắt đến bao nhiêu.

Ban đêm, khi Ninh Quân về đến nhà, cô anh liền giương đông kích tây, muốn từ trong miệng anh hỏi ra chút gì, kết quả ngay cả một chút tin tức cũng không hỏi ra.

Cô họ múc thêm một chén canh xương hầm, hương vị thơm nồng: “Hôm nay cô nghe mẹ Vi Vi bên sát vách nói, cô ý phát hiện Vi Vi yêu sớm. Thành tích của Vi Vi nửa năm giảm xuống mấy chục hạng.”

Ninh Quân: “Thành tích trung học phổ thông có giao động cũng là bình thường.”

Cô họ: “Sau đó mẹ Vi Vi theo dõi Vi Vi, nhìn thấy nam sinh kia. Sau đó —— ”

Ninh Quân giương mắt: “Thế nào?”

Cô họ: “Mẹ Vi Vi muốn đánh nam sinh kia, nói cậu ta làm hư Vi Vi...”

Ninh Quân uống cạn sạch một chén canh: “Nam sinh này hẳn rất ngốc. ”

Về mặt cô họ vô cùng nghi hoặc.

Ninh Quân: “Vì sao lại không kèm bạn gái học tập.”

Cô họ: “...”

Ninh Quân trở về phòng, đem thẻ ưu đãi bánh ngọt cùng móc chìa khóa để vào trong ngăn kéo. Dưới ánh đèn, trên mặt của anh có chút ảm áp.

- —

Ngày thứ hai, đại hội thể dục thể thao tiếp tục diễn ra. Trong trường học, bốn phía đều tràn đầy không khí vui sướng. Mọi người cùng nắm chặt thời gian được chơi đùa thoải mái như thế này. Tuy nhiên cũng có một số học sinh bắt đầu trở về lớp học học tập.

Nguyễn Chanh cũng ở lại phòng học, nhưng là vì để đọc tiểu thuyết.

Cô xem đến quên mình, cho đến khi Đường Nhụy đến tìm cô: “Nguyễn Chanh, từ điển tiếng Anh của cậu ở đây sao?”

“Ừ.” Nguyễn Chanh lấy quyển từ điển từ trong ngăn kéo ra.

“Cảm ơn. Một lát nữa tớ sẽ trả cậu.” Đường Nhụy nghiêng người nhìn, “A, cậu đang đọc tiểu thuyết sao?”

” Là «Thần Điều Hiệp Lữ », những sách như này đọc liền nghiện ngay.”

“Tớ từng xem qua một bộ phim truyền hình, Cổ Thiên Lạc cùng Lý Nhược Đồng đóng, nhìn rất đẹp.” Cô ta dừng lại: “Kỳ thật Ninh Quân có điểm giống Cổ Thiên Lạc.”

“Thật sao? Vậy sau này có cơ hội tớ nhất định phải xem thử.” Nguyễn Chanh cùng Đường Nhụy hàn huyên một hồi. Cô bất chợt nhìn thấy vòng cổ của Đường Nhụy: “Vòng của cậu nhìn rất đẹp.”

Đường Nhụy đưa tay sờ một chút, “Người khác tặng đấy. Cậu cũng thích quả cam sao?”

“Cũng không phải thích, là do tên của tớ khiến tớ đối với quả cam có chút ấn tượng.”

“Vì sao tên của cậu dùng từ cam, mà không phải là trong suốt?”

“Bởi vì ba tớ cảm thấy quả cam rất đáng yêu.”

Đường Nhụy nhìn cô, cười cười: “Đúng là như thế. Thôi, tớ đi xem sách.”

Ninh Quân cùng mấy nam sinh khác cũng vừa đánh xong trận bóng rổ, họ trở lại phòng học.

Ninh Quân nhìn thoáng qua chỗ ngồi của Nguyễn Chanh, thấy cô cùng Đường Nhụy đang nói chuyện. Anh vịn nắp một chai nước khoáng, uống một nửa.

“Sao cậu còn uống nước lạnh? Cần thận sinh bệnh đấy.”

Ninh Quân: “Thói quen.”

Lộ Minh mở bình giữ nhiệt của mình ra, chậm rãi uống nước ấm. Mẹ cậu ta là bác sĩ, nên từ nhỏ đã được bồi dưỡng thân thể. Cả lớp học cũng chỉ có cậu ta sẽ cầu kì mà ngâm nước uống.

“Tớ đi rửa mặt.”

Lộ Minh: “Là do chính mình thích sạch sẽ. Đây là mùi vị đàn ông đấy.”

Anh vừa ra khỏi phòng học thì có một nam sinh đứng ở cửa lớp bọn họ nói, “Bạn học, Nguyễn Chanh có ở đây không? Làm phiền cậu gọi bạn ý giúp mình.”

Ánh mắt Ninh Quân lạnh nhạt nhìn cậu ta: “Cậu không phải học sinh trường này.”

Trần Sâm Dương mỉm cười: “Tớ học bên trường trung học phụ thuộc đại học sư phạm, là bạn tốt của Nguyễn Chanh.”

Ninh Quân quay người đi vào, đến bên cạnh bàn Nguyễn Chanh: “Bên ngoài có một nam sinh tìm cậu.”

Nguyễn Chanh khép sách lại: “Ai vậy?”

Ninh Quân: “Người của trung học phụ thuộc đại học sư phạm.”

Nguyễn Chanh đoán được là ai, trên mặt không có gì là kinh ngạc hay vui vẻ cả.

Ninh Quân không hỏi nhiều.

Trần Sâm Dương đến đưa sách cho Nguyễn Chanh: “Biết trường học các em mở đại hội thể dục thể thao nên anh tới xem một chút, thuận tiện mang sách cho em luôn.”

Nguyễn Chanh: “Cảm ơn. Làm sao anh biết em học lớp ba?” Hình như lần trước cô không nói cho anh ta biết mà.

Trần Sâm Dương: “Trước kia chú Nguyễn có từng nói qua.”

Nguyễn Chanh mở sách ra, phía trên có nét bút rõ ràng, chữ viết rất nghiêm túc: “Thành tích anh tốt như vậy còn phải ghi chú sao?”

Trần Sâm Dương cười: “Đây là phương pháp học tập quen thuộc của mỗi người.”

Nguyễn Chanh: “Phương pháp học của anh thật tốt. Em cảm ơn nha.”

Trần Sâm Dương: “Khó có cơ hội được nghỉ, tại sao em còn ngồi trong phòng học, đọc sách à?”

Nguyễn Chanh: “Em đọc bữa thôi. Anh đợi em một chút, chúng ta xuống dưới nói chuyện.” Người ta đến đưa cho cô tư liệu, ít nhất cô cũng phải tiễn anh ra cửa trường chứ.

Trần Sâm Dương: “Không làm phiền em chứ?”

Nguyễn Chanh: “Dù sao đều đã làm phiền rồi, hướng chỉ anh lại đến đưa tư liệu cho em nữa.”

Trần Sâm Dương không nghĩ tới cô lại nói thẳng như vậy, lập tức đỏ khốc đỏ cười.

Khi Ninh Quân trở về đã không thấy Nguyễn Chanh đâu. Anh hỏi Lộ Minh: “Nguyễn Chanh đâu?”

Lộ Minh thở dài một hơi: “Đi cùng nam sinh ra ngoài rồi.”

Ninh Quân: “...”

Lộ Minh: “Nam sinh kia có quan hệ gì với Nguyễn Chanh thế?”

Ninh Quân: “Cậu không phải bạn hồi sơ trung của Nguyễn Chanh sao? Cậu không biết à?”

Lộ Minh dừng lại một chút, “Tớ dường như ngửi thấy mùi vị gì, thật chua a.”

Ninh Quân lấy dây buộc tóc từ trong túi ra, chín tẻ chín? So với thỏ ưu đãi bánh ngọt 1000 tệ, thật sự quá rẻ.

Nửa giờ sau, Nguyễn Chanh trở về.

Trước đó Ninh Quân có hỏi cô mượn vở viết Ngữ văn, thấy cô đặt trên bàn mấy quyển sách phụ đạo, anh liền hỏi: “Bạn cậu tặng cho sao?”

Nguyễn Chanh gật gật đầu, “Đúng vậy.”

Ninh Quân hỏi: “Tớ có thể xem không?”

Nguyễn Chanh đưa cho anh.

Ninh Quân mở trang thứ nhất ra, phía trên quả nhiên có tên —— Trần Sâm Dương. Chữ viết tinh tế có lực.

Nguyễn Chanh bắt đầu dọn đồ: “Hôm nay có thể đi sớm chút được không?”

Ninh Quân cho tay phải vào trong túi, “Nguyễn Chanh —— ”

“Nguyễn Chanh ——” Đường Nhụy lại tới, “Cảm ơn từ điển của cậu.”

“Không cần khách khí đâu.”

Đường Nhụy nhìn Ninh Quân, “Đúng rồi, Ninh Quân, tớ có một đề toán khó, cậu có thể giảng giúp tớ một chút không?”

Ánh mắt Ninh Quân dừng lại trên chiếc vòng trên đầu cô ta, chiếc vòng đo giống hệt chiếc vòng trong túi anh. Anh mút khóe miệng, ánh mắt dần dần thâm trầm.

“Ninh Quân? Cậu có việc gì sao?”

Ninh Quân chậm rãi rút tay ra, “Được. ”

Lớp học không có ai chăm chỉ hơn Đường Nhụy. Ninh Quân cùng Đường Nhụy mất hơn mười phút mới giải xong đề toán.

Tổng Hề thở dài một tiếng, “Quả nhiên học sinh giỏi mới có tiếng nói chung.”

Nguyễn Chanh thu lại ánh mắt, “Cậu làm xong rồi à.”

Tổng Hề, “Thật mệt mỏi mà! Vốn dĩ tớ nghĩ là đi làm quảng bá rất hạnh phúc cơ, đợi đến khi chính mình đi thử mới biết được là rất khó.”

Nguyễn Chanh: “Cậu làm rất khá.”

Tổng Hề cong khóe miệng, “Tớ cũng là do mẹ tớ di truyền, giống như cậu làm bánh ngọt vậy.”

Nguyễn Chanh im lặng một chút, “Tớ không nói cho cậu biết việc nhà tớ, hi vọng cậu đừng để ý.”

Tổng Hề rốt cục đối với lộ ra ý cười, “Quả thật là tớ có hơi tức giận, cậu không chân thành chút nào hết, sự việc gì trong nhà tớ đều nói cho cậu biết, cậu lại cái gì cũng không nói, khẳng định cậu không có coi tớ là bạn tốt.”

Nguyễn Chanh nhúc nhủ: “Nhà tớ làm ăn, từ nhỏ ba tớ đã dạy tớ làm người phải biết khiêm tốn.”

Tổng Hề: “Cái này cũng không sai, thế nhưng...những tiểu thư nhà giàu như cậu hay nghĩ quá nhiều, chẳng lẽ cậu sợ bị người ta bắt cóc sao?”

Trong lòng Nguyễn Chanh có hơi sợ, dù sao nhà cô có rất nhiều tiền.

Rốt cuộc hai người cũng buông bỏ được khúc mắc, quay lại như ban đầu.

Sau khi đại hội thể dục thể thao kết thúc, mỗi ngày sau khi tan học, Nguyễn Chanh và Ninh Quân vẫn đi về muộn như cũ.

Nguyễn Chanh làm xong bài tập, sẽ tìm Ninh Quân so đáp án đúng.

Hôm nay tan học, trong phòng học chỉ còn lại hai người.

Nguyễn Chanh cầm bài tập của Ninh Quân so đáp án.

“Đã trễ như vậy rồi cơ à, sao vẫn chưa về nhà?” Tổng chủ nhiệm đi vào phòng học, ánh mắt cô ấy nhìn chăm chăm hai quyển vở bài tập trên bàn của Nguyễn Chanh, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Giây phút này, trong phòng học an tĩnh đáng sợ.

Nguyễn Chanh lập tức đứng lên, “Chủ nhiệm Tổng, em không có ở lại chép bài tập.”

Ninh Quân: “Nguyễn Chanh vừa làm xong, đang so đáp án với em.”

Chủ nhiệm Tổng mở hai quyển vở ra, thấy chữ viết tương tự nhau: “Được, trước tiên tôi thu hết lại đã. Các em về nhà trước đi, ngày mai sau giờ giải lao tiết thứ nhất đến văn phòng gặp tôi.”

Nguyễn Chanh nhíu mày, “Chủ nhiệm Tổng—— ”

Chủ nhiệm Tổng: “Trên đường về nhớ chú ý an toàn.”

Nguyễn Chanh thở dài một hơi: “Vận khí của chúng ta làm sao lại kém như vậy chứ?” Chủ nhiệm Tổng cũng không dễ nói chuyện như cô Cao, bị cô bắt được giống như bị liệt vào sổ đen.

Ninh Quân cũng cảm thấy vậy, nhưng nhìn thấy gương mặt Nguyễn Tranh nhăn thành như cái bánh bao, anh đột nhiên muốn cười.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Tổng chủ nhiệm đến văn phòng liền ném hai quyển vở bài tập lên bàn cô Cao, dọa cô Cao giật cả mình.

“Chiều tối hôm qua, tôi đi kiểm tra thì phát hiện lớp ba của cô, Nguyễn Chanh và Ninh Quân không đi về. Đây là vở bài tập toán của hai em ấy. ”

“Bài tập toán thì hẳn là nên tìm cô Lương chứ.” Cô Cao cười, nói giỡn.

Chủ nhiệm Tổng nhẹ nhàng mỉm khóe miệng, “Tôi mở vở bài tập ra hai người mới phát hiện, chữ viết rất giống nhau. Nguyễn Chanh cùng Ninh Quân đã xảy ra chuyện gì hả?”

Về mặt cô Cao nghiêm túc trở lại, “Chủ nhiệm Tổng, cô hiểu lắm rồi. ”

“Hiểu lắm cái gì? Nói như vậy việc này cô Cao cũng đã biết rồi?”

“Nguyễn Chanh nhờ Ninh Quân giúp em ý làm bài tập?” Cái này nếu không phải tôi tận mắt thấy, cô liền mặc kệ chúng nó? Hay hai em ý yêu sớm rồi?” Chủ nhiệm Tổng hít sâu một hơi.

Mấy giáo viên khác cũng vây lại xem, nhất là cô Lương, nghe được sự việc từ đầu đến cuối, “Thật sự là quá làm càn!”

Tổng chủ nhiệm: “Ai là người quản lý nhóm Olympic Toán? Lại để cho hai em ấy làm càn như vậy. Việc này tôi nhất định phải xử lý thật nghiêm.”

Mí mắt cô Cao giật liên hồi.

Nghỉ giữa tiết, Nguyễn Chanh cùng Ninh Quân tới văn phòng Tổng chủ nhiệm.

Nguyễn Chanh nghiêm túc đứng đấy, Ninh Quân cũng không khấn trương gì.

Chủ nhiệm Tổng nhìn bọn họ: “Nguyễn Chanh, bài tập em không làm lại còn tìm người làm thay! Tôi thấy lá gan em lớn bằng trời rồi đấy!”

Nguyễn Chanh: “Chủ nhiệm Tổng, em sai rồi.”

Tổng chủ nhiệm: “Nhóm thi Olympic chuyện gì xảy ra hả?”

Nguyễn Chanh liếm liếm khóe miệng, nói hết mọi chuyện từ đầu đến cho Tổng chủ nhiệm.

Tổng chủ nhiệm suy nghĩ một lát.

Ninh Quân mở miệng nói: “Là như thế này ạ. Lúc đó em muốn cùng Nguyễn Chanh chơi trò chơi, giúp bạn ý làm đúng hết, không nghĩ tới khiến cô hiểu lầm.”

Nguyễn Chanh không ngừng gật đầu.

Chủ nhiệm Tổng: “Tôi đi dạy đã lâu, nhưng đây là lần đầu tiên gặp được trường hợp như các em. Trở về viết một bản kiểm điểm, ngày mai nộp cho tôi.”

Nguyễn Chanh thở dài một hơi, cô thật sự sợ bị gọi phụ huynh.

Chủ nhiệm Tổng: “Lúc đầu vì kỷ luật của trường, chắc chắn phải mời phụ huynh các em đến nói chuyện. Tuy nhiên cô Cao đã cùng tôi đưa ra phương án khác, nếu thành tích thi giữa kỳ của em bị hạ xuống thì lúc ý mới gọi phụ huynh em tới.”

Nguyễn Chanh: “... Em biết rồi ạ.”

Hai người trở lại lớp học, chuyện Ninh Quân làm bài hộ Nguyễn Chanh cả lớp đều đã biết, mọi người bàn luận xôn xao. Mặc dù bọn họ thỉnh thoảng cũng sẽ chép bài tập thật, nhưng tìm người làm bài hộ lại không dám. Mấu chốt là, hạng nhất Ninh Quân, người luôn giữ hạng nhất tại sao lại giúp hạng gần cuối là Nguyễn Chanh, làm hộ bài tập chứ?

Có mờ ám!

Tổng Hề nhìn qua cô, tâm tình phức tạp.

Mấy học sinh nam đang nhỏ giọng cùng Ninh Quân vui đùa.

“Ninh Quân, cậu có phải để ý Nguyễn Chanh rồi đúng không?”

“Đúng rồi! Đúng rồi! Không phải thế thì sao lại giúp cậu ấy làm bài tập?”

...

Trong phòng học loạn lên.

Giản Tri Ngôn đứng dậy, "Mọi người đừng ồn ào nữa, còn một phút là vào lớp đấy, giáo viên sắp vào lớp rồi."

14. Chương 14

Edit: Doãn Uyển Du

Beta: Doãn Thiên

Tổng chủ nhiệm mượn việc "làm hộ bài tập" mà mở một cuộc họp nhỏ với các thầy cô giáo dạy năm nhất.

"Mấy năm nay, trường chúng ta đã quá dễ dãi đối với học sinh, dẫn đến việc các em vô cùng tự do, không có quy củ, kỷ luật. Hiện tượng "làm hộ bài tập" này nhất định phải được ngăn chặn. Cô giáo Cao, Ninh Quân lớp cô là đối tượng quan trọng, cô cũng nên chú ý."

Cao Nhã: "Chủ nhiệm, tôi cảm thấy mỗi học sinh ai cũng đều quan trọng như nhau cả. Bọn chúng còn nhỏ, nhất thời đã làm sai, uốn nắn sẽ tốt thôi."

Tổng chủ nhiệm gật đầu: "Tôi biết mọi người cảm thấy tôi là đang chuyện bé xé ra to. Mười lăm, mười sáu tuổi, ở cái tuổi này, bọn chúng vô cùng đơn thuần, ai cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì, chúng ta làm thầy cô giáo, vẫn nên phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện về sau."

Các thầy cô giáo đều tỏ ra là đã hiểu.

"Bất quá, hiện tại tâm lý của học sinh trưởng thành quá nhanh, việc yêu sớm, chúng ta cũng không khống chế nổi."

Đây là vấn đề mà các thầy cô ai ai cũng lo lắng.

Tổng chủ nhiệm lắc đầu: "Được rồi, mọi người tan họp đi. "

Về sau, Nguyễn Chanh chủ động tìm thầy Lương nói chuyện, cô thẳng thắn nói bài thi kia không phải tự cô làm.

Thầy Lương suy ngẫm một lát: "Thầy biết. Em đã tìm được một người vô cùng lợi hại giúp em làm."

Nguyễn Chanh ngại ngùng, cô cúi đầu: "Thầy, em sai rồi."

Thầy Lương lên tiếng: "Vậy em có đi thi Olympic Toán học nữa không?"

Nguyễn Chanh lắc đầu: "Năng lực của em không đủ ạ. "

Thầy Lương cười khê: "Không phải năng lực không đủ, mà là không đủ tâm sức. Thâu ra thầy đã sớm nhìn ra, nếu em cố gắng đặt việc học lên hàng đầu, sẽ không thua kém gì so với Đường Nhụy đâu. "

Nguyễn Chanh cười: "Thầy thấy em thông minh đến thế cơ à?"

Ông đã dạy học 20 năm rồi, kiểu học sinh nào cũng đã thấy qua. Tình cảnh nhà Nguyễn Chanh, hiện tại các thầy cô toàn trường đều biết, cô bé cả đời căn bản không cần vất vả, điển hình cho kiểu người sinh ra đã ngậm thìa vàng.

Tháng mười, thời gian luôn trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã đến cuối tháng.

Ba Nguyễn từ nước X trở về: "Hai mẹ con yên tâm đi, ba cùng lão Trần đã khảo sát kĩ càng cả rồi. Hợp đồng cũng đã ký, không có vấn đề gì đâu."

Mẹ Nguyễn nhẹ giọng thì thầm: "Nhà chúng ta hiện tại đã rất tốt, cũng không cần anh cực khổ quá."

Ba Nguyễn: "Anh phải chắc chắn rằng anh sẽ không để cho em và Chanh Chanh phải chịu khổ."

Họ hàng nhà Nguyễn cũng đã biết tin ba Nguyễn trở về, bọn họ đều lần lượt tới nhà cô. Một mặt mang danh là đến hỏi thăm, nhưng thực chất lại là đến để vụ lợi.

Cho tới bây giờ, mẹ Nguyễn cũng chưa từng nói gì cả.

Da của ba Nguyễn vốn đã đen, sau khi đi về lại càng đen hơn, mẹ Nguyễn có chút ghét bỏ.

“Anh có đem về cho em và Chanh Chanh một chút đồ.” Ông từ vali lấy ra mấy hộp trang sức.

Nguyễn Chanh hỏi: “Ba, ba mua kim cương sao?”

Ba Nguyễn: “... Sao con không tỏ ra thần bí tí đi. ”

Nguyễn Chanh cười: “Chẳng lẽ ba lại mua hổ với sư tử đưa cho con với mẹ sao? ”

Ba Nguyễn mở hộp trang sức ra: “Viên kim cương này là ba mua để chuẩn bị làm nhẫn cưới cho con. ”

Mẹ Nguyễn liếc ông một cái: “Nhẫn cưới là do con rể chuẩn bị, anh chuẩn bị làm cái gì?”

Ba Nguyễn cười: “Mẹ con ghen kìa. Nguyễn phu nhân, anh cũng sẽ chuẩn bị cho em.”

Mẹ Nguyễn nhìn vào tay ông, là nhẫn vàng đính kim cương, “Lại lãng phí nữa.”

Ba Nguyễn thay bà đeo nhẫn lên tay, “Đây là do ông chủ xưởng khoáng thạch bảo anh mua. Viên kia của Chanh Chanh, về sau con gái thích kiểu dáng gì, có thể tự mình thiết kế. Viên này của em chính là do anh đứng sau thiết kế, nên mới làm trễ nải thời gian trở về.”

Khóe mắt mẹ Nguyễn hơi ướt, bà dựa sát vào trong ngực ba Nguyễn: “Em rất thích.” Kết hôn 17 năm, chồng càng ngày càng thành công, càng làm càng lớn. Trong nhà tiền kiếm được ngày càng nhiều, nhưng ông đối với bà và con gái từ đầu đến cuối vẫn luôn yêu thương như ban đầu.

Nguyễn Chanh ở một bên vội vàng che mắt: “Con cái gì cũng không thấy, nhìn không thấy.”

Ba Nguyễn hắng giọng, “Thật sự là bóng đèn siêu cấp lớn.”

- —

Đầu tháng mười một ở Lăng Thành là khoảng thời gian thi giữa học kì của các trường cao trung. Năm nay, trường trung học phụ thuộc đại học D liên kết với bốn trường phổ thông khác cùng cử hành kỳ thi giữa kỳ.

Trường trung học phụ thuộc đại học D thi giữa kỳ cực kì nghiêm khắc, bài thi khó, giám thị nghiêm.

Trước kỳ thi, mỗi ngày, Nguyễn Chanh đều dậy sớm ngủ trễ để ôn tập, lấy thành tích làm mục tiêu. Để thi tốt, cô còn nhờ Ninh Quân giúp cô phụ đạo làm vài bài tập khó.

Trong hai ngày ôn tập, hai người đều cùng nhau về nhà. Thêm việc trước đó Ninh Quân đã giúp Nguyễn Chanh làm bài tập, lời đồn đại Ninh Quân và Nguyễn Chanh yêu sớm cứ như vậy mà truyền ra.

Kết quả là, những ngày tiếp theo, Tổng chủ nhiệm thường xuyên xuất hiện gần lớp 3.

Làm tinh thần của học sinh lớp 3 tại cũng khẩn trương, cả ngày đều quy quy củ củ.

Cô Cao cũng đau đầu, thời gian bị chủ nhiệm để mất tới, thật sự cô ăn không ngon, ngủ không yên.

“Kỳ nghỉ đông lần này nhà trường tổ chức đi Anh hai tuần để hoạt động ngoại khóa. Các em trở về bàn bạc với ba mẹ rồi đến báo danh. Giấy báo danh Đường Nhụy thu giúp cô nhé! ”

Sau khi tan học, mọi người đều thảo luận về việc này.

“Các cậu có báo danh hay không?”

“Tự chi năm vạn* đấy, trong hai tuần chắc cũng cỡ đó.”

*5 vạn xấp xỉ 173 triệu Đ.

“Nguyễn Chanh, Tổng Hề, các cậu thì sao?”

Nguyễn Chanh vẫn muốn đi Anh: “Tớ sẽ báo danh.”

Tổng Hề bữu môi: “Cậu không cùng ba mẹ thương lượng một chút à?”

Nguyễn Chanh: “Ba mẹ tớ sẽ đồng ý mà ”

Tổng Hề: “Thật tốt.”

Nguyễn Chanh điền xong giấy báo danh rồi đưa cho Đường Nhụy, Đường Nhụy đi tới thu.

Cuối cùng, lớp học tổng cộng có hai người báo danh. Đường Nhụy đem giấy báo danh đến văn phòng của Tổng chủ nhiệm.

Tổng chủ nhiệm: “Điền xong rồi? Có hai người. Nguyễn Chanh —— À đúng rồi, Đường Nhụy, Nguyễn Chanh và Ninh Quân hiện tại vẫn cùng nhau về nhà sao?”

Đường Nhụy trầm mặc một lúc: “Hình như hai người họ tan học đều ra về cuối cùng ạ.”

Tổng chủ nhiệm gật gật đầu, như đang suy nghĩ điều gì đó: “Ừm, không có việc gì. Em về lớp trước đi. Lần này thi giữa kỳ tiếp tục cố gắng.”

Đường Nhụy “vâng” một tiếng.

Tan học, Tổng chủ nhiệm chuẩn bị đi về. Đã hơi trễ rồi, kỳ thật cô luôn luôn như thế.

Sắc trời dần tối lại, Tổng chủ nhiệm đi vài bước, cô như nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn phòng học lớp 3, trong phòng học đèn vẫn sáng. Cô vừa mới chuẩn bị đi lên lầu, đèn đột nhiên tắt. Cô đi tới tiệm văn phòng phẩm đối diện trường học, ông chủ tiệm văn phòng phẩm nhận ra cô giáo: “Tổng chủ nhiệm, lại tới xem sao?”

Tổng chủ nhiệm bật cười.

Một lát sau, quả nhiên cô nhìn thấy Nguyễn Chanh và Ninh Quân đi ra cùng nhau.

“Yêu sớm mỗi năm đều có, nhưng lần này rất đặc biệt nha.” Ông chủ nói, “A! Kim đồng ngọc nữ!”

Mặt Tổng chủ nhiệm cứng lại, cô không khỏi lắc đầu.

Nguyễn Chanh và Ninh Quân đi thẳng đến bãi đỗ xe. Nguyễn Chanh dắt xe ra thì phát hiện xe đạp có điểm gì là lạ, “A —— ”

“Sao vậy?”

“Lốp xe xẹp rồi, sáng vẫn còn bình thường mà.”

Ninh Quân đi tới nhìn một chút, van xe vẫn bình thường: “Thùng xăm rồi.”

“Có người đâm thùng phải không?”

Nguyễn Chanh nghiêm túc nhìn một chút.

“Phía trước có tiệm sửa xe, đi bộ một tí là tới. Đi nhanh thôi, trời tối rồi.”

Nguyễn Chanh do dự một chút, “Nếu không cậu nói cho tớ địa chỉ, cậu về nhà trước đi.”

Ninh Quân nhìn chằm chằm cô, biểu cảm lạnh lùng: “Tớ cũng không nhớ rõ địa chỉ.”

Nguyễn Chanh: “... Vậy được rồi.”

Hai người tự dắt xe của mình, hướng đi cũng không phải là con đường hàng ngày.

Bây giờ đang là giờ tan tầm, trên đường xe rất đông. Đi làm cả ngày, mọi người đang ồ ạt về nhà, cảm giác như vậy tựa hồ cũng rất tốt. Cho dù vất vả như thế nào, về với người nhà mới là ấm áp nhất.

Đi được hai mươi phút, Ninh Quân nói: “Ngay ở phía trước.”

Nguyễn Chanh nhìn một cột mốc đường ở gần đó: “A, đi qua con đường này là liền đến nhà tớ.”

Ninh Quân không nói gì, anh đương nhiên đã sớm biết.

Kết quả là lúc bọn họ đến nơi, ông chủ tiệm sửa xe đã tan việc.

Nguyễn Chanh nhú mày nhìn anh: “...”

Ninh Quân lúng túng không thôi, “Ngày mai lại đến đi.”

Nguyễn Chanh nghĩ thầm, chú sửa xe tan việc, cũng không thể trách anh được.

“Tớ nhớ kỹ địa chỉ, ngày mai tới sẽ thuận tiện hơn.”

Hai người yên lặng trở về, rất nhanh liền đến nhà Nguyễn Chanh. Sắc trời đã tối hẳn.

Nguyễn Chanh nghiêng đầu hỏi: “Ninh Quân, cậu muốn đi xem chó của tớ một chút không?”

“Bây giờ?”

Nguyễn Chanh gật gật đầu, “Dù sao cũng đến cửa nhà rồi.” Trước đó, cô đã nói qua muốn mời anh đến xem chó của cô.

Nguyễn Chanh vừa mở cửa, Orange đã đến cửa nghênh đón cô, vây quanh bên người Nguyễn Chanh, quanh tới quanh lui.

“Gâu gâu —— ”

“Ngoan, chị trở về rồi.” Cô mở đèn lên.

Ninh Quân đổi giày, “Chú và dì không ở nhà sao?”

Nguyễn Chanh: “Bọn họ tối nay có bữa tiệc. Orange, đến đây, cùng anh Ninh Quân chào hỏi nào.”

Anh Ninh Quân...

Ninh Quân trong nháy mắt mặt nổi lên một đoàn hắc tuyến.

Nguyễn Chanh vươn tay, “Đưa tay đây —— ngoan —— ”

Orange nghe lời duỗi móng vuốt ra.

Ninh Quân nhìn Orange, giống Shiba Inu có dáng vẻ rất đáng yêu, cười lên trông rất ngốc.

Nguyễn Chanh đi vào phòng bếp rót cho cho Ninh Quân ly nước, cầm một chút đồ ăn vặt chiêu đãi anh: “Đây là sô cô la ba tớ mang về, ăn rất ngon. Cậu ăn thử đi.”

Ninh Quân xưa nay không thích động vật nhỏ, khi còn bé anh từng bị chó cắn. Ninh Hàm nuôi một con chó, Ninh Quân lúc ba tuổi, không biết chuyện gì xảy ra liền bị chó cắn. Về sau ba Ninh đem chó đưa cho ông bà nội nuôi, Ninh gia rốt cuộc cũng không nuôi động vật nữa.

Nguyễn Chanh cầm bóng, tùy tiện ném tới, Orange trong nháy mắt liền chạy đuổi theo.

“Orange đặc biệt thích chơi bóng, như con nít ở nhà trẻ vậy.”

Ninh Quân nhìn nó chạy trong phòng khách, tuy chân ngắn nhưng chạy nhanh thật.

Nguyễn Chanh không ngừng đùa với nó.

Trong lúc đó, Nguyễn Chanh đi nhận điện thoại, là mẹ Nguyễn gọi tới, căn dặn cô nhớ ăn cơm tối.

Orange đang đẩy trái banh tới bên chân Ninh Quân, ý là muốn Ninh Quân chơi với nó. Ninh Quân đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu của nó, thuận tay cầm miếng sô cô la cho nó ăn.

Orange đã ăn được một miếng, Ninh Quân thấy nó thích lại dứt thêm một miếng nữa.

Nguyễn Chanh cúp điện thoại, khi đi tới, Orange đã ăn xong hai miếng: “Ninh Quân, cậu đang cho Orange ăn cái gì vậy?”

“Sô cô la, nó giống như rất thích.”

Nguyễn Chanh cảm giác mình bị sét đánh.

“Chó ăn sô cô la sẽ chết.”

Ninh Quân ngây ngẩn cả người.

Nguyễn Chanh gấp không được, chậm cũng không xong: “Phải đưa nó đi bệnh viện.”

Khuôn mặt Ninh Quân tràn đầy áy náy.

Nguyễn Chanh biết rõ, sô cô la ba mang từ nước ngoài về có nồng độ rất cao. Orange mới hơn hai tháng tuổi, cô nghe Trình Phỉ nói qua chó ăn sô cô la sẽ chết. Cô mặt mày đen sì ôm Orange, vành mắt đầy nước, giống như chỉ cần chớp mắt một sẽ liền rơi xuống.

May mắn, trong tiểu khu có một bệnh viện thú y.

Nguyễn Chanh đi ở phía trước, Ninh Quân ôm Orange chạy theo. Đến bệnh viện, Orange đã xuất hiện triệu chứng co giật.

“Bác sĩ, cứu mạng! Chó của cháu trúng độc!”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chó ăn sô cô la ạ.”

Bác sĩ thú y nghe xong, tranh thủ thời gian gọi trợ lý: “Lập tức chuẩn bị.”

Nguyễn Chanh và Ninh Quân ở ngoài cửa chờ, trong lòng day dứt không thôi.

Ninh Quân nhìn khuôn mặt Nguyễn Chanh nhú lại giống như cái bánh bao.

“Xin lỗi cậu, tớ không biết. Cậu đừng khó chịu.”

Nguyễn Chanh: “Có khi nào Orange sẽ chết không?”

“Sẽ không đâu.”

“Cậu gạt người!”

“Nếu như nó chết rồi, tớ đền cho cậu.”

“Cậu đền như thế nào?” Giọng Nguyễn Chanh đã mang theo tiếng khóc.

Ninh Quân nhìn đôi mắt đã hồng hồng của cô, “Đem tờ bồi thường cho cậu.” để về sau tớ chăm sóc cho cậu.

Nguyễn Chanh sứt sứt mũi, “Tớ muốn cậu làm cái gì? Tớ muốn chó của tớ cơ. ”

Ninh Quân bị bỏ qua một bên mắt, thanh âm buồn buồn: “Vậy tớ lại mua con chó khác tặng cho cậu

15. Chương 15

Edit: Doãn Uyên Du

Beta: Doãn Thiên

Một tiếng sau, bác sĩ ra: “Đã đưa tới kịp thời nên chó không sao cả.”

Nguyễn Chanh nặng nề nói: “Cảm ơn ạ. ”

“Về sau phải chú ý, không thể cho chó ăn socola nữa.”

“Cháu biết ạ, cháu biết ạ.” Nguyễn Chanh thở phào nhẹ nhõm.

Bác sĩ nhìn hai người: “Để chó lại đây theo dõi 2 ngày. Nếu tình hình tốt hơn, các cháu đến đón nó đón về.”

Nguyễn Chanh gật gật đầu.

“Được rồi, anh trai mang em gái về nhà sớm đi.”

Ninh Quân liếc mắt nhìn bác sĩ: “Chúng cháu không phải anh em. ”

Bác sĩ sững sốt một chút, “A ——” Ông nhất thời không biết nói gì.

Nguyễn Chanh: “Chúng cháu là bạn học cùng lớp.”

Bác sĩ: “... Bạn cùng lớp thì giúp đỡ nhau là phải, là phải rồi.”

Nguyễn Chanh và Ninh Quân đi xem Orange. Orange đáng thương cụp mắt xuống, con mắt đã vốn nhỏ, lúc này ngay trông mắt cũng không thấy được.

Sau tình huống bất ngờ này, hai người đều toát ra mồ hôi hột.

Nguyễn Chanh nhìn Ninh Quân: “Hôm nay cảm ơn cậu. ”

“Ừm.”

Nguyễn Chanh: “...”

“Tở đói bụng rồi. Đi ăn cơm tối đi.” Ninh Quân lặng lẽ thở dài một hơi, anh thật sự sợ Orange bị ngộ độc mà chết. Vừa nãy còn có cảm giác như bị dây thừng xiết, trái tim cũng bị treo theo.

Nguyễn Chanh biết chớ không sao nữa, cũng cảm giác mình đang đói bụng.

Trời đã hoàn toàn tối đen, đèn trong thành phố đều mở, đủ mọi màu sắc, thành phố này vào ban đêm càng thêm mê người.

Nguyễn Chanh cùng Ninh Quân đi mấy phút, cuối cùng đi vào một tiệm mì hoành thánh. Cô gọi cho mình một bát mì hoành thánh.

“Có thêm trứng gà không?”

Nguyễn Chanh nhìn thoáng qua Ninh Quân, “Thêm trứng đi.”

Hai người tìm một cái bàn, ngồi đối diện nhau. Rõ ràng bình thường bọn họ cũng từng ăn cơm chung ở nhà ăn của trường học, nhưng sao lần này lại có cảm giác là lạ.

Đôi mắt Nguyễn Chanh chuyển động: “Chủ tiệm ơi, mì hoành thánh xong chưa?”

“Vừa cho vào nồi, đợi thêm ba phút nữa.”

Ninh Quân: “Cậu rất đói sao?”

“Ăn xong còn về nhà ôn tập.”

Ninh Quân nhin không được mà cười.

“Vậy cậu nghiêm túc làm bài tập, tranh thủ thi vào top 10 đi.”

Hai bát mì hoành thánh thịt tươi, nóng hôi hổi, khói từ bát mì lượn lờ xung quanh hai người họ.

“Khụ khụ khụ ——” Nguyễn Chanh bị sặc, “Ninh Quân, cậu nói đùa cái gì vậy?”

Ninh Quân: “Bạn cậu không phải cũng cho cậu sách quý sao? Anh ấy là học bá của trường trung học phụ thuộc Đại Học Sư Phạm mà.”

Nguyễn Chanh: “Cậu biết Trần Sâm Dương à?”

Ninh Quân chậm rãi khuấy đều mì trong bát, “Lộ Minh nói, quan hệ của cậu và anh ấy rất tốt.”

Nguyễn Chanh: “Bác Trần và ba tớ là bạn.”

Ninh Quân hờ hững gật đầu. Anh đều biết.

“Người ta ngược lại học rất tốt. Năm nay còn cầm được danh hiệu học sinh ba tốt cấp thành phố. Khăng định cậu cũng có thể đạt được.”

“Tớ không thèm.” Ninh Quân cúi đầu xuống ăn mì hoành thánh.

Ăn hai bát mì hoành thánh xong, Ninh Quân đột nhiên dừng lại.

Nguyễn Chanh lo lắng, “Ăn không ngon sao?”

“Lộ Minh nói các cậu là thanh mai trúc mã, có hôn ước sao?” Anh hỏi.

Nguyễn Chanh trợn tròn mắt, há hốc miệng nhìn anh, cô xấu hổ, mặt đỏ như đánh má hồng: “Làm sao có thể! Thời đại gì rồi chứ! Mặc dù ——”

Ninh Quân ngồi thẳng lưng, “Cái gì?”

“Các trưởng bối chỉ là hay nói đùa thôi.”

Ninh Quân mím khóe miệng, “Ăn mì hoành thánh đi.”

“Ninh Quân, thi giữa kỳ sau trường có mở cuộc họp phụ huynh, nhà cậu có ai tới không?”

“Không ai tới.”

“A?”

“Tới hay không không quan trọng.”

Nguyễn Chanh tưởng tượng, thật đúng là. Cậu ấy thành tích tốt như vậy, người nhà không đến hoàn toàn không có vấn đề gì: “Có con trai như cậu, ba mẹ cậu nhất định rất hạnh phúc.”

Lần này đến phiên Ninh Quân ho khan.

“Tớ khi còn bé nghịch ngợm, cả ngày nhích tới nhích lui, cô giáo nhà trẻ nói tớ có chứng tăng động, ba mẹ tớ buồn muốn chết. Lúc tiểu học, tớ không thích làm bài tập, lên lớp cũng nghe không giảng, ba mẹ tớ lo lắng tớ quá ngu ngốc, nên mời rất nhiều thầy cô về phụ đạo. Ông bà của tớ bảo ba mẹ tớ quên đi, nói nếu tớ học không giỏi, về sau cho tớ xuất ngoại.”

Nguyễn Chanh chớp mắt mấy cái, “Cho nên về sau nếu tớ có sinh con thông minh giống như cậu, tớ cũng không cần quan tâm.”

Ninh Quân: “... Vậy cậu phải tìm được một bạn trai ưu tú. ”

Đề tài này có hơi nhạy cảm.

Hai người vội vàng cúi đầu ăn mì hoành thánh, che dấu đi vài phần tâm tư riêng của mình.

Đến đêm, ba Nguyễn cùng mẹ Nguyễn nghe xong việc Orange ăn sô cô la trúng độc, cũng giật nảy mình.

Nguyễn Chanh trong lúc vô tình nói ra miệng, ba Nguyễn mới biết là Ninh Quân gây họa.

“Tiểu tử thôi.”

“Ba, cậu ấy không biết mà.”

“Tiểu tử đấy không phải thành tích rất tốt sao, điều bình thường như vậy cũng không biết?”

“Cậu ấy không nuôi chó không biết mà, ba, ba làm sao mà—— lòng dạ hẹp hòi thế?”

Ba Nguyễn đen mặt lại: “Em trai của con suýt chút bị người ta hại chết rồi đó.”

Mẹ Nguyễn đỏ khóc đỏ cười.

Ba Nguyễn tức giận nói: “Con sao có thể một mình đem nam sinh về nhà?”

Nguyễn Chanh nhanh trí trả lời: “Lúc ấy Orange cũng ở nhà.”

Mẹ Nguyễn an ủi hai cha con: “Ninh Quân cũng rất tốt, về sau khẳng định có tiền đồ. Chanh Chanh có thể kết bạn được với nó như vậy là chuyện tốt.”

Ba Nguyễn nói thảm một câu, “Ba thấy tiểu tử đó có tâm tư.”

Mẹ Nguyễn đẩy ông, “Anh có phiền hay không hả? Chúng ta tiểu học mới biết nhau, hơn hai mươi tuổi em mới nói chuyện yêu đương với anh đấy.”

Mặt ba Nguyễn lập tức thay đổi, “Chanh Chanh nhanh đi làm bài tập đi, con ở cái tuổi này vẫn phải đọc nhiều sách một chút. Về sau việc trong nhà đều giao cho con quản lý đó.”

Nguyễn Chanh: “Vâng ạ. Về sau con nhất định sẽ ôm bằng tiến sĩ trở về nhà.”

Nguyễn Chanh vừa đi, ba Nguyễn liền thở dài một hơi, “Có mấy lời cũng không thể nói quá rõ. Hiện tại con nít trưởng thành sớm, Ninh Quân em cũng đã gặp rồi đó, tiểu tử đấy đáng đáp tốt thì tốt thật, nhưng cũng quá tốt rồi.”

“Thì sao chứ? Chẳng lẽ ông muốn kén rể thật à?”

Ba Nguyễn trầm mặc một chút, ý tứ kia rất rõ ràng.

Mẹ Nguyễn: “Thời đại nào rồi chứ?”

Ba Nguyễn: “Anh cũng là vì muốn tốt cho Chanh Chanh thôi.”

Mẹ Nguyễn: “Anh có phải còn tiếc nuối em không sinh cho anh con trai, có phải hay không?”

Trái tim ba Nguyễn đều rung động, mặc dù bây giờ nhà nước đã cho phép sinh hai con, nhưng ông cũng không còn nghĩ đến việc sinh thêm nữa.

“Nói vậy! Em còn không biết Chanh Chanh chính là tim gan của anh à.”

Khóe miệng mẹ Nguyễn giật một cái, mặc kệ ba Nguyễn.

Rốt cuộc cũng vượt qua được kỳ thi giữa kỳ. Thành tích vừa có, nhà trường đã đem bảng xếp hạng dán đầy bảng thông báo ở cửa vào cầu thang, sau giờ học nơi đó liền bị bu đầy người.

Tổng Hề lôi kéo Nguyễn Chanh đi xem tổng xếp hạng: “Nguyễn Chanh, cậu nhìn giúp tớ với. ”

Nguyễn Chanh cúi lưng xuống, bắt đầu tìm từ giữa: “Tổng Hề, hạng 222.”

Tổng Hề: “Thật hay giả đấy?”

Con số này, bạn học chung quanh đều cười.

Tổng Hề chen đến phía trước xem xét, “Làm sao như thế được chứ! Đáng ghét! Tớ giúp cậu nhìn. Nguyễn Chanh —— ở đâu? Ở đâu nhỉ?”

“Nguyễn Chanh, cậu hạng 68!”

Nguyễn Chanh thở dài một hơi.

Tổng Hề nói thầm: “Ninh Quân lại đứng đầu nè, Giản Tri Ngôn thứ hai, hai người này đều là người lớp chúng ta. Mẹ tớ nói đến cao trung, nữ sinh đa số học yếu hơn nam sinh, cậu nhìn mười hạng đầu đi, 6 nam 4 nữ.”

Nguyễn Chanh thấy được tên của Đường Nhụy, cô ấy* lần này xếp hạng 6, điểm số rất cao.

“Lớp 3 lần này trong top 10 chiếm tới 3 hạng. Hết sảy!”

“Chủ nhiệm của lớp 3 do Chu hiệu trưởng tự mình giữ lại. Nghe nói ban đầu lúc mới phỏng vấn, thầy ấy đã nói rõ cô Cao có tài năng...”

Nguyễn Chanh nghe bạn học đang nói bát quái, “Tổng Hề ——” Cô quay người lại, không cần thận đáp vào chân người phía sau: “A, là cậu à?”

Ninh Quân cao một mét tám, đứng giữa đám người, càng dễ nhìn thấy hơn: “Tùy tiện nhìn thôi —— ”

Nguyễn Chanh nhú mày, “Tớ nhìn một chút đối thủ cạnh tranh của cậu sao?”

Thị lực hai mắt của Ninh Quân đều là 1.5 nên rất nhanh đã tìm được hạng của Nguyễn Chanh, thứ 68, anh cười cười.

Tạm được.

Anh cũng không nói gì nữa, rời đi.

Tổng Hề cau mày, “Ninh Quân nhìn cái gì thế?”

Nguyễn Chanh có chút không hiểu.

“Không biết. Chúng ta trở về lớp đi.”

Lúc hai người về lớp, thấy Đường Nhụy và Ninh Quân đứng ở hành lang nói chuyện với nhau.

Tổng Hề bĩu môi, “Đường Nhụy tìm Ninh Quân làm gì nhỉ? ”

Nguyễn Chanh không nói chuyện, cô nghĩ đến cái dây buộc tóc kia. Cô hình như chưa thấy Đường Nhụy dùng bao giờ.

“Nguyễn Chanh —— Nguyễn Chanh —— ”

“Hả” Nguyễn Chanh như vừa tỉnh lại từ trong cõi mộng.

“Cậu đang nghĩ gì thế?”

“Tớ muốn đi mua một ít nước uống, cậu vào lớp trước đi.”

Tổng Hề vuốt vuốt mái tóc, “Không hiểu nổi cậu.”

Ninh Quân vừa vặn nhìn thấy Nguyễn Chanh quay người rời đi, anh hơi nhúu mày.

Đường Nhụy hỏi: “Ninh Quân, cậu có việc gì à?”

Ninh Quân cầm bút, định viết xuống mấy nét: “Được rồi.”

Anh nhìn xem đề bài, đột nhiên không có động tác tiếp theo.

“Thế nào? Không đúng chỗ nào sao?”

“Với tình độ của cậu, loại đề này đối không khó.” Ninh Quân tự nhiên nói.

Sắc mặt Đường Nhụy lại biến đổi trong phút chốc, “Tớ ——”

Cô có chút khó mở miệng. Tự tôn của thiếu nữ khiến cô quẫn bách, không cách nào nhìn vào mắt anh.

Bạn học thắc mắc gì, anh sẽ giải đáp. Nhưng anh cũng thông minh đến nỗi biết tài nghệ của mọi người ở đâu?

Sau khi Đường Nhụy rời đi, Ninh Quân đứng một mình, nhìn hành lang, nhìn bầu trời một chút, lại nhìn lầu dưới một chút, rồi đi tới gần bóng người kia.

Nguyễn Chanh mua nước trở về, Ninh Quân gọi cô lại: “Nguyễn Chanh —— ”

Nguyễn Chanh nhìn anh một cái: “Sao thế?”

Ánh mắt Ninh Quân rơi vào chai nước khoáng trong tay cô: “Chúc mừng cậu được hạng 68. ”

“Cũng không phải hạng nhất.” Cô thâm nói, ít nhất nằm trong top 10 mới đáng chúc chứ.

Ninh Quân cười cười, “Orange thế nào rồi?”

“Có thể ăn uống rất tốt rồi. Ba tờ khăn trương đem số cô la trong nhà đem đi tặng hết, rõ ràng lúc trước ba tờ rất ghét bỏ Orange.” Nói đến chó, sắc mặt của cô từ từ hiện lên nụ cười tươi.

Ở hành lang phía đối diện, Tổng chủ nhiệm nhìn hai người, sắc mặt nặng nề, muốn gõ chuông vào học của học sinh lớp mười.

Trước cuộc họp phụ huynh một ngày, mẹ Ninh vừa vặn gọi điện thoại cho cô họ, hỏi một chút tình hình gần đây của Ninh Quân.

Cô họ: “Thi giữa kỳ lại được hạng nhất.”

Mẹ Ninh cũng cười.

Cô họ: "Hai người không về lúc họp phụ huynh cho tiểu Quân à?"

Mẹ Ninh: "Khi nào?"

Cô họ: "Xế chiều ngày mai. Tiểu Quân không nói cho em à?"

Mẹ Ninh trầm mặc một chút, "Em biết rồi, chị đừng nói cho tiểu Quân là em biết chuyện này."

Cô họ thở dài, "Cũng không phải chị nói em. Tiểu Quân cũng là do em sinh ra mà."

Mẹ Ninh: "Chị, em cũng biết chứ. Em không phải không quan tâm mà tiểu Quân, nó không để ý em. "

Cô họ: "Vậy em lại phải càng cố gắng. Tiểu Quân, đứa nhỏ này bên ngoài lạnh bên trong nóng, hiện tại có quan hệ với bạn cùng lớp rất tốt. Lớp nó có nữ sinh mời nó ăn điểm tâm, nó phụ đạo bài tập lại cho người ta đấy."

Mẹ Ninh cười cười, "Nó có bạn bè cũng tốt." Lại tưởng tượng, nữ sinh, dây buộc tóc...

Xem ra ngày mai bà nên trở về một chuyến.

Họp phụ huynh xế chiều hôm đó, các phụ huynh đi vào sân trường, các học sinh đều đứng trước hành lang chờ đợi ba mẹ của mình.

Ba Nguyễn tới sớm, con gái lần này thi rất tốt, thành tích tiến bộ nhanh chóng, trên mặt ông rạng rỡ hẳn lên, nên đã sớm xuất phát đến trường.

Nguyễn Chanh đưa ba cô đến chỗ ngồi của mình, mẹ Tống Hề cũng tới.

Ba Nguyễn nhìn mẹ Tống.

"Chị là người chủ trì của đài J phải không, tôi có xem qua tiết mục của chị đó. "

Mẹ Tống nhả nhận vươn tay: "Nguyễn tổng, hân hạnh được gặp mặt. Nhà của chúng tôi cũng là khách trung thành của Chanh Tâm."

Ba Nguyễn cười: "Là vinh hạnh của chúng tôi."

Nguyễn Chanh cùng Tống Hề không chịu nổi khi nghe bọn họ hàn huyên.

Tống Hề lắc đầu, "Tớ đều nổi da gà cả rồi."

Nguyễn Chanh nói: "Các nhân vật lớn đều phải như vậy, về sau nói không chừng chúng ta cũng có thể sẽ như vậy đấy. "

Tống Hề: "Lớn lên tớ không muốn chúng ta giống như vậy đâu."

Lúc này, có một người phụ nữ xinh đẹp đi tới, người đứng trên hành lang cùng nhau nhìn sang.

Mẹ Ninh buổi sáng từ thành phố B trở về Lăng thành, cách ăn mặc tinh xảo, trên tay mang túi cách hàng hiệu, thời thượng lại ưu nhã.

"Đây là mẹ của ai vậy?"

"Chắc không phải đâu, còn trẻ như vậy mà? Wow! Thật xinh đẹp!"

Nguyễn Chanh và Tống Hề cũng nhìn thẳng về phía đó.

Trên mặt mẹ Ninh mang theo ý cười, "Bạn học nhỏ, năm nhất là ở tầng này sao?"

"Là căn phòng học này ạ."

Ninh Quân đột nhiên nhìn thấy mẹ mình cũng sửng sốt mấy giây, anh lập tức từ bên cạnh nhanh chân đi tới.

"Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

Mẹ??

Người ở chỗ này kinh ngạc nhìn bọn họ, ai cũng không dám tin đây là mẹ của Ninh Quân?

Mẹ anh cũng quá xinh đẹp rồi! Quá trẻ tuổi!

Mẹ Ninh có chút hãnh diện, “Họp phụ huynh quan trọng như vậy mà con cũng không nói cho mẹ, may là hôm nay mẹ không có việc gì.”

Ninh Quân chỉ nhún mày, “Mẹ vào lớp trước đi.”

Cô Cao nhìn thấy mẹ Ninh cũng ngây ngẩn cả người, “Ninh Quân, đây là?”

Sắc mặt Ninh Quân xấu hổ, “Cô Cao, đây là mẹ của em. Mẹ, đây là cô Cao, chủ nhiệm lớp chúng con.”

“Cô Cao, chào cô. Bình thường đã phiền cô chiếu cố cho Ninh Quân nhà chúng tôi rồi.”

Cô Cao im lặng mấy giây, mẹ Ninh cũng chăm sóc bản thân quá tốt rồi: “Đây là việc tôi phải làm. Ninh Quân học giỏi, cũng không cần chúng ta hao tâm tổn trí, là nhờ bậc cha mẹ giáo dục tốt.”

“Không đâu! Sau khi Ninh Quân học đến cao trung, so với trước kia tính cách tốt hơn nhiều lắm. Tôi nghĩ đây là nhờ cô có phương pháp giáo dục tốt.”

Trong lòng cô Cao cảm khái, gia đình tốt, có người mẹ ưu tú như thế, khó trách Ninh Quân rất trầm ổn, thông minh.

Ninh Quân đưa mẹ Ninh vào chỗ ngồi của mình. Lộ Minh hôm nay cũng dẫn mẹ mình đến họp phụ huynh, hai người mẹ làm quen với nhau, rất nhanh liền kết bạn thêm Wechat. Mấy năm nay mẹ Ninh luôn lấy việc tuyên truyền gắn với công việc, gặp người khác sẽ luôn cùng họ trao đổi ít thông tin.

Ninh Quân từ trong phòng học ra ngoài. Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm anh, anh sững sốt một chút, mặt không đổi đi đến hành lang.

Anh cũng không nghĩ tới mẹ lại đột nhiên tới. Ninh Hàm cùng anh học chung tiểu học, vào lúc họp phụ huynh, nếu như ba bận rộn công việc, mỗi một lần như thế bà đều sẽ đi đến lớp Ninh Hàm.

Toàn bộ phụ huynh của bạn học đều tới, chỉ có chỗ ngồi của anh là trống không. Hiện tại Ninh Hàm đã lên đại học, không cần họp phụ huynh, bà mới nhớ tới anh sao?

Mọi người trong lòng tràn đầy hiếu kỳ, thế nhưng ai cũng không dám hỏi.

Tổng Hề đẩy đẩy Nguyễn Chanh, “Cậu đi hỏi một chút đi.”

Nguyễn Chanh mù mịt, tại sao là cô?

“Cậu và Ninh Quân không phải quan hệ tốt lắm sao?”

Nguyễn Chanh: “...” Đường như là thế thật.

Nàng chậm rãi đi qua, “Ninh Quân, cậu đang nhìn cái gì thế?”

Ninh Quân cũng không quay đầu lại, “Không có gì.”

Tâm tư Nguyễn Chanh đổi tới đổi lui, “Ninh Quân, ngày đó —— lúc Orange trúng độc ngày ấy, tại bệnh viện, cậu nói cậu giúp tớ ——” Về sau cô mới phản ứng được lời anh nói, mặt mày đỏ bừng cả lên.

“Tớ nói cùng cậu làm bài tập, thi được nằm trong top 10.” Ninh Quân yên lặng nói.

Khóe miệng Nguyễn Chanh giật một cái, cô nhẹ nhàng nói thầm một tiếng.

“Thì ra là ý này.”

Ninh Quân quay mặt đi chỗ khác.

Nguyễn Chanh: “Mẹ cậu nhìn trẻ tuổi thật đó, di ấy chăm sóc như thế vậy?”

Ninh Quân nhìn cô một chút, “Không biết. Nếu không lát nữa cậu hỏi bà ấy một chút đi.”

Nguyễn Chanh tắc lưỡi, “Ai, cậu hôm nay hơi lạ.”

Ninh Quân hít sâu một hơi, “Mẹ tớ hai mươi tuổi đã sinh tớ rồi.”

Trong lòng Nguyễn Chanh tính toán, “Khó trách nhìn giống chị cậu hơn. ” Trong nội tâm, cô nghĩ đến rất nhiều tình tiết tiểu thuyết, hai mươi tuổi kết hôn sinh con, vào lúc đó hình như cũng rất sớm.

Ninh Quân nhìn mắt cô chuyển động, bỗng nhiên cười một tiếng.

“Bà ấy bị tình yêu làm cho choáng váng đầu óc.”

Bên mình đang cần tuyển edit cho bộ Ninh tiên sinh, ai cảm thấy có thể làm được thì ib cho team ạ. Cảm ơn mọi người đã xem.

16. Chương 16: Anh Thích Chị Của Em Có Phải Hay Không?

Edit: Doãn Uyên Du

Beta: Doãn Thiên

Nguyễn Chanh đứng trên hành lang thấy một màn này, “Tình huống gì thế? Ba tớ bị Tổng chủ nhiệm mang đi rồi kia!”

Ninh Quân: “... Đừng khẩn trương. Có thể là Tổng chủ nhiệm tìm ba cậu có một số việc.”

Trong lòng Nguyễn Chanh không khỏi khẩn trương. Lần này không phải cô thi rất tốt hay sao?

“Còn có chuyện gì chứ?”

Ninh Quân liếm khóe miệng, “Nhà ăn của trường học?”

Nguyễn Chanh trầm tư trong chốc lát. Cũng có lý, nhà ăn có thể muốn hợp tác với tiệm bánh Chanh Tâm. Cô nhẹ nhàng thở một hơi.

Ba Nguyễn đi theo Tổng chủ nhiệm đi vào văn phòng, Tổng chủ nhiệm rót cho ông một chén nước.

Ba Nguyễn ngồi ở trên ghế sa lon, “Tổng chủ nhiệm, Nguyễn Chanh trong khoảng thời gian này ở trường học có phải không làm bài tập không?”

Tổng chủ nhiệm sững sờ, “Anh biết sao?”

Ba Nguyễn ngại ngùng, “Khiếm khuyết của con bé chính là ở điểm này, có chút lười, không thích làm bài tập.”

Tổng chủ nhiệm nghiêm túc nói: “Tôi tìm anh cũng là muốn nói về vấn đề này. Nguyễn Chanh không chỉ không làm mà còn nhờ bạn học giúp con bé làm bài tập.”

Ba Nguyễn thở dài, “Đứa nhỏ này thật là! Trở về tôi sẽ giáo huấn con bé thật tốt.”

Tổng chủ nhiệm biết Nguyễn gia có tiền, nhìn ba Nguyễn làm gì có vẻ mặt giống về nhà sẽ giáo huấn con gái đâu.

“Con bé tìm học sinh đứng đầu bảng xếp hạng làm giúp bài tập.”

Trong nháy mắt, thần sắc ba Nguyễn căng ra: “Ninh Quân?”

“Anh cũng biết thằng bé?”

Ba Nguyễn nuốt yết hầu, “Ninh Quân giúp Nguyễn Chanh nhà tôi làm bài tập?”

Tổng chủ nhiệm nhìn khuôn mặt khẩn trương của ông: “Đúng vậy. Hai đứa bé dạo này rất thân với nhau, tan học đều không trở về nhà mà ở phòng học cùng nhau làm bài tập, sau đó cùng nhau về nhà.”

Ba Nguyễn nghiêm mặt, “Tôi biết rõ rồi. Tổng chủ nhiệm, thật sự cảm ơn cô.”

Tổng chủ nhiệm rộng lượng nói: “Đây là công việc của chúng tôi. Chúng ta cũng là vì tương lai của bọn chúng.”

Trong lòng ba Nguyễn suy nghĩ, tiểu tử thối này quả thật đối con gái nhà ông có tâm tư. Trưởng thành quá sớm!

Sau khi họp phụ huynh kết thúc, trường học cũng sớm đóng cửa. Các phụ huynh và con gái cùng nhau trở về, tâm tình mỗi lần đều khác nhau.

Mẹ Ninh cùng mấy vị phụ huynh khác hàn huyên vài câu, lúc bà đi chỉ thấy con trai đang cùng một nữ sinh đứng trên hành lang. Bà hơi kinh ngạc, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên bà nhìn thấy con trai cùng với nữ sinh khác cười cười nói nói. Bà đi ra xa, quan sát một hồi rồi mới đi qua.

“Ninh Quân —— ”

Ninh Quân chuyển qua ánh mắt nhàn nhạt, gật gật đầu, “Khi nào thì mẹ trở về?”

Trong lòng mẹ Ninh hơi hồi hộp một chút, trên mặt vẫn ôn nhu như cũ: “Ba con ở bên kia gần đây không có việc gì, mẹ ở cùng con ở mấy ngày.”

Không đợi con trai trả lời, bà đã mở miệng trước.

“Cháu là bạn học của Ninh Quân à?”

Nguyễn Chanh cong khóe miệng.

“Dạ, cháu chào dì. ”

“Tên của cháu là?”

“Cháu là Nguyễn Chanh, học cùng nhóm với Ninh Quân trong lớp ạ. ”

“Thì ra là cháu, vừa nãy ba cháu cũng có nói chuyện với dì. Chanh trong quả cam sao?”

“Vâng ạ.”

“Tên của cháu đáng yêu giống y như cháu vậy.” Mẹ Ninh vừa nói vừa nhìn thoáng qua Ninh Quân.

Nguyễn Chanh nghĩ thầm, mẹ của Ninh Quân thật ôn nhu.

Ninh Quân thúc giục nói: “Mẹ, chúng ta về trước đi.”

Mẹ Ninh cười, bà còn đang muốn nói chuyện cùng Nguyễn Chanh. Con bé xinh đẹp như vậy, tuổi 15 tràn đầy tinh thần phấn chấn, thật sự khiến người ta thích mà. Bà từ trong túi lấy ra một gói sô cô la, buổi sáng lúc ra cửa, là ba Ninh đã đưa cho.

“Đây là sô cô la của chị Ninh Quân mua, tặng cháu.”

Sô cô la này thật quen...

“Cháu cảm ơn dì ạ. ”

Ninh Quân nhìn thấy liền nghĩ đến ngày ngoài ý muốn đó, anh nhẩn mà.

Mẹ Ninh có chút không hiểu rõ: “Vay dì và Ninh Quân về trước. Về sau có cơ hội hai chúng ta trò chuyện tiếp nhé.”

Nguyễn Chanh: “Gặp lại dì sau ạ.”

Ninh Quân nhìn cô một cái, giật khóe miệng, “Gặp lại sau!”

Ngày đó về nhà, mẹ Ninh nói rất nhiều, Ninh Quân không để ý tới bà, bà vẫn nói vui vẻ như thường.

“Nguyễn Chanh là người đứng cuối bảng điểm thi vào trường, nhưng hiện tại đã nằm trong top 100, con bé này rất thông minh, chỉ cần cố gắng liền có thể...”

Cố gắng? Trừ phi mặt trời mọc từ hướng tây.

“Dáng dấp con bé cũng xinh đẹp như vậy, chắc là có rất nhiều nam sinh thích. ”

Mí mắt Ninh Quân giật giật, “Con không biết.”

Mẹ Ninh cười nhẹ, “Con cả ngày chỉ biết học tập, chắc vẫn chưa biết những thứ này.”

Bà cũng không muốn con trai yêu sớm. Yêu sớm nhiều rủi ro, vẫn là chờ bọn chúng trưởng thành một chút đi.

Ninh Quân rơi vào trầm tư.

Mẹ Ninh cũng sợ mình ảnh hưởng tới con trai: “Mẹ không quấy rầy con học tập nữa.” Bà tranh thủ thời gian rời đi.

Buổi chiều, sau khi trở về, ba Nguyễn liền đem lời Tổng chủ nhiệm nói hôm nay, nói với vợ: “Anh thấy Chanh Chanh và Ninh Quân cũng không giống yêu sớm lắm. ”

Mẹ Nguyễn lo lắng: “Cái tuổi này có chút cảm tình cũng là bình thường, hôm nào em cùng Chanh Chanh nói chuyện, con gái phải học được cách tự bảo vệ mình.”

Ba Nguyễn gật gật đầu. Lúc này điện thoại di động của ông vang lên, “Là lão Trần. Alo —— ”

“Tôi vừa mới nhận được tin, nước X đang náo động, xưởng khoáng thạch xưởng xảy ra chuyện.”

Đại nào ba Nguyễn đột nhiên dừng đứng, ông ngây ngốc mấy chục giây, sau đó mới phản ứng được: “Anh đang ở đâu? Tôi hiện tại đến tìm ông ngay, chúng ta gặp mặt nói chuyện.”

Nguyễn Chanh ở trong phòng đọc sách, nghe thấy động tĩnh, cô ra ngoài xem xét.

“Ba, đã trễ thế như vậy, ba định đi đâu vậy?”

Ba Nguyễn nói: “Một người bạn của ba xảy ra chút chuyện, ba đi qua giúp một chút.”

“Vậy ba nhớ lái xe cẩn thận.”

“Con đi ngủ sớm một chút đi.”

Nguyễn Chanh vừa quay đầu lại thấy khuôn mặt lo lắng của mẹ, trong lòng cô không hiểu sao có chút bối rối.

“Mẹ, có phải công ty xảy ra chuyện hay không?”

Mẹ Nguyễn sờ sờ tóc cô, “Tin tưởng ba của con, ba sẽ xử lý tốt.”

Đêm lạnh như nước.

Mấy tiếng đồng hồ này, ba Nguyễn thực sự sút đầu mẻ trán. Lão Trần cũng vất vả đứng liên lạc với chủ xưởng. Hiện tại thế cục ở nước X thế rung chuyển, ông chủ xưởng kia đã cầm tiền bỏ đi rồi.

Trong gạt tàn chất đầy tàn thuốc, trong văn phòng mùi khói gay mũi.

Ba Nguyễn dập tắt tàn thuốc trong tay, ông chuẩn bị lấy thêm, thì hộp thuốc lá đã trống không. Ông có mấy phần bức bối, cả khuôn mặt đều là vẻ mệt mỏi, “Nói thế nào?”

Lão Trần lắc đầu, “Đại khái đây là hợp đồng thảo luận, không phải khống chế ngoài ý muốn, ông ta cũng không có cách nào. Chúng ta chỉ có thể chờ đợi.”

Giọng ba Nguyễn khàn khàn, “Phải chờ tới lúc nào?”

Lão Trần liếm khóe môi đã khô khốc: “Đợi đến lúc nước X này yên ổn đã.”

Ba Nguyễn “ừ” một tiếng, hai tay xoa mặt. Tuổi trẻ của ông cũng từng có lần thất bại, nhưng xưa nay không có lần nào giống như lần này, thấp thỏm, lo âu. Nói đúng hơn là sợ. Sợ chính mình không còn cơ hội, sợ chính mình mất cả chì lẫn chài.

Vốn lưu động của Nguyễn Gia đều ném vào xưởng khoáng thạch này, cứ tưởng rằng lập tức có thể có tiền lời.

Ba Nguyễn nuốt yết hầu một cái, cổ họng khô khốc, sưng đau, “Tôi về nhà trước.”

Nguyễn Chanh làm xong bài tập sau cũng không có nghỉ ngơi. Cô thỉnh thoảng nhìn lại thời gian, chờ ba trở về.

Mười một giờ mười phút, cô nghe được âm thanh mở cửa. Mặc dù là âm thanh rất nhỏ nhưng cũng khiến cô bừng tỉnh trong nháy mắt, cô từ phòng chạy nhanh ra.

“Ba, rốt cuộc ba cũng trở về.”

Ba Nguyễn buông chìa khóa xe, nhìn con gái đi chân không, ông nhú nhú mày: “Tại sao còn chưa ngủ? Dép lê cũng không mang!” Ông cầm một đôi dép lê đặt ở bên cạnh chân Nguyễn Chanh.

Mẹ Nguyễn cũng từ phòng ngủ đi ra, hiển nhiên bà cũng không ngủ.

Ba Nguyễn trong lòng ấm áp, “Đều đang đợi ba à.”

Mẹ Nguyễn hỏi: “Không sao chứ?”

Ba Nguyễn không muốn ở trước mặt Nguyễn Chanh mà nói chuyện này.

“Có vài vấn đề, để hai mẹ con lo lắng rồi. Chanh Chanh, nhanh đi ngủ đi, ngày mai con còn đi học đó.”

Nguyễn Chanh gật gật đầu, “Dạ ba —— ”

Ba Nguyễn cười, “Không có việc gì đâu, ba có thể giải quyết.”

Nguyễn Chanh nhẹ nhàng lên tiếng, “Ba mẹ cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Trở về phòng, ba Nguyễn cũng không giấu diếm vợ nữa. Ông đem chuyện từ đầu tới cuối đều nói cho bà biết.

Mẹ Nguyễn trầm tư hồi lâu, “Ngày mai em đi tìm anh trai mượn trước một ít tiền để chúng ta xoay sở.”

Hiện tại đã là tháng mười một, tháng sau còn phải cung ứng kết toán với các nhà công ty thương nghiệp, còn có tiền đặt cọc cho nguyên liệu nấu ăn của năm sau, tiền thuê cửa hàng. Nhiều cửa tiệm như vậy, không phải là một chút như tiền boia nữa.

Ba Nguyễn trầm mặc.

Mẹ Nguyễn nắm chặt tay ông, “Đừng suy nghĩ quá nhiều. Cho dù có chuyện gì đi chăng nữa, thì cùng lắm thì chúng ta làm lại từ đầu.” (Edit: Hâm mộ quá)

Ba Nguyễn bất đắc dĩ thở dài một hơi, “Anh không sợ, chỉ là không muốn em và Chanh Chanh phải chịu thiệt. ”

Mẹ Nguyễn: “Không có gì ủy khuất cả. Chúng ta là người một nhà, chỉ cần ở chung một chỗ thì cái gì cũng không còn quan trọng nữa.” Bà ôn nhu an ủi chồng.

Mặc dù lý giải đạo lý như này, thế nhưng từ đám mây rơi xuống vũng bùn, ai mà có thể tùy tiện tiếp nhận được chứ.

Từ khi Nguyễn Chanh sinh ra, trong nhà làm ăn càng tốt, càng làm càng lớn. Bọn họ căn bản không nghĩ tới sau này sẽ xuất hiện loại tình huống này.

Liên tiếp mấy ngày, Nguyễn Chanh đều không gặp được ba Nguyễn, cô từ trước tới nay chưa từng thấy ba bận rộn như vậy.

Mẹ Nguyễn dỗ dành cô, “Cuối năm rồi, công ty nhiều chuyện.”

Khoảng thời gian đó, Nguyễn Chanh vẫn bận thi biện luận. Cô đại diện trường học đi tham gia thi biện luận toàn thành phố.

Mỗi ngày sau khi tan học, cô đều sẽ đi tới phòng họp ở trường cùng ba người khác luyện tập. Người biện luận 1 và người thứ 4 đều là học sinh năm hai, Giản Tri Ngôn và cô theo thứ tự là người thứ 2 và thứ 3.

Hai người mỗi ngày vừa học xong liền cùng đi tập luyện.

Hôm nay sau khi tan học, Giản Tri Ngôn đến tìm Nguyễn Chanh: “Hôm nay thầy Trương sẽ đến, chúng ta nhanh lên.”

Nguyễn Chanh: “Thầy Trương?” Cô nhất thời không kịp phản ứng thầy Trương là ai.

Giản Tri Ngôn: “Cuối tuần sau chúng ta cùng trường trung học phụ thuộc Đại học Sư phạm thi đấu, lớp biện luận đều là do thầy Trương chỉ đạo.”

Cô tranh thủ thời gian thu dọn tập vở bỏ vào cặp sách.

Lúc tan học, trong phòng học hò hét ầm ĩ. Nam sinh trước mặt đột nhiên quay đầu bát quái.

“Nghe nói lớp trưởng đã thổ lộ với Nguyễn Chanh.”

Lộ Minh “hả” một tiếng, “Chuyện khi nào?”

“Mới gần đây nè.”

“Nguyễn Chanh đồng ý rồi?”

“Không đồng ý thì hai người bọn họ hiện tại sẽ mỗi ngày cùng đi chung sao? Tớ còn nghe nói, lớp trưởng giúp Nguyễn Chanh làm bài tập.”

Lộ Minh: “Lớp trưởng công chính liêm minh cũng làm việc thiên tư trái pháp luật nha.”

“Cậu dung thành ngữ sao nghe là lạ vậy, cảm thấy không đúng tí nào.”

Nam sinh gãi gãi đầu, trở lại thu dọn cặp sách.

Lộ Minh đẩy Ninh Quân, “Đây chỉ là lời đồn phải không?”

Ninh Quân không nói một lời, hai đầu lông mày lạnh lùng.

Lộ Minh: “Sao cậu không đi tham gia thi biện luận vậy?”

Ninh Quân: “Tớ không hứng thú.”

Anh ngẩng đầu nhìn bóng lưng Nguyễn Chanh và Giản Tri Ngôn vội vàng rời đi.

Lộ Minh đeo cặp sách, “Đi thôi.”

Ninh Quân chậm rãi, cặp sách cũng rất nhẹ, cũng chỉ có vài cuốn sách.

Hai người đi một đoạn đường, Lộ Minh đột nhiên dừng lại: “Tớ muốn mua bánh mì, là tiệm Chanh Tâm ở trước mặt kia. ”

Ninh Quân: “Tớ không muốn ăn, đi trước đây.”

Lộ Minh nhìn anh chạy xe đi như một làn khói: “Đàn ông ghen tị thật đáng sợ.” Cậu đạp xe tới xem xét, tiệm bánh mì đóng cửa.

“Đóng cửa? Tình huống gì thế này?” Lộ Minh nhìn thấy trên cửa có ghi bản thông báo.

“Bởi vì tiền thuê nhà đến hạn, cửa hàng này đành chỉ kinh doanh. Thẻ tích điểm Chanh Tâm đều có thể sử dụng ở chi nhánh Chanh Tâm khác. Xin thông cảm! Ngày xx tháng xx năm xxxx.”

Ngày thứ hai đến trường học, Lộ Minh chạy đến bên cạnh Nguyễn Chanh.

“Nguyễn Chanh, tiệm bánh mì Chanh Tâm ở giữa thành phố chúng ta tại sao đóng cửa? Hôm bữa tớ đi mua bánh mì thấy không mở.”

Về mặt Nguyễn Chanh vô cùng nghi hoặc: “Đóng cửa sao?”

“Cậu không biết à? Công chúa, cậu đối với việc làm ăn trong nhà cũng không quan tâm lắm nha. ”

Lộ Minh trêu ghẹo nói.

Trong lòng Nguyễn Chanh hơi hồi hộp một chút, “Trở về tớ sẽ hỏi ba mẹ một chút.”

Đến trưa, cô có chút không tập trung. Chuyện của công ty, cô mặc dù không quá quan tâm, nhưng trong hai năm qua, Chanh Tâm phát triển rất tốt. Hàng năm các chi nhánh mới mở, số lượng đều đang gia tăng, mặc dù cũng sẽ xuất hiện hiện tượng đóng cửa tiệm, nhưng số lần cực kì ít.

Huống chi cửa hàng ở giữa phố vị trí rất tốt, nhiều khách hàng quen, sao lại đột nhiên đóng cửa?

Buổi chiều khi tan học, lúc đầu là cô muốn đi tập biện luận, cuộc thi biện luận sắp đến, mỗi người đều bớt chút thời gian để chuẩn bị, đều hi vọng lần này có thể hạng nhất.

Nguyễn Chanh chủ động đi tìm Giản Tri Ngôn, “Trong nhà tớ có chút việc, hôm nay tớ xin vắng mặt nhé.”

Trong khoảng thời gian này hai người thường đi chung, Giản Tri Ngôn cũng biết Nguyễn Chanh có cá tính, lập tức liền muốn so tài. Cô rất nghiêm túc thi biện luận, nếu thật sự không có việc lúc này sẽ không xin nghỉ phép.

“Được. Ngày mai tớ sẽ nói trọng điểm bài ngày hôm nay cho cậu.”

Nguyễn Chanh vội vàng chạy về nhà, trên đường trở về, cô cố ý đi ngang qua cửa hàng, thật sự đóng cửa, bảng hiệu cũng đã gỡ xuống.

Đúng lúc có một dì hơn bốn mươi tuổi đi tới, tựa hồ cũng là đến mua bánh mì: “Cô gái, cháu cũng tới mua bánh mì sao?”

Nguyễn Chanh gật đầu một cái.

“Cháu có thể tích điểm ở Chanh Tâm không? Có thì đi mua ở cửa tiệm khác đi.”

“Sao vậy ạ?”

“Nghe nói ông chủ Chanh Tâm đầu tư thất bại, thua lỗ nhiều tiền. Vài tiệm Chanh Tâm ở tỉnh ngoài đã đóng cửa rồi.”

Sắc mặt Nguyễn Chanh trắng bệch.

Về đến nhà, Mẹ Nguyễn cũng không ở nhà. Orange vây quanh bên chân cô.

Nguyễn Chanh đi lấy thức ăn cho chó, mới phát hiện thức ăn Orange đã đổi nhãn hiệu. Nhãn hiệu này cô không biết, có vẻ không nổi tiếng lắm.

Là cô gần đây bận quá, nên đã bỏ qua chuyện gì sao?

Mãi cho đến sáu giờ rưỡi, mẹ Nguyễn mới trở về. Bà mở cửa, phát hiện trong nhà đã mở đèn: “Chanh Chanh, trở về rồi sao con?”

Nguyễn Chanh đứng lên, ánh mắt nhìn thẳng vào bà: “Mẹ, nhà chúng ta đã rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Chìa khóa xe trong tay mẹ Nguyễn rơi trên mặt đất, tạo ra một tiếng “bang”, không khí trở nên ngột ngạt. Bà cúi người, chậm rãi nhặt nó lên: “Mẹ và ba gần đây có chút bận bịu, con cũng biết cuối năm chuyện của công ty vốn rất nhiều mà.”

“Chanh Tâm gần trường học của chúng con, vì sao lại đóng cửa?”

“Công ty sang năm có kế hoạch khác.”

“Mẹ, con không ngốc.” Giọng Nguyễn Chanh nghẹn ngào, cô gơ bịch thức ăn cho chó lên.

“Con vừa mới tra giá cả của nhãn hiệu thức ăn cho chó này...”

Mẹ Nguyễn đứng ở đằng xa, hai tay đều đang run: “Chanh Chanh —— ”

Nguyễn Chanh hít mũi, “Mẹ, con không còn là con nít nữa.” Cô từng bước một đi đến trước mặt mẹ Nguyễn, nhẹ nhàng sờ tóc mẹ. Cô sao lại không phát hiện ra trong khoảng thời gian này mẹ đã tiêu tụy đi rất nhiều.

Mẹ Nguyễn giang hai cánh tay ôm lấy cô.

“Ba con đầu tư xuống khoáng thạch xảy ra vấn đề, hiện tại nhà chúng ta không có vốn lưu động. Chanh Tâm có gần 300 cửa hàng, gần đây mẹ và ba đang nghĩ biện pháp.”

“Xưởng khoáng thạch ạ?”

“Đúng thế.” Mẹ Nguyễn gật gật đầu, “Việc này cứ để ba mẹ giải quyết, con đi học cho tốt, chuẩn bị kỹ càng thi biện luận.”

“Hiện tại thiếu rất nhiều tiền sao?”

Mẹ Nguyễn do dự một chút, rớt cuộc vẫn gật gật đầu: “Ông bà nội con có đưa một chút tiền, còn có mượn mấy chục vạn của cậu mợ con, nhưng chỉ là hạt cát trong sa mạc.”

“Cô nhỏ với chú hai đâu ạ?”

Mẹ Nguyễn thở dài.

“Bọn họ thì sao chứ? Bình thường cầm bao nhiêu thứ từ nhà chúng ta cơ mà? Cô nhỏ mua nhà hỏi ba con đòi tiền, chú hai đổi xe mới cũng hỏi ba đòi tiền, bọn họ... Quá phận.”

Nguyễn Chanh thở hồng hộc.

Mẹ Nguyễn đã sớm biết phẩm hạnh của những người kia, bà cũng không có trông cậy nhiều vào bọn họ: “Được rồi, mẹ đi làm cơm.”

Nguyễn Chanh kéo tay mẹ: “Mẹ, con không đói bụng.”

“Không đói bụng cũng phải ăn cơm. Cơm tạm thời đừng nói với ba là con đã biết, ba sợ con sẽ lo lắng đấy.”

Nguyễn Chanh gật gật đầu.

Mấy ngày nay, Nguyễn Chanh luôn mất ngủ, ban ngày lên lớp cô đều ngủ gà ngủ gật.

Cô giáo Kim dạy môn tiếng Anh thấy cô ngủ gật, trực tiếp gọi tên cô: “Nguyễn Chanh, đọc đoạn thứ hai.”

Nguyễn Chanh đọc bị vấp nhiều lần.

Cô Kim nhíu mày: “Mỗi ngày vội vàng học thi biện luận, về sau em muốn dựa vào thi biện luận mà tìm công việc sao?”

Nguyễn Chanh lẳng lặng nhìn bảng đen.

Cô Kim thích học sinh học tập tốt, lúc trước Nguyễn Chanh để cho người khác giúp cô làm bài tập, cô giáo luôn không thích Nguyễn Chanh: “Ngồi xuống đi.”

Sau khi hết tiết, Nguyễn Chanh cầm cốc đi rót nước nóng.

Ninh Quân cũng cầm cốc, “Tối hôm qua thức đêm à?”

Nguyễn Chanh ngậy ra một lúc, “Ngủ không ngon.”

Ninh Quân trầm ngâm nói: “Bởi vì thi biện luận sao?”

Nguyễn Chanh thở dài một hơi, “Trong nhà tớ có chút chuyện.” Thật ra cũng không phải một chút.

Ninh Quân nhìn sắc mặt nhợt nhạt của cô, đáy mắt anh ảm đạm.

“Là Chanh Tâm đã xảy ra chuyện sao?”

17. Chương 17: Tiểu Quân , Tới Thành Phố B

Edit: Doãn Kiệt

Beta: Doãn Thiên

Gần trường phổ thông trực thuộc Đại học Sư phạm có một quán trà. Quán này được bố trí rất trang nhã, nghệ thuật, chủ quán còn dùng thêm rất nhiều màu xanh, giúp quán vừa có cảm giác an tĩnh lại thoải mái.

Bình thường đều là sinh viên ở gần hoặc viên chức xung quanh đến đây. Hôm nay là thứ bảy, trong quán rất nhiều khách.

Mấy người tìm một chỗ bốn người rồi cùng ngồi xuống.

Giản Tri Ngôn nhìn mấy quyển giáo trình đồ đồ đầy đây, bộ tài liệu này mọi học sinh phổ thông đều biết. “Ninh Quân, có phải cậu đã sớm học hết nội dung năm nhất từ rồi không?”

Ninh Quân gật đầu. Nghỉ hè không có việc gì, anh mang mấy môn khoa học tự nhiên của năm nhất ra tự học.

Lực học của Trình Phi bình thường, cô cũng không thích học lắm. Nhìn hai vị học bá kia, chợt cảm thấy áp lực, cô nhẹ nhàng lật thực đơn, nói: “Tớ muốn bánh dâu tây, một cốc nước ép hoa quả, còn muốn...”

Nguyễn Chanh nhìn cô, nháy mắt mấy cái.

Trình Phi: “Mắt chị không thoải mái à?”

Nguyễn Chanh muốn chết, “Ninh Quân, Giản Tri Ngôn, các cậu muốn ăn gì?”

Giản Tri Ngôn xoa xoa bụng, “Vừa nhắc đến liền cảm thấy hơi đói bụng, trước tiên gọi một phần bò phi lê, bảy phần chín. Các cậu ăn cánh gà nướng không?”

Trình Phi liên tục gật đầu.

Nguyễn Chanh căng thẳng, “Một phần cánh gà nướng.”

Giản Tri Ngôn: “Bánh tôm ở đây cũng ngon lắm.”

Nguyễn Chanh liếc nhanh thực đơn, một phần bánh tôm là 49 tệ một. Một mình Giản Tri Ngôn liền gọi hết hơn 200 tệ.

“Ninh Quân, cậu ăn gì?” Cô bắt lực rồi.

Ninh Quân: “Một phần cơm niêu Quảng Đông đi.”

“Gì nữa?”

“Không cần.” Ninh Quân nhướn mày, “Còn cậu?”

Nguyễn Chanh nuốt nước bọt, “Tớ không đói, gặm cánh gà nướng là được rồi.”

Ninh Quân cười cười, “Thêm một phần bánh Mousse đi.”

Giản Tri Ngôn: “Thi biện luận xong rồi, Nguyễn Chanh cậu có thể thoải mái ăn đi.”

Nguyễn Chanh: “...”

Chỉ lát sau, cơm nước đều được mang lên, phục vụ cũng mang hóa đơn đặt lên bàn. Tổng cộng 388 tệ.

Nguyễn Chanh ăn một cái cánh gà, một cái bánh tôm.

Trình Phi nhỏ nhẹ ăn bánh ngọt.

Nguyễn Chanh nhìn cô, “Tiểu Phi...”

Tiểu Phi đẩy bánh ngọt đến trước mặt cô, “Chị nếm thử đi, hương vị tuy không bằng Chanh Tâm nhưng cũng coi như tạm được.”

Nguyễn Chanh căn bản là không có tâm trạng ăn uống. Cô miễn cưỡng cắn một miếng nhỏ, quả thật kém hơn Chanh Tâm nhiều.

Ninh Quân thông thả ung dung ăn cơm, còn tiện thể đẩy bánh ngọt đến trước mặt Nguyễn Chanh.

Nguyễn Chanh sững sốt một chút, sau đó cô lập tức phản ứng kịp.

Hai người đều hiểu mà không nói.

Một bữa cơm, thật ra Ninh Quân và Giản Tri Ngôn nói chuyện khá nhiều, từ giáo trình cho tới trận bóng. Đến lúc tính tiền.

Nguyễn Chanh đứng lên, “Tớ đi trả tiền, tiểu Phỉ, em đi cùng với chị đi.”

Trình Phỉ vẻ mặt không hiểu.

Ninh Quân giơ tay kéo tay Nguyễn Chanh, tay cô nhỏ hơn so với tay anh một vòng: “Tớ trả.” Nói xong anh ấn chuông gọi phục vụ.

Mặt Nguyễn Chanh nóng lên, cô rất muốn nói không cần, nhưng cô không có tiền.

Ninh Quân nhận hóa đơn.

Giản Tri Ngôn: “Lần tới tớ mời mấy cậu.”

Nguyễn Chanh bỏ qua mặt mũi, tiền tài không phải vạn năng, nhưng không có tiền thật sự rất khó khăn.

Trong lòng Nguyễn Chanh hơi xấu hổ, cô nói mời khách, kết quả lại để Ninh Quân trả tiền.

Buổi chiều lúc Ninh Quân về nhà mới phát hiện cô họ không có ở nhà. Anh tìm điện thoại di động, mới phát hiện cô họ đã gọi cho mình vài cuộc.

Anh gọi lại, “Cô họ...”

Buổi chiều, cô họ bị ngã, ảnh hưởng đến thắt lưng, hiện tại còn đang ở trong viện: “Tiểu Quân, con tự xuống lầu ăn đi. Hai ngày này cô không qua chỗ con được.” Bà hơi lo lắng, “Buổi tối đi ngủ nhớ khóa kỹ cửa.”

“Bây giờ con qua thăm cô.”

“Không cần đến, cô không sao, nghỉ ngơi một thời gian là ổn thôi.”

“Con tự biết chăm sóc mình, cô không cần lo cho con.”

“Tiểu Quân, cô nhớ con còn thẻ tích điểm của Chanh Tâm đúng không, con dùng tạm đi, cô nghe nói Chanh Tâm sắp sắp tiệm rồi.”

Ninh Quân nuốt nước bọt, “Không đâu.”

- — -

Thành phố B.

Ba Ninh và mẹ Ninh cũng biết được tin của cô họ, hai người đều có chút khó xử.

“Học kỳ sau để tiểu Quân chuyển trường đi.”

“Nó sẽ nghe theo chúng ta sao?”

Ba Ninh suy nghĩ, vừa lúc Ninh Quân gọi điện thoại tới: “Tiểu Quân, con ăn tối chưa?”

“Dạ. Ba, con có chuyện muốn nhờ ba giúp.”

Ba Ninh ngạc nhiên, “Con nói xem là chuyện gì trước đi?”

“Tiệm bánh Chanh Tâm bây giờ bị cắt vốn, ba có thể bỏ vốn giúp bọn họ vượt qua cửa ải khó khăn này không?”

“Chanh Tâm? Ba nhớ không lầm, tổng giám đốc của Chanh Tâm tên là Nguyễn Đông Tuấn. Con với ông ấy có quan hệ gì?”

“Con gái bác ấy là bạn học của con.”

Ba Ninh trầm tư, “Ngày mai ba điều tra tình huống của Chanh Tâm một chút.”

“Ba, giúp Chanh Tâm một lần đi.”

“Ba giúp họ thì ba được lợi gì?” Người làm ăn vào mỗi giây phút đều không quên đi lợi ích của mình.

Ninh Quân trầm mặc.

“Tiểu Quân, về thành phố B đi. Mẹ con ngày nào cũng nhớ con, sợ con ăn không ngon. Bà ấy không dám quấy rầy con, mỗi ngày đều gọi điện nói chuyện với cô con, muốn biết tình hình của con. Là người một nhà, chúng ta hẳn nên sống cùng một chỗ.”

Buổi chiều, khi Nguyễn Chanh về nhà, không ai ở nhà cả. Gần đây ba mẹ cô bận việc, đều đi sớm về trễ, vất vả lắm mới vay được một ít vốn để xoay vòng.

Ba Nguyễn thở dài một hơi, “Nhà mình ít nhất hai năm nữa mới có thể trở lại như cũ.”

Nguyễn Chanh: “Ba, ba vay tiền ai thế?”

Ba Nguyễn: “Một người bạn của ba, con không biết đây. Lúc còn trẻ ba từng giúp bác ấy, giờ bác ấy phát đạt lắm.”

Nguyễn Chanh: “Ba, có phải ba trả giá rất nhiều không?”

Ba Nguyễn thở dài một hơi, “Ba đồng ý cho bác ấy 20% cổ phần của Chanh Tâm.”

Nguyễn Chanh: “Đây đã là lựa chọn tốt nhất.”

“Được rồi, hôm nay con thi biện luận thế nào?”

“Con gái ba, đương nhiên là thắng rồi.”

“Trường bọn con thắng.” Nguyễn Chanh trả lời, “Nhưng vẫn hơi tiếc, con bốc thăm được đề tài thuận lợi nhất.”

“Ai còn lợi hại hơn con gái ba?”

“Trần Sâm Dương.” Nguyễn Chanh không để ý lắm, nói.

Ba Nguyễn im lặng một chút, “Chanh chanh, lần này đầu tư thất bại, giữa ba và chú Trần khẳng định tồn tại khoảng cách rồi. Tuy rằng ba biết không thể trách chú ấy, nhưng trong lòng ba vẫn đau như dao cắt. Sau này, chúng ta đừng nên qua lại với Trần gia nữa.”

Làm ăn chính là như thế, biến hóa trong chớp mắt. Không có đối thủ vĩnh viễn, cũng không có bạn bè vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Nhưng cũng tốt, lần này đã giúp ông nhìn rõ một số người. Em trai, em gái của ông lại có thể đối xử với cả nhà bọn họ như vậy trong thời khắc mấu chốt nhất.

Thật ra, tuy Chanh Tâm gặp vấn đề về tiền bạc, nhưng ông làm thương hiệu này mười sáu năm, giá trị thương hiệu vẫn còn, lúc này cũng có rất nhiều người muốn mua Chanh Tâm với giá thấp.

Ba Nguyễn cũng đã nhận không biết bao nhiêu cuộc điện thoại như vậy. Ông có thể bán đi Chanh Tâm, cầm số tiền ấy cũng đủ sống tốt qua ngày. Nhưng ông luyến tiếc.

Chanh Tâm giống như con gái ông vậy.

Ba Ninh để người trung gian liên lạc với ba Nguyễn, ông đưa ra hỗ trợ tài chính, chỉ cần 10% lợi nhuận Nguyễn gia.

Người trung gian trả lời ba Ninh rất nhanh, nói Nguyễn Đông Tuấn đã vay tiền người khác.

Ba Ninh: “Vấn đề tiền bạc của Chanh Tâm giải quyết xong rồi?”

“Đúng, không có vấn đề. Nguyễn Đông Tuấn cũng có chút mạng lưới giao thiệp.”

Ba Ninh trầm tư một chút, đầu ngón tay gõ nhẹ bàn một cái, sau đó liền có quyết định.

Mấy ngày sau, ông gọi cho Ninh Quân.

“Chanh Tâm không sao rồi, học kỳ sau con về thành phố B học đi.”

Ninh Quân chỉ im lặng một lát: “Vâng.”

Sau khi Chanh Tâm có khoản tiền kia, rốt cuộc có thể thở phào một hơi. Nhưng Nguyễn gia vẫn còn phải đóng vài cửa hàng.

Đây cũng không phải điều bí mật gì.

Bạn học trong lớp Nguyễn Chanh đều biết, cũng có người len lén bàn luận về việc này.

Giống như câu nói kia, tận mắt thấy hẳn xây nhà cao, tận mắt thấy hẳn mời khách khứa, tận mắt thấy nhà hẳn sụp đổ. Thương trường chính là như vậy, chìm chìm nổi nổi.

Cuộc sống cũng thế, sẽ có tốt, có xấu. Có khả năng leo lên chỗ tốt, cũng có thể rơi vào đáy cốc.

Chỉ là trải qua khó khăn này, lòng Nguyễn Chanh cũng trở nên thành thực hơn rất nhiều.

Tới mùa đông, tập đoàn báms giường càng ngày càng đông.

Mỗi tuần thầy chủ nhiệm đều ngẫu nhiên đến cổng trường bắt người, người bị bắt phải chạy 3000 mét.

Nguyễn Chanh bị bắt một lần, chủ nhiệm nhìn thấy cô, tức giận trừng mắt. Dù sao lần trước cô thi biện luận từng khiến trường được vẻ vang: “Nửa thời gian của năm nhất cũng sắp qua rồi, các em còn lười nhác như thế, có chút tự giác nào không hả?”

“Nguyễn Chanh, học kỳ này em đi muộn hai lần rồi, không thấy xấu hổ hay sao hả?”

Nguyễn Chanh trịnh trọng cam kết, “Năm nay sẽ không nữa đâu ạ.”

“Năm nay?! Năm nay còn hai ngày!”

Nguyễn Chanh: “...”

“Giờ các em lên lớp cất đồ đi, sau đó xuống sân thể dục, tự giác chạy 3000 mét.”

Đám người vẽ mặt đau khổ, thật mất mặt.

Năm nay tết đến sớm, qua Tết Nguyên đán trường học sẽ cử hành thi cuối kỳ. Vừa đến cuộc thi, trong khoảng thời gian này mọi người đều liều mạng học tập.

Trong giờ học, Nguyễn Chanh đi thu bài tập Ngữ văn, còn thiếu của mấy nam sinh nữa.

“Lộ Minh, Tạ Triết...” Cô gọi tên họ.

Lộ Minh ngẩng đầu lên, “Trong khoảng thời gian này đừng gọi tên thật của tớ!”

Nguyễn Chanh: “Gọi cậu là gì?”

Lộ Minh gãi gãi tóc: “Quá nhi!”

Khuôn mặt Nguyễn Chanh lộ ra dấu hỏi chấm.

Ninh Quân ở bên cạnh đột nhiên nở nụ cười.

Nguyễn Chanh thấy cậu cười liền hiểu ra: “Quá nhi? Thế bọn này đều thành cô cô của cậu à?”

Lộ Minh chìa tay ra, “Cô cô, có quà không?”

Nguyễn Chanh đỏ khốc đỏ cười, “Đưa bài tập cho tớ.”

Điều hòa trong phòng học đang mở, không khí có chút khó chịu. Ninh Quân đứng dậy, ra ngoài hít thở không khí.

Trên hành lang, Đường Nhụy vừa cầm sách, vừa đọc đi đọc lại chỗ khó học thuộc lòng.

Hôm nay có lẽ thấp hơn ba độ. Hệ thống sưởi trong phòng học rất đầy đủ, điều kiện nhàn nhã làm cho người ta không thể tập trung đầu óc.

Nhưng nhiệt độ bên ngoài quá thấp, ngón tay của cô đều đã đau đến đỏ bừng.

Hai người nhìn nhau, Đường Nhụy tránh đi rất nhanh. Sau lần kia, cô không còn nói chuyện nhiều với Ninh Quân nữa.

“Đường Nhụy...” Nữ sinh tổ bên cạnh nhìn thấy cô, “Có bài số học tổ làm không ra, buổi trưa cậu xem giúp tổ được không?”

“Được.”

“Thế tổ không làm phiền cậu nữa, đúng rồi, cậu đưa thẻ cơm cho tổ đi, buổi trưa đến căn tin, tổ lấy cơm giúp cậu.”

“Cảm ơn. Tổ ăn mì.”

“Được thôi.”

Ninh Quân tuyệt đối không muốn nghe các cô nói chuyện, nhưng không tránh khỏi đều nghe được.

Đường Nhụy xấu hổ, cũng không còn tâm trạng đọc sách. Cô ta bỏ đi, vào lớp học thôi.

Cô ta nhắc đôi chân cứng nhắc đi hai bước, bất chợt trượt chân một cái, cả người hướng gần tới mặt đất.

Ninh Quân tay nhanh mắt lẹ kéo cô ta lại.

“Cậu không sao chứ?”

Tim Đường Nhụy đập rộn ràng, may mà không ngã xuống, nếu không lúc này mà bị thương thì làm sao cô tham gia thi được. Cô cẩn thận lùi một bước, cúi đầu, “Cảm ơn.”

Ninh Quân buông tay, ánh mắt rơi vào đôi giày của cô ta.

Đường Nhụy đi giày tuyết, dáng kiểu UGG*, gót giày có nhãn “BGG”.

* UGG: Kiểu giày boot dáng phi giới tính (Unisex).

* BGG:??? Hiện tại edit vẫn chưa biết BGG là gì, có gì về sau sẽ bổ sung thêm. Mong mọi người thông cảm. (bạn beta dễ thương nói hộ edit.)

Loại giày này tuy ấm nhưng không chống trơn.

Đường Nhụy nhanh chóng quay lại lớp, một giây cũng không muốn lưu lại. Trong khoảng thời gian này, cô ta một lòng đều là việc học. Cô biết mình có nằm mơ thế nào đi chăng nữa cũng không thể biến thành kiểu người như Nguyễn Chanh.

Ninh Quân nhìn tờ giấy rơi trên mặt đất, bên trên viết chỉ chút từ đơn, có chút từ còn chồng lên nhau, có lẽ chỉ người viết mới có thể nhìn rõ.

Nguyễn Chanh đang cầm sách bài tập trở về, vừa vặn thấy một màn này, đôi mắt nhạt màu có hơi ử rử.

Đáp lại ánh nhìn của Ninh Quân, cô nhẹ nhàng cười một tiếng.

Nguyễn Chanh quay lại chỗ ngồi, cô hỏi Tống Hề, “Cậu nghĩ trong truyện cổ tích, lọ lem và hoàng tử đẹp hơn hay công chúa và hoàng tử đẹp hơn?”

18. Chương 18: Giúp Tổ Đem Quyển Sách Này Đưa Cho Nguyễn Chanh

Edit: Doãn Uyển Du

Beta: Doãn Thiên

“Cái gì? Cậu bao nhiêu tuổi rồi mà còn đọc truyện cổ tích, cậu định dỗ con nít à?”

“Không phải tớ đọc, chỉ định hỏi cậu một chút thôi.”

Tống Hề suy nghĩ một chút, “Vây truyện công chúa cùng hoàng tử đi. Cô bé lọ lem cùng hoàng tử hoàn cảnh lớn lên không giống nhau, về sau có thể sẽ có mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu.”

Nguyễn Chanh dở khóc dở cười, cô ấy nghĩ xa quá rồi đấy, “Vây nếu như cậu là hoàng tử thì sao?”

Tống Hề: “Vây khẳng định tớ sẽ lựa chọn người xinh đẹp, thông minh, ôn nhu.”

Nguyễn Chanh nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Thích một người làm sao có nhiều điều kiện như vậy.”

“Nguyễn Chanh, cậu có người cậu thích rồi có phải không?” Tống Hề thần bí nói, “Là lớp trưởng sao?”

Nguyễn Chanh né tránh tay cô ấy “Hiện tại tớ đang gánh vác sứ mệnh phục hưng gia tộc, làm gì có tâm tình nghĩ tới những thứ phong hoa tuyết nguyệt chứ.”

Tống Hề đồng tình với cô, “Cậu yên tâm, chúng tớ không rời không bỏ Chanh Tâm đâu.”

Nguyễn Chanh đảo mắt nhìn qua bóng lưng Đường Nhụy. Cô ấy đang giúp bạn học giảng đề. Một người chăm chỉ cố gắng lại lấy việc giúp người làm niềm vui, cũng khó trách thầy cô và bạn cùng lớp đều thích cô ấy.

Ba Ninh rất nhanh đã làm xong thủ tục chuyển trường.

Chủ nhiệm nhận được tin, cô ấy lập tức bảo cô Cao phải cố gắng giữ Ninh Quân lại. Cô Cao và Ninh Quân nói chuyện hai lần, mới biết rõ nguyên nhân anh chuyển trường.

Cô Cao cảm thấy có chút đáng tiếc. Nhưng ba mẹ Ninh Quân đều ở thành phố B, để thằng bé đến đó học cũng là lựa chọn tốt nhất.

“Trường trung học phụ thuộc Đại học B cũng rất tốt.”

“Cô Cao, chuyện em chuyển trường làm phiền cô tạm thời giúp em giữ bí mật trước.”

“Được. Thi cuối kỳ vẫn phải cố gắng đấy.”

Ninh Quân gật đầu.

Cô Cao nhìn sắc mặt nhàn nhạt của anh Ninh Quân so với phần lớn nam sinh thì trầm ổn hơn rất nhiều.

“Thế nào? Không nỡ rời lớp chúng ta sao?”

Khóe miệng Ninh Quân giật giật, “Cảm thấy thời gian trôi nhanh quá.”

Cô Cao không nghĩ tới anh sẽ bỏ không được, cô đành an ủi.

“Khi nào về lại Lăng thành, có thể tới thăm lớp chúng ta.”

Ninh Quân cong cong khóe miệng, “Cadm ơn cô giáo.”

Chờ anh đi rồi, mấy thầy cô giáo trong văn phòng cũng hàn huyên vài câu.

“Trường học tổn thất rồi.”

Cô Cao cũng thở dài một hơi, “Tôi cũng không nỡ để Ninh Quân đi.”

Các kì thi thử của học kì này, Ninh Quân đều đứng hạng nhất. Học trò như vậy có thầy cô nào không yêu mến chứ. Hai năm sau, có khi trong kỳ thi đại học, anh sẽ đối diện trường mà giành được danh thủ khoa đấy.

Cuối tuần trước kì thi, Tống Hề bảo tổ học tập cùng nhau ôn tập chung.

Thế là Ninh Quân, Nguyễn Chanh, Tống Hề, Đường Nhụy khó có được một lần tập hợp lại mà học chung.

Đường Nhụy bị Tống Hề dùng hết sức lực mới mời tới được, còn có một vị khách không mời mà đến – Lộ Minh.

Năm người ngồi hết hai bàn ở KFC, mỗi người gọi một phần nước nóng, cả đám đều đang ngồi viết đề.

Tổng Hề nhìn xung quanh, có các bà cụ, còn có các bạn học nhỏ nữa, “Lần sau chúng ta có thể chuyển sang nơi khác không?”

Đường Nhụy: “Có thể đến thư viện của Đại Học D. ”

Lộ Minh: “Sắp thi học kì, thư viện làm gì còn chỗ, tớ nghe nói những sinh viên kia trời chưa kịp sáng mà đã đi chiếm chỗ ở thư viện rồi đó.”

Về mặt Tổng Hề đau khổ, “Nơi này ồn ào quá. Chữ không đi vào đầu được.”

Đường Nhụy đã sớm quen. Nhà cô ở tầng một, từ sáng sớm đã có người đi đi lại lại, mãi cho đến đêm mới có thể an tĩnh lại.

Ninh Quân không nói chuyện. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ xuyên qua lớp cửa kính chiếu vào, ầm ập, không có chút ảnh hưởng nào.

Lấy năng lực của anh ra thì căn bản là không cần ôn tập.

Nguyễn Chanh nói: “Phía trước có cửa tiệm Chanh Tâm, tớ đi hỏi một chút xem ở đó còn chỗ hay không.”

Tổng Hề chờ mong, “VẬY cậu hỏi mau đi.”

Nguyễn Chanh gọi cho cửa hàng trưởng, bên kia bây giờ vẫn còn chỗ ngồi. Thế là mọi người nhanh chóng di chuyển đến đó.

Tiệm có không gian lớn. Bọn họ chọn một cái bàn hình chữ nhật 2m, vừa vặn để học tập.

“Nguyễn Chanh, chuyện của Chanh Tâm nhà cậu đều đã được giải quyết rồi sao?” Lộ Minh nghe nói rất nhiều chuyện.

Ninh Quân cũng liếc mắt nhìn cô.

Nguyễn Chanh nói thật, “Ba tớ mượn một khoản tiền để xoay sở, tạm thời không có vấn đề gì. Chỉ là có vài khách hàng vẫn sẽ lo lắng, sợ Chanh Tâm đột nhiên đóng cửa thì thẻ nạp tiền và thẻ tích điểm không còn dùng được.”

Mấy ngày trước cửa hàng ở phía nam đã gặp một đợt người muốn trả thẻ hoàn tiền. May mắn là cửa hàng trưởng có năng lực ứng biến tốt, xử lý tốt. Nhưng việc này vẫn còn náo loạn khá lớn.

Hiện tại có một số người, nghe được gió liên cho là mưa, căn bản cũng không cần biết sự thật như thế nào, cứ như người điên mà đi làm ầm ĩ.

Một lát sau, cửa hàng trưởng đem lên năm phần bánh ngọt: “Cần gì gọi chị nhé! Cố lên!”

Nguyễn Chanh lễ phép đáp lại: “Cảm ơn chị ạ.”

Tổng Hề cùng Lộ Minh tuyệt đối không khách khí, cả hai đã bắt đầu ăn.

Nguyễn Chanh đưa bánh cho Đường Nhụy và Ninh Quân.

“Pancake xoài, hương vị không tệ.”

Đường Nhụy: “Tớ bị dị ứng xoài.”

Nguyễn Chanh nhìn Ninh Quân, “Cậu cũng vậy sao?”

Ninh Quân gật đầu.

Lộ Minh cười trêu ghẹo, “Hai cậu thật sự là hữu duyên, haha...”

Nguyễn Chanh quay lại hàng bánh, cầm hai phần bánh sô cô la.

Hôm nay trong cửa hàng rất yên tĩnh, khu nghỉ ngơi chỉ có tốp năm tốp ba.

Nguyễn Chanh ngồi bên cạnh Ninh Quân, Ninh Quân cũng không đọc sách.

Cô đang làm mấy đề vật lý. Nghĩ đi nghĩ lại đến cùng là nên dùng công thức nào?

“Tổng Hề, cậu có mang đáp án vật lý hay không?”

Tổng Hề lắc đầu, “Tớ không mang sách vật lý, về sau tớ thi tuyển ban xã hội.”

Nguyễn Chanh: “...”

Lộ Minh: “Năm hai các cậu chuẩn bị thi vào ban nào?”

Đường Nhụy ngẩng đầu: “Ban tự nhiên, mẹ tớ nói ban tự nhiên sẽ có nhiều nghề tốt.”

Tổng Hề: “Không đâu. Muốn có nghề tốt, còn phải có năng lực bản thân. Nguyễn Chanh, Ninh Quân các cậu thì sao?”

Nguyễn Chanh: “Tớ chắc sẽ học ban tự nhiên, ban xã hội phải học thuộc quá nhiều. ”

Khóe miệng Ninh Quân hơi giật một chút, “Tớ thì ban tự nhiên.”

Lộ Minh cười hì hì, “Vậy bốn chúng ta còn có cơ hội chung một lớp. Tổng Hề, bái bai.”

Mọi người cười cười nói nói, bỗng dưng có vài bà cô đi vào cửa hàng, nói lớn tiếng.

“Nếu các người đột nhiên đóng cửa, tôi có thể đi tìm ai?”

“Chanh Tâm là thương hiệu lâu năm, sẽ không xuất hiện loại vấn đề này đâu ạ.”

“Đây là các người nói, ai dám cam đoan chứ! Bây giờ tôi muốn trả thẻ.”

Tổng Hề nhỏ giọng nói: “Người này là ai mà sao không nói lý lẽ như vậy?”

Nguyễn Chanh nhíu nhíu mày, “Các cậu ngồi yên chỗ này, đừng nhúc nhích. Tớ đi qua xem một chút.”

“Chị Doãn – ”

Cửa hàng trưởng nhìn cô: “Chanh Chanh, nếu không em cùng bạn học về trước đi.”

Nguyễn Chanh đứng thẳng lưng, “Không sao đâu ạ. ” Cô mỉm cười, nhìn về phía mấy bà cô đó, đáy mắt không có một tia hài lòng.

“Các cô muốn trả thẻ ạ?”

“Cháu là ai?”

Nguyễn Chanh liếm liếm khóe miệng.

“Tổng giám đốc của Chanh Tâm là ba cháu.”

“Chúng tôi muốn trả lại thẻ, hoàn tiền.”

Nguyễn Chanh nhìn bọn họ, “Trả thẻ? Lý do là gì ạ?”

“Các cửa tiệm Chanh Tâm ở Lăng Thành đã đóng cửa, chúng tôi lo lắng.”

“Cửa hàng trưởng vừa nói, tấm thẻ này một khi bán ra, không thể trả ạ.”

“Tiểu nha đầu này! Làm sao không thêm nói đạo lý như thế! ”

“Cháu sẽ ở đây nói chuyện phân rõ phải trái với dì. Nếu như dì cảm thấy Chanh Tâm có bất kỳ vấn đề gì, dì có thể điện thoại cho ban ngành liên quan. ”

Sắc mặt Nguyễn Chanh trầm tĩnh, “Trong khoảng thời gian này Chanh Tâm gặp phải vài vấn đề, nhưng sẽ không ảnh hưởng nhiều. Dù cho tương lai Chanh Tâm có gặp phải vấn đề gì khó xử, chúng tôi cũng sẽ không để người tiêu dùng phải chịu thiệt, nếu có gì thì Chanh Tâm sẽ gánh chịu tất cả. ”

“Tôi không nói chuyện với cháu, tiểu nha đầu này như cháu thì biết cái gì.” Tay bà cô đó vung lên, đẩy Nguyễn Chanh ra.

Nguyễn Chanh lùi về sau, may là được anh đỡ được.

Ninh Quân cầm chặt cánh tay bà cô đó, sắc mặt dọa người.

“Làm gì? Đánh người kìa!” Bà cô không buông tha, hô to.

Ninh Quân nhìn thoáng qua Nguyễn Chanh, “Có sao không?”

Nguyễn Chanh lắc đầu.

Ninh Quân nghiêm nghị nói: “Bảo cảnh sát đi!”

Mấy bà cô vừa nghe xong, sắc mặt trong nháy mắt liền thay đổi.

Ninh Quân: “Ở đây có camera giám sát, cảnh sát tới, nhìn lại đều sẽ hiểu.”

Sắc mặt những người kia đều trở nên ngượng ngùng, “Bạn học nhỏ, chúng tôi là khách hàng, chúng tôi tới mua đồ chứ có làm gì đâu.”

“Các cô tới đây gây chuyện, chứ định mua thứ gì?” Ninh Quân cao một mét tám, mặc dù là học sinh, nhưng khí thế kia còn rất đàn áp người khác.

Cửa hàng trưởng vội vàng nói: “Được rồi.”

Mấy người kia cuối cùng đã đi.

Nguyễn Chanh thở phào một hơi.

Cửa hàng trưởng ôm cô một cái, “Chanh Chanh trưởng thành rồi.”

“Các chị vất vả rồi. ” Cô nháy mắt mấy cái.

“Em nhất định sẽ nói với ba phát thêm chút thưởng cuối năm cho mọi người.” Nói xong, cô lè lưỡi.

“Nhưng mọi người phải chờ đợi một tí. Năm nay Chanh Tâm quả thật có chút khó khăn, nhưng nhất định sẽ bổ sung sau.”

Nói xong cô quay đầu lại.

“Ninh Quân, vừa rồi phải cảm ơn cậu.”

“Nhìn không ra, lá gan của cậu thật lớn.”

Nguyễn Chanh: “...Nhân viên Chanh Tâm chính là người nhà của tớ, tớ phải bảo vệ bọn họ.”

Cho nên chỉ cần cô có ở đó, cô sẽ là người đầu tiên lao ra.

Ninh Quân liếm khóe miệng, được cô bảo vệ, cảm giác đó chắc sẽ rất tốt.

Mấy người Tổng Hề cũng nhìn ngây người: “Nguyễn Chanh, cậu thật lợi hại. Sau khi thi qua biện luận, quả nhiên mồm mép hơn hẳn nha.”

“Cậu không sợ bọn họ đánh người sao?”

Nguyễn Chanh cũng không giấu diếm, “Sợ chứ. Nhưng tớ không thể chịu đựng việc người của Chanh Tâm bị coi thường. Nhân viên có tuổi nghề lâu nhất là 16 năm, một nửa nhân viên tại Chanh Tâm đã vượt qua 5 năm rồi.”

Lộ Minh nói: “Vừa mới này cậu rất có khí thế của chủ tiệm. Ninh Quân vừa này cũng đẹp trai ngây người.”

Tổng Hề bổ sung: “Tựa như kỵ sĩ giải cứu công chúa vậy.”

Nguyễn Chanh liếc qua Ninh Quân, lỗ tai nóng lên một chút.

Ninh Quân: “Các cậu đều ôn tập xong rồi?”

Đám người: “...”

Nguyễn Chanh cúi đầu xuống, lật sách, “A –” Vừa này cô chỉ mới viết xong đề bài, mà bây giờ đã làm xong hết rồi, là chữ viết quen thuộc. Thì ra là công thức này.

Ninh Quân xoay bút trong tay.

Nguyễn Chanh nói thầm một từ, “Ốc đồng – vương tử.”

Ninh Quân nghe thấy được, bút trong tay trượt xuống bàn.

Ngày ôn tập kết thúc, Ninh Quân và Nguyễn Chanh đi về cùng nhau.

Nguyễn Chanh: “Ninh Quân, cậu cần bản là không cần ôn tập.”

Ninh Quân: “Ở nhà một mình buồn. ”

Nguyễn Chanh: “...”

Ninh Quân: “Nghỉ đông cậu có kế hoạch gì không?”

Nguyễn Chanh: “Tớ về với bà ngoại. Bà ngoại lúc trước tim không thoải mái, tớ được nghỉ sẽ đi thăm bà. Còn cậu?”

Ninh Quân nhìn ra phương xa, trầm mặc trong chốc lát, mới mở miệng, “Đến thành phố B.”

Nguyễn Chanh nhìn anh. Anh tựa hồ có chút không vui, ánh mắt mang theo vài phần u buồn.

Rất nhanh đã tới tiểu khu nhà cô: “Tạm biệt.”

Ninh Quân: “Nguyễn Chanh – thi cuối kỳ cổ lên, hi vọng cậu lọt vào top 10.”

Nguyễn Chanh cong khóe miệng. Học bá đại khái chính là thích người học giỏi, cho nên dùng trình độ của họ để yêu cầu người khác.

Ba ngày thi rất nhanh liền kết thúc, trường học cho học sinh một kỳ nghỉ. Hai ngày sau mọi người đi học lại rồi nhận phiếu điểm.

Hai ngày sau, mọi người đi học trở lại.

Còn chưa đi vào lớp học, Nguyễn Chanh đã gặp Lộ Minh ở cửa lớp.

Lộ Minh nói: “Lần này đứng nhất lại là Ninh Quân.”

Nguyễn Chanh mang theo khăn quàng cổ thật dày, chỉ lộ một đôi mắt ra bên ngoài.

Đến phòng học, các bài thi đã được phát ra.

Nguyễn Chanh nhanh chóng tìm thành tích của mình, cũng tốt, dự đoán của cô không sai khác lắm.

Tổng Hề thở dài, “Tớ bị vật lý đầy q chết rồi.”

Nguyễn Chanh: “Hố bao nhiêu phân?”

Tổng Hề bất ngờ, “Thất bại.”

Nguyễn Chanh: “Dù sao cậu không học ban tự nhiên.” Cô quay đầu, Ninh Quân còn chưa tới, trên chỗ ngồi vẫn trống không.

Chỉ chốc lát sau, cô giáo Cao đi tới.

“Thành tích đều biết hết rồi chứ? Thứ tự cũng không cần nói, nhưng mà, lần này đứng nhất có lẽ là Ninh Quân.”

Cô theo thói quen nhìn một cái vào chỗ của Ninh Quân.

“Học kỳ sau Ninh Quân sẽ chuyển trường.”

“A – không thể nào.”

- - -

Trong phòng học đột nhiên náo loạn cả lên, tất cả mọi người không thể tin được.

Nguyễn Chanh chỉ cảm thấy đại não của mình không còn hoạt động nữa.

Tổng Hề: “Cô Cao nói Ninh Quân muốn chuyển trường?”

Tổng Hề cũng mờ mịt.

” Sao Ninh Quân không nói gì hết! Người này có ý gì đây!”

Cô Cao vỗ vỗ tay, “Được rồi! Mọi người im lặng một chút. Không có bữa tiệc nào là không tàn. Đời người là như vậy.”

“Cô ơi, cho nên Ninh Quân cũng không cùng chúng ta tạm biệt sao?”

Cô Cao lắc đầu, “Có lẽ hai năm sau các em sẽ gặp nhau ở đại học.”

Đây cũng thật là nguyện vọng đẹp như mơ mà.

Trong lòng Nguyễn Chanh trống rỗng. Ngày đó, sau khi về nhà, cả người đều không động đậy nổi.

Ba Nguyễn và mẹ Nguyễn thấy cô cảm xúc sa sút, cho là lần thi này điểm thấp, cũng không dám hỏi đến thành tích. Vào ban đêm, ba Trình Phỉ gọi điện thoại tới, bệnh tim của bà ngoại lại phát tác.

Ba Nguyễn trong đêm lái xe mang theo vợ con chạy tới.

Ngày thứ hai, Ninh Quân đi tới cửa nhà Nguyễn Chanh. Anh gõ rất lâu nhưng cũng không có người ra mở cửa. Đợi nửa giờ sau, anh mới trở về.

Chờ khi anh trở về, Tổng Hề đã ngồi trên ghế sofa trong phòng khách nhà anh.

Ba Ninh:

“Ninh Quân, bạn học của con tới thăm con. Các con trò chuyện đi.”

Tổng Hề nhìn qua anh, “Ninh Quân, cậu muốn đi tới thành phố B học sao?” Cô ở nhà xoắn xuýt thật lâu, vẫn là tìm đến nhà anh. Cô sợ về sau bọn họ không còn cơ hội gặp mặt nữa.

Ninh Quân gật đầu, “Đúng thế.”

Tổng Hề một mặt không bỏ, “Đây là quà tứ chuẩn bị cho cậu. Trong khoảng thời gian này cảm ơn cậu rất nhiều. ”

Ninh Quân nhận lấy, “Cảm ơn. Cậu có liên lạc được với Nguyễn Chanh không? ”

Tổng Hề lắc đầu, “Buổi sáng tớ có gửi tin nhắn nhưng cậu ấy không trả lời.”

Ninh Quân trầm tư, anh từ trong balo lấy ra một quyển sách: “Buổi chiều tớ đi rồi, cậu giúp tớ đem quyển sách này đưa cho Nguyễn Chanh nhé.”

Tổng Hề nhìn thoáng qua, chỉ là một cuốn thánh kinh: “Được.”

“Cảm ơn cậu.”

Một lát sau, Tổng Hề trở về.

Ba Ninh đi ra, “Hôm nay con nói đi tìm bạn học từ biệt, gặp được chứ?”

Sắc mặt Ninh Quân không tốt lắm, “Cậu ấy không có ở nhà.”

Ba Ninh: “Đến nơi cũng có thể liên lạc mà.”

Ninh Quân ngồi ở trên ghế sofa, có chút cúi thấp đầu, nửa gương mặt bao phủ dưới ánh đèn, biểu cảm lãnh đạm.

- —

Tác giả có lời muốn nói:

Bởi vì không thể viết học sinh cao trung yêu đương sớm, nên khi trưởng thành rồi thì việc yêu đương mới mở ra.

Liên quan tới “Trình tiểu thư”, không muốn mọi người hiểu lầm, nhấn mạnh trọng điểm, câu chuyện này không phải ngược văn.

19. Chương 19

Mùa đông năm ấy, ấn tượng đối với Nguyễn Chanh là lạnh lẽo ẩm ướt. Thậm chí rất nhiều năm sau đó, mỗi khi Nguyễn Chanh nhớ lại kỳ nghỉ đông của năm năm nhất, tâm trạng của cô đều không được tốt lắm.

Bà ngoại qua đời, Ninh Quân không từ mà biệt, cô cảm thấy mát mát lạ thường, như đã đánh mất đi thứ gì quý giá.

Có điều thời gian chính là liều thuốc tốt nhất.

Kỳ nghỉ đông ấy, Nguyễn Chanh theo thầy giáo trường trung học phụ thuộc đi nước Anh. Trong thời gian hai tuần, hoàn cảnh mới giúp nỗi đau trong lòng cô từ từ bị chôn vùi.

Một năm sau đó, một bạn học mới được chuyển đến lớp. Cô Cao dẫn cậu ấy tiến vào: “Yên lặng một chút, đây là bạn học mới của lớp chúng ta. Cố Dịch, hãy giới thiệu về bản thân với các bạn nào.”

“Tôi tên là Cố Dịch, về sau mọi người sẽ hiểu thêm về tôi thôi.”

Giọng điệu này thực sự là muốn ăn đòn.

Các nữ sinh cùng nhìn cậu ta, trong lòng so sánh. Ninh Quân gầy gò, Cố Dịch trắng kiện. Hai người hoàn toàn khác nhau về khí chất, phong cách, có điều đều rất đẹp trai.

Sau một trận cười, cái tên Cố Dịch này rất dễ làm người ta nghĩ đến hai chữ: “Cố ý”.

Cô Cao nhìn chỗ ngồi trong lớp: “Em cứ ngồi hàng cuối cùng của tổ ba đi.”

Cố Dịch nhìn lướt qua chỗ ngồi trong phòng học, anh bước đôi chân dài xuống, ngồi ở hàng cuối cùng.

Lộ Minh chủ động chào hỏi, “Xin chào, mình là Lộ Minh.”

Cố Dịch miễn cưỡng tựa vào chỗ ngồi, “Biết rồi. Một bộ dạng đại ca khí phái.”

Lộ Minh cảm thấy bạn học mới dường như không thân thiện lắm.

Bạn học chuyển đến làm cho học kỳ mới mọi người có thêm đề tài để nói chuyện sau mỗi giờ học căng thẳng. Mọi người dần dần đã quên Ninh Quân, dần dần cũng không ai nhắc lại tên của cậu ấy nữa.

Một tuần sau, mọi người cũng biết được bộ mặt thật của Cố Dịch. Trừ vẻ ngoài đẹp đẽ có thể lừa gạt người ra, những cái khác thực sự khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Đến trễ, lên lớp thì ngủ gật, không làm bài tập... Thầy cô giáo các môn đều phải đau đầu.

Thế nhưng cậu ta không sợ tí nào.

Trong lớp dần dần có lời đồn, Cố Dịch là xã hội đen. Vì vậy, Cố Dịch bảo ai giúp cậu ta chép bài tập, người đó liền không ai dám từ chối.

Buổi sáng, Nguyễn Chanh đi thu bài tập Ngữ văn: “Cố Dịch, còn thiếu của cậu thôi đấy.”

Cố Dịch còn ngái ngủ, cậu ta lấy vở bài tập Ngữ văn ra: “Này.”

Nguyễn Chanh mở ra xem, “Cậu chẳng viết gì cả.”

Cố Dịch gục xuống bàn, “Cậu giúp tôi viết chút đi, bữa sau tôi mời cậu uống trà sữa.”

Nguyễn Chanh có chút sững sốt. Trong đầu đột nhiên nghĩ đến chuyện lúc trước cô nhờ Ninh Quân giúp cô làm bài tập.

“Đùng” một cái, cô đem vở bài tập của cậu ta vứt lên mặt bàn, “Muốn viết thì tự đi mà viết.”

Lộ Minh cũng bị dọa lấy.

Cố Dịch tỉnh cả ngủ, “Tôi nói này, con người cậu...”

Nguyễn Chanh nhìn cậu ta chăm chăm, dường như không sợ cậu ta chút nào.

Lộ Minh vội vàng đẩy Nguyễn Chanh ra, “Tớ viết, tớ viết. Công chúa, cậu đi nhanh lên đi.”

Nguyễn Chanh: “... ” Cô nhìn Lộ Minh, vẻ mặt đồng cảm.

Sau khi Nguyễn Chanh rời đi, Cố Dịch hỏi: “Này, cậu ấy là công chúa gì vậy?”

Lộ Minh cười khở. Cậu ta thật sợ Cố Dịch sẽ đánh Nguyễn Chanh, “Tiệm bánh mì Chanh Tâm là nhà cậu ấy mở, bọn tớ hay đùa gọi cậu ấy là công chúa.”

Cố Dịch cười một tiếng giễu cợt, “Chanh Tâm công chúa...” Đôi mắt đen lóe lên một tia sáng rồi biến mất một cách giảo hoạt.

Những lần sau Nguyễn Chanh đến thu bài tập nữa, cô cũng không không hỏi Cố Dịch nữa. Lộ Minh như biến thành người hầu nhỏ của Cố Dịch, một tên sai vặt hàng ngày chăm sóc cậu ta.

Sáng nay, Nguyễn Chanh dậy muộn, cô điên cuồng đạp xe đạp, nhưng vẫn bị Tổng chủ nhiệm bắt được.

Tổng chủ nhiệm đi giày cao gót, đi tới đi lui: “Lần thứ mấy rồi?”

Nguyễn Chanh nhỏ giọng nói: “Học kỳ này là lần đầu ạ.”

Tổng chủ nhiệm lắc đầu, bà vừa định giáo huấn cô thì lại có người đến.

Cố Dịch nghiêng đầu, vai đeo cặp sách, cũng không mặc đồng phục học sinh, trên tai phải còn đeo một bông tai màu đen. Thật chói mắt.

Tổng chủ nhiệm vừa nhìn thấy cậu ta, sắc mặt càng khó chịu hơn.

Một Ninh Quân đi, lại tới một Cố Dịch. Thật là không còn lời để nói!

Đau lòng! Đau lòng!

Cố Dịch dĩnh đạc nói: “Chào buổi sáng, Tổng chủ nhiệm.”

Tổng chủ nhiệm trong lòng nóng như lửa đốt, “Nhanh về lớp học, tự học sớm đi.”

Nhóm người như được đại xá.

Cố Dịch ngoảnh sang nhìn Nguyễn Chanh, nháy mắt mấy cái, “Ui, công chúa cũng đến muộn!”

Nguyễn Chanh hung hăng trừng mắt với cậu ta.

Tiết thể dục buổi sáng, Nguyễn Chanh và Tổng Hề đánh cầu lông mười lăm phút. Hai người mệt đến nỗi thở hổn hển, ngồi ở một bên nghỉ ngơi.

Nam sinh ở trên bãi tập đá bóng, Cố Dịch dáng người cao to luôn xông lên phía trước đầu tiên.

“Cố Dịch thật là đẹp trai quá!”

“Ngày hôm qua lúc tan học, tớ thấy cậu ta và một nữ sinh tay trong tay đấy.”

“Người lớp nào?”

“Không phải người của trường chúng ta đâu.”

“Tớ muốn báo cáo với chủ nhiệm!”

...

Nguyễn Chanh hí hóp, giống như không nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ.

Tổng Hề cắn khước môi, nhẹ giọng nói: “Nguyễn Chanh, cậu nhìn thấy dây buộc tóc quả cam của Đường Nhụy chưa? Đường Nhụy nói là người khác tặng cậu ấy, cậu nói có phải là Ninh Quân tặng không? Cậu có nhớ lần đại hội thể dục thể thao trước, trong túi của Ninh Quân không phải là đã rơi ra một cái dây buộc tóc sao?”

Nguyễn Chanh ồ lên một tiếng, đúng vậy, cô nhớ mà.

Đúng là Ninh Quân tặng.

Nguyễn Chanh khẽ giật khước miệng, “Ninh Quân đã chuyển trường rồi.”

Hôm nay tan học, Nguyễn Chanh đọc xong sách mới hững hờ thu dọn cặp sách.

Trong phòng học yên tĩnh, không một tiếng động. Cô xoay người thì nhìn thấy ở chỗ ngồi quen thuộc kia còn có người: “Ninh Quân, tan học rồi...”

Không có tiếng trả lời.

Nguyễn Chanh bỗng kịp phản ứng ra, cô rón rén rời khỏi phòng học.

“Đầu đình” chậm rãi ngồi dậy, một tay cầm túi đi ra ngoài.

Nguyễn Chanh đi trước, cậu ta cách cô chỉ khoảng 50 mét.

Một trước một sau.

Nguyễn Chanh luôn cảm thấy đằng sau có người đang đi theo mình, cô vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Cố Dịch.

Cố Dịch bĩu môi, ai muốn đi cùng cậu chứ.

Đến bãi đỗ xe rồi, mỗi người tự lấy xe.

Nguyễn Chanh nhìn cậu ta một cái, không nói chuyện.

Cố Dịch cũng không muốn để ý đến cô.

“Ôi, Cố thiếu gia, đã lâu không gặp!” Ba nam sinh đi tới.

Cố Dịch lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, “Tìm đến đánh nhau sao?”

Ba nam sinh nhìn nhau, nháy mắt, “Sao cậu lại chuyển tới trường trung học trực thuộc đại học D rồi. Cố thiếu gia muốn nỗ lực lên Thanh Hoa sao?”

Cố Dịch: “Mục tiêu của bố mày là Harvard Oxford.”

Nguyễn Chanh phì cười một tiếng.

Cả ba nam sinh đều nhìn về phía Nguyễn Chanh, “Bạn học, xin chào!”

Nguyễn Chanh dắt xe định bỏ đi thì một nam sinh cao gầy đã ngồi ngay ở trên yên xe cô.

Nguyễn Chanh: “Cậu đứng lên ngay!”

Nam sinh thấy cô mặt đỏ lên, “Thôi cậu cứ ngồi xe cậu đi!”

Nguyễn Chanh trừng mắt nhìn Cố Dịch, ý là cậu đang làm phiền đến cô, cậu mau để cho bọn họ đi đi.

Cố Dịch nhún nhún vai.

Nguyễn Chanh: “Cố Dịch!”

Ba nam sinh kia đột nhiên cười, vẻ mặt xấu xa: “Cố thiếu gia, bạn gái cậu giận kìa.”

Nguyễn Chanh càng tức hơn.

Cố Dịch thấy vành mắt Nguyễn Chanh đã đỏ lên, “Được rồi, ai về nhà nấy đi.” Cậu ta kéo nam sinh kia tránh ra.

Nguyễn Chanh như một con thỏ, đạp xe vào một cái liên chạy mất.

Cố Dịch: “...” Cậu ta sờ sờ mũi, “Nữ sinh bây giờ thật không có lương tâm.”

Đêm đó, Nguyễn Chanh về đến nhà. Cô ôm Orange vào lòng, mang chuyện Cố Dịch hung hăng vứt sang một bên.

Ba Nguyễn nghe thấy con gái thì thầm, “Nói gì đó?”

“Không có gì ạ.”

“Đúng rồi, Chanh Chanh, bạn học mới của các con gần đây thế nào?”

“Dạ rất tốt, vô cùng tốt.” Một tay cừ khôi chuyên gây chuyện thị phi.

“Ba nó là bạn của ba, trên lớp học, con nên giúp đỡ nó.”

Nguyễn Chanh ngồi thẳng người dậy, “Người ba nói là Cố Dịch sao?”

“Lần này người cho ba mượn tiền để dùng là ba của Cố Dịch.”

Nguyễn Chanh: “...Thì ra là con trai của chủ nợ.”

Thực ra Cố Dịch cũng biết ngọn nguồn quan hệ của nhà họ Cố và nhà họ Nguyễn. Chỉ là trước giờ cậu ta chưa từng nói đến. Cậu ta ở trường học cứ như vậy, cà lơ phất phơ. Nhưng từ khi quen biết Nguyễn Chanh, cậu ta lại rất thích bắt nạt Nguyễn Chanh.

Mỗi lần Nguyễn Chanh đi thu bài tập, cậu ta từ trước đến giờ đều không chịu phối hợp.

Nguyễn Chanh khi tức giận đều hay trừng mắt, cậu ta liền cười, bộ dạng diễn hình cho kiểu cậu thích thế nào thì làm thế ấy đi?

Diễn hình của kiểu lợn chết không sợ nước nóng!

“Nghe nói gì chưa? Lần này Ninh Quân đại diện trường học tham gia cuộc thi toán học được hạng nhất đấy.”

Lộ Minh nhẹ giọng, “Có gì ghê gớm chứ.” Cậu cảm thấy tổn thương, bạn cùng bàn cả một học kỳ nói đi là đi. Cậu ta thật không có chút lương tâm mà.

“Có gì ghê gớm? Cậu đùa sao! Như vậy chắc chắn là cử đi học ở đại học Thanh Hoa rồi.”

Nguyễn Chanh giấu đi vẻ mặt vừa rồi, “Cố Dịch, cậu viết xong thì tự mình nộp cho cô Cao.” Nói xong cô liền đi.

Cố Dịch trầm ngâm trong chốc lát, “Ninh Quân là ai vậy?”

Lộ Minh nghiêng răng nghiêng lợi, “Đừng nhắc đến cậu ta với tớ!”

Cố Dịch: “...” Cậu suy đoán rằng, Ninh Quân là một bạn nam đã làm tổn thương Lộ Minh và Nguyễn Chanh.

Mùa đông ở thành phố B dài đằng đặc, lại còn lạnh giá, không khí so với Lăng Thành thật là quá khó chịu.

Sau khi đến thành phố B, suốt một khoảng thời gian dài, anh đều không thể thích ứng với không khí nơi này, nên đã bị một trận ốm nhẹ.

Đầu tháng ba, anh trở về Lăng Thành một chuyến. Anh ở tiệm văn phòng phẩm bồi hồi một lúc lâu, mãi cho tới khi người đã đi kha khá, anh nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Nguyễn Chanh và một nam sinh cùng đi ra, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

Không biết nam sinh đó đã nói gì, Nguyễn Chanh nghiêng đầu nhìn cậu ta chăm chăm.

Nam sinh đó bật cười vài tiếng, đưa tay lên xoa đầu cô, “Ngốc nghếch!”

Cuối cùng, Ninh Quân cũng không đến tìm Nguyễn Chanh nữa, anh cũng không đi gặp các bạn học trước kia, một mình trở về thành phố B.

Thời gian học cao trung, mỗi ngày học tập đều trôi qua rất nhanh.

Một tuần, một tháng, một năm...

- —

Hai năm sau, kết thúc kỳ thi đại học, thời trung học của họ cuối cùng cũng vẽ lên một dấu chấm.

Lần này, Nguyễn Chanh chọn đi học tại Anh, đi cùng với cô còn có Cố Dịch.

Ninh Quân được cử đi học ở đại học Q, chuyên ngành kinh tế.

Thành phố Hạ Môn ấy, anh vẫn chưa từng đi tới.

- —

Sáu năm sau.

Máy bay ở thành phố B hạ cánh xuống sân bay, từng hành khách dần đi xuống.

Nguyễn Chanh cùng mấy người đi cùng nói lời tạm biệt, “Liên lạc lại sau nhé!”

Cô một mình đi thu dọn hành lý. Vừa bước ra ngoài thì nhìn thấy một cửa ra, một loạt fan hâm mộ đang trông ngóng: “Dịch Hàn! Dịch Hàn!”

Hai năm qua, các tiểu thít tươi ừn ừn xuất hiện. Năm ngoái, Dịch Hàn nhờ vào sức nóng của Ý Thiên Đồ Long Ký, lập tức từ một tiểu sinh tuyến mười tám bay vọt tới hàng ngũ tiểu sinh hạng một. Ai cũng nói Dịch Hàn tốt số, gặp được người đại diện vừa có năng lực lại vừa giỏi giang.

Lần này, Nguyễn Chanh đi Paris để Dịch Hàn chụp ảnh trang bìa.

Không bao lâu sau, Dịch Hàn đi ra.

Đám người lập tức rối loạn.

Thai độ Dịch Hàn thân thiện, khi cười lên còn có một má lúm đồng tiền: “Trời nóng, mọi người nhớ chú ý an toàn. Về nhà sớm nhé.”

“Aaaaaaaaaa...” Một trận thét chói tai.

Nguyễn Chanh cẩn thận bảo vệ camera trên vai từng chút một. Mấy năm nay hồi hả ngược xuôi, lưng công trang bị, cô sớm đã thành thói quen, cũng không cảm thấy nặng.

Nhìn những fan hâm mộ trẻ tuổi, cô không khỏi nghĩ đến dáng vẻ của chính mình trong những năm tháng ấy.

Ít nhất cũng không điên cuồng yêu thích, theo đuổi một ai.

Ngẫm lại, hình như có vài phần tiếc nuối.

Vào buổi tối, Nguyễn Chanh trở về khách sạn, mới vừa tắm rửa xong, chuông điện thoại di động liền điên cuồng vang lên. Cô cầm lên nhìn, thì ra là điện thoại của trợ lý.

“Tôi vừa đến khách sạn, sao thế?”

“Fan hâm mộ của Dịch Hàn chụp được hình chị và Dịch Hàn rồi, bây giờ mọi người đều đang tìm tin tức của chị.”

” A...Thật nhảm chán!”

“Có điều, chị và Dịch Hàn ở cùng hai ngày, chị cảm thấy cậu ta thế nào?”

“Dáng người đẹp rất đẹp. Bạn gái cậu ta sau này thật có phúc.”

“Con người của chị thật là..!” Trợ lý cười. Có điều người kia của chị ấy cũng không kém, Cố thiếu gia không cùng chị ấy trở về.

Nguyễn Chanh nằm ở trên giường, trầm mặc trong chốc lát, “Anh ấy mấy ngày nữa sẽ trở về.” Cô nhắm mắt lại, “Được rồi, ngày kia chị đến công ty rồi gặp mặt trò chuyện sau.”

“Chị nghỉ ngơi tốt nhé! ”

Mấy năm nay Nguyễn Chanh đi qua rất nhiều thành phố, cũng chụp rất nhiều ảnh.

Tạp chí nổi tiếng trong nước “Tầm Nhìn Mới” gửi thư mời cho cô, mong cô có thể gia nhập. Cô suy nghĩ một tuần rồi đồng ý. “Tầm Nhìn Mới” ở thành phố B, ba Nguyễn và mẹ Nguyễn đều hy vọng cô có thể trở về Lăng Thành.

Có điều Nguyễn Chanh quyết định rồi, ba mẹ cũng không nói thêm gì nữa.

Điều ba Nguyễn, mẹ Nguyễn quan tâm nhất bây giờ là vấn đề cá nhân của cô.

Họ cần...con rể.

Nguyễn Chanh ngủ một hồi, chuông điện thoại lại vang lên. Cô đưa tay với lấy, mơ mơ màng màng nhìn thoáng qua.

Giản Tri Ngôn: “Cậu đã về rồi? Mai rảnh không, có buổi tụ họp các bạn cùng lớp.”

Nguyễn Chanh xoa xoa đôi mắt, họp mặt bạn học gì cơ, cô cũng đâu học đại học trong nước.

Nguyễn Chanh: “Không đi.”

Giản Tri Ngôn: “Chúng ta là bạn cao trung, hơn nữa lại là bạn cùng trường trung học phụ thuộc, mười mấy người.”

Nguyễn Chanh: “Ngày mai mình có việc, không đến được.”

Điện thoại im lặng trong mấy phút, sau đó mới có tiếng đáp lại.

Giản Tri Ngôn: “Ninh Quân cũng tới.”

20. Chương 20: Là Tở, Ninh Quân

Năm đó thi đại học, trường trung học trực thuộc đại học D đã rửa sạch nhục nhã. Giản Tri Ngôn là thủ khoa của khối, trúng tuyển đại học B. Lớp 3 thi rất tốt, tỉ lệ trúng tuyển cao tới 95%.

Lúc tốt nghiệp, cô Cao tự mình viết cho mỗi học sinh tốt nghiệp một lời trích dẫn. Tạm biệt một khoá tốt nghiệp, bọn họ cũng thu hoạch được rất nhiều.

Cả lớp mỗi người đều có một tờ giấy, bên trên là chữ ký của mọi người. Có chữ rồng bay phượng múa, có chữ ngay ngắn nghiêm chỉnh.

Giản Tri Ngôn đem tờ giấy kia chép lại, rồi đưa cho mọi người cất giữ.

Hơn hai năm trôi qua, cái tên Ninh Quân đã sớm bị lãng quên.

Ngày thứ hai, mọi người quyết định gặp nhau tại một nhà hàng gần đại học B.

Mọi người đều đến rất sớm.

“Giản Tri Ngôn, hôm nay có những ai đến vậy?”

“Những ai có thể tới tớ đều đã thông báo rồi.”

Trong mấy năm này, mọi người đều đã thay đổi không ít. Từ quần áo, kiểu tóc cho đến khí chất, cũng không còn thấy sự ngây ngô như năm đó nữa.

Trong phòng náo nhiệt ồn ào, mọi người nói chuyện công việc, thỉnh thoảng kêu ca một chút vì giá nhà ở thành phố khiến mọi người theo không kịp.

Khi mọi người đang nói chuyện, cửa phòng khách đột nhiên mở ra. Một thân ảnh cao lớn đi tới.

Trong phòng im lặng trong chốc lát, nhưng bầu không khí trong nháy mắt liền náo nhiệt lên.

“U, Cố thiếu gia tới a!” Kiểu xưng hô quen thuộc này lập tức có cảm giác như trở lại thời trung học.

Cố Dịch mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần bò, màu da lúa mì khỏe mạnh, cả người lạnh lùng: “Hôm qua nhận được tin nhắn của Giản Tri Ngôn, tớ vừa đáp máy bay liền chạy luôn qua đây.”

“Sao lại chỉ có một mình cậu? Không mang theo người nhà sao?”

Cố Dịch ngồi xuống, “Cô ấy không đến, bị lệch múi giờ.”

Đám người cười lên.

“Cố thiếu gia, lúc nào mới cho mọi người uống rượu mừng đây?”

Cố Dịch có cảm tình với Nguyễn Chanh, nhiều năm như vậy, mọi người cuối cùng cũng đã hiểu rõ. Lúc trước hai người này ở lớp không ít lần mâu thuẫn, thì ra, đánh là thân mắng là yêu.

Cố Dịch liếc mắt qua, “Các cậu cũng mau chuẩn bị quà cưới kỹ càng đi.”

Mọi người cười ầm lên.

Giản Tri Ngôn nhìn thời gian, bảy giờ, xem ra đêm nay có thể chơi hết đêm.

Đường Nhụy ngồi bên cạnh cậu mở miệng, “Ninh Quân không đến sao?”

“Cậu ấy nói sẽ tới. Khéo đang bị kẹt xe.”

Có người nghe thấy được, tò mò hỏi: “Ninh Quân từ nước Mỹ trở về rồi sao?”

“Về từ một tháng trước rồi.”

“Cậu ấy bây giờ đang làm gì?”

Giản Tri Ngôn: “Cậu ấy đang làm tại tập đoàn Thiên Thịnh.”

“Ông trời ơi..! Cậu ấy vậy mà làm ở Thiên Thịnh!” Tập đoàn Thiên Thịnh là một ngân hàng đầu tư quốc tế, có lịch sử lâu đời, rất khó có thể vào được đó.

Cố Dịch uống một ngụm nước, không nói gì.

Hai mươi phút sau, Ninh Quân rốt cuộc đã đến.

Anh ăn mặc chỉnh tề, áo sơ mi trắng quần tây, tay áo tinh xảo còn thêm mấy phần quý khí, hình như mới họp xong liền chạy tới đây: “Thật xin lỗi, tớ bị kẹt xe.”

Mọi người nhiều năm rồi không gặp, trong lúc nhất thời có chút im lặng, bỗng nhiên không biết nên nói cái gì.

Ninh Quân đảo mắt nhìn từng người, khi anh nhìn thấy Cố Dịch, ánh mắt có chút dừng lại.

Cố Dịch cũng đang nhìn anh.

Hai người này trước đây chưa quen nhau, nhưng cả hai lại đều biết đối phương.

Trong phòng ánh sáng lơ mơ, hai người không lộ rõ biểu cảm.

Giản Tri Ngôn giới thiệu nói: “Để tôi giới thiệu một chút, đây là Cố Dịch, đây là Ninh Quân. Ninh Quân, sau khi cậu chuyển trường, Cố Dịch liền chuyển tới lớp chúng ta.”

Ninh Quân gật gật đầu, “Chào.”

Cố Dịch khẽ cong môi, “Chào.”

Hai người này tựa như trong tiểu thuyết võ hiệp, hai vị cao thủ lần đầu gặp mặt, chỉ là không có nhẹ nhàng vui vẻ gì.

Cố Dịch: “Nghe tên cậu đã lâu.”

Đôi mắt Ninh Quân loé lên một chút.

Cố Dịch bình thản nói: “Tôi ngồi cùng bàn với Lộ Minh, cậu ấy thường nhắc đến cậu.”

Thì ra là Lộ Minh.

Mi tâm Ninh Quân có chút nhúc nhích. Anh vừa rồi còn tưởng rằng Nguyễn Chanh cùng cậu ta tán gẫu về anh.

Một bữa cơm khá bình yên.

Lúc bữa tiệc kết thúc, Ninh Quân đi rửa tay, khi quay lại, đem sổ sách đi.

Cố Dịch đứng hành lang gọi điện thoại, “Đã ăn cơm tối chưa?”

“Anh là heo sao? Ngủ nguyên một ngày nhỉ đi! Thế mà anh còn chê em ồn ào!”

Ninh Quân không có hứng thú nghe người khác nói chuyện điện thoại, ang nhắc chân định đi thì nghe thấy Cố Dịch nói, “Nguyễn Chanh! Quên đi —— Em lái xe chú ý an toàn.”

Nghe thấy cái tên quen thuộc, cả người Ninh Quân cứng đờ, thần sắc lạnh nhạt nhìn bóng lưng của Cố Dịch.

Cố Dịch cúp điện thoại, quay người lại. Ánh mắt hai người giao nhau, cậu ta gật đầu một cái, quay về phòng khách.

Hai người lướt qua nhau.

Rất nhanh, Ninh Quân cũng khôi phục vẻ mặt bình thường.

Cùng lúc đó, mọi người đang thêm Wechat của nhau, chủ yếu là thêm Ninh Quân.

Đường Nhụy sau khi tốt nghiệp đã ở sở sự vụ làm luật sư. So với trước kia già dặn hơn rất nhiều, so với dáng vẻ đọc sách trước kia hoàn toàn là hai người người khác nhau.

Nhưng có thể ở lại được thành phố B cũng thật không dễ dàng. Nhà cô kinh tế bình thường, bố mẹ không thể trợ giúp kinh tế cho cô, những năm này cô đi học, học phí đều dựa vào học bổng.

Giản Tri Ngôn nói với mọi người, “Chờ tới ngày mười lăm, chúng ta sẽ tới Lăng Thành, mời cô Cao và cô Tống đến đây.”

“Được đấy. Đến lúc đó lớp trưởng sắp xếp nhé.”

Ninh Quân lái xe tới, giá trị của chiếc xe này cũng hơn mười vạn.

Chỗ ở của Đường Nhụy cùng đường với anh, để Đường Nhụy đi xe anh cũng tiện.

Có người cười khê trên ghẹo, “Các cậu nói lớp ta có phải đều là đại gia không? Ninh Quân, Cố thiếu gia, còn có Nguyễn công chúa.”

Lúc này di động của Cố Dịch vang lên, “Mmm—— ”

“Anh tới nhanh lên.” Cô không đi tham gia cuộc gặp mặt, lúc này mà xuất hiện, mọi người thấy được cô sẽ càng thêm chắc chắn về suy nghĩ trước đó.

Cố Dịch phất tay về phía mọi người, “Ngày khác sẽ liên lạc lại sau nhé!”

Xe Nguyễn Chanh lái tới là của Cố Dịch, là chiếc xe thể thao, ngang ngược lại cần rở.

Ninh Quân ra bãi đỗ lấy xe, liền thấy chiếc xe Sport đang dừng ở giao lộ. Chiếc xe đó đỗ ở đằng sau xe anh, anh ấn còi.

Nguyễn Chanh có chút phiền, Cố Dịch tại sao vẫn chưa ra, cô bấm điện thoại gọi cho anh ta nhưng không có ai nghe.

Ninh Quân nhìn về phía trước, biển số xe 101*.

*Chỉ đơn thuần là biển số xe bên Trung. (Beta đang khó ở, mong các bạn thông cảm.)

Đường Nhựt nói: “Hắn là đang chờ người.”

Chưa tới mấy giây sau, Cố Dịch đã quay lại rồi lên xe.

Đường Nhựt nhìn thấy cảnh này. Cô nhìn về phía Ninh Quân, chỉ thấy anh nghiêm mặt, tay đặt trên vô lăng ra sức nắm lại.

Đường Nhựt nhìn một cái rồi im lặng quay đi.

Xe thể thao trước mặt khởi động.

Nguyễn Chanh đi xe thể thao với vận tốc 50km/h, các chiếc xe chạy qua đều tắc lười.

Cố Dịch vỗ vỗ mặt, “Em có thể giảm tốc độ nữa không?”

Nguyễn Chanh khẩn trương: “VẬY anh qua lái đi!”

Cố Dịch ủy khuất, “Anh vừa uống rượu.”

Nguyễn Chanh không để ý đến phản ứng của anh ta, cô đưa mắt nhìn kính chiếu hậu, “Chiếc xe phía sau kia đi theo chúng ta.”

Cố Dịch nghiêng người nhìn thoáng qua, “Em chuyên tâm lái xe đi.”

Ninh Quân im lặng không nói gì.

Thẳng đến khi đi tới chỗ đèn đỏ, anh liền tăng tốc xe đến một hướng khác, cùng chiếc xe thể thao đi song song.

Nguyễn Chanh nghiêng đầu nhìn, bỗng nhiên ánh mắt cô giao với ánh mắt của Đường Thụy.

Thế giới này lớn như vậy, không nghĩ tới có một ngày bọn họ lại gặp nhau trong tình huống trùng hợp như vậy.

Ngoài cửa sổ ánh đèn trải dài khắp con đường. Trong trí nhớ của cô, đối với những người trước mặt này, cô nhìn một cái liền nhận ra.

Đường Nhựt mỉm cười với cô.

Nguyễn Chanh không cười đáp lại, bởi vì cô nhìn thấy người lái xe là Ninh Quân.

Thì ra anh tới tham gia buổi gặp mặt.

“Còn ba giây!” Cố Dịch lạnh lạnh nhắc nhở.

Nguyễn Chanh vội vàng thu tầm mắt lại.

Chiếc kia Mercedes rốt cuộc cũng vượt qua xe thể thao, một đường đi thẳng, rất nhanh không thấy tầm hơi.

Nguyễn Chanh không chút hoang mang, tiếp tục lái xe với vận tốc 50km/h. Cố thiếu gia cũng không thúc giục nữa, anh nhắm hai mắt, dựa vào ghế nghỉ ngơi.

Hai mươi phút sau, đến chỗ ở của Đường Nhựt.

Đường Nhựt cùng bạn học thời đại học thuê một căn hộ hai phòng. Tiền thuê phòng mỗi tháng cũng đã 4000, nhưng so với thu nhập hiện tại của cô thì khoản tiền này cô hoàn toàn có thể ứng phó. Chỉ là mỗi tháng tiền có thể tiết kiệm được không có bao nhiêu.

“Cảm ơn.” Đường Nhựt mở miệng nói, “Người trên xe vừa nãy là Nguyễn Chanh.” Giọng nói của cô không có một chút nghi vấn nào. Cô nghĩ hẳn là Ninh Quân cũng đã nhìn thấy.

Sắc mặt Ninh Quân vẫn như cũ, “Là cô ấy.”

“Mấy năm nay các cậu không liên lạc với nhau sao?”

Ninh Quân không cảm xúc, những năm này tựa hồ cũng không thay đổi gì: “Không có.”

Đường Nhụy im lặng một chút, “Sau khi tốt nghiệp, đây là lần đầu tiên tớ gặp lại cô ấy.”

Ninh Quân ngẩng đầu nhìn tòa nhà, “Tôi đi về trước.”

Đường Nhụy gật gật đầu, “Đi đường cẩn thận.”

Thời trung học luôn có những chuyện không thể nói rõ được, ví dụ như, Nguyễn Chanh cùng Ninh Quân có “cảm tình”.

Ninh Quân về đến nhà. Khi anh lên đại học, trong nhà liền giúp anh đặt mua một căn hộ, hai năm này, anh ở nước ngoài nên phòng ở trống không. Lần này trở về, mẹ Ninh gọi nhân viên quét dọn tới dọn dẹp một chút.

Quan hệ giữa anh với ba mẹ cứ như vậy. Những năm cao trung, ở chung một mái nhà, quan hệ cũng không thay đổi.

Lúc học đại học, Ninh Quân đã xác định được ngành nghề tương lai của mình. Đối với công ty nhà họ Ninh anh hoàn toàn không hứng thú tiếp nhận, ba mẹ cũng không quá bắt ép anh, hiện tại tất cả đều giao cho Ninh Hàm.

Trong phòng yên tĩnh, Ninh Quân ngồi ở trên ghế sa lon. Rất lâu sau, anh cầm điện thoại di động gửi tin nhắn cho Giản Tri Ngôn: “Gửi cho tớ số của Nguyễn Chanh.”

Giản Tri Ngôn đang ở nhà, đọc tin nhắn không thể nín được cười cười.

“Anh cười cái gì a?” Trình Phi ngó tới, “Ninh Quân?”

“Đúng vậy, là cậu ta.”

Trình Phi trợn mắt, “Đừng có đem số của chị em cho anh ta! Người này có ý gì đây?”

Giản Tri Ngôn nhìn bạn gái nói, “Nói lại tiền duyên?”

Trình Phi mở to hai mắt, “Thế thì Cố Dịch làm sao bây giờ? Anh cũng đừng giúp Ninh Quân nha. Không từ mà biệt, nhiều năm như vậy không liên lạc với chị em, bây giờ chị em trở về, anh ta có phải cảm thấy chị em tuổi trẻ lại xinh đẹp, mà muốn quay lại? Nghĩ mình hay lắm hả.”

Mặt Giản Tri Ngôn lộ vẻ bất đắc dĩ, “Ninh Quân vẫn còn độc thân.”

Trình Phi: “Rốt cuộc anh là người bên nào?”

Giản Tri Ngôn thở dài, “Trình tiểu thư, công việc của em đã làm xong chưa?”

Trình Phi lập tức nhú mày. Cô là biên tập tạp chí, một năm đều chỉ có công việc, lượng công việc cũng nhanh không chịu đựng nổi. Ba mẹ cô đều mong cô trở về Lăng Thành thi công chức, cô thật vất vả mới theo đuổi được Giản Tri Ngôn. Giản Tri Ngôn ở lại thành phố B, cô đương nhiên sẽ không đi.

“Cho em mượn máy, em đi viết bản thảo.”

Cuối cùng Giản Tri Ngôn vẫn đem số điện thoại của Nguyễn Chanh gửi cho Ninh Quân. Cậu thấy Ninh Quân cũng rất để ý. Đêm nay, ánh mắt Ninh Quân nhìn Cố Dịch cũng quá không bình thường.

Ninh Quân nhận được rồi nhắn lại: Cảm ơn.

Nguyễn Chanh đưa Cố thiếu gia về nhà, “Chìa khóa xe.”

Cố Dịch cầm lấy chìa khóa xe, “Ở khách sạn nhiều thứ không tiện, nếu không ngại thì chuyển tới chỗ anh đi.”

Nguyễn Chanh liếc anh ta một chút, “Em cảm thấy ở khách sạn rất thuận tiện, mỗi ngày đều có người tới quét dọn.”

Cố Dịch nhú mày, “Em không thấy dạo gần đây trên mạng đưa tin sao? Vệ sinh của khách sạn năm sao đều đáng lo. Dùng khăn đã lau bốn cầu rồi lại đi lau cốc...”

Nguyễn Chanh cau mày, “Cố Dịch, anh nói buồn nôn như vậy cho ai nghe đây?”

Cố Dịch nhún nhún vai, “Anh chỉ là ăn ngay nói thật.”

“Sau khi xong mọi việc, em sẽ đi tìm nhà.” Đến lúc đó cô còn phải đón Yami nữa: “Em về đây.”

Cố Dịch bắt lấy tay cô, “Em lái xe về đi. Đêm hôm khuya đón xe không an toàn, anh đỡ phải lo lắng.”

Nguyễn Chanh ngẫm lại, cuối cùng cô cũng không cự tuyệt.

Một tiếng sau, cô trở lại khách sạn. Cố Dịch rất thích giày vò cô, ai bảo chú Cố có ân với nhà cô chứ. Cô thay đôi dép lê mềm mại, dẫm lên trên thảm, cô bình tâm lại.

Mấy năm nay Ninh Quân sống rất tốt! Lái xe sang! Tính cách cẩn thận, tỉ mỉ!

Cô từ từ suy nghĩ lại, chỉ cảm thấy không khí trong phòng có chút ngột ngạt, ngực không thể thở nổi.

Buổi tối Nguyễn Chanh đều làm việc, tinh thần đặc biệt tốt không phải nói, hiệu suất công việc đặc biệt cao. Cô bật máy tính lên, bắt đầu lật xem những ảnh lần này Dịch Hàn chụp. Dịch Hàn điều chỉnh ống kính tốt, cộng thêm sự xuất sắc từ yếu tố bên ngoài, cô chắc chắn nhóm ảnh chụp này sẽ được đăng lên tạp chí, tạp chí nhất định sẽ bán chạy.

Mãi cho đến đêm khuya, cô mới làm xong. Ảnh chụp được sửa rất thành công, chính cô nhìn còn cảm thấy — ảnh này quá đẹp rồi.

Ban đêm, trời yên tĩnh, trên hành lang khách sạn thì thoảng có tiếng người nói chuyện.

Điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên, thanh âm trong đêm tối càng trở nên chói tai. Cô cầm lên nhìn, là số lạ, đêm hôm khuya khoắt còn chào hàng sao, cũng quá chuyên nghiệp rồi.

Cô liền từ chối không nhận.

Lát sau, điện thoại lại vang lên lần nữa.

Nguyễn Chanh nhìn dãy số kia, còn gọi lần thứ hai đến, lấy kinh nghiệm của cô hẳn không phải là chào hàng: “Alo — ”

Bên kia im lặng mấy giây.

“Là tớ, Ninh Quân.” Thanh âm trầm thấp, lạ lẫm.

Trong lúc nhất thời, Nguyễn Chanh không biết bắt đầu nói từ đâu. Cô hít một hơi, “Là cậu sao?”

- —

Tác giả có lời muốn nói:

Muốn hẹn hò, muốn hôn hôn, muốn ôm một cái!

Muốn đền bù chỗ trống trong mấy năm này.

21. Chương 21

Ninh Quân nghe được âm thanh quen thuộc kia, trái tim đang yên ổn lại có chút khẩn trương. Kết quả câu “Ai đó?” này làm tâm tình anh trong nháy mắt liền trầm xuống.

“Là tớ, Ninh Quân.” Anh nhấn mạnh.

Nguyễn Chanh ở bên kia cố ý tỏ ra bình thường mà “Ờ” một tiếng: “Đã lâu không gặp. Ngại quá, tớ thấy số lạ, tưởng là rao bán nhà đất.”

Lông mày Ninh Quân hơi nhíu lại: “Nghe Giản Tri Ngôn nói cậu đã trở về nước.”

Nguyễn Chanh nghĩ thầm, lần sau nhìn thấy Giản Tri Ngôn cô nhất định phải đánh cậu ta một trận, sao có thể tùy tiện để lộ chuyện riêng tư của “đại biểu tỷ” như vậy chứ: “Đúng vậy, đã trở về rồi.”

“Nguyễn Chanh —— ”

Anh gọi tên cô. Nguyễn Chanh nghe thấy vậy, cô không cảm nhận được cảm giác thân mật thời trung học nữa, mà ngược lại trong tim lại cảm thấy đắng chát.

Ninh Quân dứt khoát nói thẳng, “Ngày mai cậu có thời gian không?”

Nguyễn Chanh sững sờ, trái tim đột nhiên đập thành thịch.

“Có chuyện muốn nhờ cậu.”

Nguyễn Chanh đột nhiên muốn mắng người. Là ai nói, nhiều năm không gặp bạn học cũ sẽ liên lạc lại không phải là muốn thổ lộ, mà là tìm người giúp đỡ.

Quá đúng!

“Chuyện gì?” Cô hạ giọng, hỏi.

“Tớ —— bạn tớ mở cửa hàng đồ ngọt, cần chụp ít ảnh để quảng cáo một chút. Có thể nhờ cậu làm chuyện này không?”

Nguyễn Chanh liếm khóe miệng, ” Phí chụp ảnh của tớ rất đắt.” Cô tuyệt đối sẽ không để mặt anh là bạn học cũ mà ưu đãi.

“Giá cả không quan trọng.”

Nguyễn Chanh cũng không tiện từ chối bạn học cũ, “Ngày mai tớ không có thời gian.”

“Khi nào thì cậu có thời gian?” Anh hỏi.

“Ngày kia!”

“Được. Cậu ở chỗ nào? Tớ tới đón cậu.”

“Không cần. Cậu gửi địa chỉ qua điện thoại cho tớ là được. Mặc dù tớ không có người quen ở thành phố B, nhưng mà có hướng dẫn là tớ sẽ tìm được.”

“Ừ.” Ninh Quân trầm giọng đáp.

Đã lâu không liên lạc, giữa hai người luôn có chút mất tự nhiên.

Nguyễn Chanh sợ mình lại nói linh tinh, lúc đó cảm xúc sẽ sa sút. Cô dứt khoát nhanh chóng kết thúc cuộc gọi này: “Cứ vậy đi, ngày kia gặp.”

Ninh Quân, vì sao lúc trước cậu lại không từ mà biệt?

Có phải trong lòng cậu, chúng ta không là gì phải không?

Lời đã đến khóe miệng nhưng cô đều không có dũng khí đi hỏi. Cô sợ sau khi hỏi, có được câu trả lời rồi, lại phát hiện ra chỉ là do tự mình đa tình.

Cúp điện thoại, Nguyễn Chanh ngồi ngây ngẩn một hồi, khóe mắt ươn ướt. Có lẽ là do dùng máy tính quá lâu, mắt hơi khó chịu, cô dụi mắt, bỗng dưng hung hăng đập xuống cái bàn, về mặt tức giận. Lúc trước cô đã nói, về sau khi gặp lại Ninh Quân, nhất định phải không quay đầu lại, không để ý tới cậu ta.

Tại sao một chút khí tiết mình cũng không có nhỉ?

Nguyễn Chanh không nhận được gửi tin nhắn cho Tống Hề.

“Hề Hề, tớ đã trở về rồi. Tớ đã liên lạc với Ninh Quân.”

Nhưng mà rất lâu sau đó, Tống Hề vẫn chưa trả lời cô.

Sau khi tốt nghiệp trung học, Nguyễn Chanh và Trình Phỉ cùng nhau xem «Đùa ác chi hôn», cả hai đều say mê Giang Trục Thụ. Hai người liền tiến hành tìm hiểu về Giang Trục Thụ cùng Viên Tương Cẩm.

Trình Phi nói, Giang Trục Thụ và Viên Tương Cầm bổ sung cho nhau, nam sinh thông minh thích nữ sinh ngây ngô.

Nguyễn Chanh phản bác.

Trình Phi: “Cậu có chứng cứ gì sao?”

Nguyễn Chanh muốn nói, Ninh Quân không phải Giang Trục Thuộc, Đường Nhụy cũng rất thông minh. Đáng tiếc là cô không nói, những ngày đó cô đều giấu suy nghĩ ở trong lòng. Sự thật chứng minh là cô đúng. Đã nhiều năm như vậy, Ninh Quân vẫn ở bên Đường Nhụy.

Trình Phi tự luyến nói mình là phiên bản đời thực của “Viên Tương Cầm”, đương nhiên về sau cô đã dùng hành động thực tế để chứng minh điểm ấy. Nghỉ hè năm hai, cô ấy đã viết một bức thư tình 3000 chữ. Sức mạnh của tình yêu đã khiến cho một người vốn không thích viết văn đột nhiên trở nên văn hoa mỹ miều, xuất bút thành văn. Trình Phi theo Nguyễn Chanh đi tham gia buổi tiệc tốt nghiệp của cô, lấy lý do là tiễn biệt chị.

Vào đêm đó, cô ấy đem thư tình đưa cho Giản Tri Ngôn.

Nguyễn Chanh không biết, rốt cuộc là tại sao cô ấy lại theo đuổi Giản Tri Ngôn. Cô hỏi Trình Phi, Trình Phi sống chết cũng không nói.

Giản Tri Ngôn có ở đó, cô cũng không tiện đi hỏi.

Dù sao trong lúc chờ Trình Phi theo đuổi được Giản Tri Ngôn, Nguyễn Chanh đã tốt nghiệp đại học.

Có đôi khi Nguyễn Chanh sẽ thầm nghĩ, có phải giữa cô và Ninh Quân còn thiếu một bức thư tình hay không?

Nguyễn Chanh lưu số của Ninh Quân vào danh bạ.

Đêm hôm đó, Ninh Quân vẫn vẫn luôn mất ngủ, vậy mà anh lại có thể ngủ ngon như xuất hiện kỳ tích.

Ngày thứ hai đến công ty, lãnh đạo của anh, Tôn tổng còn trêu ghẹo: “Hôm nay sắc mặt không tệ nha, xem ra tối hôm qua gặp lại bạn học cũ cũng không tệ lắm.”

Ninh Quân nở nụ cười.

Tôn tổng là tổng giám đốc khu vực châu Á, năm nay công ty thông báo tuyển dụng, Ninh Quân là do anh ta tự mình phỏng vấn. Trên dưới công ty đều nhìn ra, Tôn tổng rất xem trọng Ninh Quân.

“Công việc quan trọng, vấn đề cá nhân cũng rất quan trọng.”

Phó tổng ở một bên cười nói: “Ninh Quân vào công ty, trên dưới có bao nhiêu người đến thăm hỏi. Còn cần Tôn tổng anh lo lắng đến vấn đề cá nhân cho cậu ấy sao?”

Tôn tổng nhìn Ninh Quân một chút, bắt đầu cười vang. Đúng vậy nha, Ninh Quân hiện tại chính là người có nhân khí cao nhất trong công ty.

Một đoàn người đi vào thang máy.

Buổi sáng là cuộc họp như thường lệ.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Ninh Quân trở lại văn phòng, nữ đồng nghiệp bên bộ phận nhân sự đến tìm anh.

“Ninh Quân, chúng tôi cần làm hồ sơ cho anh, anh gửi cho tôi ảnh 3x4 nhé! ”

Ninh Quân gật đầu: “Tốt, ngày mai tôi sẽ gửi cho cô.”

Đồng nghiệp nữ lại nhìn anh một cái, sau đó buồn bực rời đi.

Phi ——— chẳng lẽ cậu không cảm nhận được cô ấy có ý với cậu à?” Chu Uy đi tới bàn làm việc của Ninh Quân, “Người ta rõ ràng muốn cùng cậu nói nhiều thêm mấy câu, cậu lại cứ như vậy đuổi người ta đi.”

Ninh Quân nhìn màn hình máy tính, “Tôi không có ý gì với cô ấy.”

“Ninh Quân, có phải cậu gặp khó khăn gì không?” Chu Uy cũng là một tay sát gái, đã thay rất nhiều bạn gái, tự xưng là có kinh nghiệm phong phú trong tình yêu.

Ninh Quân: “Xong hết việc rồi à?”

Chu Uy càng nói lại cảm thấy hứng thú, “Điều kiện của cậu không giống người không có bạn gái. Chẳng lẽ...cậu thích đàn ông?”

Ninh Quân nhìn anh ta, mỉm cười.

Chu Uy đột nhiên ôm lấy cơ thể mình, vẻ mặt hèn mọn: “Tôi sợ đó nha.”

Ninh Quân không thèm để ý anh ta.

- —

Chín giờ sáng, Nguyễn Chanh đi tới gặp ông chủ của «Tầm nhìn mới», Đàm Phi. Đàm Phi là nhiếp ảnh gia kiêm họa sĩ. «Tầm nhìn mới» ra mắt được một năm, trong giới cũng có chút danh tiếng.

Đàm Phi hơn ba mươi tuổi, trên đầu tết một bím tóc ngắn.

Lúc Nguyễn Chanh gặp anh ta lần đầu tiên, thấy được trên người anh ta có khí chất của thầy Lưu Hoan.

Đàm Phi rất thích Nguyễn Chanh, hai năm trước đã từng khuyên Nguyễn Chanh về nước phát triển.

“Dịch Hàn ảnh chụp thế nào?”

“Cũng ổn.” Lần này là cô cho Dịch Hàn chụp ảnh miễn phí, đôi bên cùng có lợi, Dịch Hàn chụp ảnh làm đại diện trang bìa cho «Tầm nhìn mới».

Đàm Phi muốn nâng đỡ Nguyễn Chanh đi lên, trở thành nhiếp ảnh gia hàng đầu ở Trung Quốc. Nguyễn Chanh có thiên phú, điều này Đàm Phi rất rõ ràng: “Tìm được nhà rồi sao?”

Nguyễn Chanh: “Em định thuê căn hộ gần XX, hai ngày nay Tiêu Doãn đang đi xem.”

Đàm Phi uống một ngụm trà, “Bạn trai em không phải có nhà ở thành phố B sao? Mấy người trẻ tuổi hiện tại còn bảo thủ như thế à?”

Nguyễn Chanh nhún mày một cái: “Anh ấy không phải bạn trai em.”

“À! Không phải!” Tay Đàm Phi bưng chén trà run lên, “Điều kiện tốt như vậy mà.”

Nguyễn Chanh không trả lời.

Đàm Phi an ủi cô: “Không có việc gì không có việc gì! Nghề này của chúng ta có không thiếu trai đẹp đâu.”

Nguyễn Chanh trả lời một câu: “Thân tàn chí kiên sao?”

Đàm Phi không nhịn được cười, nghề chụp ảnh này xác thực không dễ dàng. Lại nhìn xem, người ta là một tiểu cô nương xinh đẹp, bình thường vác camera đi khắp nơi chụp ảnh, cũng không dễ dàng gì rồi: “Nguyễn Chanh, nếu như em muốn trở về làm bánh ngọt thì...”

“Em vừa ký hợp đồng, anh liền bảo em đổi nghề? Lão Đàm, đây mà gọi là an tâm à!” Ánh mắt Nguyễn Chanh ảm đạm: “Em không muốn làm bánh ngọt.”

Trong lòng đắng chát, làm ra bánh ngọt cũng không phải ngọt.

Cô vẫn cảm thấy có tình yêu mới có thể làm ra bánh ngọt mỹ vị.

Ngày thứ hai, Tống Hề trả lời tin nhắn của cô.

“Ninh Quân hiện tại thế nào?”

“Nhìn trông cũng không tệ lắm, cậu ấy và Đường Nhụy ở bên nhau.” Nguyễn Chanh tận mắt nhìn thấy.

Tống Hề không tiếp tục trả lời nữa, chắc là đi làm việc.

Buổi tối, Cố Dịch tới đón Nguyễn Chanh, đưa cô đi cải thiện cơm nước. Cái miệng của Cố thiếu gia khó tính vô cùng, cũng không biết mấy năm nay ở nước ngoài cậu ta làm sao mà chịu đựng được nữa.

Cố Dịch khởi động xe thể thao, đi qua đường hầm, vòng qua đại học Q.

Nguyễn Chanh nhìn qua trường học: “Lúc học tiểu học em có tới Bắc Kinh du lịch, khi ấy, ba em nhất định bắt em đứng chụp ảnh ở đại học Q. Ông ấy luôn hi vọng em có thể thi đậu đại học Q.”

Cố Dịch lườm cô một cái: “Ở nước ngoài, đại học Q hay đại học B đều không là gì hết.”

Nguyễn Chanh giật khóe miệng: “Cho dù không là gì hết thì ở Trung Quốc, đây cũng là trường đại học thuộc top đầu.”

Xe đổi hướng, rẽ vào một đường lớn khác.

“A ——” Một cửa hàng đồ ngọt lọt vào mắt Nguyễn Chanh: “Đồ ngọt P. R, thương hiệu này em chưa nghe qua bao giờ.” Mấy năm nay có rất nhiều cửa hàng đồ ngọt nổi lên trong nước.

“Là Vong hồng mở.” Cố Dịch liếc qua, “Không có sáng tạo.”

“Tại sao lại không có sáng tạo?”

“Tên gọi đạo nhái Lady M.”

Nguyễn Chanh cười, “Nói không chừng là người yêu của người ta mở, P cùng R là tên viết tắt của hai người đó, rất lãng mạn mà? Anh nhìn hàng người đang xếp đi, còn rất nhiều, hôm nào chúng ta tới nếm thử xem.”

“Bây giờ người ta muốn đi ăn đều thích đi xếp hàng.” Cố Dịch ngừng một lúc: “Anh còn chưa có thử qua đồ ngọt em làm đâu đấy.”

Khoé miệng tươi cười của Nguyễn Chanh dần phai nhạt: “Cũng đã nhiều năm em không làm rồi, ngược tay vô cùng.”

Cố Dịch hừ một tiếng.

Ban đêm quả có không ít người đi ăn tôm. Cố Dịch đi đỗ xe, Nguyễn Chanh đi lấy số.

Phục vụ đưa số lẻ cho cô: “Số 258.”

Nguyễn Chanh: “Phải chờ bao lâu?”

Phục vụ: “Hơn nửa tiếng nữa.”

Cố Dịch đỗ xe xong, quay lại: “Còn bao nhiêu bàn nữa thì đến chúng ta?”

Nguyễn Chanh: “20 bàn, ít nhất nửa tiếng nữa.”

Cố Dịch: “Đi, đi ra bên ngoài ngồi một chút, thuận tiện ngắm nhìn cảnh đêm ở Bắc Kinh.”

Nguyễn Chanh: “...” Người này sao có thể trở mặt nhanh như vậy chứ?

Hai người ngồi trên ghế nhựa. Cố Dịch cầm hai chai nước ngọt, đưa một chai cho cô.

“Nước ngọt?” Nguyễn Chanh hỏi.

“Bia! Có gốc không vậy?” Cố Dịch tức giận trả lời.

Nguyễn Chanh cắn ống hút chơi “Mộng ảo gia viên”. Lúc nhàn rồi cô thích chơi một vài trò chơi nhỏ, không cần phải nghĩ ngợi gì hết.

Cố Dịch cũng mở ra điện thoại, anh giơ điện thoại lên chụp mấy tấm hình, Nguyễn Chanh cúi đầu.

Nguyễn Chanh nghe được một tiếng tanh tách, “Cố Dịch! Anh lại chụp lên em!”

Cố Dịch: “Anh không muốn chụp em, là tự em xuất hiện trong khung hình của anh mà.”

Anh mở nhóm bạn bè ra, chia sẻ một đoạn văn.

[Đi ăn tôm, có chút hoài niệm.] Quần áo của hai người vừa thích hợp cho việc chụp ảnh.

Rất nhanh liền có người bình luận.

Phì phì phì phì: Phối đồ rất đẹp!

Lộ Minh: Hoài niệm ai vậy?

Bạn bè trong đội đua xe cũng cùng nhau nhún lại!

“Lão đại! Phát cầu lương!”

“Phát cầu lương+1.”

“Phát cầu lương+2.”

- -

Cố Dịch xem bình luận, đột nhiên nhìn thấy một cái tên quen mắt. Khóe mắt anh giật một cái.

Ninh Quân....

Tiền nhiệm trúc mã của người nào đó.

Hôm qua trong lúc tụ họp, anh đã thêm bạn bè với Ninh Quân.

Nguyễn Chanh nghiêng đầu nhìn anh ta một cái. Khuôn mặt Cố Dịch thấp thoáng qua ánh sáng điện thoại, hiện tại cô có cảm giác như đang tự lấy đá đập vào chân mình.

Ninh Quân ở công ty tăng ca, lúc mở ra Wechat liền thấy ảnh chụp của Cố Dịch. Anh mở ảnh ra, nhìn chăm chú vào nó. Anh đã từng nghĩ tới dáng vẻ trưởng thành sau này của Nguyễn Chanh. Để tóc dài, mặc váy dài, đi đôi giày sạch sẽ, khi cười hiện lên lúm đồng tiền nhạt, khí chất dịu dàng.

Chứ tuyệt đối không phải như bây giờ. Áo sơ mi trắng, quần đùi, mang theo dép đôi dép lười có nơ con bướm.

Ninh Quân giật cổ áo, sao mùa hè năm nay ở thành phố B lại nóng như vậy?

Anh cầm điện thoại lên, đầu ngón tay chạm vào một hàng chữ: XX đường số 108, cửa hàng đồ ngọt P. R. Hẹn ngày mai gặp lúc 9 giờ.

Điện thoại Nguyễn Chanh báo có một tin nhắn tới, cô nhìn lướt qua.

Không thể hiểu được!

Tâm trạng Nguyễn Chanh cũng có phần không tốt. Cô cảm thấy việc mình trở lại thành phố B là một quyết định sai lầm.

Cô do dự một lúc rồi trả lời: Đã biết.

Đơn giản rõ ràng, cùng bạn học cũ giải quyết việc chung trước đó.

Ninh Quân nhìn hai chữ này, rất lâu sau vẫn không thể bình tĩnh lại.

Vào ban đêm, Ninh Quân lại mất ngủ. Vất vả lắm anh mới ngủ thiếp đi, kết quả anh lại nằm mơ.

Trong mơ, anh nhìn thấy Nguyễn Chanh kéo tay một nam sinh từng bước, từng bước đi về phía anh.

“Ninh Quân, đã lâu không gặp. Đây là bạn trai tớ, Cố Dịch.” Khóe miệng cô ngập tràn ý cười, khuôn mặt tràn đầy là hạnh phúc.

Anh thấy rõ, bạn trai của cô là Cố Dịch.

Năm giờ sáng, Ninh Quân tỉnh lại. Không hiểu vì sao tâm trạng của anh lại rất tệ.

- -

Tác giả có lời muốn nói:

Rõ ràng có chút ngược, nhưng tôi lại có thể bật cười.

Ninh Quân xem vòng tròn bạn bè của Cố Dịch.

Cố Dịch: Sớm biết đã không thêm anh ta rồi.

Vẫn còn rất nhiều tình huống nữa, mọi người đừng vội, cuối năm, công việc trong tay Mạn Mạn rất nhiều.

Mọi người chịu khó đợi để tôi bồi bổ được không?

Xin trả lời: Được!

Hì hì, ngẫu nhiên được nhận 88 cái hồng bao nha ~~ mọi người có thể trả lời nhiều chữ một chút không?

Kỳ thật tôi cũng đang thử viết một thể loại mới. Viết văn chỉ là hứng thú, bất tri bất giác đã trở thành một nửa công việc rồi, Mạn Mạn cũng đang cố gắng đột phá một chút.

Nhưng mà, mặc kệ là tôi viết ngược văn cầu huyết hay về sau vẫn sẽ là tình yêu ám áp thì cũng hi vọng mọi người đọc truyện vui vẻ.

22. Chương 22: Điều Kiện Của Cậu Chẳng Lẽ Đuổi Không Kịp Nguyễn Chanh À. ?

Ngày Ninh Quân và Nguyễn Chanh gặp mặt cũng là sinh nhật của Ninh Hàm, bạn trai của Ninh Hàm gọi điện cho anh.

“Ninh Quân, anh chuẩn bị cầu hôn với chị em.”

“Chúc mừng anh.” Âm thanh anh ôn hòa.

“Vừa hay em về rồi, lúc đó đến ghi hình giúp anh đi.” Bạn trai của Ninh Hàm là học trưởng Lý Tư Dương của anh, hiện tại là giáo sư đại học, cũng là một người đàn ông không quá lãng mạn.

Ninh Quân: “Em không có thời gian.”

Lý Tư Dương có chút bất đắc dĩ. Cậu em vợ tương lai thật sự là mềm cứng đều không ăn, mà địa vị của cậu ấy trong lòng Ninh Hàm lại rất cao: “Hôm nay là thứ bảy, gần đây em bận cái gì à? Yêu đương sao?” Đây là chuyện nhà họ Ninh rất quan tâm.

Ninh Quân dụi mắt, “Công việc.”

Lý Tư Dương nói: “Tuổi này cũng nên nói chuyện yêu đương rồi. Ninh Quân, con gái rất dễ thương, em không nên sợ hãi*.”

*Haha!

Ninh Quân nhếch miệng, cúp điện thoại, anh thay quần áo, bình thản đi ra cửa.

Hơn chín giờ, anh đến tiệm P.R. Lúc này khách hàng đến mua đồ ngọt không nhiều như thời điểm chiều tối, trong tiệm còn rất nhiều chỗ trống.

“Xin hỏi anh dùng gì ạ?” Nhân viên cửa hàng nhìn anh, trên mặt nở nụ cười thân thiện.

“Peter có đây không?” Ninh Quân hỏi.

Nhân viên cửa hàng vừa nghe là tìm chủ tiệm, vội nói: “Cửa hàng trưởng đang làm bánh ngọt, có cần tôi gọi anh ấy giúp anh không?”

Ninh Quân gật đầu, “Cảm ơn, tôi tìm cậu ta có chút việc.”

Chỉ một lát sau, Peter từ trong bếp đi ra, trên đầu còn đội mũ đầu bếp màu trắng, “Sao cậu lại đến đây?”

“Lần trước cậu nói muốn tìm người tuyên truyền cho P.R, tôi tìm được người chụp ảnh rồi.”

Peter nghi ngờ nhìn anh, “Sao đột nhiên cậu lại quan tâm tới chuyện này?”

Ánh mắt Ninh Quân trong veo như hồ nước: “Cậu có thể tuyên truyền bằng tài khoản wechat công cộng trong nội địa.”

Peter cũng nghĩ như vậy, “Cậu tìm được ai?”

“Nguyễn Chanh, cô ấy là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp.”

“Nguyễn Chanh? Tên này nghe quen quen.” Anh nghe qua ở đâu rồi nhỉ?

Ninh Quân giật giật khoe miệng, “Bây giờ cô ấy đang chụp ảnh cho mình tinh.”

Peter nghĩ ra, “Tớ nói mà, bạn gái ngoài giới của Dịch Hàn, mấy cô bé trong tiệm đều là fan của Dịch Hàn.”

Ninh Quân nhú mày, “Cậu tin mấy cái tin đồn vớ vẩn này từ lúc nào thế?”

Peter cười hắc hắc, “Đôi khi cũng không phải tin đồn. Gần đây mấy cô bé trong tiệm rất mê Dịch Hàn, tớ cũng nghe mấy bé ấy nói thôi.”

“Mười giờ cô ấy đến, chuẩn bị cho cô ấy một phần crepe hoa hồng nghìn lớp.”

“Có mùi mờ ám nha!”

Mười giờ đúng, Nguyễn Chanh tới, mang theo trợ lý của cô, Tiểu Doãn.

Hôm nay Nguyễn Chanh mặc trang phục rất chuyên nghiệp. Áo sơ mi trắng, quần culottes đen rộng rãi, đi đôi giày cao gót màu đen. Cô cao hơn 1m6 một chút, ở bên cạnh Cố Dịch trông như con chim non. Ninh Quân lúc học trung học cũng gần 1m80, cô không biết sau này anh còn cao lên không nữa?

Tiểu Doãn cũng biết P.R, có điều vẫn không có thời gian đến nếm thử. “Tiệm bánh ngọt P.R khai trương được nửa năm, danh tiếng rất tốt, bạn em từng giới thiệu trên vòng tròn bạn bè*.”

* Vòng bạn bè nguyên văn là bằng hữu quyển, một trong những chức năng của weibo, chỉ bạn bè của mình mới thấy được những gì mình chia sẻ trong này.

Nguyễn Chanh trầm tư một chút, “Tra tin tức về tiệm này một chút.”

“Có chuyện gì sao ạ?”

“Nếu muốn hợp tác, tôi muốn tìm hiểu đồ ngọt của tiệm này một chút.”

Tiểu Doãn nghĩ cũng phải. Nếu sau này Nguyễn Chanh nổi tiếng, bây giờ ảnh cô chụp cũng không thể có chuyện gì được. Mấy phút sau, tiểu Doãn tra được. “Pháp nhân* là Đồng Ước, cổ đông Phan Thăng.”

* Pháp nhân: thuật ngữ trong luật kinh tế, phân biệt với thể nhân (cá nhân). Pháp nhân là một tổ chức (một chủ thể pháp luật) có tư cách pháp lý độc lập, có thể tham gia các hoạt động kinh tế, chính trị, xã hội... theo quy định của pháp luật...

Không có tên Ninh Quân, xem ra là cô suy nghĩ nhiều rồi.

Xuống xe, nhiệt độ hùng hực bên ngoài ập tới trong nháy mắt.

Nguyễn Chanh hoảng hốt trong chớp mắt, cô đeo túi máy ảnh lên vai phải theo thói quen.

P.R có vị trí tốt, hai mặt đều là thủy tinh, ở bên ngoài có thể thấy rõ ràng bố trí trong tiệm. Trong tiệm lấy màu trắng đơn giản làm chủ, bàn ăn màu trắng, ghế màu tím nhạt, tinh xảo trang nhã, mỗi cô bé đến đây ăn bánh ngọt đều có loại cảm giác biến thành công chúa.

Nguyễn Chanh nhẹ nhàng thở một cái.

Tiểu Doãn nhận ra, “Cici, chị hồi hộp à?”

Nguyễn Chanh kéo khoe miệng, tim đập nhanh hơn. Thì ra cô thật sự có chút khẩn trương: “Vào thôi.”

Ninh Quân nhìn đồng hồ đeo tay, trong lúc chờ đợi, biểu cảm trên mặt anh rất căng thẳng.

Cửa kính mở ra, tựa như có thể cảm ứng được. Anh quay đầu, mắt sáng như đuốc.

Không còn là cô trong trí nhớ của anh, bớt đi sự ngây ngô, cô của hiện tại rất đẹp.

Từ giây phút bước vào cửa, Nguyễn Chanh đã nhìn thấy người đàn ông đứng cách cô vài mét ở phía trước. Tầm nhìn bỗng trở nên mơ hồ, cô ra sức chớp mắt mấy cái.

A! Bạn học cũ nhiều năm không gặp! Cô liếc mắt một cái liền nhận ra anh.

Từ khẩn trương cho đến thản nhiên, cũng chỉ trong mấy giây thôi.

Nguyễn Chanh bước từng bước tới.

Peter nhỏ giọng nói: “Người thật so với ảnh chụp đẹp hơn nhiều.”

Yết hầu Ninh Quân trợt lên trợt xuống. So với ảnh chụp mà Cố Dịch đăng trên vòng tròn bạn bè còn đẹp hơn nhiều. Điểm khác biệt lớn nhất chính là đôi giày cao gót dưới chân, không biết từ lúc nào cô cũng đã bắt đầu đi giày cao gót rồi.

Bốn mắt nhìn nhau trong phút chốc, sâu trong suy nghĩ của hai người thoáng qua một điều gì đó.

Khi đến gần, Nguyễn Chanh mới phát hiện, thì ra Ninh Quân thật sự đã cao hơn. Cho dù cô đi giày cao gót vẫn thấp hơn anh một chút.

Ninh Quân mở miệng, “Cậu đã đến rồi...” Giọng anh hơi khàn, khẩu khí rất quen thuộc, dường như giữa bọn họ không phải đã lâu không gặp.

Nguyễn Chanh gật đầu. Nụ cười vừa tiêu chuẩn lại không mất lịch sự: “Ninh Quân, đã lâu không gặp.”

Peter nhìn ra chút mờ ám, “Chào cô, Nguyễn tiểu thư. Tôi là Peter, chủ tiệm P.R, Ninh Quân đã nói với tôi về cô. Cô ngồi một chút trước đi, nếm thử bánh ngọt ngon nhất của tiệm chúng tôi nhé.”

Nguyễn Chanh: “Cảm ơn.”

Peter nhìn thoáng qua Ninh Quân, “Giúp tớ chăm sóc khách hàng một lát.”

Khách hàng...

Lông mày Ninh Quân nhíu lại.

Nguyễn Chanh thoải mái nói: “Tiểu Doãn, em đi ăn cái gì đi.”

Tiểu Doãn vụn phần tò mò, người đàn ông toàn tài trước mắt này rốt cuộc là ai chứ? Cô làm trợ lý của Nguyễn Chanh nửa năm, dường như vốn dĩ vẫn không hiểu được cô ấy.

Ở góc tiệm đặt mấy chậu hoa tươi, còn có mấy cây xương rồng xinh xắn, bừng bừng sức sống.

Hai người ngồi đối diện nhau.

Nguyễn Chanh cứ nhìn anh như vậy. Nếu như nói ở trung học Ninh Quân đã rất đẹp trai, hiện tại lại càng đẹp hơn nữa. Cô trực tiếp hỏi: “Tại sao muốn tìm tớ?”

Tư thế ngồi của Ninh Quân rất nghiêm chỉnh, “Khi gặp mặt bạn học, bọn họ nói cậu làm nhiếp ảnh gia.”

Nguyễn Chanh nhướn mày, “Cậu cũng biết chọn người đấy. Nhưng mà, P.R đã có danh tiếng ở thành phố B, cũng không lo lắng về vấn đề tiêu thụ kinh doanh. Peter muốn mở rộng thị trường ư?”

Ninh Quân ngẩn người, “Là có kế hoạch như vậy.”

Nguyễn Chanh nhìn anh, “Tớ bình thường không chụp ảnh cho tiệm đồ ngọt, cậu biết đấy, nhà tớ cũng kinh doanh đồ ngọt.”

Ninh Quân: “Cho nên bây giờ cậu từ chối tớ?”

Nguyễn Chanh nhìn anh: “Các cậu hoàn toàn có thể tìm nhiếp ảnh gia khác, còn hơn là dùng tớ, phí của họ cũng sẽ thấp hơn nhiều.”

“P.R chỉ dùng nhiếp ảnh gia thích hợp với nó, Nguyễn Chanh, không ai hiểu đồ ngọt rõ hơn cậu đâu.” Giọng của anh rất bình tĩnh, tựa như không phải cô thì không được.

Nguyễn Chanh bĩu môi, “Phí của tớ không hề thấp.”

“Giá cả không phải là vấn đề.”

Nguyễn Chanh di chuyển tầm mắt, cô bắt vào trọng điểm: “P.R... cho nên tên tiệm là viết tắt tên tiếng Anh của chủ tiệm sao?”

Ninh Quân sững sốt một chút.

Lúc này Peter đã bưng khay tới, “Nguyễn tiểu thư, hoan nghênh cô nếm thử. Bánh ngọt của chúng tôi đều là mới làm, đảm bảo giữ được hương vị tuyệt nhất.”

Màu sắc của bánh ngọt rất đẹp, hình dáng tinh xảo, điểm này liền thỏa mãn hứng thú chụp ảnh của con gái.

“Cảm ơn.”

“Không đâu! Có thể mời Nguyễn tiểu thư chụp ảnh cho chúng tôi là vinh hạnh của chúng tôi.”

Nguyễn Chanh nếm một miếng nhỏ, “Mùi vị không tệ.” Bánh ngọt tan trong miệng, không ngấy cũng không ngọt quá, còn có vị hoa hồng nhàn nhạt.

Ninh Quân thấy khoe miệng cô cong lên, anh liền biết là cô nói thật.

Cô hỏi: “Các anh muốn chụp ảnh vào lúc nào?”

Ninh Quân trầm ngâm: “Càng nhanh càng tốt.”

Nguyễn Chanh gật đầu: “Tôi bảo tiểu Doãn tới làm hợp đồng với các anh.”

“Không cần, có điều kiện gì cậu nói thẳng đi.”

“Các anh chuẩn bị tốt bánh ngọt, tuy rằng dùng mô hình bánh ngọt chụp ảnh rất dễ nhìn, nhưng tôi không muốn chụp mấy thứ giả giả gì đó.”

Điểm này Peter hoàn toàn tán thành, trong mắt anh, mỗi phần điểm tâm đều phải tươi ngon. Xem ra vị Nguyễn tiểu thư này thật sự lợi hại.

Nguyễn Chanh tiếp tục nói: “Cơ bản thì nửa ngày là xong. Giá cả thì, nửa ngày là bốn vạn.”

Peter há hốc miệng, “Bốn... Bốn vạn?”

“Không thành vấn đề.” Ninh Quân trả lời, “Nhưng ảnh chụp phải khiến tớ hài lòng.”

Peter nhìn anh, “Ninh Quân...”

Nguyễn Chanh thản nhiên: “Đương nhiên.”

Ninh Quân nhướng nhướng mày, “Tớ trả trước nửa tiền đặt cọc, chuyển khoản qua wechat nhé.”

Nguyễn Chanh kinh ngạc trong chốc lát.

“Cho tớ weixin* của cậu.”

*Weixin=Wechat: tiếng Trung đều là 微信.

Nguyễn Chanh: “...”

Thêm weixin xong, Ninh Quân liền chuyển hai vạn tệ cho cô ngay tại chỗ. Peter thấy việc này căn bản không thể cứu vãn, đơn giản là không thể nói thêm gì nữa.

Nguyễn Chanh mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng lại không nói rõ được là gì. Lúc này di động trong túi cô vang lên: “Xin lỗi, tớ đi nhận điện thoại một lát.” Cố thiếu gia gọi.

Cố Dịch vừa tỉnh ngủ, “Đang ở đâu?”

“Em đang làm việc.”

“Anh tới đón em.”

“Không cần, chiều em đến công ty rồi. Lúc về nói tiếp.”

Cô cúp điện thoại, quay lại chỗ Ninh Quân.

Nguyễn Chanh nói: “Tớ về trước đây.” Cô gọi tiểu Doãn rồi nhanh chóng rời đi.

Peter vô cùng đau đớn, kêu thảm: “Bốn vạn? Ninh tổng, bốn vạn đấy? Không phải mấy người là bạn học à? Sao lại đắt như vậy?”

“Bạn học học kỳ đầu năm nhất.” Ninh Quân khoan thai trả lời.

“Tớ cứ nghĩ rằng có thể miễn phí, không thì chí ít có thể giảm giá chứ.” Peter đau lòng đến nỗi sắp hít thở không thông: “Tình cảm bạn học của mấy người thật không đáng tiền.”

Ninh Quân chán nản nở một nụ cười, “Quả thật như vậy.”

Peter khiếp sợ, ngập ngừng giọng hỏi: “Ninh Quân, cậu thành thật nói cho tớ biết, không phải bây giờ cậu định theo đuổi người bạn học cũ này đấy chứ?”

Ninh Quân trầm mặc một lát, “Cậu có thể nhìn ra à?” Phản ứng của anh với chuyện tình cảm tương đối chậm, mãi thật lâu sau mới hiểu được ý nghĩa của sự ngày mong đêm nhớ này.

Peter ôm ngực, “Cậu không nên đưa bốn vạn, cậu nên đập hẳn bốn mươi vạn vào. Không đúng, với điều kiện của cậu chẳng nhẽ lại không theo đuổi được Nguyễn Chanh?”

Ninh Quân đang lo lắng một việc, hiện tại Nguyễn Chanh và Cố Dịch rốt cuộc là quan hệ như thế nào.

Trên đường trở về, tiểu Doãn không chịu được, hiếu kỳ hỏi: “Cici, người vừa rồi là ai vậy?”

“Người nào?”

“Chị biết mà.”

“Cậu ta à...” Nguyễn Chanh cố ý kéo dài âm cuối, “Bạn học năm nhất của chị.”

“Bạn học? Vậy sao chị lại thu tiền của anh ấy?”

Nguyễn Chanh trầm mặc một hồi, nhếch miệng một cái, bởi vì cô khó chịu: “Cũng không phải người rất thân? Vì sao không thu tiền? Đừng ngốc thế.” Cô nhận phần việc này, cũng là muốn đặt một dấu chấm tròn cho thanh xuân đã qua của mình.

Nguyễn Chanh và Ninh Quân năm mười lăm tuổi, năm đó không có kết cục, hiện tại thì nên có kết cục rồi.

23. Chương 23: Hai Người Ngồi Rất Gần, Ninh Quân Ngửi Thấy Được Mùi Hương Nhàn Nhạt Trên Người Cô

Edit: Doãn Tiểu Phong

Beta: Doãn Thiên

Buổi tối, khi Ninh Quân trở về nhà, bầu không khí trong nhà rất vui vẻ, xem ra là Lý Tư Dương đã cầu hôn Ninh Hàm thành công.

“Ninh Quân, sao giờ này mới về? Con ăn tối chưa?” Mẹ Ninh lo lắng nhìn con trai.

“Con đã ăn ở ngoài rồi.”

Mẹ Ninh rót cho anh một ly nước, “Chị gái con chuẩn bị cuối tháng tám sẽ đính hôn.”

Ninh Quân cười, “Chúc mừng.”

Ninh Hàm dựa vào vai Lý Tư Dương, “Lúc chị đính hôn em hãy dẫn bạn gái đến đi.”

Vừa nói xong, bầu không khí bỗng ngưng đọng lại.

Ba Ninh nhấp một ngụm trà, “Chị con nói rất đúng, con cũng không thể yêu đương với công việc được. Nếu không tìm được người phù hợp thì để mẹ với chị con lo chuyện này.”

Ninh Quân lập tức trả lời: “Không cần đâu.”

Ba Ninh nhú mày, “Hai ngày trước họp lớp thế nào?”

Sắc mặt Ninh Quân trầm xuống.

Mẹ Ninh lập tức đổi đề tài, “Đêm nay đừng về nữa, để mẹ dọn dẹp phòng cho con.”

“Lát nữa con sẽ về, sáng mai còn có việc.”

Mẹ Ninh mặt lộ vẻ thất vọng, “Công việc có bận đến mấy cũng phải nhớ chăm sóc tốt cho bản thân, mẹ thấy con lại gầy đi rồi.”

Ninh Quân ngồi thêm nửa tiếng rồi ra về, Ninh Hàm và Lý Tư Dương cùng anh đi ra cửa.

Mẹ Ninh thở dài một hơi, “Lần sau đừng nhắc đến bạn hồi trung học trước mặt nó nữa.”

Ba Ninh không hiểu lắm nên hỏi lại, “Làm sao vậy?”

“”Có lẽ năm đó chúng ta không nên để nó trở về, năm đó Tiểu Quân và một bạn học nữ trong lớp có quan hệ khá tốt.”

Ba Ninh nhớ lại, “Bà nói tới cô bé ở tiệm bánh ngọt Chanh Tâm sao?”

“Đúng vậy, sau khi con chúng ta chuyển trường, hai đứa không còn liên lạc nữa.”

“Vậy sau đó cô bé kia đã học ở đâu?”

“Nghe nói đi Anh, đã nhiều năm như vậy, chắc là cũng có bạn trai rồi.”” Mấy năm nay, trong lòng mẹ Ninh cũng có vài phần áy náy.

Ba Ninh trầm tư một lát: “Năm đó tài chính của Chanh Tâm xảy ra vấn đề, Tiểu Quân muốn tôi đứng ra hỗ trợ, sau đó tôi kêu người đi nghe ngóng thì biết Chanh Tâm đã tìm được người hỗ trợ rồi.”

“Việc này về sau đừng nói nữa, nếu Tiểu Quân biết nhất định sẽ tức giận lắm.” Làm cha mẹ cũng không thể lừa con cái được.

Ba Ninh cảm thấy đau đầu, “Để xem thế nào đã.”

Đêm tối tĩnh lặng, cơn gió thổi đến khẽ quét đi sự nóng bức ban ngày.

Ninh Hàm mang giày cao gót, đi lại vũng vằng: “Họp lớp trung học hôm trước, Nguyễn Chanh đã tới sao?”

Ánh mắt Ninh Quân lóe lên tia ngạc nhiên rồi nhanh chóng biến mất, “Sao chị lại biết cậu ấy?”

“Cô họ nói, trước đây em không phải là cùng đến lớp, cùng tan học với cô bé ấy sao?” Ninh Hàm làm bộ không thèm để ý, nói tiếp: “Nhà cô bé ấy mở tiệm bánh, chị nghĩ không phải em vì nó nên mới mở P.R sao?”

Ninh Quân hơi mất tự nhiên, sắc mặt tối lại.

Lý Tư Dương xoay người, “Hai chị em đang nói đến ai thế?”

Ninh Hàm cười: “Không nói cho anh biết, chúng ta về nhà thôi! ” Cô kéo tay của Lý Tư Dương, quay đầu nói với Ninh Quân, “Chị có một bạn học vừa hay cũng du học ở Anh. Chị đã giúp em hỏi rồi, Nguyễn Chanh vẫn luôn độc thân.”

Trong nháy mắt, ánh mắt Ninh Quân liền thay đổi. Giống như mặt hồ tĩnh lặng bị gió lướt qua, làm nổi lên những tầng gợn sóng.

“Ninh Quân, em nợ chị một ân tình.”

Ninh Quân “ừ” một tiếng.

Lý Tư Dương trêu chọc, “Có người chị nào như em sao?”

- —

Ngày thứ hai, Ninh Quân từ sáng sớm đã đến tiệm, Peter đang ở sau bếp nướng bánh ngọt.

Hôm nay Nguyễn Chanh không đưa trợ lý đến. Tối hôm qua sau khi Cố Dịch liên lạc với cô, anh ấy nhất định muốn làm tài xế cho cô.

Lúc hai người cùng nhau đến, nụ cười nhàn nhạt ở khóe miệng Ninh Quân liền biến mất.

Cố Dịch lịch sự chào hỏi một tiếng, “Ninh Quân, thì ra đây là tiệm của anh à? Lần trước tôi và Nguyễn Chanh đi ngang qua đã nhìn qua tiệm này, nên muốn tới đây nếm thử bánh ngọt.”

Ninh Quân thản nhiên nói: “Bánh còn chưa nướng chín.”

Nguyễn Chanh: “Không vội.”

Ninh Quân nhìn cô: “Yên tâm, quá thời gian tớ sẽ thêm tiền cho cậu.”

Trong lòng Nguyễn Chanh thầm liếc mắt.

Nguyễn Chanh tự ý chụp vài tấm hình, Cố Dịch cũng nhìn quanh đánh giá: “Cũng rất khá!”

“Anh ngồi sang một bên đi.” Lúc cô chụp ảnh không thích có người nói ở bên cạnh.

Cố Dịch nhún nhún vai, đi tới chỗ Ninh Quân, hai người dựa vào một góc.

Nguyễn Chanh đứng ở phía trước cách đó không xa. Cô liền kéo cửa xuống. Kỳ thực, nếu lúc này hai người họ mà cầm đồ ngọt, thì hình ảnh tuyên truyền tuyệt đối sẽ rất hấp dẫn.

Cố Dịch nhìn qua Ninh Quân, “Cái tên P. R của tiệm này có ý nghĩa đặc biệt gì sao?”

Ninh Quân: “Tùy tiện đặt thôi.”

Cố Dịch mím môi, ánh mắt dừng lại trên người Nguyễn Chanh, cô đang chăm chú lật ảnh: “P - Princess, R - Ruan, nếu tôi đoán không sai.”

Ninh Quân híp mắt lại: “Tiếng Anh của anh rất tốt.”

“Đương nhiên, mặc dù chưa từng thi tiếng Anh cấp sáu, nhưng tôi cũng lăn lộn ở nước ngoài đã nhiều năm.” Anh ta cố ý dừng một chút: “Đáng tiếc, tiếng Anh của Nguyễn Chanh không tốt bằng tôi.”

Ninh Quân mỉm cười, “Không sao, tiếng Anh của tôi rất tốt.”

Trái tim Cố Dịch “bộp” một tiếng, “Đã muộn rồi, tôi sẽ không cho anh cơ hội.”

Ninh Quân: “Cơ hội là tự mình giành lấy.”

Trong lòng Cố Dịch không để ý. Từ năm nhất đến bây giờ đã bao nhiêu năm trôi qua, thời gian đã sớm đi rồi.

Bên kia, Peter bưng bánh ngọt vừa nướng ra, “Cô Nguyễn, cô xem, một tác phẩm hoàn mỹ biết bao nhiêu! Đây là nguyên vị ngàn tầng, cái khác còn cần đợi một lúc nữa.”

Nguyễn Chanh đến gần. Cô cẩn thận di chuyển bánh ngọt từng chút một, rất sợ chỉ mạnh tay một cái là sẽ làm hỏng vẻ đẹp của nó.

Trước khi chụp đến cháy máy, cô còn cố chụp thêm vài tấm ảnh nữa.

Cái bánh quá đẹp, chụp ra tấm hình nào cô cũng rất hài lòng.

Bận rộn tới tận trưa, thời gian trôi qua rất nhanh.

Nguyễn Chanh làm việc, Cố Dịch ở một bên nhàn nhã ăn bánh.

Peter chủ động cùng Cố Dịch bắt chuyện, “Anh Cố cũng thích ăn đồ ngọt sao?”

“Cũng được mà!”

“Đàn ông con trai thường ít ăn ngọt, Ninh Quân chưa bao giờ đụng tới.”

Cố Dịch nhìn Peter, “Ninh Quân là ông chủ phía sau của P.R mà, không ăn đồ ngọt còn mở tiệm bánh ngọt sao?”

Peter: “...” Cậu ta chưa nói gì sao lại lộ tẩy rồi.

Nguyễn Chanh chuyển hết ảnh tới máy tính xách tay, cô nói với Ninh Quân: “Để Peter tới chọn mười tám hình.”

“Tớ chọn là được rồi.” Anh kéo cái ghế qua, rất tự nhiên ngồi bên cạnh cô.

Hai người ngồi rất gần, Ninh Quân ngửi thấy được mùi hương nhàn nhạt trên người cô: “Cậu dùng nước hoa gì vậy?”

“Không có.” Nguyễn Chanh có chút mất tự nhiên. Cảnh tượng này như trở về lại thời trung học, giống khi họ cùng nhau làm bài tập.

“Mùi hương rất dễ chịu.”

Mặt Nguyễn Chanh hơi nóng lên, “Có lẽ là mùi của dầu gội đầu.” Là vị cam, cô luôn chỉ dùng dầu gội vị này.

Nguyễn Chanh: “... Cậu chọn ảnh nhanh lên đi.”

Ngón tay Ninh Quân di chuyển con chuột, lật nhìn một lượt, anh trầm tư nói: “Tớ thấy ảnh chụp này có cảm giác gì đó không đúng lắm.”

“Không đúng chỗ nào?” Về mặt Nguyễn Chanh thay đổi.

“Bức hoa hồng ngàn tầng này, cậu không cảm thấy bơ có chút nặng nề sao?”

Nguyễn Chanh nhìn kỹ, “Tớ cảm thấy vẫn ổn mà.”

Ninh Quân nghiêm mặt nói: “Điều mà P.R của tớ theo đuổi là mỗi một chi tiết đều phải hoàn hảo. Nguyễn tiểu thư, trong lúc làm việc cậu dẫn theo bạn trai tới đây, bây giờ là muốn qua loa để đuổi chúng tôi đi sao?”

Nguyễn Chanh kinh ngạc nhìn anh.

24. Chương 24: Cậu Muốn Chụp Tớ?

Edit: Doãn Nguyệt Ảnh

Beta: Doãn Thiên

Ngực Nguyễn Chanh nhất thời nóng như lửa đốt, cô vừa định giải thích thì chạm phải ánh mắt của Ninh Quân, cô lập tức đổi chủ ý: “Cậu không có khả năng hiểu rõ tôi.”

Ninh Quân nhướn mày, cao giọng, “Hả?”

“Tác phẩm của tôi xưa nay không cần người khác phải chỉ bảo.” Tuy ngữ khí của Nguyễn Chanh ôn hòa, nhưng lại khiến người khác phải để ý: “Tôi dựa theo ý nghĩ của tôi, nếu cậu như có ý kiến, không sao, vậy có thể không hợp tác.” Cô cũng không hợp tác.

Ninh Quân nhìn cô đầy hứng thú, “Thì ra đây chính là phong cách làm việc của Nguyễn tiểu thư, làm không tốt còn không cho người khác nêu ý kiến.” Nguyễn Chanh nhíu mày, cô nói ra từng chữ: “Cố tình gây sự, cũng không phải có ý tốt mà gặp.”

Cánh tay Ninh Quân chống tại mặt bàn, đầu ngón tay anh nhẹ nhàng gõ nhịp hai lần, “Cố tình gây sự?” Anh nói nhỏ.

Nguyễn Chanh mím chặt môi, chẳng lẽ không đúng sao?

“Chưa kể, trước đó cậu còn phóng đại mọi chuyện lên. Tôi không có mang bạn trai đến.”

Ninh Quân muốn nói lại thôi.

Peter và Cố Dịch đều chú ý tới động tĩnh của hai người, thấy mọi chuyện dần trở nên căng thẳng, họ liền đi tới.

Peter cũng là lần đầu nhìn thấy Ninh Quân không kiềm chế được, anh ta vỗ vỗ vai Ninh Quân, “Xong chưa?”

Ninh Quân ngữ khí cứng ngắc, “Chưa.”

Peter từ trước đến nay đều sẽ nhìn mặt mà nói chuyện, “Nguyễn tiểu thư, tôi đi lấy cho cô một cốc trà hoa quả.”

Nguyễn Chanh nói, “Cảm ơn.”

Cố Dịch nhìn đồng hồ, “Không phải nửa ngày sao? Quá thời gian rồi.”

Ánh mắt Ninh Quân khẽ di chuyển, ngữ khí lạnh lẽo: “Quá thời gian thì thêm tiền.” Anh quả thực không nghĩ tới Nguyễn Chanh sẽ mang Cố Dịch đến phòng làm việc của mình. Cái này hoàn toàn vượt ra khỏi kế hoạch của anh. Cố Dịch xuất hiện không chỉ khiến anh chướng mắt, mà anh còn phát giác được, anh ta luôn ở chung với Nguyễn Chanh, anh rất dễ ý đến điều này.

Peter dẫm chân xuống, thiếu chút nữa là quỳ luôn. Ông chủ, theo đuổi bạn gái cũng không phải như thế này đâu. Cậu muốn tiêu tiền chí ít cũng nên vẽ vang chút chứ.

Peter vội vàng làm mấy chén trà hoa quả. Để làm dịu bầu không khí, anh ta liền nói: “Cho tôi xem chút ảnh chụp.”

Nguyễn Chanh liền đứng lên.

Cố Dịch đi cùng cô: “Thế nào? Em cùng anh ta cãi nhau? Nếu em không thoải mái thì đừng làm nữa.”

Nguyễn Chanh nhấp một ngụm nước trái cây: “Chua quá.” Cô nhăn mặt.

Cố Dịch lấy cốc cô đang cầm, uống một ngụm, rằng đều muốn rụng theo: “Anh không ngờ tay nghề lại kém như vậy?! Em làm nhiếp ảnh cho anh ta, có phải là bị lừa rồi hay không?”

Trong lòng Nguyễn Chanh cảm thấy lần này, sợ là cô đã sớm bị Ninh Quân lừa rồi.

Peter và Ninh Quân ở bên kia vừa xem hình vừa nói chuyện, “Cậu sao thế? Cơ thể không thoải mái? Ghen rồi?”

Ninh Quân: “...”

“Tôi nói này, Cố tiên sinh kia đúng là nhân vật khó chơi đấy. Nếu cậu muốn theo đuổi Nguyễn tiểu thư, phải nhanh lên mới được.”

Ninh Quân nhìn thoáng qua Cố Dịch, anh ta luôn bên cạnh Nguyễn Chanh. Nhiều năm như vậy, anh ta vẫn luôn luôn ở bên cô. Bây giờ Nguyễn Chanh cũng không còn là cô gái mười lăm tuổi năm đó nữa.

Sau khi nghỉ ngơi, Peter tìm Nguyễn Chanh thảo luận lại một lần nữa: “Ảnh được chụp rất đẹp. Trước kia nghe nói rất nhiều ảnh đồ ngọt đều là chụp mô hình, hiện tại xem ra căn bản không cần nữa rồi.”

Nguyễn Chanh do dự một chút, “Kỳ thật tôi cảm thấy, nếu các anh nghĩ việc tuyên truyền có hiệu quả tốt, thì tôi có chủ ý này.”

“Ý định gì?”

Nguyễn Chanh mỉm cười, trong mắt lóe lên một tia狡 hoạt, “Anh nghĩ một chút đi, những người thích ăn đồ ngọt đều là những người thế nào?”

“Đương nhiên là nữ sinh! Tiệm chúng ta đa phần nhân viên và khách hàng đều từ 15 đến 35 tuổi.” Peter chợt nghĩ tới điều gì đó: “P. R khi mới mở, Ninh Quân làm rất nhiều công việc. Từ thuê nhà cho đến trang trí cửa hàng.”

Nguyễn Chanh sững sốt một chút, “Cửa hàng này là của cậu ấy?”

“Không không không ——” Peter liên tục phủ nhận, “Tôi là ông chủ, tôi mời cậu ta hỗ trợ. Con người Ninh Quân này rất có khí phách, đối với bạn bè rất tốt.”

Nguyễn Chanh nghi hoặc.

“Cô vừa mới nói nghĩ ra chủ ý, nó là gì vậy?”

Nguyễn Chanh quay đầu lại: “Anh không cảm thấy để cho Ninh Quân xuất hiện trên quảng cáo là tốt nhất sao? Nữ sinh nào mà lại không thích soái ca chứ.” Lại còn là cực phẩm nữa.

Peter cười, “Được, để tôi cùng cậu ta bàn bạc một chút. Ninh Quân ——” Anh ta gọi anh.

Sắc mặt Ninh Quân cứng lại, “Chuyện gì?”

“Nguyễn Chanh đề nghị để cậu làm nam chính trong quảng cáo.” Điều này Peter đã từng nghĩ tới nhưng anh ta không dám nói.

Ninh Quân nhìn qua Nguyễn Chanh, “Tớ?”

Nguyễn Chanh: “Tớ cảm thấy cậu rất thích hợp. Nếu biết cửa hàng đồ ngọt còn có một vị soái ca, khẳng định sẽ có rất nhiều nữ sinh nghe được danh mà tới.”

Trái tim của Ninh Quân bởi vì cô mà không hiểu sao mềm nhũn lại. Anh cúi đầu, trong đôi mắt đều là bóng hình của cô: “Cậu muốn chụp tớ?”

Đúng là như thế, nhưng không hiểu sao lời này từ trong miệng anh nói ra lại có tới mấy phần mập mờ.

“Ninh Quân ——” Nếu anh không đồng ý thì coi như xong.

Cô còn chưa nói hết, Ninh Quân đã mở miệng, “Được. Nhưng mà đổi thời gian đi.”

Mọi người nghe vậy đều ngây người, chẳng ai ngờ rằng một cái quảng cáo ảnh đơn giản như thế, vậy mà lại thay đổi thành thế này.

Ninh Quân không nhanh không chậm nói: “Cũng nên để cho tớ thời gian chuẩn bị.”

Nguyễn Chanh: “Khi nào thì cậu có thời gian?”

Ninh Quân như nở nụ cười, “Buổi tối, sau khi tan làm.” Công việc tài chính cũng không phải nhẹ nhàng, tăng ca cũng là chuyện thường tình. Nhất là anh còn làm tại ngân hàng quốc tế đầu tư.

Nguyễn Chanh cảm thấy tự mình tạo thêm phiền phức, nhưng đã đâm lao đành phải theo lao thôi.

Peter vui vẻ nói: “Nguyễn tiểu thư, vậy liền làm phiền cô nhé. Cô có việc gì cần cứ nói với chúng tôi. Nếu không có điều gì xảy ra, sau này chúng ta cùng hợp tác.”

“Không cần phiền mấy anh đâu.”

“Sau khi tình hình của P. R được ổn định, chúng tôi về sau sẽ mở chi nhánh trên cả nước. Chúng tôi cũng muốn giống Lady, có thể mở thêm chi nhánh nước ngoài.” Peter có mục tiêu rất lớn.

Nguyễn Chanh thu dọn đồ đạc lại, “Vậy chúng tôi về trước.”

Cố Dịch đã mang theo bút ký của cô, động tác của anh rất nhanh, sau đó đưa cô về nhà.

Ninh Quân nhìn cô và Cố Dịch rời khỏi cửa hàng.

Peter ai oán: “Cậu cũng không gọi người ta ở lại ăn cơm.”

Trong lòng Ninh Quân rất rõ ràng. Chỉ cần Cố Dịch có ở đó, anh liền không được để vào mắt, nhưng thời gian còn dài.

Hai ngày sau, tiểu Doãn tìm được một căn hộ ở đường XX, gần quảng trường, ăn cơm hay làm gì đều rất thuận tiện.

Ngày ấy, Nguyễn Chanh cùng tiểu Doãn đi xem phòng.

Anh chàng môi giới mở miệng kêu một tiếng chị, rất nhiệt tình: “Chị, chị yên tâm đi. Phòng này tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì, đồ dùng trong nhà đều là chủ thuê nhà tự mình mua thêm. Chủ thuê nhà hiện tại đã sang nước ngoài cho nên căn phòng này mới để trống, chị thuê tuyệt đối sẽ không thiệt thòi.”

Một phòng ngủ, một phòng khách, căn phòng trang trí rất trang nhã, cô tương đối hài lòng.

Thế là Nguyễn Chanh ký hợp đồng luôn vào lúc đó, thanh toán nửa năm tiền thuê nhà, thật không rẻ.

“Chị, sau này có vấn đề gì thì có thể gọi điện thoại cho em, em sẽ đến ngay.”

Nguyễn Chanh cười cười, “Chuyển khoản Wechat đi.” Cô vào Wechat gửi hai vạn tệ.

Xế chiều hôm đó, Nguyễn Chanh cùng tiểu Doãn đi tới cửa hàng gia dụng gần nhất để chọn giường. Cô đối với những thứ khác không có yêu cầu gì, nhưng giường nhất định phải tốt.

Ở đó một lúc, Nguyễn Chanh nhận được điện thoại của Ninh Quân.

“Buổi tối tớ tới đón cậu.” Ninh Quân nói thẳng.

Nguyễn Chanh dường như cũng không có lý do để cự tuyệt, “Tớ đang ở cửa hàng gia dụng, không cần làm phiền cậu, tí nữa tớ đón xe đi tới cửa hàng cũng được.”

“Cậu mua đồ nội thất sao?”

“Ừ.”

“Tìm được phòng rồi?”

“Đúng thế.” Cố Dịch cùng anh đều làm tại thành phố B, cả hai cũng đều có phòng riêng. Ba Nguyễn biết cô muốn đến thành phố B phát triển nên cũng chuẩn bị đặt mua cho cô một căn hộ. Nhưng mà, Nguyễn Chanh cảm thấy không cần thiết.

“Cậu đang ở đâu?”

Nguyễn Chanh báo lại địa chỉ.

Anh cười khê một tiếng, “Cũng gần chỗ tớ.”

Nguyễn Chanh: “...”

“Lát gặp lại.”

Cúp điện thoại, Ninh Quân không nhận được mà mỉm cười.

Nguyễn Chanh bực bội cúp điện thoại.

Tiểu Doãn tò mò hỏi: “Là bạn học cũ sao?”

“Đúng vậy. Thật sự là kỳ quái, lúc trước cậu ấy không như vậy.”

Tiểu Doãn cười, “Trưởng thành rồi, làm việc cũng tương đối trực tiếp. Có lẽ anh ấy muốn đuổi theo chị.”

Nguyễn Chanh cười nhạt, “Cậu ấy đã có bạn gái rồi. Bọn họ học cùng cao trung, hiện tại cũng ở Bắc Kinh.”

Tiểu Doãn trầm tư mấy giây, “Không thể nào. Chỉ có lầm không? Em cảm thấy ánh mắt Ninh Quân nhìn chị tựa như nhìn người yêu vậy. Khi chị làm việc, anh ấy luôn nhìn chị chăm chú, còn không để chị phát hiện ra. Tối nay chị có thể thử anh ấy một chút không?”

“Thử? Thử kiểu gì?”

“Tối gần anh ấy, sau đó làm bộ —— hôn anh ấy.”

Nguyễn Chanh căng thẳng lắc đầu, “Tiểu Doãn, nếu như bạn học của em đối với em có chút cảm tình thì cũng sẽ không chuyển trường mà ngay cả một tiếng tạm biệt cũng không thêm.”

“Biết đâu lúc đó xảy chuyện gì thì sao??”

Nguyễn Chanh ngẩn người.

- —

Tác giả có lời muốn nói:

Tốt, ngày mai cho các hai người màn ép tường.

Bỏ chạy!

Ngày mai ta sẽ có chương lớn!

25. Chương 25: “vậy Anh Sẽ Tổ Tình Với Em.”

Edit: Doãn Nguyệt Ảnh

Beta: Doãn Thiên

Chạng vạng tối, Cố Dịch vừa mới kết thúc huấn luyện. Anh từ xe đưa đi xuống, cởi mũ và quần áo chuyên dụng ra.

“Cố thiếu, cảm giác thế nào?” Đội trưởng Jason hỏi.

Cố Dịch lau mồ hôi trên trán, “Cũng được.”

“Vậy cậu có đến không?”

Cố Dịch nghĩ một chút rồi cười, “Được.”

Hai người nắm tay nhau.

Jason cười nói: “Được. Tháng sau có trận đấu, cậu chuẩn bị một chút đi.”

“Không vấn đề.” Cố Dịch hăng hái nói.

“Đúng rồi, cô gái lần trước đi cùng cậu đâu, lần này cũng cùng cậu trở về rồi à?” Bạn bè đều biết Cố Dịch có thanh mai. Mấy năm nay, anh ấy chăm sóc cho thanh mai ở nước ngoài, cố gắng học tập. Lúc trước tuy học rất dở nhưng hiện tại cũng đã mang được bằng thạc sĩ trở về. Ba Cố vì thế mà vui không ngớt, dù sao hiện tại Cố Dịch ở Cố gia cũng có trình độ học vấn cao nhất.

“Về rồi à?”

“Cố thiếu chung tình, đã nhiều năm như vậy. Ha ha ha —— ”

Cố Dịch cầm lấy chìa khóa xe, “Tôi về đây, ngày mai lại tới huấn luyện.”

“Được.”

Đúng lúc giờ cao điểm, Cố Dịch đang trên đường trở về liền gọi cho Nguyễn Chanh, nhưng lại không có ai nghe máy.

Lúc này, Nguyễn Chanh đang đi tới cửa hàng.

Trên đường kẹt xe vô cùng, cô quyết định xuống xe đi bộ. Dù sao cũng chỉ cách một hai con đường, đi bộ cũng không sao cả.

Sau khi tới nơi, Nguyễn Chanh đợi hơn nửa giờ thì Ninh Quân mới đến. Anh mặc áo sơ mi trắng, quần đen, rất nghiêm chỉnh, khí chất nho nhã.

“Trên đường bị kẹt xe.” Ninh Quân giải thích.

Nguyễn Chanh biết công việc của anh rất bận, cô gật đầu tỏ ý đã hiểu. Lúc này cửa hàng đồ ngọt có rất nhiều khách, thậm chí đã bắt đầu phải xếp hàng.

Ninh Quân: “Có thể phải đợi thêm lát nữa mới có thể quay lại. Nếu cậu đói có thể ăn chút gì đó trước.”

“Tớ không đói.”

“Nhưng tớ đói rồi, vừa tan làm còn chưa kịp ăn cơm. Nguyễn Chanh, coi như là đi theo tớ thôi.”

Ngữ khí này sao cô có thể cự tuyệt được.

Hai người đi về phía trước.

Hoàng hôn bao phủ cả thành phố, trên phố người đi đường rất nhiều. Suốt cả đoạn đường, hai người đều im lặng.

Ninh Quân đột nhiên mở miệng, “Cố Dịch đâu?”

“Anh ấy hôm nay có việc.”

Ninh Quân im lặng một chút, “Hai người quan hệ rất tốt.”

Nguyễn Chanh nhìn qua anh, “Ba tớ và ba anh ấy là bạn bè.”

Thì ra là thế.

Ninh Quân: “Cậu có còn liên lạc với mấy người thời trung học không?”

Nguyễn Chanh: “Có. Tống Hề, Lộ Minh thi thoảng cũng liên lạc.”

Ninh Quân hí hóp mắt lại, “Tống Hề ——”

Nguyễn Chanh cười nhạo: “Không phải cậu đã quên rồi đó chứ?”

Ánh mắt Ninh Quân lạnh lùng, “Làm sao có thể chứ?” Anh dừng lại một chút, “Nguyễn Chanh, kỳ nghỉ đông năm nhất, tớ đã tới nhà tìm cậu.”

“Cái gì?” Nguyễn Chanh ngây người, ánh mắt dừng trên khuôn mặt của anh.

“Khi đó cậu không có ở nhà, tớ đã chờ cậu rất lâu.”

Nguyễn Chanh nhanh chóng nhớ lại, ngữ khí của cô lộ ra bi thương, “Ngày đó bà ngoại tớ qua đời.” Cô túc trực bên linh cửu ba ngày. Chờ đến khi cô trở về, Tống Hề tìm đến nói cho cô biết, Ninh Quân đã đi đến thành phố B rồi.

Ninh Quân: “Tống Hề đi tìm cậu? Cô ấy có đưa cho cậu thứ gì không?”

“Có đồ gì sao?”

Ninh Quân cảm thấy mệt mỏi, anh nói: “Tớ đưa cho cô ấy một quyển sách, nhờ cô ấy đưa cho cậu.”

Nguyễn Chanh lắc đầu, “Sách gì?”

Ninh Quân đột nhiên hiểu ra, ngữ khí của anh có chút buồn, “Không quan trọng nữa rồi. Sau này tớ sẽ cho cậu xem.”

“Khi sang Anh tớ liền đổi số điện thoại.” Thì ra anh có liên lạc với cô: “Cậu cũng đổi số điện thoại rồi, không phải sao?”

Ninh Quân cười khổ, “Tớ đến thành phố B chắc chắn phải đổi thành số điện thoại ở đó, nhưng cậu luôn ở Lăng Thành, tại sao lại đổi số điện thoại?”

Nguyễn Chanh cúi mặt, “Tớ có đổi số điện thoại hay không thì liên quan gì đến cậu?”

Ninh Quân cắn răng, “Cậu còn không nói cho tớ biết, rốt cuộc quan hệ giữa cậu và Cố Dịch là gì?”

Bước chân Nguyễn Chanh dừng lại, “Ninh Quân, cậu có biết là cậu đang quản quá nhiều chuyện lắm rồi không?”

Ninh Quân nghiêng người. Hôm nay cô đi giày đế thấp, đứng trước mặt anh thấp hơn hẳn nửa cái đầu: “Mấy năm nay cậu chẳng cao lên được tí nào.”

Nguyễn Chanh lập tức đứng thẳng lên, “Tớ cao lên được 5 centimet rồi đấy! ” Hiện tại cô cũng đã cao 1m64, nhưng bởi vì khung xương nhỏ, nhìn qua quả thực không đến 1m64.

“Rất cao sao? Cũng chỉ là cao hơn được 1m60.” Khóe miệng Ninh Quân cong lên.

Nguyễn Chanh không để ý đến biểu cảm của anh, “Cậu không phải đói bụng lắm sao?”

Ninh Quân đột nhiên đưa tay giữ chặt lấy cô, kéo cô về hướng anh.

Nguyễn Chanh tránh được chiếc xe đang lao tới, mũi cô đập vào vai Ninh Quân.

Cả hai đều ngây người.

Nguyễn Chanh nhin đau, cô vừa muốn lui về sau thì Ninh Quân đã giữ lấy cô, “Nguyễn Chanh, một tháng trước, tớ đã mua vé máy bay để sang Anh.”

Nguyễn Chanh từng có ý định cư ở đó.

“Tớ muốn tìm cậu để hỏi rõ một số chuyện. Hiện tại xem ra cũng không phải là lỗi của cậu.” Đôi mắt Ninh Quân thâm trầm, “Là tớ đã không nghĩ kĩ.”

Rất nhanh sau đó, Nguyễn Chanh đã phản ứng được mọi chuyện đang xảy ra. Cô đẩy anh ra, sắc mặt đỏ ửng.

“Nguyễn Chanh, cậu cho rằng tại sao tớ phải tìm đến cậu để nhờ cậu chụp ảnh?”

“Chẳng lẽ không phải bởi vì danh tiếng của tớ sao?” Cô nhú mồm.

Gương mặt Ninh Quân đầy ý cười, anh nắm chặt tay cô, “Mấy năm nay em ở nước ngoài đã có người tỏ tình với em chưa?”

Bên cạnh Nguyễn Chanh đa phần đều là Cố Dịch. Từ khi lên cao trung, đã không có ai tỏ tình với cô nữa, cô không nhận được một bức thư nào: “Không có.”

Ninh Quân nhìn cô, “Vậy hiện tại anh muốn tỏ tình với em.”

Tim Nguyễn Chanh đập thình thịch, cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại.

“Anh không nói đùa.” Anh nghiêm mặt nói.

Nguyễn Chanh: “Cậu...” Điều này đã hoàn toàn vượt qua dự liệu của cô.

“Đi ăn cơm trước đi.”

Đến nhà hàng Nhật Bản, hai người không ăn trong phòng mà ăn ngay ở bên ngoài. Hoàn cảnh như vậy tựa hồ càng thích hợp với tình huống hiện tại của bọn họ.

Nguyễn Chanh còn đang nghĩ tới chuyện vừa rồi. Cô ở nước ngoài chờ đợi nhiều năm như vậy, có chuyện gì là chưa từng gặp qua.

Ninh Quân rót cho cô một cốc rượu, “Rượu trái cây, nồng độ cồn không cao.”

Nguyễn Chanh nhìn động tác của anh, “Ninh Quân, tại sao năm đó cậu lại đột nhiên chuyển trường?”

Ninh Quân cười cười, “Mọi người trong nhà anh đều ở thành phố B làm việc, lúc ấy cô anh bị gãy chân, ba mẹ anh lo lắng anh không có ai chăm sóc, nên chuyển anh đến thành phố B.”

“Vậy tại sao cậu không nói cho tớ biết —— chúng ta.”

“Anh sợ nói ra sẽ ảnh hưởng tới điểm thi cuối kỳ của em. Đúng rồi, lần đó em thi thể nào?”

“Không nhớ, hẳn là cũng không tệ lắm.”

Ninh Quân nhấp một ngụm rượu, “Sao em lại xuất ngoại?” Vấn đề này anh vẫn luôn muốn biết.

“Từ lâu, người nhà tớ đã muốn cho tớ ra nước ngoài, đúng lúc đó Cố Dịch cũng muốn đi. Thế nên người lớn của hai nhà lập tức cho chúng tớ xuất ngoại.”

Ngón tay Ninh Quân men theo lưng chiếc cốc. Anh cúi đầu, im lặng một lúc. Đường như trước mắt có một lớp vải mỏng che lên, khiến anh mơ hồ. Anh thở dài một hơi, “Quan hệ của hai người rất tốt.”

Nguyễn Chanh gật đầu.

Sau khi Ninh Quân bỏ đi, những năm đó Cố Dịch luôn ở bên cô, điều đó đã sớm trở thành thói quen.

“Cậu không phải rất đói sao? Ăn đi. Ăn xong nhanh còn về chụp ảnh.”

“Em đang rất gấp sao?”

Nguyễn Chanh: “Tớ còn có việc khác.”

Ninh Quân hững hờ ăn một miếng lươn, không nói thêm gì nữa.

Đang ăn, Nguyễn Chanh lấy điện thoại ra, phát hiện Cố Dịch đã gọi cho cô mấy cuộc điện thoại. Cô nhắn tin cho anh ấy: Buổi tối đi P. R, không cần phải để ý đến em.

Cố Dịch nghe thấy chuông điện thoại, lập tức cầm di động lên. Thấy được tin nhắn của cô, sắc mặt anh ấy trầm xuống từng chút một.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài chọn cái nào?”

Cố Dịch mỉm cười, “Hôm nay không cần, lần sau tôi đến sẽ mua nhiều hơn.”

Nhân viên cửa hàng nghe anh ấy nói vậy liền vui vẻ đáp: “Được rồi, hoan nghênh quý khách quay lại.”

Cố Dịch ra khỏi tiệm hoa, lái xe không có mục đích gì.

Ăn xong, Ninh Quân cùng Nguyễn Chanh nhanh chóng trở về.

Ninh Quân tiện tay cầm lấy máy ảnh mà Nguyễn Chanh đang đeo, rất nặng: “Không thấy nặng sao?”

“Quen rồi.” Cô trả lời.

Hai người ra khỏi cửa hàng, đi ra đường lớn.

Đèn đường đã bật, ánh đèn lộng lẫy tỏa xuống mặt đường.

Nguyễn Chanh cảm khái: “Thành phố B so với Lăng Thành náo nhiệt hơn nhiều.”

“Không khác nhau lắm.” Ninh Quân không cảm thấy vậy, anh gần như không bao giờ đi dạo phố.

Nguyễn Chanh bĩu môi, “Chẳng lẽ cậu không bao giờ cùng phụ nữ đi dạo phố sao?”

Ninh Quân sững sờ.

Nguyễn Chanh nhanh chân đi về phía trước, cô không tin.

Đường Nhụy cùng anh ở thành phố B nhiều năm như vậy.

Đến cửa hàng, vẫn còn mấy bàn có khách đang ngồi.

Nhân viên cửa hàng nói, hôm nay bánh ngọt đã bán hết sạch.

Nguyễn Chanh không khỏi suýt xoa. Tiệm đồ ngọt với tiệm bánh mì thật không giống nhau, nhưng giá cả cũng giống như vậy. Một cái bánh ngọt ở P. R giá cao hơn gấp ba, bù lại thì khách sạn cũng không cần vất vả chờ đợi.

“Được rồi, bây giờ cậu đi chuẩn bị đi.” Nguyễn Chanh mở miệng nói.

Ninh Quân: “Anh cần phải làm những gì?”

Nguyễn Chanh nhìn xung quanh, “Cậu bê bánh ngọt rồi đứng tựa vào bàn —— ”

Ninh Quân đi qua, tư thế cứng ngắc.

“Ninh Quân, thả lỏng một chút, cứ coi như là chụp ảnh bình thường thôi.”

Ninh Quân hơi thả lỏng, nhưng tư thế vẫn cứng nhắc như cũ.

Nguyễn Chanh đi qua, “Chân phải hướng phía trước một chút, eo buông lỏng, thấp đầu xuống một chút.”

“Thấp bao nhiêu?” Anh hỏi.

Nguyễn Chanh đưa tay, đầu ngón tay chạm đến cằm của anh, “Như thế này ——” Cô hơi ngẩng mặt lên.

Ninh Quân cứng người, anh nhìn bờ môi khê mở, mềm mềm, giống bánh pudding của cô, mặt anh chợt đỏ lên.

Nguyễn Chanh chăm chú giúp Ninh Quân điều chỉnh động tác, từ sờ cằm đến sờ eo...Cô chụp cho không ít người, nhưng cho tới bây giờ không có ai giống Ninh Quân, tư thế cứng nhắc: “Ninh Quân, thả lỏng một chút đi.”

“Anh vẫn luôn như vậy, nhìn thấy ống kính liền thấy sợ hãi.”

Nguyễn Chanh sưng sờ, bỗng nhiên cười một tiếng.

“Em cười cái gì?”

“Năm nhất lớp chúng ta nhảy cũng thế.” Cô nhìn anh từ trên xuống dưới, “Đáng tiếc —— ”

“Đáng tiếc cái gì?”

“Thân hình của cậu không thể so với người mẫu, vai rộng eo thon, đôi chân dài. Cậu biết Dịch Hàn không? Dáng người của hai người không khác nhau lắm.”

Khuôn mặt Ninh Quân lập tức đen lại.

Sau đó, Nguyễn Chanh đã chụp cho anh không ít ảnh: “Tí nữa tớ sẽ đem ảnh gửi cho cậu.”

Ninh Quân lên tiếng, “Anh đưa em về.”

Xe của anh rất sạch sẽ, không có một thứ gì. Trên ghế lái phụ chỉ đặt mấy quyển tạp chí kinh tế, tài chính.

Nguyễn Chanh thắt dây an toàn, “Khách sạn XX.”

Xe chuyển động.

“Lúc nào thì em chuyển nhà?”

Nguyễn Chanh dựa vào ghế, “Mấy ngày nữa.”

Ninh Quân không nói gì nữa.

Ban đêm giao thông thông thoáng hơn rất nhiều. Anh mở radio, đúng lúc radio đang phát một bài hát.

”I love you...

Say we ’re together baby...

....

Nguyễn Chanh vất vả một ngày, lúc này cô dựa vào ghế, chớp mắt một lúc. Về nước đã mấy ngày nhưng cô đều ngủ không ngon.

Ninh Quân nghiêng đầu nhìn cô, tăng điều hoà ấm lên một chút.

Bốn mươi phút sau họ đã đến khách sạn.

Nguyễn Chanh nghiêng đầu, mơ mơ màng màng.

Ninh Quân không gọi cô dậy. Anh nghiêng người tới, nhẹ nhàng chỉnh lại đầu Nguyễn Chanh. Nguyễn Chanh không có dấu hiệu tỉnh dậy, anh cong cong khóe miệng, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cằm của cô.

Chần chừ mấy giây sau, Ninh Quân cúi xuống hôn cô: “Nguyễn Chanh, anh rất nhớ em.”

Cảm giác tê dại khiến Nguyễn Chanh không tự chủ vuốt vuốt mặt, “Cố Dịch, đi sang một bên đi. Đừng quậy nữa!”

Trong nháy mắt, gương mặt Ninh Quân trầm xuống.

Thời gian từng phút trôi qua, Nguyễn Chanh đã ngủ được một giấc say. Cô khẽ cử động, chợt nhớ tới bản thân đang ở trên xe anh. Trong xe rất yên lặng, cô mở mắt ra.

“Ninh Quân —— ”

“Ba” một tiếng, đèn sáng lên.

Nguyễn Chanh nhìn ra bên ngoài, thấy đã tới khách sạn, cô thở phào nhẹ nhõm: “Sao cậu không gọi tớ dậy?”

Ninh Quân mím khóe môi, “Anh gọi em ba lần rồi.”

Nguyễn Chanh xấu hổ.

“Đã bao lâu em không ngủ rồi? Vừa nãy cả đoạn đường đều ngáy.”

Nguyễn Chanh im lặng mấy giây: “...Ngại quá.” Nói xong, cô kịp phản ứng lại: “Từ xưa tới nay tớ chưa từng ngáy to.”

Ninh Quân nhàn nhạt cười một tiếng, “12 giờ rồi, anh đưa em lên.”

Nguyễn Chanh muốn nói không cần, nhưng cuối cùng lại chọn im lặng.

Ninh Quân tiễn cô vào tận trong phòng.

Thảm mềm, nhắm lên cũng thấy rất thoải mái.

Đến cửa, Nguyễn Chanh lấy thẻ phòng ra, cô nhẹ giọng mở miệng: “Đến rồi, cậu về đi.”

Ninh Quân nhìn số phòng một cái——1314*. Anh nhẹ nhàng cười cười, “Một đời một kiếp.”

*1314: đọc gần giống một đời một kiếp. Gốc: yi san yi si); (yi sheng yi shi).

Nguyễn Chanh không nhìn anh nữa. Ban đêm đều sẽ làm người ta có chút tâm tư bất định, ý chí trở nên yếu kém, “Cậu về sớm một chút, trên đường cẩn thận.”

Cô ấn thẻ vào cửa điện tử, cửa kêu một tiếng rồi mở ra. Cô vừa định đi vào, tay đột nhiên bị túm lại, cô không kịp tránh.

“Ninh Quân —— ”

Lời còn chưa dứt...

Ninh Quân một tay chống lên tường, bao vây cô ở trong ngực. Mặt anh khẽ cúi gần tới, gần trong gang tấc, hô hấp của anh cô nghe thấy rất rõ.

“Anh đột nhiên rất hối hận ——” anh ôm lấy cô, “Anh không nên chuyển trường.” Nếu anh không đi thì sẽ không xuất hiện Cố Dịch, cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Nguyễn Chanh không nhúc nhích, lông mi chớp mấy cái liền: “Ninh Quân, tớ không thờ nổi.”

May mắn bây giờ là buổi tối, không ai chú ý. Nếu là ban ngày sẽ khiến cho người khác hiểu lầm.

Cô dù sao cũng là thợ chụp ảnh nổi tiếng: “Xin tự trọng!” Mặt của cô nhất định đang đỏ lên, lần đầu tiên cô bị người “ép tường”.

Cô cảm thấy Ninh Quân thay đổi rồi.

Trong lòng Ninh Quân buồn buồn: “Nguyễn Chanh —— ”

“Oa ——” Hành lang đột nhiên có người xuất hiện. Là nhân viên giao hàng, nhìn thấy hai người, cậu ấy liền chạy đi.

Nguyễn Chanh: “...”

Ninh Quân chậm rãi buông cô ra, “Nghỉ ngơi sớm một chút. Chỗ ảnh chụp đó không phải vội.”

Anh như thế này, đêm nay cô làm sao mà nghỉ ngơi nổi?

26. Chương 26: Trừ Em Ra, Không Còn Ai Cả

Edit: Doãn Tiểu Phong

Beta: Doãn Thiên

Sau đêm đó, quan hệ của Nguyễn Chanh và Ninh Quân có đột phá lớn. Hai người trở nên tốt hơn, ít nhất là tâm lý của Nguyễn Chanh đã buông bỏ khúc mắc đối với anh.

Lúc Nguyễn Chanh đưa ảnh đã chỉnh sửa xong cho anh. Thái độ Ninh Quân khác thường hỏi cô, “Em cảm thấy tấm nào đẹp?”

“Đều đẹp cả.” Nguyễn Chanh trả lời.

Ninh Quân nhẹ nhàng cười một tiếng: “Anh đi trước họp, sau đó sẽ liên lạc với em sau.”

Tại sao lại có cảm giác giống như bạn trai đang báo cáo với bạn gái mình vậy nhỉ?

Buổi tối, Ninh Quân có bữa tiệc. Đối tác có ấn tượng rất tốt với anh, từ đầu đến cuối vẫn luôn nói chuyện với anh, nên không thể tránh khỏi việc uống nhiều rượu.

Tất nhiên là không thể lái xe được.

Bữa tiệc kết thúc, từng người lần lượt rời đi.

“Ninh Quân, để tôi đưa cậu về.” Nữ đồng nghiệp mong đợi nhìn anh.

Ninh Quân lắc đầu, “Cảm ơn. Có người tới đón tôi rồi.” Anh nhìn đồng hồ trên tay một chút: “Rất nhanh thôi.”

Nữ đồng nghiệp cười hỏi: “Ai vậy?” Đã trễ thế này, ai sẽ tới đón anh đây. Ninh Quân cũng rất không thích làm phiền người khác.

Hai mươi phút trước, Ninh Quân gọi cho Nguyễn Chanh một cú điện thoại: “Anh đang ở khách sạn gần đường XX, có thuận tiện tới đón tớ không? Anh uống quá nhiều rồi, không lái xe được.”

Nguyễn Chanh tắc lưỡi, “Cậu không còn bạn bè nào khác sao?”

“Không có.” Anh lẩm bầm một câu: “Trừ em ra, không còn ai cả.”

Nguyễn Chanh cắn răng: “Không rảnh.”

Ninh Quân uống rất nhiều. Anh ngồi trong phòng, dường như ngay cả một chút nóng nảy cũng không có.

Nhân viên phục vụ hỏi: “Thưa anh, có cần gọi tài xế tới không ạ?”

Khoé miệng Ninh Quân cười nhẹ, anh không có say tới vậy. Ở đại sảnh xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, cô đang nhìn xung quanh, hàng lông mày nhíu lại, lộ ra sự lo lắng mơ hồ.

Anh bỗng nhiên cười một tiếng.

Nguyễn Chanh vừa muốn hỏi tiếp thì thấy được Ninh Quân.

Người kia dựa vào cột La Mã ở đại sảnh, có lẽ là do say nên tư thế cởi mở hơn nhiều so với hôm chụp ảnh. Cô cất bước đi tới. Ánh mắt Ninh Quân ngập nước, xem ra là uống khá nhiều: “Cậu sao rồi?”

Ninh Quân giả choáng một chút, Nguyễn Chanh nhanh chóng đưa tay ra đỡ anh. Mặc dù dáng người anh cân đối, nhưng người đàn ông này cao 1 mét tám mấy, trọng lượng cũng coi như khá nặng: “Này, cậu tự đứng dậy đi.”

Ninh Quân: “Không phải em nói không đến sao?” Anh nhìn cô chăm chú.

Nguyễn Chanh lười phải nói chuyện với người say rượu, cô đỡ anh ra cửa: “Đưa chìa khóa xe cho tớ.”

Ninh Quân: “Trong túi.” Anh lục lọi một hồi nhưng vẫn chưa tìm ra.

Nguyễn Chanh: “Túi nào?” Cô nhìn anh một chút, nắm tay lại, luồn vào túi quần anh. Quần của anh đều được đặt may riêng, không rộng cũng không quá bó sát người, càng làm nổi bật dáng người hoàn mỹ của anh.

Nguyễn Chanh chỉ cảm thấy tay mình nóng hầm hập. Cô không dám đảo mắt đi nơi khác: “Cậu đừng nhúc nhích nữa!”

Ninh Quân ủy khuất: “Em sờ anh!”

Nguyễn Chanh nghiêng răng nghiêng lợi: “Tớ đang tìm chìa khóa xe. Thôi được, tớ sẽ kêu phục vụ đến.”

Ninh Quân: “Anh không nhúc nhích nữa.”

Lúc này cũng biết nghe lời rồi. Rốt cuộc Nguyễn Chanh cũng lấy được chìa khóa xe ra.

Sau khi đưa Ninh Quân lên xe, thắt chặt dây an toàn lại, cô hỏi: “Nhà cậu ở đâu?”

“Đường XX, công viên Thiên Lan, toà nhà 2 phòng 1901.” Anh thuận thực khai ra địa chỉ.

Nguyễn Chanh lẩm bẩm một câu, “Không say mà.”

Ninh Quân nhắm mắt lại, không nói gì.

Nguyễn Chanh mở bản đồ, rất nhanh đã tới đường cao tốc, cả đoạn đường đi đều rất thuận lợi.

Ninh Quân giật giật áo sơ mi.

“Sao vậy?” Nguyễn Chanh cảm nhận được động tĩnh của anh.

“Khó chịu.”

Nguyễn Chanh: “Buồn nôn hả?” Bà cô mỗi lần uống nhiều rượu, khi trở về nhà liền ôm bồn cầu.

Ninh Quân: “Em lái xe đi, không cần để ý đến anh.”

Nguyễn Chanh đành phải tăng tốc, trong lòng lại nghĩ đến nghề tài chính này cũng không dễ dàng chút nào.

Cuối cùng cũng đến nhà của Ninh Quân, coi như anh đã tỉnh táo, nhận được đường về nhà.

Nguyễn Chanh đưa anh lên nhà.

“Cậu ngồi xuống đây trước đi.” Cô đỡ anh lên ghế sa lon.

Nguyễn Chanh đánh giá cách bài trí trong nhà. Trong nhà rất sạch sẽ, được bài trí theo phong cách kiểu Mỹ: “Thời gian không còn sớm nữa, tớ đi về trước đây.”

“Nguyễn Chanh ——” Ninh Quân gọi tên của cô, giọng nói khàn khàn.

Nguyễn Chanh đứng ở đằng kia.

“Giúp anh lấy chai nước, ngay trong phòng bếp ấy.”

Nguyễn Chanh hít sâu một hơi. Người này tại sao lại thản nhiên chỉ huy cô như thế nhỉ? Nhưng cô vẫn đi vào cầm một chai nước khoáng.

Ninh Quân uống nửa bình nước, sắc mặt anh đã khá hơn nhiều.

Nguyễn Chanh nghiêm nghị nói: “Tớ đi đây. Lần sau cậu vẫn nên gọi cho người nhà thì hơn.”

Ninh Quân: “Nguyễn Chanh, em đã từng hỏi qua Tống Hề vì sao lúc trước cô ấy lại không đưa quyển sách kia cho em bao giờ chưa?”

Nguyễn Chanh đứng im ở đó.

“Em chưa từng hỏi! Là không dám hay là không muốn?”

Nguyễn Chanh chỉ cảm thấy miệng khô khốc.

“Anh không chỉ đưa cho em một quyển sách, mà còn có một bức thư.” Ninh Quân nói ra từng chữ.

Ánh đèn treo trong phòng khách sáng rực, Nguyễn Chanh nhìn sắc mặt của anh, đau đớn, bất lực. Cô đắng chát hỏi: “Bên trong lá thư đó viết cái gì?”

Ninh Quân bỗng nhiên cười một tiếng. Anh từng bước một đi về phía cô: “Em muốn biết sao?”

Nguyễn Chanh bặm khóe miệng.

Ninh Quân khẽ cúi đầu xuống: “Thanh xuân đã bỏ qua coi như là tiếc nuối, anh hi vọng loại tiếc nuối này từ giờ trở đi có thể đền bù lại.”

“Ninh Quân —— ”

Ninh Quân ôm lấy mặt của cô: “Nguyễn Chanh, đối với chuyện tình cảm anh có chút chậm chạp. Nhưng mà anh cũng không phải loại tùy tiện để cho người ta sờ túi mình!”

Nguyễn Chanh: “...” Cô vừa muốn mở miệng, anh đã hôn xuống.

Nụ hôn này mang theo rất nhiều cảm xúc, gấp gáp, mãnh liệt. Mới đầu anh dường như là muốn trừng phạt, anh cắn môi của cô, Nguyễn Chanh bị đau hừ lên vài tiếng.

Về sau, lúc Nguyễn Chanh hướng dẫn nhiếp ảnh gia mới các kỹ thuật, đã từng nói qua, những bức ảnh có hương vị khác biệt, người trẻ tuổi chụp ảnh muốn tạo ra nụ hôn đầu tiên đậm hương vị thì phải khiến cho người ta xem thôi cũng đã cảm thấy ngọt.

Lúc Ninh Quân nhìn thấy đoạn văn này đã hỏi cô: “Nụ hôn đầu tiên của em có cảm xúc gì?”

Nguyễn Chanh tức giận trả lời: “Toàn mùi rượu.”

Anh mút lấy môi của cô, đầu lưỡi bắt đầu tấn công, nghịch ngợm quần lấy cô.

Trái tim Nguyễn Chanh đều nhảy hết xuống miệng.

Lòng bàn tay của anh đặt ở hông cô. Dù cách một lớp quần áo nhưng Nguyễn Chanh vẫn mơ hồ có thể cảm thấy thứ nóng như nhiệt độ của sắt thép kia. Cô cảm thấy hô hấp khó khăn, liền đưa tay vỗ vỗ anh.

Môi Ninh Quân dời đi: “Đồ ngốc! Phải thở đi chứ!”

Mặt Nguyễn Chanh ửng hồng, “Em không phải người có kinh nghiệm.”

Ninh Quân cười nhạt, ghé sát vào bên tai của cô, lẩm bẩm: “Anh cũng là lần đầu tiên.”

Nguyễn Chanh trợn trừng mắt: “Sao có thể?”

Ninh Quân đen mặt, “Em xem anh là ai?” Về mặt cực kỳ ủy khuất.

Lời đầu đã nói, hôn cũng đã hôn, Ninh Quân liền quần lấy Nguyễn Chanh.

Trước kia Ninh Quân không nói nhiều như vậy, sao bây giờ lại lảm lời thế nhỉ? Anh hỏi chuyện mấy năm nay cô ở nước ngoài ra sao, Nguyễn Chanh phát hiện mỗi lần cô nhắc tới Cố Dịch, sắc mặt Ninh Quân đều không tốt lắm, cho nên về sau lúc nói chuyện, cô đều tận lực tránh hai chữ Cố Dịch đi.

“Chanh Chanh ——” Ninh Quân ôm lấy cô, “Anh nhớ em, thật sự rất nhớ em.”

Nói một câu buồn nôn như vậy, Nguyễn Chanh còn có chút không kịp thích ứng kịp.

“Vậy còn anh? Mấy năm anh ở thành phố B có tốt không?”

Sắc mặt Ninh Quân sáng lên một cái: “Cứ như vậy thôi.” Kỳ thật anh cũng không vui: “Chẳng qua em đã trở về nên không giống vậy nữa.”

Hai người ôm lấy nhau, ngay cả một chút bối rối Ninh Quân cũng đều không có. Nhưng Nguyễn Chanh lại không được như thế.

“Em phải trở về rồi, sáng ngày mai còn có công việc nữa.” Cô cầm điện thoại di động lên xem, đã 2 giờ sáng rồi.

“Trở về cũng là ở khách sạn, vậy cứ ở đây với anh đi.”

Nguyễn Chanh trừng mắt liếc anh một cái.

“Anh sẽ ngủ ở phòng khách.”

Nguyễn Chanh đẩy anh ra: “Không được.”

Về mặt Ninh Quân đau khổ: “Chúng ta kết hôn đi.”

Nguyễn Chanh dở khóc dở cười, “Anh định kết hôn chớp nhoáng sao?”

Ninh Quân nhú mày, “Chúng ta quen biết bao lâu rồi? Nguyễn Chanh, anh muốn ở bên em.”

Vì vô cùng thiếu thốn cảm giác an toàn nên cuối cùng Ninh Quân vẫn không để Nguyễn Chanh đi. Anh cắn tai cô, cam đoan: “Anh sẽ không động vào em.”

Nguyễn Chanh: “Ninh tiên sinh, anh dùng 4 vạn liên theo đuổi được một người bạn gái, thật sự là quá dễ dàng cho anh rồi.”

Ninh Quân đưa cho cô đồ dùng vệ sinh mới: “Lấy áo sơ mi của anh làm áo ngủ đi.”

Nguyễn Chanh: “...” Cô cào cào tóc, “Nhà anh có dây chun không? Em muốn buộc tóc.”

Ninh Quân trầm mặc, sắc mặt ảm đạm không rõ.

“Chắc là không có rồi.” Trong nhà một người đàn ông sao có thể có được.

Ninh Quân giật giật khóe môi, “Em chờ một chút.”

Nguyễn Chanh: “...” Có thật sao?

Cô đi theo Ninh Quân vào phòng ngủ, chỉ thấy Ninh Quân mở một cái hộp ra, thấy cái hộp kia có vẻ là cất đồ quan trọng.

Ninh Quân chậm rãi từ bên trong lấy ra một sợi dây màu đen.

Ninh Quân nhẹ nhàng kéo nó một chút: “Vẫn còn dùng được.”

Ánh mắt Nguyễn Chanh nhìn chằm chằm vào sợi dây kia: “Đây là...” Nếu như nhớ không nhầm, cô nhớ rõ cái dây này giống cái lúc trước Đường Nhụy dùng y như đúc.

Ninh Quân đưa cho cô: “Thời gian không còn sớm nữa, nhanh đi tắm đi.”

Nguyễn Chanh nhìn anh: “Đây là bạn gái cũ của anh bỏ lại à?”

Ninh Quân: “...”

Khoé miệng Nguyễn Chanh ngập tràn ý cười: “Thì ra là sớm như vậy nha, anh đã sớm có ý đồ với em rồi phải không?” Cô nghĩ kỹ lại một chút, “Ồ công viên vừa thấy đã yêu hả?”

Mặt Ninh Quân căng thẳng, anh đi ra ngoài.

Nguyễn Chanh cười hì hì một tiếng, tính toán, người này có thể giấu hay thật.

Cô nhanh chóng đi tắm rồi hong khô quần áo. Trong thời gian chờ đợi, cô dần dần tỉnh táo lại.

Mấy ngày nay cảm giác giống như đang nằm mơ vậy.

Xa cách đã nhiều năm, ngay trong đêm nay, bọn họ lại trở thành người yêu.

“Thùng thùng”, trên cửa vang lên hai tiếng.

“Em xong chưa?” Ninh Quân ở ngoài cửa.

“Sắp xong rồi.” Nguyễn Chanh nhìn thoáng qua, chờ quần lót hong khô xong, cô tranh thủ mặc vào.

Lúc đi ra, cô mặc áo sơ mi của Ninh Quân. Áo sơ mi dài, vừa đủ che khuất hông của cô.

Ninh Quân liếc một cái: “Ga giường anh đã đổi sạch sẽ, em ngủ sớm một chút đi.”

Nam nữ xa lạ sống chung một phòng luôn luôn xấu hổ, nhất là khi bọn họ vừa mới trở thành người yêu.

Nguyễn Chanh liên tục gật đầu, cô rất buồn ngủ.

Trở về phòng, cô tắt đèn, nằm xuống: “Ngủ ngon.”

Ninh Quân ở khách phòng, như thế nào cũng ngủ không được. Hai mươi phút sau, anh đi vào phòng ngủ, “Chanh Chanh ——” Anh gọi tên cô.

Nguyễn Chanh ngủ không sâu, nghe thấy giọng của anh, rất nhanh liền tỉnh dậy: “Sao vậy?”

“Anh không ngủ được.”

Nguyễn Chanh: “...”

“Anh vào nhé.”

Ninh Quân đi tới, vô tội nhìn qua cô.

Nguyễn Chanh dịch người qua bên cạnh một chút.

Hai người không nói lời nào.

Ninh Quân nằm xuống, giường lớn nhẹ nhàng lún xuống.

Trong đêm tối, mọi vật đều trở nên yên tĩnh.

Nguyễn Chanh nghiêng người, đưa lưng về phía anh.

Ninh Quân kéo chăn: “Em buồn ngủ lắm sao?”

Nguyễn Chanh “á” một tiếng.

Ninh Quân nhìn gáy cô, anh đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc của cô: “Sợi dây đó là mua lúc cùng bọn em đi vào tiệm văn phòng phẩm. Quả chanh ở phía trên rất hợp với em.”

Nguyễn Chanh: “Vậy sao lúc ấy anh không đưa cho em?”

Ninh Quân: “Lúc chuẩn bị tặng cho em, anh phát hiện Đường Nhụy cũng có một cái như vậy.”

Nguyễn Chanh rầu rĩ nói: “Em cho là anh đưa sợi dây đó cho Đường Nhụy.”

Ninh Quân: “Làm sao lại như vậy được?”

“Tại sao lại không? Lúc ấy quan hệ của hai người rất tốt, anh và Đường Nhụy thường xuyên cùng nhau nghiên cứu đề tài thảo luận. Rất nhiều người đều cảm thấy hai người đang ở bên nhau. Về sau, anh còn học chung đại học trên thành phố với cô ấy, bọn họ đều nói Đường Nhụy vì anh nên mới chuyển đến đây.”

Hơi thở Ninh Quân thay đổi, anh nhích về phía trước, dựa vào cô: “Không có chuyện này. Anh và Đường Nhụy chỉ là bạn học, mấy năm nay có gặp qua mấy lần, hơn nữa ở đại học cô ấy cũng có bạn trai.”

Nguyễn Chanh không nói chuyện: “Đêm đó hộp lớp cô ấy ở trên xe của anh.” Lúc nhìn thấy màn này, tâm của cô đã chết lặng. Thì ra vào thời niên thiếu, có vài tình cảm về sau lớn lên mới có thể hiểu rõ được.

“Vậy sao em không nghĩ kỹ xem, vì sao anh lại giúp em làm bài tập? Nói như vậy, không phải anh tốt với em hơn sao?” Giọng Ninh Quân lập tức thay đổi.

Nguyễn Chanh cũng phì cười: “Làm sao em biết được! Em không phải người trưởng thành sớm!” Mà vào năm nhất, cô nghĩ rằng mọi người đều có quan hệ tốt. Cô cảm thấy chỉ mình anh là rất nhàm chán, ba mẹ không ở bên cạnh, cũng không có bạn bè, anh luôn cô độc một mình.

Ninh Quân từng chút từng chút tới gần, người cũng dán lên cô, cánh tay không biết từ lúc nào đã vòng quanh cô.

Nguyễn Chanh phát hiện ra, cô nói: “Em nóng mà!”

Ninh Quân không chịu buông tay, “Anh hạ nhiệt độ máy lạnh xuống một chút.”

Nguyễn Chanh đẩy anh một chút, “Là người anh quá nóng!”

“Tại vì anh uống rượu, bình thường không nóng như vậy.” Ninh Quân bắt đầu dè: “Nguyễn Chanh, mấy năm nay em có nghĩ tới anh không?”

“Không có! Mỗi ngày em đều bận rộn học tập thì làm gì thời gian!”

Im lặng trong mấy giây, đột nhiên cô cảm thấy có cái gì không đúng.

Ninh Quân đã xoay người, tay chống lên người cô, ánh mắt của anh đỏ rực, nhìn chăm chăm cô.

- -

Beta: thật sự mình chỉnh sửa mấy đoạn hôn hít này trong vô cảm....

Thương bạn beta...

27. Chương 27: Một Cái Tay Đặt Trên Ngực Cô : ” Lớn Hơn Rồi ”

Edit: Doãn Kiệt

Beta: Doãn Thiên

Máy thay miệng Nguyễn Chanh đã không bị đại não khống chế, “Anh làm gì thế?”

Ninh Quân không nói gì, dùng hành động một lần nữa chứng minh anh nhớ cô bao nhiêu. Lần thứ hai hôn môi, anh ôm lấy cô, vừa xa lạ lại quen thuộc, cảm giác như lúc nhỏ ăn trái cây lạnh, trong lòng ngọt ngào không thôi.

Tuy rằng quan hệ của hai người phát triển rất nhanh nhưng Nguyễn Chanh không có nửa điểm mâu thuẫn. Chỉ là cô không biết, đàn ông càng lớn sẽ càng ngây thơ sao? Học bá cao ngạo lạnh lùng trước kia sao lại trở nên như vậy? Cô thở hổn hển, tim đập thình thịch: “Sao anh lại giống Yami vậy, thích liếm người thế!”

Ninh Quân không xấu hổ chút nào, trong mắt ngập tràn hạnh phúc: “Yami thế nào rồi?”

“Mấy năm nay em không ở trong nước, đều do ba mẹ em chăm sóc cả, nghe nói rất nghịch ngợm.”

“Đem Yami về đi.”

Nguyễn Chanh “ừ” một tiếng, rồi dần dần tiếp đi.

Ninh Quân không buồn ngủ chút nào, nguyện vọng nhiều năm cuối cùng đã đạt được. Cô gái mình tâm niệm niệm giờ đang nằm trong ngực mình, so với bất kỳ thời khắc nào đều vui sướng hơn cả. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, lồng ngực như được thứ gì đó lấp đầy.

Sáng sớm ngày thứ hai, Nguyễn Chanh bị chuông điện thoại đánh thức. Cô mò mẫm di động ở đầu giường, “Alo...”

Tiểu Doãn: “Cici, chị tỉnh chưa?”

“Tỉnh rồi, hôm nay không cần đón chị đâu, lát nữa chị sẽ qua.”

Tiểu Doãn muốn nói lại thôi, “Được rồi.” Cúp điện thoại, cô nhìn người đàn ông trước mặt, “Cici nói một lát nữa sẽ đến công ty.”

Sắc mặt Cố Dịch âm trầm đến dọa người, “Cô ấy ở đâu?”

Tiểu Duẩn hơi sợ, nghe nói bối cảnh của Cố Dịch có liên quan xã hội đen: “Cici chưa nói, nếu không tôi hỏi cô ấy một chút?”

Cố Dịch: “Bỏ đi! Tự tôi hỏi cô ấy.” Về mặt anh cáu kỉnh, “Còn nữa, đừng nói với cô ấy hôm nay tôi đã tới đây.”

Tiểu Doãn thở phào một hơi, “Yên tâm. Tôi nhất định sẽ giữ kín như bưng.” Nhưng mà Nguyễn Chanh đi đâu vậy chứ? Cả đêm không quay lại khách sạn. Lúc này ở trong điện thoại cô cũng không dám hỏi một câu. Cô cảm thấy vị Cố thiếu gia ở bên cạnh đang muốn phá hủy cái khách sạn này rồi.

Nguyễn Chanh lướt di động. Tối hôm qua, cộng thêm cả sáng nay, Cố Dịch đã gọi cho cô mấy cuộc. Xem qua wexin, cô thấy anh cũng để lại mấy đoạn thoại.

Nguyễn Chanh hoảng hốt, nhanh tay gọi cho Cố Dịch.

Tâm tình Cố thiếu gia rất không thoải mái, để điện thoại tùy ý vang lên, không nhận.

Nguyễn Chanh để di động xuống.

Ninh Quân đuổi đôi tay dài ra, kéo cô vào trong lòng, “Mới hơn sáu giờ, em ngủ thêm một lát đi.”

“Em phải đi rửa mặt, sáng nay Hứa Nhất Trạch (nam minh tinh) sẽ đến công ty.” Nguyễn Chanh đẩy anh ra.

Ninh Quân không buông, “Em cũng chưa ngủ được mấy tiếng, nằm với anh thêm mười phút nữa, anh đưa em đến công ty.”

Nguyễn Chanh còn đang lo lắng cho Cố Dịch. Cố thiếu gia gần đây bận chuyện của đội đua xe, cô nào có tâm tình ngủ, cựa quậy người.

“Đừng nhúc nhích.” Giọng Ninh Quân khàn khàn.

“Vậy rồi giường đi.” Nguyễn Chanh không tim không phổi nói.

Ninh Quân nuốt nước bọt một cái, “Đừng cử động.” Anh vừa muốn lui hai chân ra, Nguyễn Chanh lại xoay mạnh người.

“Ninh Quân, anh khi nào thì...” Câu nói kế tiếp nghẹn lại trong cổ cô. Nguyễn Chanh cảm thấy thứ gì đó chọc vào bụng mình, nóng bỏng lại cứng rắn. Rất nhanh sau đó, cô đã rõ đó là cái gì! Người học chụp ảnh cực kỳ hiểu về kết cấu thân thể.

Ninh Quân cứng mặt, một tay trói chặt bên hông cô, cắn răng nghiêng lợi nói, “Đã bảo em đừng nhúc nhích rồi.”

Nguyễn Chanh mất tiếng, ngượng ngùng cúi đầu, “Bao giờ thì được? Anh có thể lui về sau hay không?” Cô yếu ớt yêu cầu.

Ninh Quân cắn răng một cái, tới gần cô hơn.

Nguyễn Chanh kêu lên, như bị cái gì làm bỏng, “Anh... anh...” Có da mặt hay không!

Lưu manh!

Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ rơi vào, ánh sáng trong phòng vừa đủ, trong không khí đầy hơi thở mập mờ.

Ninh Quân chậm rãi điều chỉnh lại tâm lý, “Đàn ông đều như vậy.”

Nguyễn Chanh mím môi, không nói lời nào, “Ninh Quân, anh thật sự không giống trước đây tí nào.”

Ninh Quân nở nụ cười, “Vây em cũng không giống.”

Nguyễn Chanh nhìn lướt qua, “Em tuyệt đối không thay đổi.”

Ninh Quân tới gần, một tay đặt ở viền ngực của cô, khoe môi áp vào bên tai cô, nhẹ giọng nói: “Lớn hơn rồi.”

Đầu Nguyễn Chanh nể oành một cái. Cô ở nước ngoài nhiều năm, có lẽ là bởi vì chịu ảnh hưởng của ẩm thực nước ngoài nên mấy năm nay cô phát triển rất tốt.

Sáng sớm, trái tim Nguyễn Chanh đã bị kinh ngạc quá độ, thật vất vả lắm cô mới rời giường, đi ra cửa được.

Ninh Quân đưa cô đến dưới lầu của công ty, “Tối nay anh đến đón em.”

“Buổi tối em hẹn Trình Phỉ và Giản Tri Ngôn đi ăn rồi.” Nguyễn Chanh trả lời.

Ninh Quân nhún nhún vai, “Đừng ở khách sạn.”

“Không được! Tối nay về em nhất định phải tặng ca. Anh nhanh đi làm đi, đừng để muộn.”

Ninh Quân đến công ty đúng giờ như bình thường. Chu Uy nhìn thấy anh liền niềm nở chào đón, “Nghe nói tối qua sau khi bữa tiệc kết thúc, có một mỹ nữ tới đón cậu, ai thế?”

Ninh Quân chép miệng, “Bạn gái tôi.”

“Mẹ nó! Nhanh như vậy? Làm nghề gì?”

“Nhiếp ảnh gia.”

“Nghe nói rất đẹp. Sao cậu lại giấu kỹ vậy? Ha ha, bây giờ không biết bao nhiêu thiếu nữ trong công ty sẽ thương tâm đâu.”

Chu Uy ớ một tiếng, “Cậu nói xem, hôm nay sao cậu trông khang khác.”

Ninh Quân khó hiểu.

“Cả người đều lộ ra tao khí*.”

*Tao: cợt nhả, lẳng lơ.

Ninh Quân không để ý đến anh ta, “Tài liệu cho buổi họp báo chuẩn bị xong rồi à?”

Chu Uy nhanh chóng chạy đi làm việc.

Sau đó, khi chuyện Ninh Quân có bạn gái được truyền đi, không ai quay lại bày tỏ tâm ý với Ninh Quân nữa.

Nguyễn Chanh một như chó con đến tận trưa. Sau khi tiểu thệ tươi Hứa Nhất Trạch đến, mấy cô bé trong công ty hưng phấn mà tranh nhau đi bưng trà rót nước.

Tiểu Doãn cũng không ngoại lệ, “Anh ấy cao hơn so với trong phim, da cũng đẹp nữa.”

Bên cạnh Nguyễn Chanh có hai mỹ nam chân dài, cô đã sớm miễn dịch với đàn ông cao ráo rồi. Cô cúi đầu, điều chỉnh ống kính máy chụp.

“Cici, chị bị dị ứng ạ?”

“Hả?”

Tiểu Doãn chỉ chỉ cổ cô, “Chị bị đỏ ở đây.”

Nguyễn Chanh vội vã sờ một chút. Da cô thỉnh thoảng sẽ như vậy, trên cổ dễ đỏ lên, như bị dị ứng vậy. Nhưng cô biết rõ vết hôm nay không phải là do vậy, nhất định là do Ninh Quân hôn.

Người này là chó con à?

“Có lẽ là chị không cẩn thận gãi đỏ, đừng lo. Hứa Nhất Trạch trang điểm xong chưa?”

Tiểu Doãn lặng lẽ phỉ nhổ, “Trợ lý của anh ấy yêu cầu rất nhiều.”

Tiểu thịt tươi mới nổi, yêu cầu về bản thân nhiều một chút cũng có thể giải thích được.

Chờ Hứa Nhất Trạch thay đồ xong, vào phòng chụp ảnh cũng đã là một tiếng sau.

Nguyễn Chanh và nhân viên ánh sáng đã sớm chờ ở đó.

Hứa Nhất Trạch xin lỗi: “Thật xin lỗi, để các thầy* đợi lâu rồi.”

*Thầy trong bậc thầy, là cách gọi tôn trọng với người có kinh nghiệm, danh tiếng. Ở đây chỉ cả Nguyễn Chanh và thầy ánh sáng, anh chưa tìm được từ thay thế, mọi người biết thì bảo anh nhá!

Nguyễn Chanh gật đầu với cậu ta: “Có thể bắt đầu rồi.”

Mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, Nguyễn Chanh tìm cảm giác rồi chụp vài tấm. Hứa Nhất Trạch mới 22 tuổi, ngũ quan tuấn tú, là kiểu mẫu cô bé bây giờ rất thích.

Cậu ta rất có cảm giác khi chụp hình, cũng không cần Nguyễn Chanh đi qua chỉ đạo.

Gần một tiếng sau, rốt cuộc cũng chụp xong.

“Được rồi.” Nguyễn Chanh nói.

“Các thầy vất vả rồi.” Hứa Nhất Trạch chấp tay trước ngực, hơi cúi người.

Mọi người vì tư thế khiêm tốn, lễ độ của cậu mà có ấn tượng rất tốt.

Chụp ảnh xong, trà sữa do trợ lý Hứa Nhất Trạch đặt cũng được đưa tới.

Hứa Nhất Trạch và Nguyễn Chanh thảo luận về ảnh chụp.

“Chờ tôi chỉnh sửa tốt sẽ gửi tới phòng làm việc của cậu, có lẽ chừng mười ngày sau.”

“Không vội, chị sửa đẹp trai một chút giúp em.” Hứa Nhất Trạch cười đùa.

Nguyễn Chanh cũng cười, “Mặt cậu đã rất hoàn mỹ rồi, không cần sửa.”

Hứa Nhất Trạch sờ sờ mặt, “Thật không ạ? Sao em cảm thấy cảm thì hơi ngấn, mũi lại không cao...” Nói xong cậu cười rộ lên: “Cici, thêm weibo được không, khi nào có ảnh chụp em muốn xem trước một chút.”

“Được.” Nguyễn Chanh đương nhiên không từ chối: “Có thể ký tên cho tôi không, em họ tôi là fan của cậu, trước đây luôn theo dõi phim của cậu.”

“Không thành vấn đề, đây là vinh hạnh của em.” Hứa Nhất Trạch xoay xoay trên giấy, ký tên.

Lúc nghỉ trưa, Ninh Quân gọi điện thoại tới, “Ăn cơm chưa?”

Nguyễn Chanh ừ một tiếng, đối diện đều là đồng nghiệp.

“Ăn cái gì?”

“Thịt.”

Ninh Quân phì cười. Anh nhớ rõ vào năm trung học, Nguyễn Chanh rất kén ăn. Rau củ ở căn tin trường cô chưa bao giờ chạm vào, chỉ thích ăn thịt, nhất là đùi gà và sườn xào chua ngọt, nhiều năm như vậy còn không thay đổi sao?

“Buổi tối em xong việc, anh đến đón em.” Giọng điệu vô cùng thân thiết.

“Em phải về khách sạn thu dọn đồ đạc.” Đồ đạc thì xế chiều hôm nay nhà trọ sẽ mang sang. Sau đó lại phải mời nhân viên vệ sinh tới quét tước dọn dẹp, hai ngày nữa là cô có thể dọn về nhà.

Ninh Quân biết nói trong điện thoại không rõ ràng được, “Không nên kiêng ăn, ăn chút rau đi, trán em nổi mụn rồi đó.” Tiếng nói của anh trầm thấp dễ nghe.

Nguyễn Chanh: “...”

Cúp điện thoại xong, tiểu Doãn tò mò nhìn qua.

Nguyễn Chanh: “Một người bạn.”

Tiểu Doãn cười, “Cici, nửa đêm hôm qua Cố thiếu gia đi tìm chị.”

Nguyễn Chanh xoa xoa thái dương, “Hôm nay anh ấy liên lạc với em à?”

Mắt tiểu Doãn lấp lóe, “Không ạ. Nhưng mà nghe nói đội đua xe sắp thi đấu, anh ấy phải tập luyện.”

Nguyễn Chanh gật đầu. Cố Dịch thích đua xe, nghỉ hè năm tốt nghiệp trung học, hơn nửa đêm anh đèo cô đi hóng gió, suýt hù chết cô. Vậy nên sau này cô không còn xem anh đua xe nữa.

Cố Dịch chuyên tâm huấn luyện tới tận trưa. Kỹ năng lái xe của anh rất thành thạo, mấy năm nay ở nước ngoài cũng thường luyện tập, đã tham gia không ít cuộc tranh tài, còn từng giết giải.

Xe đua chạy như bay, một vòng lại một vòng, cuối cùng cũng dừng lại.

Cố Dịch cầm chặt tay lái, nóng nảy đạp vài cái.

Kiệt Sâm cảm thấy hôm nay anh có gì đó không đúng, vội vã đi qua. “Sao thế? Tâm tình không tốt?”

Thần sắc Cố Dịch trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Không.”

“Có đấy!” Kiệt Sâm quen anh từ sơ trung, tính tình Cố Dịch như thế nào sao anh lại không biết: “Cãi nhau với bạn gái?”

Cố Dịch gơ tay lên nhìn bầu trời xanh thẳm.

“Chia tay?”

Cố Dịch “a” một tiếng, “Chưa từng có bắt đầu, nói gì đến chia tay.”

“Không phải chứ.” Kiệt Sâm vỗ vỗ đầu vai anh, “Nhiều năm như vậy cậu còn chưa xuống tay à? Đây không phải là phong cách của cậu.”

Cố Dịch cũng hiểu, đối mặt với Nguyễn Chanh anh liền trở nên hèn nhát. Mẹ nó! Quá chiều cô ấy rồi.

“Thích thì cướp về đi!” Kiệt Sâm bắt đầu nghĩ kế: “Với điều kiện của cậu, theo đuổi con gái rất dễ.”

Cố Dịch dù bị hạ xuống hay được nâng lên, thì anh ấy vẫn rất tự tin.

Trong khi nghỉ ngơi, Cố Dịch gọi một cuộc điện thoại cho ba Nguyễn.

“Chú Nguyễn, gần đây có khỏe không ạ?”

“Khỏe, chú với dì con đều khỏe lắm. Con với Chanh Chanh thế nào rồi? Đã quen ở thành phố B chưa?”

“Chanh Chanh muốn tìm chỗ ở, con nói cô ấy đến chỗ con ở nhưng nói thế nào cô ấy cũng không chịu. Chỗ con ở rất tốt.”

Ba Nguyễn cười, “Tính con bé là như thế, có đôi khi đừng chèn ép quá.”

Cố Dịch: “Chú Nguyễn, chú với dì gần đây có thể đến một chuyến không, con chuẩn bị tỏ tình với Nguyễn Chanh.”

Ba Nguyễn ho khan mấy tiếng, “Cái gì?”

Da mặt Cố Dịch cũng có vài phần ngượng ngùng.

Ba Nguyễn chậm rãi bình tĩnh lại, “Nhiều năm như vậy con còn chưa tỏ tình với Chanh Chanh?!”

28. Chương 28: Nguyễn Chanh Rõ Ràng Cảm Nhận Được Cái Chỗ Nóng Rực Kia

Edit: Doãn Uyển Du

Beta: Doãn Thiên

Cố Dịch sờ mũi, “Vâng ạ, cháu sẽ chuẩn bị, ở trước mặt cô chú thổ lộ với Chanh Chanh.”

Ba Nguyễn lắc đầu, đứa nhỏ này quá ngu ngốc mà: “Được rồi, vậy chúng ta chuẩn bị một chút, cháu mau chóng đi qua đó đi.”

Cố Dịch: “Vâng. Để cháu đi đón chú với dì.”

Ba Nguyễn: “Không cần, cháu làm việc của cháu đi. Chú và mẹ Chanh Chanh cũng nhiều năm không tới thành phố B rồi, tiện thể đi du lịch luôn.”

“Chú Nguyễn, khi trở lại cháu và Nguyễn Chanh sẽ cùng hai người đi chơi.”

“Cháu chuẩn bị cẩn thận một chút! Chanh Chanh dễ mềm lòng, dễ cảm động. Cố lên!”

“Dạ!”

Chạng vạng tối, Mẹ Nguyễn đi đánh bài xong về đến nhà, phát hiện được ba Nguyễn có chút thâm trầm.

“Anh sao thế? Công ty lại gặp chuyện?”

“Em nói xem đứa nhỏ Cố Dịch này có phải ngốc hay không? Nhiều năm như vậy, nó và Chanh Chanh cũng chưa ở bên nhau.”

Mẹ Nguyễn cười cười, “Chanh Chanh coi nó là anh trai. Quan hệ của hai đứa nó rất tốt, cũng chưa chắc muốn làm người yêu của nhau.”

“Cố Dịch thích Chanh Chanh nhà chúng ta.”

“Có thể Chanh Chanh đối với nó không có tình yêu nam nữ.”

“Chanh Chanh thích mẫu người như thế nào? Cố Dịch tốt như vậy, hai nhà chúng ta lại quen biết nhau. Đứa nhỏ Cố Dịch này đáng đáp lại đẹp mắt, anh Tuấn.”

“Còn anh có chuyện gì sao?”

“Quên nói chính sự. Cố Dịch nói muốn thổ lộ với Chanh Chanh, mời chúng ta làm người chứng kiến.”

Mẹ Nguyễn suy nghĩ một lát, “Không đúng. Lỡ như giữa hai đứa bé này có thể xảy ra chuyện gì thì sao.”

“Thế nào?”

“Anh đồng ý rồi?”

“Anh đồng ý rồi.”

“Để em đi gọi điện nói chuyện với Chanh Chanh, hỏi rõ ràng một chút rồi nói sau. Anh làm việc có thể động não hay không hả?”

Ba Nguyễn ủy khuất, “Anh chỉ muốn có con rể thôi mà...”

Mẹ Nguyễn: “...”

Buổi tối, Giản Tri Ngôn và Trình Phỉ mời Nguyễn Chanh ăn cơm.

Chưa ai từng nghĩ tới, buổi quyen góp tiền năm ấy là sự kiện đã thúc đẩy lương duyên cho Trình Phỉ và Giản Tri Ngôn.

“Chị, chị muốn ăn cái gì?”

“Các em cứ chọn đi.”

Giản Tri Ngôn: “Gần đây thế nào? Công việc thuận lợi chứ?”

“Tạm được.” Ngoại trừ ngoài ý muốn gặp Ninh Quân, tất cả đều rất ổn.

Giản Tri Ngôn cười, “Ninh Quân có liên lạc với cậu hay không?”

Nguyễn Chanh nhẹ nhàng lên tiếng, “Anh ấy nhờ tớ chụp hình cho cửa hàng của một người bạn.”

“Nhiều năm như vậy, chúng ta lại sống cùng trong một thành phố, cũng không thấy cậu ta đi tìm tớ mấy lần. Lần này cậu về, cậu ta liền chủ động liên lạc. Tớ nhìn ra cậu ta có ý khác thì có.”

Trình Phi cũng nói tiếp, “Chị, đừng để ý tới Ninh Quân. Người này nói đi là đi, căn bản không để chị ở trong lòng.”

Giản Tri Ngôn hé miệng cười một tiếng, người nào đó lúc này chắc đang diên cuồng ngứa mũi.

Nguyễn Chanh uống một hớp nước, làm dịu đi sự xấu hổ.

“Có Dịch đâu? Gần đây anh ấy rất bận sao?”

“Đang luyện xe, tháng sau có thi đấu.”

Trình Phi gọi vài món ăn, đều là những món Nguyễn Chanh thích, cô còn cố ý gọi thêm một phần pudding.

Trong lúc đó, Trình Phi không động đũa một chút nào.

Nguyễn Chanh hỏi: “Em không ăn à?”

Trình Phi buồn rầu, “Em sợ mập.”

Nguyễn Chanh nhìn Giản Tri Ngôn, “Cậu mặc kệ không quản nó à? ”

Giản Tri Ngôn lắc đầu, “Tớ có khuyên, nhưng em ấy không nghe tớ. Con gái quá gầy cũng khó nhìn, tớ lấy tiêu chuẩn của đàn ông, đánh giá đúng trọng tâm nói cho các em biết.”

Trình Phi: “...”

“Em cũng không phải vì đàn ông các anh mà sống, em chỉ vì muốn chính mình đẹp hơn thôi.”

Nguyễn Chanh chống cằm. Giản Tri Ngôn ổn trọng, Trình Phi tinh quái, hai người tính cách bổ sung cho nhau, ngược lại thật sự là một đôi trời sinh.

“Đúng rồi, chị, cuối tuần có đại tiệc hội kinh tế do tập đoàn Thiên Thịnh tổ chức. Chị có thời gian hay không? Cùng đi với lão đại tài chính của chúng em đi.”

“Có thể chứ?”

“Không có vấn đề.”

Tập đoàn Thiên Thịnh, đây không phải là công ty Ninh Quân đang làm việc hay sao, cũng có thể sẽ gặp được anh.

Sau khi ăn cơm tối xong, Giản Tri Ngôn đi lấy xe.

Nguyễn Chanh và Trình Phi ở một bên chờ đợi.

Nguyễn Chanh từ trong túi lấy ra bức ảnh có kí tên của Hứa Nhất Trạch: “Hôm nay cậu ta tới chụp ảnh, chị nhờ cậu ta ký dùm em nè.”

“Oa! Chị của em. Chị thật sự quá tốt!” Trình Phi kích động kêu lên. Cô ấy vui vẻ kéo tay cô lại, nũng nịu!

“Chị có một phòng cũng ổn, cuối tuần chị đưa chìa khóa cho em, em chuyển tới đi.”

Trình Phi: “Em sống cùng bạn học rất tốt, em cũng ở quen rồi. Không làm phiền chị đâu, mà em lại còn lười, cũng không muốn dọn phòng...”

Nguyễn Chanh nhếch miệng, “Em tưởng chị mới biết tính em à?”

Trình Phi dậm chân một cái, “Chị —— ”

Nguyễn Chanh cười khê, “Mợ để cho chị trông coi em, sợ em bị lừa!”

“Em cũng không phải đứa bé.”

“Đúng nha! Em làm sao lại bị lừa được! Em lừa gạt người khác còn tạm được!”

Một sách Giản Tri Ngôn đối với Trình Phỉ thế nào, Nguyễn Chanh đều nhìn thấy hết.

“Lúc nào thì em đem Giản Tri Ngôn về nhà?”

“Năm nay ăn tết đi! Chị, vậy còn chị? Chị với Cố Dịch...”

“Chị với Cố Dịch? Nếu chị với anh ấy hợp nhau thì nhiều năm như vậy đã sớm ở cùng nhau rồi, anh ấy không phải kiểu người chị thích.”

“Sao lại như vậy?” Trình Phỉ yên lặng.

Khi bọn họ đang nói chuyện, Giản Tri Ngôn đã lái xe ra.

Hai người đưa Nguyễn Chanh về khách sạn, lại cùng nhau xuống xe, nhất định phải nhìn thấy Nguyễn Chanh tiến vào thang máy.

Nguyễn Chanh nhìn về phía hai người, phát phát tay.

Cửa thang máy đóng lại.

Trình Phỉ lập tức kéo tay Giản Tri Ngôn, thân mật dựa vào người anh: “Bạn trai, hôn một cái nào. Moazzz
_____”

Ánh mắt Giản Tri Ngôn đột nhiên quét đến phía trước, anh lập tức né tránh.

Trình Phỉ mơ hồ, “...” Sắc mặt cô lập tức thay đổi.

Giản Tri Ngôn vội vàng giải thích nói: “Phía trước có người!”

Trình Phỉ làm sao có thể nghe anh giải thích chứ: “Về sau anh đừng nghĩ tới việc hôn em nữa!” Cô cảm thấy rất mất mặt. Dù sao chút tình cảm này, cô luôn ở thế chủ động, hận không thể lập tức gặp lại.

Giản Tri Ngôn bắt đầu đi, anh thấy xe của Ninh Quân. Mặc dù chiếc xe màu đen, nhưng anh vẫn có thể cảm giác được trong xe có người. Chỉ là hiện tại cũng không có tâm tình đi xác nhận, Trình Phỉ thật sự tức giận.

Anh mau chóng đuổi theo, đỗ dành Trình Phỉ lên xe.

Ninh Quân đều nhìn thấy toàn bộ quá trình Giản Tri Ngôn cùng Trình Phỉ âm ỉ. Anh sờ lên mũi, bỗng nhiên cười một tiếng.

Anh tiến vào khách sạn, bởi vì không có thẻ cửa, nên đành phải mời quản lý đại sảnh cùng anh đi lên.

Quản lý gõ vài cái lên cửa, bên trong truyền đến giọng nói của Nguyễn Chanh, “Ai vậy?”

“Nguyễn tiểu thư, ngoài cửa có một người đàn ông tìm cô.”

Nguyễn Chanh mở cửa, chỉ thấy Ninh Quân đang đứng chung với quản lý đại sảnh.

“Sao anh lại tới đây?”

Ninh Quân không thấy sự ngạc nhiên trên mặt cô, anh nhìn quản lý rồi nói một tiếng cảm ơn.

Quản lý mỉm cười, “Vậy tôi không quấy rầy hai vị nữa.”

Ninh Quân đi vào phòng, nhìn thoáng qua một chút.

Trên bàn làm việc màu trắng đặt toàn vào vở, sách, còn có một cái cốc.

“Anh tới xem một chút.”

Nguyễn Chanh chỉ vào ghế sofa: “Anh ngồi đi. Muốn uống chút gì không?”

Ninh Quân lắc đầu, “Không cần khách khí như thế. Có dép lê chứ?”

“Trong tủ giày có dép lê mới.”

Ninh Quân ngồi trở lại trên ghế sa lon.

Nguyễn Chanh cũng đi đến trước bàn sách, tiếp tục làm việc.

Bầu không khí vừa yên bình lại vừa tươi đẹp.

Dưới ánh đèn, cô chuyên chú làm việc. Ninh Quân nhìn cô, vô thức nhớ lại năm nhất cao trung, vào giờ nghỉ giải lao cô cũng như thế, chuyên chú đọc tiểu thuyết, anh ngồi tại hàng cuối cũng nhìn cô.

Ánh mắt của anh chuyển qua màn hình, là hình của một người đàn ông trẻ tuổi: “Đây chính là Hứa Nhất Trạch?”

“Đúng vậy.” Nguyễn Chanh đầu cũng không quay lại.

Ninh Quân đứng dậy đi tới, “Nhìn có vẻ rất cao.”

“Nghe nói cao 1m85, dáng người rất tốt, còn có cơ bụng, không giống với tiểu thối tươi bây giờ.”

Ninh Quân không nói chuyện, sau một lúc lâu, anh mới hỏi: “Em thích người có cơ bụng?”

Nguyễn Chanh: “...Vậy anh có sao?”

Ninh Quân nhú mày, “Em có muốn tự mình kiểm tra một chút không?” Vừa nói xong, một tay anh đặt lên cúc áo sơ mi.

Nguyễn Chanh lập tức không còn lục đánh trả: “Không cần không cần. Anh đừng quấy nhiễu em làm việc.”

Ninh Quân cười nhẹ, quay trở lại trên ghế sa lon.

Bên cạnh là giường lớn hai người, đầu giường còn có một con gấu bông đầu heo.

Nửa giờ sau, điện thoại Nguyễn Chanh đột nhiên vang lên, là mẹ Nguyễn gửi tới yêu cầu gọi video.

Nguyễn Chanh vừa mới chuẩn bị bấm nhận thì nhìn thấy Ninh Quân ở bên cạnh. Cô giật nảy mình, tranh thủ thời gian điều chỉnh lại giọng nói.

“Mẹ —— ”

“Chanh Chanh, sao không bấm đồng ý gọi video với mẹ thế?”

“Con đang làm việc ạ.”

“Mẹ không có quấy rầy công việc của con chứ?”

“Không có việc gì ạ. Mẹ với ba gần đây khỏe không?”

“Vẫn tốt. Ba con muốn hỏi một chút xem con ở bên kia thế nào?”

“Đều rất tốt ạ. Ở nước ngoài nhiều năm như vậy con đều đã quen rồi.”

“Có Cố Dịch ở đó, mẹ và ba cũng yên tâm. Cố Dịch không tồi, các con gần đây tốt đó chứ?”

“Mẹ, sao đột nhiên mẹ lại hỏi chuyện này?”

“Không có việc gì. Hai bọn con đều đã trưởng thành, vấn đề cá nhân cũng phải gấp gáp.”

Khóe mắt Nguyễn Chanh kéo ra, Ninh Quân ở một bên cũng đang hóng chuyện.

“Chanh Chanh, mẹ và ba con đều cảm thấy Cố Dịch không tệ, các con quen biết biết nhiều năm rồi...”

“Mẹ, mẹ với ba hiểu lầm rồi. Con với Cố Dịch không có ở cùng nhau.”

Nguyễn Chanh đã cảm nhận được một ánh mắt như lửa, nóng rực rơi vào trên người mình.

“Mẹ, bây giờ con hơi bận, mai con lại gọi cho mẹ.”

Cúp điện thoại, cô thở phào một hơi.

Ninh Quân đi tới trước mặt cô.

Nguyễn Chanh giật mình, cười, “Anh tỉnh ngủ rồi à?”

Ninh Quân đưa tay vén sợi tóc rơi trên gò má cô ra sau tai, “Em với Cố Dịch —— ”

“Đừng nghĩ lung tung.” Cô ngắt lời anh.

Ninh Quân khẽ mỉm cười.

“Nguyễn Chanh, lúc cao trung anh nhớ rằng đã từng nghe Lộ Minh nói, nhà em muốn kén rể? Là thật sao?”

Nguyễn Chanh kinh ngạc, thời đại nào rồi mà còn kén rể? Nhưng cô vẫn nghĩ lại, nghiêm túc nói ra:

“Ba em đúng là có quyết định này. Nhà em mở tiệm bánh, hiện tại em lại làm nghề nhiếp ảnh gia, công ty không có ai kế thừa.”

Ninh Quân đen mặt, “Em muốn để anh làm?”

Nguyễn Chanh mím khóe miệng.

“Anh nguyện ý?”

Đôi mắt Ninh Quân tràn đầy ánh sáng nhu hòa, “Em có thể dễ dàng anh!”

Muốn mặt sao?

Nguyễn Chanh nhìn anh chằm chằm, “Thời gian không còn sớm nữa, anh nhanh đi về đi. ”

Ninh Quân ôm cô, nhẹ giọng lẩm bẩm, “Không nhìn thấy em, anh ngủ không được. Em không biết đâu, mấy năm anh nay đều ngủ không ngon.”

Nguyễn Chanh đẩy đẩy anh, làm sao lại giống đứa bé dính người thế.

Tay anh lại bắt đầu càn quấy, “Không biết ba em còn nhớ anh hay không?”

Nguyễn Chanh đột nhiên ngẩng đầu, đầu hung hăng cộc vào cằm Ninh Quân.

Ninh Quân chỉ cảm thấy cằm truyền đến một trận đau nhức.

“Có sao không?” Nguyễn Chanh khẩn trương xem xét.

Ninh Quân khó khăn mở miệng, “Không có việc gì.”

Nguyễn Chanh nhẹ nhàng sờ cằm anh: “Để em đi tìm nước đá.”

“Em hôn anh đi!”

Nguyễn Chanh liếc anh một cái.

Ninh Quân vất vả tiến tới, cúi đầu hôn lên bờ môi cô.

Nguyễn Chanh nhớ ra anh bị thương ở cằm, khéo léo nhắm mắt lại.

Ninh Quân không hôn lướt qua, mà là càng lúc càng sâu.

Nguyễn Chanh chỉ cảm thấy máu huyết cả người đều đang sôi trào, cô vô lực tựa ở trước bàn. Ninh Quân tay đã thò tay vào trong áo sơ mi của cô, chậm rãi hướng lên trên.

Quá nhanh rồi. Cô còn sót lại lý trí, lập tức bắt lấy tay anh.

Ninh Quân dừng lại, thân thể của anh dường như đã dán chặt vào cô.

Nguyễn Chanh rõ ràng cảm nhận được cái chỗ đang nóng rực kia.

“Chanh Chanh, lúc nào dẫn anh đi gặp ba mẹ đây? Hừm—— ”

Đại não Nguyễn Chanh trống không, “Để cho em suy nghĩ kỹ đã.”

Tay Ninh Quân tìm tới ngực cô. Nơi đó vừa mềm mại vừa xúc cảm, nhịp tim anh tăng nhanh dữ dội.

- - -

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay nghĩ muốn bộc phát thế nhưng lại bị cảm.

Hoa mắt chóng mặt, chỉ muốn đi ngủ thôi.

29. Chương 29: Ninh Quân Cảm Nhận Được Cái Gì Gọi Là ” Vui Quá Hoá Buồn ”

Edit: Doãn Tiểu Phong

Beta: Doãn Thiên

Nguyễn Chanh khó khăn kéo tay anh ra: “Giờ này khuya lắm rồi.”

Ninh Quân từ từ bình tĩnh trở lại, “Phòng ở bên đó đã ổn cả chưa? Chuẩn bị khi nào thì chuyển đi?”

“Cuối tuần đi, cũng không có đồ gì nhiều.”

Đầu ngón tay Ninh Quân quần lấy những sợi tóc của cô, anh dịu dàng nói: “Anh qua giúp em.”

Nguyễn Chanh khẽ gật đầu.

Ninh Quân nhìn cô, đột nhiên tiến tới. Nguyễn Chanh nghĩ rằng anh muốn tới hôn cô, tay cô khẽ động, đụng phải cái cốc trên bàn, trong khoảnh khắc đó, cafe liền bị đổ ra bàn phím.

Máy tính bị tắt ngấm trong nháy mắt.

“My god!” Cô kêu lên, gương mặt sầu khổ: “Xong đời rồi.”

Ninh Quân nhanh tay đưa khăn giấy ra thấm nước. Mặt bàn trở nên hỗn độn: “Em đi lấy máy sấy đi.”

Nguyễn Chanh mang máy sấy đến, “Chắc phải mang đi sửa rồi.” Bên trong máy tính chứa rất nhiều dữ liệu, nếu như lần này hỏng rồi, cô biết đi đâu mà tìm đây.

Ninh Quân: “Đừng nóng vội.” Anh thổi cả nửa tiếng, khi chắc rằng hơi nước đã bị thổi khô thì bắt đầu khởi động máy.

Máy tính khởi động thất bại.

Nguyễn Chanh: “...Thôi bỏ đi! Ngày mai em mang đi sửa.”

Ninh Quân cụp mắt xuống: “Xin lỗi em!”

“Cũng đâu phải lỗi của anh.”

Ninh Quân nắm tay cô, “Anh biết chuyện giữa chúng ta có thể tiến triển quá nhanh, thế nhưng anh đã chờ rất lâu rồi.”

Nguyễn Chanh nhìn khuôn mặt tuần tú của anh, cô đưa tay nhẹ nhàng vuốt, “Ừm.”

Ninh Quân lấy lại tâm trạng, “Anh mang về sửa, ngày mai sẽ mang đến công ty cho em.”

“Đã trễ thế này, không cần phiền phức vậy đâu.” Nguyễn Chanh cười.

Tối nay, Ninh Quân cảm nhận được đầy đủ cái gọi là “vui quá hóa buồn” trong cuộc sống.

Làm máy tính của bạn gái bị hư, đơn giản là đang nộp mạng, cái này phải bù đắp thế nào?

Hơn mười một giờ Ninh Quân mới rời đi. Lúc mở cửa xe, anh theo bản năng nhìn qua xung quanh, chợt thấy một chiếc xe thể thao ở bên cạnh.

Cửa sổ xe thể thao hạ xuống, “Ninh Quân.”

Ninh Quân lịch sự nhìn anh ta, gật đầu, “Xin chào.”

“Nói chuyện chút đi.” Cố Dịch lạnh lùng nhìn anh.

“Có chuyện gì cứ nói thẳng.” Ninh Quân yên lặng nhìn sang bên sườn xe.

Cố Dịch đẩy cửa ra, xuống xe.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, hai người đàn ông mặt đối mặt đứng ở đường kia, đầy phong thái.

Cố Dịch lạnh lùng mở lời: “”Tôi vừa chuyển đến trường trung học trực thuộc đã nghe đến tên của cậu, cho nên hôm đó tôi vừa nhìn đã nhận ra cậu rồi.”

Khóe miệng Ninh Quân mím lại thành một đường.

“Mỗi lần Lộ Minh nhắc tới cậu đều bất mãn, không phải chỉ là một bạn học chuyển trường thôi sao? Khi tôi nghe được tên cậu từ miệng Nguyễn Chanh, tôi mới hiểu được sự tồn tại của cậu đối với họ mà nói đã sớm thấm vào tận tâm can rồi.”

“Lúc đó cô ấy đang giận tôi sao?”

“A!” Cố Dịch sẽ không nói cho anh ta biết đâu. “Mấy năm nay tôi đều ở bên cô ấy. Ninh Quân, cậu dựa vào cái gì mà đi rồi lại trở lại, một lần nữa có thể về bên cạnh cô ấy?”

Ninh Quân nghẹn lời, “Dựa vào việc tôi yêu cô ấy.” Anh là một người không giỏi biểu đạt tình cảm, nhưng thật không ngờ có một ngày lại phải nói rõ tiếng lòng đến mấy lần.

“Cậu yêu cô ấy?” Vậy cậu hiểu được cô ấy bao nhiêu? Mấy năm nay cô ấy ở nước ngoài làm cái gì, sống thế nào? Cậu có biết không?”

Ninh Quân rũ bàn tay xuống, ngón tay khẽ động.

Cố Dịch quay mặt đi, “Ninh Quân, cậu nghĩ Chanh Chanh là người cậu vẫy tay thì tới, xua tay thì đi sao? Cậu thực sự rất ích kỷ.”

Ích kỷ?

Ninh Quân cười, “Cố Dịch, thời gian tôi và Nguyễn Chanh ở cạnh nhau không dài bằng thời gian hai người ở bên nhau, vì sao nhiều năm như vậy mà cậu và cô ấy vẫn không hề có tiến triển?”

Cậu nói đầu tiên đã chọc trúng nỗi đau của Cố Dịch, “Bởi vì tôi ở chính diện với cô ấy.”

“Bởi vì cậu biết trong lòng cô ấy có tôi.” Ninh Quân không chút che giấu, phản bác lại anh ta: “Cho nên cậu không dám biểu lộ, cậu lấy thân phận là bạn bè tốt để bên cạnh cô ấy.”

“Cậu im miệng!” Gân xanh trên trán Cố Dịch đều nổi cả lên. Một tay anh ấy túm lấy cổ áo Ninh Quân, “Nếu như không phải vì cậu, cậu nghĩ là tại sao cô ấy lại từ bỏ việc làm bánh ngọt chứ?”

“Cậu nói cái gì?” Sắc mặt Ninh Quân thay đổi.

Cố Dịch buông tay ra, từ từ bình tĩnh lại. Anh ấy bước vào quán rượu.

Nguyễn Chanh tắm xong, lúc đắp mặt nạ thì điện thoại di động vang lên.

Lần này là Cố Dịch gọi.

“Này.”

Giọng của Cố Dịch khàn khàn, anh ấy ngồi ở trong xe nhìn xe Ninh Quân rời đi. Lúc cùng Ninh Quân nói rõ mọi chuyện, tim của anh đột nhiên trống rỗng: “Ngủ rồi à?”

“Vừa mới làm xong, anh thì sao? Cả ngày hôm nay không nghe tiếng của anh.”

“Ừ. Sắp thi rồi nên cũng khá bận.” Anh nhắm mắt lại, đưa tay lên xoa xoa huyệt thái dương: “Hôm khác anh đưa em đến bãi đua xe.”

“Thôi bỏ đi, em sợ.”

“Anh lái xe thì em sợ cái gì. Cho dù có chuyện gì, thì chúng ta cùng nhau làm một đôi uyên ương bỏ mạng.”

Nguyễn Chanh tức giận nói: “Ngữ văn của anh không tốt, lại dùng thành ngữ sai rồi.”

Cố Dịch cười một tiếng: “Nguyễn Chanh...”

“Hả?” Nguyễn Chanh nghi hoặc.

“Không có gì, em ngủ sớm chút đi. Đến hôm dọn nhà anh sẽ qua.”

“Không cần đâu.” Đã đủ người rồi, hơn nữa cô cũng không có nhiều đồ đạc.

“Đừng lằng nhằng. Đúng rồi, sau khi em dọn nhà mời mọi người đến ăn cơm đi, kêu Trình Phi, Giản Tri Ngôn đến nữa.”

“Được thôi, tối nay Tiểu Phi còn hỏi đến anh đấy.” Mời cơm thì không có vấn đề gì.

“Chanh Chanh...” Cố Dịch muốn nói lại thôi, “Không có gì, em ngủ sớm đi.”

“Anh cũng vậy.”

Cách vài ngày sau, lúc ba Nguyễn và bố Cố gọi điện thoại, có nói họ sắp có chuyến đi đến thành phố B.

Ba Nguyễn: “Cố Dịch nói với ông sao?”

Ba Cố trầm mặc, ừ một tiếng.

Ba Nguyễn cho là ông đã ngầm chấp nhận, “Tuy rằng nó đến bây giờ mới thổ lộ với Chanh Chanh, có hơi chậm một chút, nhưng cũng thấy rõ là nó trân trọng. Đoán chừng là muốn chúng ta chứng kiến. Đứa trẻ này còn khá lãng mạn nữa.”

Ba Cố từ đầu đến cuối vẫn hiểu rất nhanh, “Vậy cũng rất tốt, coi như hai ông bà đi ra ngoài giải sầu một chút. Đứa trẻ Chanh Chanh này rất có tiền đồ, lần trước tôi xem ảnh chụp của nó nhìn rất đẹp.”

Ba Nguyễn vui vẻ, lại khen Cố Dịch vài câu.

Cúp điện thoại, bố Cố tức giận: “Thời gian tới tiểu tử thối sẽ đi lấy lòng ba vợ.”

Mẹ Cố đang cắt hoa, nghe vậy tay liền run một cái, “Để làm gì chứ?”

“Bà sinh ra con trai ngoan gớm! Nó mời ba mẹ Nguyễn Chanh đi thành phố B, sớm đã quên hai chúng ta rồi!”

Mẹ Cố hừ một tiếng, “Con trai không phải đều như thế sao? Hừ, thành phố B ông đã đi qua không biết bao nhiêu lần rồi còn gì.”

“Không được, tôi cũng muốn đi tới thành phố B.”

Mẹ Cố bỏ kéo xuống, “Được rồi, tôi cũng chuẩn bị một chút. Ai da, Tiểu Dịch rốt cục cũng quyết định rồi, tôi sắp được làm bà nội rồi.”

Ba Cố: “... Bà nội cái gì! Nó đi ở rể nhà họ Nguyễn, cháu trai cũng không gọi bà là bà nội!”

“Có sao đâu!”

Ba Cố: “...Cần phải có hai đứa.”

Mẹ Cố đỏ mặt, “Bây giờ sinh vẫn còn kịp.”

Ba Cố đau đầu, trong lòng nghĩ, đợi đến khi nhìn thấy Cố Dịch phải đánh nó một trận ra trò: “Bỗng nhiên không muốn cùng lão Nguyễn kết thông gia nữa.” Mẹ Cố trừng mắt nhìn ông, “Như vậy thì ông thực sự coi như không có đứa con trai Cố Dịch này rồi.”

Ba Cố bắt đầu nói một câu, “Vẫn là sinh con gái tốt hơn.”

Sau khi máy tính của Nguyễn Chanh đưa đến nơi bảo hành sửa chữa, tài liệu cũng lấy lại được. Bởi vì nguyên nhân là do mình, nên tiền sửa chữa là 2000 tệ do cô tự chi trả.

Đàm Phi biết máy tính của cô bị hỏng, lo lắng không yên. Ông ấy đã từng nói với cô, máy ảnh, máy vi tính, điện thoại di động đều là mạng, thiếu một thứ cũng không được.

“Cô cũng nên cẩn thận một chút.”

Trong lòng Nguyễn Chanh lẩm bẩm, cô thực sự rất cẩn thận rồi mà.

“Tháng sau, tôi suy nghĩ rồi, nghi thức của tạp chí chúng ta vẫn là phải làm.”

Nguyễn Chanh nghi hoặc, “Không phải là ông không để ý đến những nghi thức này sao?”

“Nếu đã cần làm, vậy thì làm cho tốt đi.”

Nguyễn Chanh gật đầu, đem ảnh trong máy tính sao chép lại một lần nữa.

“Đã chọn ngày rồi, là vào ngày thất tịch.”

Nguyễn Chanh trầm ngâm, nói: “Ông yên tâm, với độ nhân khí bây giờ của Dịch Hàn, tuyệt đối rất có lợi với tạp chí.”

Đàm Phi cười cười, “Đúng rồi, Dịch Hàn giúp cô giới thiệu việc.”

“Lần này là ai?”

“Cô đoán xem?”

“Dịch Hàn giới thiệu... Tần Nhất Lộ?” Nguyễn Chanh đảo đảo mắt, gương mặt hiện lên vẻ giảo hoạt.

“Biết ngay không thể giấu được cô mà, Tần Nhất Lộ rất thích phong cách chụp ảnh của cô. Người đại diện của cô ấy đã liên lạc với tôi rồi.” Đàm Phi hoàn toàn có thể tưởng tượng đến tương lai không xa, Nguyễn Chanh sẽ trở thành người chụp ảnh giới minh tinh nổi bật nhất.

“Tôi có thể tặng một danh ngạch, miễn phí giúp cô ấy và chồng chụp một vài tấm, làm trang bìa cho tạp chí chúng ta.”

Đàm Phi búng tay một cái, “Thông minh.”

Nguyễn Chanh gửi cho Ninh Quân một tin nhắn, nói cho anh biết máy tính đã sửa xong.

Hơn mười phút sau, cô nhận được một tin nhắn chuyển khoản.

40520.

Nguyễn Chanh tưởng mình bị hoa mắt, nhìn hai lần mới dám khẳng định trị số.

“Bị trộm nick rồi sao?”

Ở một nơi khác, khuôn mặt Ninh Quân trầm lại.

Chu Uy nói rất hăng hái, “Con gái đều thích bạn trai hào phóng. Cậu gửi một cái hồng bao 520, cô ấy nhất định sẽ rất cảm động.”

Ngón tay Ninh Quân nhanh chóng đánh một hàng chữ, “Chụp hình số dư.”

“Vậy cũng không cần nhiều như thế.” Còn thêm 520, thổ lộ sao?

“520 là tâm ý của anh.” Lúc Ninh Quân đánh chữ, mặt cũng đỏ lên, vẻ xấu hổ.

Nguyễn Chanh nhìn màn hình, khóe miệng nhếch lên.

Con người trong lúc yêu đều có thể trở nên rất ngốc, sẽ làm những việc kiểu như chuyện vĩnh viễn sẽ không làm, nói những câu nói động lòng người, ngọt ngào đến ngốc nghếch.

Bỏ lỡ nhiều năm như vậy, vẫn may là, lại lần nữa về tới một khởi điểm mới.

Như vậy dường như cũng không sai.

Chớp mắt lại đến cuối tuần, Nguyễn Chanh chuyển từ khách sạn đến nơi thuê phòng.

Cách nhiều năm, Trình Phi và Ninh Quân lần đầu tiên gặp mặt, cô ấy nhìn Ninh Quân với sắc mặt không được tốt lắm.

Cố Dịch và Ninh Quân đều bình tĩnh, giống như đêm hôm đó không có gì xảy ra cả.

Như lời Nguyễn Chanh nói, thực sự không cần mang cái gì. Mọi người đi vào cũng không cần làm gì cả.

Cố Dịch mua một xe rất nhiều hoa, lúc này Ninh Quân đến giúp anh ấy chuyển vào một chuyến.

Trình Phi giúp mang hoa: “Số hoa này nhiều trông thật dễ nhìn, dễ thương nữa.” Mười mấy loại hoa, Cố Dịch thực sự rất để tâm.

Cố Dịch cười, “Nửa tháng tưới nước một lần là được, dù sao em không cần quá hao tâm tổn trí. Anh đã bảo ông chủ tiệm hoa viết thời gian tưới nước cho em rồi.”

Trình Phi: “Chị, cầu mong chị sẽ không làm chết hết số hoa này.”

Nguyễn Chanh liếc cô em, “Đó là khí hậu ở Anh không tốt, nhiều loại vốn là sinh trưởng ở vùng nhiệt đới.” Nói rồi, cô cầm bó hoa hồng đỏ kia qua một bên, Trình Phi nhanh tay đón lấy: “Chị, chị dị ứng với hoa hồng, để em làm cho.” Đang nói chuyện, cô liếc Ninh Quân một cái, ngay cả điều này cũng không biết. Hừ!

Sắc mặt Ninh Quân biến đổi, “Em dị ứng với hoa hồng?”

Nguyễn Chanh hắt hơi một cái, cô xoa xoa mũi: “Cái mũi này của em cứ hết lần này tới lần khác dị ứng với loại hoa xinh đẹp như vậy.”

Ninh Quân cầm lấy hoa, “Đưa cho anh, cứ để ở cửa phòng trước đã.”

Nguyễn Chanh: “Không có gì đáng ngại đâu. Dùng để cắm hoa rồi để ở phòng khách là được, nhìn rất đẹp mắt.”

Ninh Quân nhú mày, đúng như Cố Dịch nói, anh hiểu quá ít về Nguyễn Chanh.

“Mọi người ngồi tự nhiên, em đi chọn một chút thức ăn.”

Đang nói chuyện, chuông cửa vang lên.

Người trong phòng đều ngẩng ngẩn cả người.

“Chị, chị còn mời ai nữa vậy?”

Nguyễn Chanh hơi nghi hoặc, “Để chị đi xem thử.”

Trên mặt Cố Dịch không có biểu cảm gì.

Cửa mở ra, ba Cố và mẹ Cố, ba Nguyễn và mẹ Nguyễn, cộng thêm hai vali hành lý lớn, hầu như đã chiếm hết đầu bậc thang nhỏ.

“Surprise!” Ba Nguyễn mặt mày hớn hở, giang hai cánh tay ra.

30. Chương 30: Không Có, Chỉ Là Đang Nhớ Em

Edit: Doãn Nguyệt Ánh

Beta: Doãn Thiên

Khuôn mặt Nguyễn Chanh từ kinh ngạc chuyển thành vui mừng, cô tiến lên ôm lấy ba Nguyễn.

Lần này gấp gáp về nước, cô đã mười ngày chưa được gặp ba mẹ. Lúc đầu định chờ trong khoảng thời gian này làm xong công việc, cô sẽ trở về, không nghĩ ba mẹ lại đột nhiên tới.

Ba Nguyễn vỗ lưng cô, “Được rồi, đừng có cảm động đến mức chảy nước mắt. Chú Cố và cô Cố đều ở đây đấy.”

Nguyễn Chanh điều chỉnh lại cảm xúc, hướng về phía ba mẹ Cố mỉm cười, “Cô Cố, chú Cố —— ”

“Lâu như vậy không gặp, Chanh Chanh càng ngày càng đẹp ra.” Mẹ Cố rất vui mừng, cùng mẹ Nguyễn nhìn nhau cười.

Mẹ Nguyễn cười cười, “Đi vào trong rồi nói.”

Cố Dịch vội vàng tới lấy vali, Nguyễn Chanh vừa muốn tới giúp, anh ấy liền mở miệng nói: “Anh đến giúp em.”

Nguyễn Chanh nghiêng đầu nhìn anh ấy, thấp giọng hỏi: “Là anh nói cho họ biết sao?”

Cố Dịch nhướn mày, “Có phải em rất cảm động không?”

Trong lòng Nguyễn Chanh rất vui mừng, cô vỗ vai anh ấy, “Cảm ơn.”

Trình Phỉ và Ninh Quân đi ra cùng nhau, “Chào cô, chú, chú Cố, cô Cố.”

Bốn vị trưởng bối vui vẻ ra mặt, ánh mắt nhìn Trình Phỉ rồi lại nhìn Ninh Quân.

Mẹ Cố nói: “Đây chắc hẳn là tiểu Phỉ, đã lâu không gặp, làm cô không cả nhận ra.” Bà vừa như vô tình lại vừa như cố ý nhìn về phía Ninh Quân: “Tiểu Phỉ lớn quá rồi. Lúc này ở trên xe, cô cùng cô của cháu có nói về cháu, hiện tại làm phóng viên sao?”

“Vâng ạ.”

Ba Nguyễn cùng mẹ Nguyễn cũng đánh giá Ninh Quân. Hai người đều cảm thấy trông Ninh Quân rất quen, nhưng nhất thời lại không nhớ ra là ai.

Dáng vẻ Ninh Quân lễ phép lại bình tĩnh: “Chào hai bác. Cháu là Ninh Quân.”

“Chào cháu——” Ba Nguyễn nói thầm trong lòng, cái tên này rất quen.

Ninh Quân đoán được bố mẹ Nguyễn đã không nhớ ra anh: “Cháu và Nguyễn Chanh là bạn học năm nhất cao trung.”

Nguyễn Chanh và Cố Dịch đem vali tới để một bên.

“Ba mẹ, chú Cố cô Cố, hai người ngồi đi. Cháu đi lấy cho cô chú cốc nước.”

“Để anh.” Cố Dịch nhanh chân đi tới phòng bếp, cầm mấy chai nước khoáng.

Ba Cố đều không đành lòng nhìn thẳng, con trai hoàn toàn coi mình là con rể nhà họ Nguyễn rồi. Từ xưa tới giờ, ông chưa từng được con trai bưng trà rót nước bao giờ a!

Bốn vị trưởng bối đánh giá mấy người trẻ tuổi, vẻ mặt họ đều có vẻ dăm chiêu.

Ba Nguyễn uống một ngụm nước, đại não đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, ông nhìn Ninh Quân: “Thì ra cậu là bạn học của Chanh Chanh hồi năm nhất, nhưng đã chuyển trường đi.”

Mẹ Nguyễn hiển nhiên cũng đã nghĩ ra điều này. Bà đẩy chồng, ý bảo ông đừng nói quá nhiều.

Ba Nguyễn hừ một tiếng. Tiểu tử thói năm đó nói đi là đi, làm hại con gái ông thương tâm một trận.

Bầu không khí trong phòng khách có chút căng thẳng.

Nguyễn Chanh cười hì hì giới thiệu: “Ba mẹ, đây là Ninh Quân.”

Ba Nguyễn gật gật đầu, “Ninh Quân cũng ở thành phố B làm việc sao?”

“Cô chú, sau khi cháu chuyển trường liền ở thành phố B, bây giờ đang làm ở ngân hàng đầu tư quốc tế, Thiên Thịnh.” Anh nghiêm túc giới thiệu.

Mấy vị trưởng bối lộ rõ vẻ tán thưởng.

Mẹ Nguyễn ôn nhu, “Cháu giỏi quá.”

Cố Dịch làm bộ khinh thường, Trình Phi cũng vậy, Nguyễn Chanh nhìn qua anh, khẽ mỉm cười.

Nguyễn Chanh hỏi: “Ba mẹ, sao bố mẹ lại gọi cô chú Cố tới?”

Mẹ Nguyễn trả lời: “Chúng ta rảnh quá liền rủ nhau đi du lịch, thành phố B là điểm đến đầu tiên.”

Về mặt ba Cố ôn hoà, “Đúng vậy, chúng ta già rồi, các con hạnh phúc vui vẻ, chúng ta cũng rất vui.”

Cố Dịch ho khan một cái, “Ba mẹ, ba mẹ đến cũng không mang theo quà gì hết!”

Nguyễn Chanh liếc anh ấy một cái.

Mẹ Cố cười, từ trong túi lấy ra một cái hộp: “Chanh Chanh, cháu qua đây.”

Nguyễn Chanh nhú nhú mày, “Bác gái, bác đừng nghe Cố Dịch nói đùa, bác cùng bác trai đến thăm bố mẹ cháu, bố mẹ cháu đã rất vui rồi.”

“Ta biết. Phần quà này ta cũng chuẩn bị rất lâu rồi.” Hộp quà hình vuông, mặc dù được giữ gìn rất tốt, nhưng vẫn có chút dấu vết của năm tháng: “Sinh nhật tuổi 20 của con gái rất quan trọng, lúc cháu còn ở Anh, phần quà này bác đã chuẩn bị nhưng chưa tặng được cho cháu. Lần này cháu về nước, công tác chính thức ở đây. Bác Cố tặng cho cháu, hi vọng cháu cả đời bình an, thuận buồm xuôi gió. Cháu mở ra xem đi —— ”

Trong lòng Nguyễn Chanh có chút không hiểu. Cô mở hộp ra, là một viên ngọc. Ngọc rất sáng, màu lại thuần khiết, vừa nhìn liền biết có giá trị không nhỏ. Mấu chốt là viên ngọc này Cố Dịch cũng có một cái.

Chẳng lẽ là một đôi?

Ánh mắt của mọi người cùng nhau nhìn qua hộp quà, chỉ có Ninh Quân là vẫn luôn nhìn Nguyễn Chanh.

Trình Phi kinh ngạc, “Thật đẹp a!”

“Thích không?” Mẹ Cố hỏi.

“Quá quý giá! Cháu——” Cô không thể nhận.

“Cứ nhận đi! Mẹ anh có rất nhiều thứ như này, em cũng đừng khách khí với bà ấy!” Cố Dịch khuyên cô nhận lấy.

Nguyễn Chanh nghĩ lúc này quả thực không dễ cự tuyệt, thôi thì hôm nào trả cho Cố Dịch vậy: “Cảm ơn hai bác.”

Buổi trưa, Cố Dịch đặt phòng ăn.

Ba Nguyễn: “Mấy năm này Tiểu Dịch chẳng chặc không ít.”

Ba Cố: “Giống nhau, giống nhau mà.”

Ba Nguyễn: “Rất tốt, rất tốt! Con trai trưởng thành muộn, về sau sẽ là đại diện cho Cố gia.”

Ba Cố: “Điểm ấy nó rất giống tôi.”

Trình Phi hướng về phía Nguyễn Chanh nháy mắt mấy cái, “Chị, nhìn xem, giống như là hai bên thông gia đang gặp gỡ vậy.”

Nguyễn Chanh cũng cảm thấy vậy. Ninh Quân ở bên kia sắc mặt vẫn như cũ, cô đoán không ra anh đang suy nghĩ gì.

Hai người không có cơ hội nói chuyện, trong lòng cô có mấy phần sốt ruột.

Trước khi đi ăn cơm trưa, Ninh Quân nhận được một cuộc điện thoại, anh liền rời đi trước.

Nguyễn Chanh tiễn anh xuống lầu: “Ninh Quân —— ”

Ninh Quân đứng ở đằng kia, không có biểu cảm gì.

Nguyễn Chanh nhìn hai cái bóng dưới đất đang chồng lên nhau. Cô nhẹ nhàng kéo tay anh, “Em cũng không biết hôm nay ba em sẽ mời họ tới.”

Ninh Quân thuận thế nắm chặt tay cô, đặt tay cô lên ngực mình. Cô nhìn không thấy ánh mắt của anh, đôi mắt màu nâu lộ rõ vẻ bất đắc dĩ.

Có người nói phụ nữ rất nhạy cảm, đàn ông đâu phải là không đâu? Ninh Quân có thể thấy rõ, hai nhà Nguyễn Cố có ý định gì. Có lẽ cả hai nhà đều đã sớm nhận định Cố Dịch và Nguyễn Chanh là một đôi.

Nguyễn Chanh vùng vẫy một hồi, nghe được anh thở dài một tiếng, cô liền bất động.

“Anh không sao, em lên đi. Hôm nào anh lại đến thăm hai bác.” Giọng nói Ninh Quân nặng nề.

Nguyễn Chanh lên tiếng, “Được rồi.”

Nhìn Ninh Quân lên xe, chậm rãi đi xa, mãi cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng của anh nữa cô mới lên lầu.

Trong phòng tràn đầy tiếng cười nói vui vẻ.

Cố Dịch chờ cô ở cửa, “Anh định đặt cơm tại Hoàng gia, em cảm thấy thế nào?”

Nguyễn Chanh gật gù đầu, “Rất tốt.”

Cố Dịch nhìn cô, “Sao thế? Em không vui sao?”

Nguyễn Chanh đứng trên cầu thang, đem mọi chuyện trong thời gian này suy đi nghĩ lại một lần. Cô luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, cô có chút không rõ, mấy vị trưởng bối giống trống kua chiêng tới, chẳng lẽ chỉ là vì cô dọn nhà?

“Cố Dịch, có phải là đã xảy ra chuyện gì không?”

Cố Dịch mỉm cười, “Hẳn không phải là chuyện xấu, quay lại sẽ nói cho em biết. Đi thôi, chuẩn bị một chút rồi đi ăn cơm.”

Mọi người trong phòng nhìn hai người họ nói chuyện, ai cũng hiểu ý, cười một tiếng.

Bữa cơm này, tâm tình mọi người đều đặc biệt tốt. Sau bữa ăn, Cố Dịch đưa ba mẹ về nhà.

Trên đường, ba Cố nghiêm mặt, “Mấy năm nay sao con lại trở nên như thế? Ba cho là con và Chanh Chanh lần này trở về sẽ trực tiếp đính hôn rồi kết hôn.”

Cố Dịch sờ mũi, “Ba, ba gấp cái gì chứ.”

“Ba không vội. Ba sợ là con gấp! Từ năm nhất tới bây giờ, đã qua bao nhiêu năm rồi. Trước kia bảo con để ý Chanh Chanh một chút, con không nghe, thay bạn gái như thay áo...”

“Ba, đó là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi. Trước kia không phải ba cũng nói không được yêu đương sao?”

Ba Cố đen mặt. Nếu không phải đang ở trên xe thì ông đã sớm hung hăng đá Cố Dịch hai cái rồi.

Ngược lại, mẹ Cố rất tỉnh táo, “Tiểu Dịch, Ninh Quân và Chanh Chanh quan hệ thế nào vậy?”

“Bọn họ ngày trước là bạn học cùng nhau một học kỳ, trước kia cậu ta thường giúp Nguyễn Chanh làm bài tập.” Cố Dịch hững hờ nói, việc này anh ấy cũng là nghe Lộ Minh nói.

“Ai u! Con xem con! Học cao trung, con còn nhờ Chanh Chanh làm hộ con bài tập! Thật là làm mất cơ hội!”

Cố Dịch: “... Ba, con đang lái xe.”

Mẹ Cố nhìn thoáng qua chồng, “Anh yên tĩnh một chút.”

Ba Cố mím môi một cái, “Tôi sợ Chanh Chanh không thích Cố Dịch.”

Cố Dịch thật muốn xuống xe.

Buổi tối, Nguyễn Chanh cùng mẹ Nguyễn dọn dẹp phòng ngủ.

Mẹ Nguyễn như có như không mà nhắc tới Ninh Quân: “Ngay từ đầu mẹ đã không nhận ra thằng bé, nó so với cao trung ngày càng đẹp trai, cao lớn. Hiện tại lại chín chắn, trưởng thành, mẹ cảm thấy cứ như nam thần trong phim chiếu trên tivi vậy.”

Nguyễn Chanh hơi cúi đầu, “Tạm được.”

Mẹ Nguyễn muốn từ trên mặt con gái bắt giữ được điều gì đó, bà ranh mãnh nói: “Chỉ là cũng được thôi sao?”

Nguyễn Chanh sững sờ, “Mẹ, mẹ muốn nói cái gì?”

Mẹ Nguyễn vỗ vỗ vị trí bên cạnh, “Ngồi đi.”

Nguyễn Chanh ngồi xuống, mẹ Nguyễn nắm lấy tay cô: “Mẹ đột nhiên nghĩ đến hồi nghỉ đông năm nhất, Ninh Quân rời đi, con đã khó chịu rất lâu.”

“Mẹ, mọi chuyện đều qua rồi.”

“Không nghĩ tới nhiều năm như vậy, hai đứa còn có thể gặp lại.”

“Đúng vậy a.”

“Chanh Chanh, con thành thật nói cho mẹ biết, con lần này trở về thành phố B có phải cũng là vì nó?”

Nguyễn Chanh ngẩn người.

Mẹ Nguyễn hiểu ra, bà nhẹ nhàng thở dài một hơi. Hiểu con gái không ai bằng mẹ. Vào thời điểm nhận ra Ninh Quân, bà liền phỏng đoán. Ai! Hết lần này tới lần khác vào lúc này.

“Hai đứa có phải là đang yêu nhau không?”

Nguyễn Chanh trừng mắt, “Mẹ, sao mẹ lại biết tất cả mọi chuyện?”

Sắc mặt mẹ Nguyễn cứng đờ.

“Mẹ, Ninh Quân rất tốt. Thật đấy, tuy là ở trước mặt mọi người ít nói nhưng anh ấy đối với con rất tốt.” Cô nói có chút vội vàng, sợ mẹ cô hiểu lầm Ninh Quân, liền nói đến ưu điểm của Ninh Quân.

“Hai đứa đã bên nhau bao lâu?” Mẹ Nguyễn dí tay lên trán cô một cái, “Chanh Chanh, con không nghĩ tới Cố Dịch ư?”

Vẻ thẹn thùng trên mặt Nguyễn Chanh lập tức biến mất, “Mẹ, mọi người hiểu lầm con và Cố Dịch rồi, bọn con không yêu nhau. Cố Dịch cũng đâu có thích con.”

“Hả?”

Nguyễn Chanh bĩu môi, “Cố Dịch thích nữ sinh có vóc người nóng bỏng, ngực lớn, eo thon, gợi cảm.” Lúc ở nước ngoài, có một lần, cô đi tìm Cố Dịch, đã trông thấy Cố Dịch cùng một cô gái đang ôm nhau rồi hôn nhau. Mặc dù khi đó cô đã sớm không còn thích ngắm nhìn những người có vóc dáng đẹp, nhưng mà cô vẫn nhìn cô gái đó một chút, đáng người thật sự rất tuyệt.

Mẹ Nguyễn: “Con cứ như vậy mà khẳng định sao?”

Nguyễn Chanh không có ý tốt nói là cô tận mắt nhìn thấy, cô gật gật đầu.

“Chanh Chanh, có đôi khi không nên chỉ nhìn ở vẻ ngoài. Mẹ cảm thấy Cố Dịch nó thích con, mẹ nghĩ hẳn là hôm nay, con cũng đã nhận ra.”

Nguyễn Chanh biết mình có lừa mình dối người cũng vô ích.

“Nếu được thì hãy cùng Cố Dịch nói rõ ràng một chút.” Có nhiều chuyện mẹ Nguyễn nghĩ mình không nên nhiều lời. Cố gia đối Nguyễn gia có ơn, nếu Nguyễn Chanh và Cố Dịch xử lý vấn đề này không tốt, sợ là hai nhà về sau cũng không thể qua lại được nữa.

Vào đêm, Nguyễn Chanh mất ngủ. Cô nhắn tin cho Ninh Quân, nhưng không có tin nhắn trả lời.

Nguyễn Chanh lại gọi cho anh một cuộc điện thoại, lần đầu tiên cảm thấy tiếng điện thoại kêu rất chi là đáng ghét.

Có lẽ qua hơn hai mươi giây, anh mới nghe máy.

Yên lặng hồi lâu, đầu dây bên kia hình như có người.

Nguyễn Chanh đứng lên, “Ninh Quân ——” Cô nghe thấy anh đang thở dốc, tim đột nhiên đập nhanh mấy nhịp.

“Ninh Quân, điện thoại của ai vậy?”

Nguyễn Chanh nghe được giọng nói của một người đàn ông, “Anh đang ăn cơm sao?”

“Ừm, cùng công ty XX.”

Đó là một công ty lớn, Nguyễn Chanh biết công ty này: “Vậy em không quấy rầy anh nữa.”

“Ninh Quân, ai vậy?”

Giọng Ninh Quân trầm thấp êm tai, “Bạn gái của tôi.”

Một khắc này, Nguyễn Chanh như được uống một viên thuốc an thần.

“Anh uống ít một chút, trở về nhớ mua thuốc giải rượu.”

“Được rồi.” Ninh Quân bỗng nhiên cười một tiếng.

Đến nửa đêm, Nguyễn Chanh nằm trên giường trần trọc, đột nhiên bụng co rút, cơn đau truyền đến, bạn tốt của cô lại tới rồi. Trong nhà lại không có thuốc giảm đau, Nguyễn Chanh căn bản cũng không có cách nào ngủ nổi.

Buồn bực một lúc, cô gửi cho Ninh Quân một tin nhắn.

“Đã ngủ chưa?”

Gần như ngay lập tức, Ninh Quân liền nhắn lại.

“Không có, đang nhớ em.”

- —

Tác giả có lời muốn nói:

Ninh tiên sinh có khả năng chính là nam chính biết ăn nói nhất dưới ngòi bút của tôi nha!

- —

Sau khi ở cùng...

Ninh tiên sinh làm không biết mệt, lôi kéo cô đi vận động trước khi ngủ.

Nguyễn Chanh mỗi ngày đều rất mệt.

Phải rất lâu sau đó, Nguyễn Chanh mới biết được Ninh Quân bị mất ngủ. Cô bắt đầu cho nấu canh cho anh, rồi sữa bò nóng, hi vọng có thể cải thiện giấc ngủ của anh.

Ninh tiên sinh: “Thiếu ngủ một chút cũng không cản trở được việc quan hệ.” Vừa nói, tay anh đã tiến vào trong quần áo của cô.

Nguyễn Chanh giận: Em mệt rồi!

31. Chương 31: Ba Cố Dịch Cho Nhà Em Mượn Tiền Xoay Sở

Edit: Doãn Tây Tây

Beta: Doãn Thiên

Nguyễn Chanh nhìn hàng chữ trước mặt, khóe miệng vô thức nở một nụ cười. Cô nhớ đến năm đó, nhớ đến chuyện anh ở phòng học giúp cô làm bài tập. Về sau cô vẫn luôn hoài nghi, vì sao Ninh Quân lại đồng ý giúp cô làm bài tập?

“Ninh Quân, anh thích em từ khi nào?” Người mất ngủ luôn suy nghĩ nhiều vào ban đêm.

Người kia vẫn một mực chưa trả lời.

Nguyễn Chanh:???

Nguyễn Chanh: Anh ngủ rồi sao?

Ninh Quân: Rất sớm.

Nguyễn Chanh: Sớm lúc nào?

Lại qua một lúc nữa, Ninh Quân mới trả lời: Lần đầu tiên nhìn thấy em.

Nguyễn Chanh bày ra vẻ mặt kinh ngạc.

Ninh Quân: Đi ngủ sớm một chút đi.

“Ngủ ngon, Chanh Chanh.” Ninh Quân nhắm mắt lại, nhẹ giọng lầm bầm.

Ngày thứ hai, Nguyễn Chanh dự định đưa ba mẹ đi dạo tại điểm tham quan gần đó. Sáng sớm, Cố Dịch liền đưa ba mẹ Cố tới quảng trường. Vì đang là vào mùa hè, thành phố B cũng là nơi phát triển du lịch. Không ít gia đình vào ngày nghỉ đã đưa con cái đến đây du lịch, nơi nào cũng đều là người, Nguyễn Chanh và Cố Dịch không hứng thú lắm.

Đi được nửa ngày, ba mẹ hai bên liền thuê một người hướng dẫn du lịch, đuổi hai người này đi.

Cố Dịch đề nghị: “Phía trước có quán cà phê, chúng ta vào ngồi một chút đi.”

Nguyễn Chanh gật đầu, “Không nghĩ tới bọn họ lại dồi dào năng lượng như vậy.”

Cố Dịch nhìn gương mặt bị nóng đến nổi đỏ ửng của cô, không khỏi cười một tiếng.

Hai người đi vào quán cà phê, ngồi đối diện nhau.

Nguyễn Chanh uống một hớp nước: “Thành phố B so với Lăng Thành còn nóng hơn nhiều.”

Cố Dịch bĩu môi, “Lúc ấy anh để em quay lại Lăng Thành, mà em đâu có nghe.”

Nguyễn Chanh nháy mắt mấy cái: “Bây giờ cũng không tệ lắm. Hôm nay không tập luyện sao?”

Cố Dịch cúi đầu xuống, “Hôm nay có chút việc.”

Nguyễn Chanh: “Chuyện gì vậy?”

Buổi chiều, trong quán cà phê, yên tĩnh lại tươi đẹp. Mỗi một vị khách, có người vội vàng, có người đang tán gẫu, có người lại đang tâm sự. Quán cà phê đang bật nhạc, là một bài hát tiếng Anh lãng mạn.

Nguyễn Chanh lười biếng tựa trên ghế sa lon: “Hôm qua bọn họ bàn bạc chuẩn bị bay từ thành phố B sang Nga.”

Cố Dịch đột nhiên ngắt lời cô: “Nguyễn Chanh ——” Giọng nói của anh có chút không giống thường ngày.

Nguyễn Chanh sững sờ: “Sao thế?”

Cố Dịch: “Có mấy lời, nhiều năm như vậy, anh vẫn luôn không nói cho em biết.”

Trong lòng Nguyễn Chanh đột nhiên thất lại.

“Cố Dịch —— ”

“Anh thích em.” Rốt cuộc cũng nói ra. Trên mặt anh mang theo ý cười nhợt nhạt: “Có lẽ là hồi trung học, mỗi lần em tới tìm anh làm bài, anh nghĩ thầm tại sao mấy môn học này lại phiền như thế nhỉ. Nhưng mà mỗi lần em tới, anh đều rất vui vẻ. Về sau, chú Nguyễn kêu anh dạy bù cho em, tlanh cũng miễn cưỡng đáp ứng, em không biết rằng lúc đó trong lòng anh vui như thế nào đâu.”

Miệng Nguyễn Chanh đắng chát, lòng bàn tay của cô đều đã toát ra mồ hôi. Cô hoảng hốt nhìn người trước mắt, giống như rất nhiều năm về trước, khi đó bọn họ còn mặc đồng phục. Lúc ấy, anh ấy cũng ngang bướng như vậy. Nhưng anh ấy của hiện tại, giống như ba nói, đã trưởng thành rồi.

“Cố Dịch, em vẫn cho rằng anh đối với em chỉ là —— bạn.” Cô mở miệng một cách khó khăn: “Em cảm thấy anh cũng không thích em.”

“Cái đó là hiểu lầm. Trước kia anh ham chơi, lại là kiểu người được con gái thích, cho nên chắc chắn sẽ có mấy cô gái tới tìm anh. Lần mà em nhìn thấy là anh đang từ chối nữ sinh kia, nhưng cô ấy lại xông lên hôn anh. Lúc anh đang chuẩn bị đẩy cô ấy ra, thì em lại tới. Anh vẫn muốn giải thích, vậy mà em...”

Vậy mà em lại nói với anh, Cố Dịch, bạn gái cậu có dáng người rất chuẩn.

Thời điểm đó trong mắt anh liền hiện lên vẻ xấu hổ: “Đương nhiên. Bạn gái Cố Dịch tớ khẳng định là xinh đẹp rồi.”

Giọng nói Nguyễn Chanh run rẩy, cô nuốt nước miếng, trong lòng tràn đầy áy náy: “Thật xin lỗi, Cố Dịch.” Cô không biết, mấy năm nay, cô thật sự không biết.

Sau khi trở lại thành phố B, cô có hơi cảm nhận được. Nhưng mà về sau, khi gặp lại Ninh Quân, cô hoàn toàn không rảnh để suy nghĩ những việc này.

Cố Dịch yên lặng nhìn cô: “Bởi vì Ninh Quân à?” Ngữ khí của anh không nặng không nhẹ, giống như chỉ đang nói về một việc gì đó không đáng kể.

Mỗi người đều có chấp niệm riêng, tình cảm là không thể miễn cưỡng.

Nguyễn Chanh gật đầu, cô không có trốn tránh, “Em thích anh ấy.”

“Anh biết. Chanh Chanh, đừng nói nữa.” Đôi mắt của Cố Dịch chứa đầy vẻ bất đắc dĩ.

Cố Dịch kiêu ngạo kia, cũng sẽ biểu lộ sự bi thương sao?

“Xin lỗi ——” cô chỉ có thể nói ra ba chữ này*. Cô nghĩ đến chú Cố dì Cố, bọn họ đối với cô tốt như vậy. Cố gia đã bảo vệ cho Nguyễn gia, nếu không có Cố gia, không biết năm đó Nguyễn gia đã biến thành dạng gì rồi? Cô có thể đi đâu xuất ngoại, ba mẹ được sống an nhàn như hiện tại? Hốc mắt của cô dần dần nóng lên.

*Từ xin lỗi bên Trung có 3 tiếng: duì bu qǐ)

Cố Dịch thấy mắt cô đỏ lên, anh nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Thế nào? Có muốn cân nhắc đến anh không? Anh tuyệt đối không hề kém so với Ninh Quân.” Anh lấy giọng điệu đùa giỡn để nói ra câu này, khóe miệng còn nở một nụ cười.

Nhất thời, Nguyễn Chanh không phân biệt được đến cùng là anh ấy đang nói thật hay nói đùa.

Cố Dịch hừ một tiếng: “Sao anh lại thích một người ngu ngốc như vậy nhỉ.”

“Rốt cuộc là ai đã thất bại vào năm trung học ấy?”

Làm bạn nhiều năm, Cố Dịch hiểu cô hơn bất kì ai. Cô dễ mềm lòng, dễ bối rối. Bọn họ còn có thể nói chuyện với nhau như vậy cũng không hẳn là đã tệ.

“Về sau Ninh Quân mà có bắt nạt em, anh sẽ giúp em đánh cậu ta một trận.”

Cô muốn nói, sẽ không đâu, nhưng cuối cùng vẫn không thể nói thành lời.

Hai người ngồi ở đó rất lâu, mãi đến khi ba Nguyễn gọi điện thoại tới, báo với cô, mấy người bọn họ buổi tối sẽ không trở lại.

Nguyễn Chanh cũng hiểu đại khái, các trưởng bối muốn hai người bọn họ có không gian riêng.

Cố Dịch nói: “Việc này em không cần bận tâm, anh sẽ nói rõ với ba mẹ anh.”

Nguyễn Chanh cắn môi: “Miếng ngọc kia hôm nào em sẽ đưa lại cho anh.”

“Đưa cho em thì em cứ giữ đi, nếu em không đeo, để lại cho con em sau này đi.”

Nguyễn Chanh nhìn anh chằm chằm, “Em hỏi anh câu này, vì sao anh lại gọi hết bọn họ đến thành phố B?”

Cố Dịch sờ mũi: “Lúc đầu chỉ gọi chú Nguyễn và dì, không nghĩ tới ba mẹ anh sau khi biết tin này cũng tới. Ba mẹ anh không đi Nga, anh định đổi vé máy bay cho bọn họ đi đảo Bali.”

Hai người cùng nhau từ quán cà phê đi ra, Nguyễn Chanh muốn đi gặp Ninh Quân.

“Anh không đưa em về được, anh muốn đi tới đường đua. Nguyễn Chanh, hôm anh thi đấu, em có rảnh không?”

Nguyễn Chanh nghiêm túc gật đầu.

“Hẹn gặp lại.” Cố Dịch phát tay. Anh không hề nhìn cô, quay người đi về hướng đối diện. Anh sợ nhìn càng nhiều, mình sẽ càng không buông tay được.

Lúc Nguyễn Chanh gặp lại Ninh Quân, cho dù là cô giấu rất tốt, nhưng Ninh Quân vẫn cảm giác được tâm trạng cô dường như không tốt lắm: “Sao vậy?”

“Không có việc gì.” Nguyễn Chanh trả lời.

Ninh Quân nhẹ nhàng sờ đầu của cô, vuốt ve mặt cô: “Nguyễn Chanh, có thể nói cho anh biết không?”

Nguyễn Chanh nhú mày.

“Là Cố gia?”

Nguyễn Chanh the dài một hơi: “Lần này có khả năng sẽ làm tổn thương bọn họ rồi.”

Sắc mặt Ninh Quân đột nhiên nhú chặt lại: “Cố Dịch thổ lộ với em?”

Nguyễn Chanh lên tiếng.

Ninh Quân sáng tỏ, may mắn là anh gặp Nguyễn Chanh trước: “Đừng suy nghĩ nhiều.”

Nguyễn Chanh thở dài một hơi, “Quan hệ giữa hai nhà bọn em vẫn luôn rất tốt. Chắc là trong mắt ba mẹ, em và Cố Dịch ở bên nhau là chuyện đương nhiên. Lúc trung học, ba em đầu tư thất bại, bởi vì không đủ tài chính nên gặp khó khăn. Nếu không nhờ bác Cố hỗ trợ, bây giờ đã sớm không có bánh mì Chanh Tâm rồi. Cho nên Cố gia là ân nhân của Nguyễn gia.” Năm đó ba cô để Cố thiếu gia dạy bù cho cô, cô không bằng lòng, nhưng rồi cô vẫn ngoan ngoãn đáp ứng. Năm đó Cố Dịch hay thích trêu chọc cô, cô đều nhịn. Bây giờ nghĩ lại, là anh ấy không biết thổ lộ tình cảm của mình, cố ý gây sự chú ý với cô.

Sắc mặt Ninh Quân bỗng nhiên biến đổi, “Em nói cái gì?”

Nguyễn Chanh giật nảy mình: “Là ba của Cố Dịch cho ba em tiền xoay sở.”

Yết hầu Ninh Quân nghẹn lại, khuôn mặt tuy tỉnh táo, nhưng nội tâm thì đã sớm dậy sóng. Cái loại cảm giác bị lừa dối này khiến anh không thể nổi.

- —

Tác giả có lời muốn nói:

Thật có lỗi a, hôm qua không có chương mới. Cuối năm, việc vặt rất nhiều.

32. Chương 32: You Are My Princess

Edit: Doãn Kiệt

Beta: Doãn Uyển Du

Nguyễn Chanh thấy anh có vẻ cứng nhắc, “Làm sao vậy?”

Ninh Quân đậm đậm nói: “Khi đó anh không nên rời đi.”

Nguyễn Chanh im lặng một lát: “Chuyện này không phải chuyện anh có thể quyết định được.”

Bọn họ đều là trẻ con, chuyện cha mẹ, gia đình, bọn họ hoàn toàn không có khả năng can thiệp vào.

Ninh Quân mím môi thành một đường, ôm cô vào ngực thật chặt. Nguyễn Chanh không nhìn thấy vẻ đau khổ trên mặt anh. Cái loại cảm giác giận dữ lại không cam lòng khi bị người thân tính, kể thậm chí anh từng nghĩ mình không nên sinh ra ở cái gia đình kia.

Ngay từ lúc bắt đầu, có lẽ đã là sai lầm.

“Ninh Quân, anh làm sao thế?”

Nguyễn Chanh bị anh ôm rất chặt, anh đang sợ cái gì?

Ninh Quân chậm rãi buông cô ra, khoe miệng cong lên nét cười

“Chẳng qua anh cảm thấy anh rất may mắn mà thôi.”

Nguyễn Chanh đang căng thẳng cũng thở ra một hơi.

“Ba mẹ em định ở thành phố B mấy ngày?”

“Họ định đi du lịch Nga, ngày kia sẽ lên máy bay.”

“Tối mai anh qua chào bác trai bác gái.”

Mặt Nguyễn Chanh không tránh khỏi đỏ lên một chút, “Có phải quá nhanh hay không?” Bọn họ mới gặp lại có mấy ngày ngắn ngủi.

“Nhanh chỗ nào?” Ninh Quân nhìn cô

“Anh đặt chỗ ăn xong sẽ nhắn địa chỉ cho em.”

Nguyễn Chanh nắm cằm anh, “Ninh Quân, so với hồi học phổ thông anh thay đổi thật nhiều. Trước đây đều không nói tiếng nào, còn tưởng anh theo trường phái sầu muộn chứ.”

Ninh Quân: “Bây giờ không thấy anh sầu muộn?”

Nguyễn Chanh cười, “Được rồi, hình của anh em sửa xong hết rồi. Bức anh nhìn ra ngoài cửa sổ rất đẹp, nếu làm quảng cáo mở rộng, ảnh chụp nhất định rất nổi tiếng nha.”

“Không cần.”

“Hả?”

Ninh Quân nhướn mày, trừng trừng nhìn cô, “Anh không muốn chọc tới phụ nữ khác.”

Nguyễn Chanh đảo mắt vòng vòng, “Từ đầu anh đã cố ý dẫn em mắc câu à? Nếu em đoán không sai, P.R có phải cũng có phần của anh phải không?”

Đôi mắt đen của Ninh Quân mơ hồ mang ý cười, “Cũng không phải rất ngốc.”

Cô nôn nóng nhìn anh: “Mở cho em sao?”

Ninh Quân tách khỏi ánh mắt tìm tòi của cô, rất nhiều tâm tư chôn sâu dưới đáy lòng, anh chưa từng biểu hiện ra.

“P.R rốt cuộc là có ý gì? Là tên viết tắt của hai người?” Cô nhìn theo anh, khẩn cấp muốn biết đáp án.

Biểu tình Ninh Quân hơi mất tự nhiên, “Em hôn anh một cái, anh liền nói cho em.”

Nguyễn Chanh trợn mắt há mồm, “Sao anh lại như thế chứ?”

Mặt Ninh Quân cũng nóng lên.

Nguyễn Chanh nuốt nước bọt một cái

“Anh cúi xuống.”

Ninh Quân cúi đầu xuống, cô nhón chân lên, hạ một nụ hôn lên đôi môi lạnh lẽo của anh.

“Được rồi, anh nói đi.”

“Không phải như thế.”

“Cái gì?”

Anh nhẹ giọng nói: “Đưa lưỡi ra.” Nói xong, anh hôn cô.

Nụ hôn kết thúc, Nguyễn Chanh cảm thấy lưỡi đều tê xót, không muốn nói chuyện.

Ninh Quân lại dồi dào tinh thần, mỉm cười ung dung, âm thanh trầm thấp dễ nghe, “You are my princess.”

“Hả?” Nguyễn Chanh nghi hoặc, dường như không nghe rõ.

Ngón tay anh quẩn lấy lọn tóc cô

“Princess. Ruan.”

*Ruan là phiên âm từ Nguyễn, là họ của Nguyễn Chanh

Tim Nguyễn Chanh hẫng một nhịp, không hề tin nổi nhìn anh, “Anh!”

“Em không ở cạnh anh, anh chỉ muốn trước tiên cứ mở một tiệm bánh ngọt.”

Ánh mắt Ninh Quân chậm rãi rời khỏi khuôn mặt cô.

“Dường như anh vẫn luôn không vui.”

“Sau này thì không.” Có cô bên mình, hết thấy đều sẽ không giống như trước.

Cố Dịch gọi vài người trong câu lạc bộ đi uống rượu, ban đầu rất tốt, mọi người còn có chuyện mà nói, anh chậm rãi một chén lại một chén tự rót cho mình.

Dần dần Kiệt Sâm cũng phát hiện không được bình thường, cướp chén của anh lại, “Làm cái gì thế? Mượn rượu giải sầu à!”

Cố Dịch: “Đưa tôi!”

Kiệt Sâm: “Đến mức nào mà phải như vậy.”

Cố Dịch rống lên một tiếng: “Con mẹ nó mày đưa đây!”

Tất cả mọi người ngây ngẩn. “Cố Dịch làm sao thế? Gặp chuyện gì thì nói ra.”

Cố Dịch cầm lấy bình rượu trước mặt trực tiếp đổ vào trong miệng, uống cạn anh cầm bình rượu lên hung hăng ném trên mặt đất, vụn thủy tinh văng khắp nơi.

“Đội trưởng... làm thế nào bây giờ?”

Kiệt Sâm đau đầu, “Trước trông cậu ta đi! Để cậu ta uống, uống say là tốt rồi.”

“Tôi không say!” Cố Dịch lẩm bẩm.

“Vâng vâng vâng, cậu không say.”

Mọi người hai mắt nhìn nhau.

Lúc này không biết chuông di động của người nào vang lên, mọi người xem thấy đều không phải của mình

“Cố Dịch, di động của cậu kêu.”

Cố Dịch lúi di động ra, bấm nghe.

Giọng mẹ Cố đầy mong đợi

“Con trai, thế nào rồi? Tổ tình với Chanh Chanh chưa?” Ba Cố cũng vênh tai trông mong.

Cố Dịch hừ một tiếng, “Con mới không thích cô ấy đâu!”

Lòng mẹ Cố lộp bộp một tiếng: “Con uống rượu?”

Cố Dịch: “Con với Nguyễn Chanh không sao.”

Mẹ Cố: “Con ở chỗ nào thế?”

Cố Dịch: “Con ở bên ngoài, lúc về nói với mẹ sau.”

Mẹ Cố: “Tiểu Dịch... tiểu Dịch...”

Ba Cố vội hỏi: “Chuyện gì thế?”

Mẹ Cố: “Hai đứa nhỏ cãi nhau sao?”

Ba Cố:: “Chó con Cố Dịch lại phát bệnh.”

Mẹ Cố lại lo lắng: “Tôi gọi điện thoại cho Chanh Chanh.”

Nguyễn Chanh vừa nhìn là mẹ Cố gọi, khóe mắt giật giật.

Mẹ Cố: “Chanh Chanh, bây giờ con với tiểu Dịch ở cùng một chỗ à?”

Nguyễn Chanh: “Không ạ, anh ấy có việc đi trước rồi.”

Mẹ Cố lặng một chút, “Bác vừa gọi cho nó, hình như nó đang uống rượu, hỏi lại thì nó đã cúp điện thoại. Chanh Chanh, tính tình tiểu Dịch không tốt, nếu nó bắt nạt con, con nói với bác, bác bảo ba Cố đánh nó cho!”

Nguyễn Chanh lòng đầy áy náy, “Dì Cố, không có chuyện đấy đâu ạ.”

Mẹ Cố: “Vậy con giúp bác khuyên nó một chút, tiểu Dịch sẽ nghe lời con.”

Nguyễn Chanh nói, “Vâng.”

Ninh Quân ở bên cạnh chú ý tới nét mặt của cô, hỏi: “Cố Dịch làm sao?”

“Em cũng không rõ lắm.” Nguyễn Chanh lắc đầu, cô vội gọi cho Cố Dịch, hơn nửa ngày cũng không có người nghe máy, bất an trong lòng chậm rãi dâng lên.

Cố Dịch đã sớm say mềm nằm trên ghế sa lông, di động vang liên tục, anh lại bắt động.

Kiệt Sâm không nhìn nổi, đưa điện thoại qua cho anh. Vừa nhìn số, hần cười, “Cố Dịch, vợ cậu gọi này.”

“Cái gì?” Cố Dịch hé một chút mi mắt. “Tôi không có vợ.”

“Chanh.” Mân hình hiển thị như vậy, xưng hô này có bao nhiêu thân thiết chứ.

“Mau nhận đi.”

Cố Dịch run tay bấm nhận, “Ôi, em tìm anh à?”

“Anh đang ở đâu?” Nguyễn Chanh khẩn trương hỏi.

“Em quản anh ư?” Cố Dịch say khướt hỏi.

“Cố Dịch! Anh bao nhiêu tuổi rồi! Còn làm ba mẹ lo lắng cho anh!” Cô gào thét

“Anh rốt cuộc ở chỗ nào?”

“Không cần em lo!”

Kiệt Sâm vội vàng giành lấy điện thoại “Alo, Nguyễn Chanh à, tôi là đồng đội của Cố Dịch, tối nay cậu ta uống nhiều, cô đừng để ý. Bọn tôi đang ở số 18 đường Thượng Hải.”

“Thật ngại quá, làm phiền anh rồi.”

Nguyễn Chanh thở hắt ra một hơi,

“Tôi sẽ lập tức tới đón anh ấy ngay.”

“Không sao.”

Kiệt Sâm cầm di động nhét vào túi mình

“Các cậu đều về đi, tôi ở đây trông, lát nữa người nhà Cố Dịch tới đón cậu ta”

“Đi! Có lẽ chúng ta ở lại cũng không tốt lắm đâu, đội trưởng nhớ hỗ trợ khuyên nhủ vợ chồng son nha, đừng vì cãi nhau mà ảnh hưởng tâm trạng lúc Cố Dịch thi đấu.”

“Biết rồi.” Kiệt Sâm nhìn Cố Dịch say thành tượng đất, hận không thể đập hai cái. Người này gọi bọn họ ra, chỗ nào giống mời uống rượu chứ.

Nguyễn Chanh cầm túi lên, “Cố Dịch uống say, em đi xem một chút.”

Ninh Quân kéo cô, “Anh đi cùng em.”

Nguyễn Chanh do dự một lát liền gật đầu.

Nửa giờ sau, bọn họ đến đường Thượng Hải.

Kiệt Sâm hai mắt trông mong chờ Nguyễn Chanh đến, hai người chào hỏi đơn giản, hân vội vàng nhét người cho Nguyễn Chanh.

Kiệt Sâm nhìn lướt qua Ninh Quân, lòng hiểu rõ, đau lòng liếc Cố Dịch. Thì ra là bị người hoành đao đoạt ái* nha!

Cậu ấm cậu vẫn là nên đặt tâm tư ở đua xe

* bị cướp người yêu

Người Cố Dịch toàn mùi rượu, có lẽ ngay cả nhận người cũng không được.

Nguyễn Chanh vừa đau lòng lại tức giận, “Cố Dịch!”

Cố Dịch híp mắt, “Chanh Chanh?” Anh chép miệng một cái, một nhát kéo cô vào lòng

“Anh đang nằm mơ à? Sao em lại tới đây? Chanh Chanh, anh thật sự nghiêm túc với em. Nhiều năm như thế, sao em lại không có chút cảm giác nào với anh chứ? Cái tên Ninh Quân kia sớm đã đi rồi!”

Ninh Quân đẩy tay Cố Dịch ra, kéo Nguyễn Chanh lại.

Nguyễn Chanh xấu hổ: “Anh ấy say rồi”

Ninh Quân: “Em lái xe, anh đỡ cậu ta.”

Nguyễn Chanh liếc anh, “Được.”

Trọng lượng cả người Cố Dịch đều đè nặng lên người Ninh Quân

“Sao lại biến thành đàn ông rồi?” Anh cọ cọ cổ áo Ninh Quân, ngửi ngửi hương vị

“Chanh Chanh, sao em lại đổi sang dùng nước hoa đàn ông thế!”

Ninh Quân cố nhin, anh thật muốn ném người đi

Nguyễn Chanh đỏ khốc đỏ cười.

Lên xe, Cố Dịch ngồi phía sau, Ninh Quân cách anh rất xa.

Chỉ chốc lát sau, Cố Dịch lại ghé sát vào

“Chanh Chanh, chúng ta về Anh đi. Thành phố B kẹt xe quá nhiều, còn luôn có sương mù. Về Anh đi, chúng ta kết hôn, sau đó sinh hai đứa con trai. Anh cả liền họ Nguyễn giống em, gọi là Nguyễn Tiểu Cố. Em trai thì theo họ anh, gọi là Cố Tiểu Nguyễn.”

Gió này sao đột nhiên lại đổi hướng rồi.

”Có được không, Chanh Chanh?

Cố Dịch nũng nịu thật sự làm cho người ta không chịu nổi.

Nguyễn Chanh cầm chặt tay lái, hô hấp đều rối loạn.

Ninh Quân trầm giọng: “Chuyên tâm lái xe!”

Nguyễn Chanh im lặng không nói.

Cố Dịch tựa trên vai Ninh Quân, lại còn cà cà, “Sao em lại cứng như vậy nha!”

Ninh Quân giơ tay đẩy anh sang một bên, đầu Cố Dịch cốp một nhát đập vào cửa sổ xe.

Nguyễn Chanh mân môi, “Ày, Ninh Quân, anh coi chừng anh ấy một chút đi.”

Cố Dịch ôm đầu, “Au! Có biết lái xe không! Lúc quẹo cũng không chậm lại một chút.”

Nguyễn Chanh rống một tiếng, “Anh ngồi im cho em! Ngồi im!”

Cố Dịch yếu ớt ngồi bất động.

Ninh Quân cong khóe miệng.

Lát sau, Cố Dịch đột nhiên ọe một tiếng.

Người Ninh Quân cứng đờ, “Nguyễn Chanh, lái nhanh một chút.”

Cố Dịch: “Dừng xe, tôi muốn ới.”

Nguyễn Chanh: “Còn đang trên cầu vượt dừng cái gì mà dừng, Cố Dịch anh nhịn một chút. Ninh Quân, có túi bóng không?”

Ninh Quân: “Không có.”

Cố Dịch đưa tay vuốt vị trí dạ dày, anh khó chịu gấp người xuống.

Ninh Quân biết là anh đã không nhịn được, tiện tay rút một cái áo tây trang của mình từ ghế sau ra.

Cố Dịch nôn thật lâu.

Nguyễn Chanh mở cả bốn cửa sổ xe, mùi vị bên trong vẫn không tán đi được, thật sự làm người ta khó có thể hô hấp.

Mặt Ninh Quân đen sì.

Cố Dịch uể oải ngồi trên ghế, âm

thanh khàn khàn, “Có nước không?”

Ninh Quân thở hắt ra, “Trên xe không có nước.”

Nguyễn Chanh cũng bó tay, “Mười phút nữa là đến nơi rồi.”

Cố Dịch lăm bắm vài câu, dần thiếp đi.

Trên xe khôi phục an tĩnh.

Ninh Quân nói, “Trước đây cậu ta cũng thế này à?”

Nguyễn Chanh sững sốt một lát, “Không đâu, anh ấy rất ít uống say.”

Trong ấn tượng của cô thì đây là lần đầu tiên.

Ninh Quân nhìn qua Cố Dịch đang ngủ say, nhú mày lại.
Rất nhanh liền tới tiểu khu nơi Cố Dịch ở, trong tiểu khu đèn đóm sáng trưng.
Ninh Quân vừa xuống xe liền ném áo khoác vào thùng rác.
Nguyễn Chanh chạy đến cửa hàng tạp hóa nhỏ của tiểu khu, mua mấy bình nước khoáng. “Anh rửa tay đi.”
Ninh Quân cầm lấy, “Không sao.”
Cô mở nắp bình, đánh thức Cố Dịch, “Súc miệng trước đã, thôi muốn chết!”
Cố Dịch híp mắt, đơn thuần như một đứa bé
“Thối?” Anh ừng ực uống nửa chai nước, ý thức chậm rãi khôi phục, cả người mồ hôi, anh dụi dụi mắt
“Sao em lại tới đây?” Vừa tỉnh lại liền thấy cô, ngực đột nhiên đập nhanh một trận.”
Nguyễn Chanh tức giận nói: “Không uống được thì uống ít thôi. Em đưa anh lên tầng trước.”
Cố Dịch một phát nắm chặt tay cô, “Không cần.” Anh quay mặt đi chỗ khác, nhìn phía Ninh Quân cách đó không xa, xả ra một nụ cười lạnh lạnh
“Cậu ta cũng tới à.”
Nguyễn Chanh vừa định giải thích, Cố Dịch đã buông tay của cô ra, anh miễn cưỡng đi xuống, bước chân phù phiếm vô lực.
Đi tới cạnh Ninh Quân, Cố Dịch trầm mặt, “Phải đối tốt với cô ấy!”
Nói xong, anh rời đi.
Lưu lại Nguyễn Chanh và Ninh Quân nhìn bóng lưng anh.
Một người lo lắng, một người nặng nề.
Cố Dịch đi tới hành lang, đột nhiên dừng lại, “Cái đó, xin lỗi, làm bẩn xe của cậu. Lúc về sẽ chuyển phí rửa xe cho cậu.”
“Không cần.” Ninh Quân trả lời.
Cố Dịch bĩu môi, “Tôi không muốn nợ cậu.”

33. Chương 33: Đôi Mắt Ninh Quân Như Lửa Đốt Mà Nhìn Chằm Chằm Vào Cô

Edit: Doãn Uyển Du

Beta: Doãn Thiên

Nguyễn Chanh ân cần căn dặn anh: “Cố Dịch, về sau đừng uống nhiều như vậy, chú dì sẽ rất lo lắng.”
Cả đầu Cố Dịch choáng váng, bỗng dưng anh nhớ ra một sự kiện.
“Nguyễn Chanh, anh còn nợ em một việc.”
Nguyễn Chanh bất động.
“Hiện tại anh có thể làm tròn lời hứa rồi.” Cố Dịch nói ra từng chữ một.
Nguyễn Chanh như bị sấm đánh.

Cố Dịch bỗng nhiên quay đầu, cười cười, cuối cùng lời gì cũng không tiếp tục nói nữa, sau đó đi vào trong hành lang.

Giọng Ninh Quân khàn khàn, hỏi: “Cậu ta đáp ứng em chuyện gì?”

Nguyễn Chanh cúi đầu, thầm nói: “Anh ấy đáp ứng làm người mẫu để em chụp ảnh chân dung. Chân dung thân thể người, khoả thân.”

Khi đó là Cố Dịch và Nguyễn Chanh đã đánh cược khi xem bóng đá. Họ cá với nhau đội Anh và đội Pháp, đội nào sẽ thắng. Cuối cùng, Nguyễn Chanh đã thắng, cô yêu cầu Cố Dịch làm người mẫu thân thể cho mình.

Lúc ấy, Cố Dịch luôn không tình nguyện.

Dưới ánh trăng, sắc mặt Ninh Quân lúc sáng lúc tối, “Anh không cho phép!”

Nguyễn Chanh kéo cánh tay của anh, “Aiya! Đây là nghệ thuật! Làm tượng, vẽ tranh, chụp ảnh đều có cả.”

Cầm Ninh Quân bạnh ra, “Dù sao anh cũng không đồng ý.”

Nguyễn Chanh liếc mắt, “Thời đại gì rồi! Anh chẳng lẽ chưa từng nhìn qua loa thể sao?”

Ninh Quân thật sự là nghiêng răng nghiêng lợi.

Nguyễn Chanh nhìn anh chăm chăm.

“Chưa từng thấy qua sao?”

Ninh Quân quay người lên xe, Nguyễn Chanh đi theo sau. Hai người ngồi ở phía trước.

Mùi vị trên xe thật là khiến người ta hô hấp không thông.

“Em thật sự muốn chụp?” Ninh Quân đột nhiên hỏi.

Nguyễn Chanh đang thắt dây an toàn, “Ừm.” Cô tùy ý đáp.

“Để anh.” Ninh Quân quay người sang, “Anh làm người mẫu cho em.”

Nguyễn Chanh: “...”

“Em mau chóng từ chối Cố Dịch đi. Thân hình của anh không thua gì cậu ta đâu.” Ánh mắt Ninh Quân như lửa đốt mà nhìn chăm chăm vào cô.

Trong lòng Nguyễn Chanh chấn động, cô trả lời: “Được.”

Ba Cố mẹ Cố đợi cả một đêm, khi nghe được động tĩnh ngoài cửa, hai người lập tức mở cửa.

Hiện tại Cố Dịch làm gì còn sức tìm chìa khoá nữa. Cửa màu đỏ sẫm bỗng nhiên bật mở. Ba mẹ anh đứng ở cửa làm anh giật nảy mình.

“Ba mẹ —— ”

Ba Cố xụ mặt, “Rốt cuộc con đi đâu, làm gì hả? Gọi cũng không bắt máy!”

“Không có việc gì, cùng đội xe uống một chút rượu thôi ạ.”

Mẹ Cố một mặt lo lắng, “Buổi sáng không phải còn tốt sao? Con với Chanh Chanh làm sao rồi?”

Cố Dịch đi vào trong nhà, nhìn thấy ánh sáng và bóng đèn chói chang, đầu óc của anh đột nhiên trống không. Nguyễn Chanh, anh thích em. Lời này cứ quanh quẩn trong đầu anh.

“Không có gì đâu ạ.”

“Con đi đứng cho vững vào.” Ba Cố nghiêm nghị quát, “Bao nhiêu tuổi rồi còn cà lơ phất phơ.”

Cố Dịch chống một tay vào tủ để đứng vững: “Ba, ba đừng tức giận, đối với thân thể không tốt.”

Ba Cố lắc đầu, “Cố Dịch, con nói cjo rõ ràng đi, con và Nguyễn Chanh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mắt Cố Dịch đen thẫm lại, “Con phát hiện con không còn thích cô ấy nữa, con đổi gu thẩm mỹ rồi.”

Ba Cố ôm ngực, “Ba làm sao lại sinh ra được một thằng như con chứ?”

“Ba, ba yên tâm, về sau con sẽ tìm cho ba một cô con dâu tốt hơn.”

Mẹ Cố lôi kéo chồng, “Anh tỉnh táo một chút đi. Tiểu Dịch, con đi tắm trước. Ngày mai chúng ta nói chuyện sau.”

Cố Dịch gạt đầu một cái.

Ba Cố thở dài một hơi, “Thật sự muốn tức chết mà.”

Mẹ Cố ghen ngào, “Tiểu Dịch trong lòng đang khó chịu, anh đừng la nó nữa.”

Ba Cố sững sờ: “Em nói vậy là sao?”

Mẹ Cố: “Nó lừa gạt anh đó, nó thích Chanh Chanh như vậy, làm sao có thể nói không thích liền không thích được.”

Ba Cố: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Mẹ Cố thở dài một hơi, “Là Chanh Chanh, con bé có người nó thích rồi. Có lẽ là người đàn ông ngày hôm đó...”

Ba Cố hừ một tiếng, “Vậy thì thế nào? Uống rượu là cách để cướp lại Chanh Chanh à?”

Mẹ Cố không không khỏi lắc đầu, “Việc này anh cũng đừng quản, để bọn nó tự giải quyết.”

Lần này bọn họ đều đi vào phòng Cố Dịch, Cố Dịch rất xấu hổ.

Cố Dịch vừa tắm rửa xong, nằm ở trên giường.

Mẹ Cố bưng chén nước đi đến: “Đầu còn đau không?”

“Tốt hơn nhiều rồi mẹ.” Cố Dịch miễn cưỡng nói.

Mẹ Cố nhẹ nhàng sờ lên tóc của anh: “Sao không lau khô?” Bà cầm khăn tắm, giúp anh lau tóc.

“Mẹ, không cần, tí con tự lau.”

“Không lau khô tóc sẽ dễ đau đầu.”

“Con cũng không phải là con gái.”

Mẹ Cố cười, “Năm đó mẹ cứ tưởng sẽ sinh ra con gái, ai dè lại sinh ra con!”

Cố Dịch ngắt lời mẹ: “Mẹ...”

“Tiểu Dịch, ba mẹ ủng hộ bất kỳ quyết định gì của con, chỉ cần con vui vẻ là được rồi.” Mẹ Cố nhe nhàng nói.

“Nếu con thích đàn ông ba mẹ cũng ủng hộ à?”

Động tác của mẹ Cố cứng đờ, bà vung tay đánh anh một cái.

“Nói hươu nói vượn! Nếu con thực sự như vậy mẹ sẽ sinh thêm 1 đứa khác.”

Cố Dịch giật giật khóe miệng, “Mẹ, con chắc chắn rồi. Con trai mẹ đẹp trai như vậy, lại có tiền, khẳng định sẽ có bạn gái.”

Mẹ Cố yên tâm.

“Mẹ đi ngủ sớm đi.”

Tình cảm đã thắm sâu vào tận xương tủy, sao có thể nói buông xuống liền buông được. Buổi tối khi nhìn Ninh Quân và Nguyễn Chanh, anh vẫn cảm thấy mắt mình rất đau. Cố Dịch tạm thời cũng không muốn ở lại chỗ này, anh nghĩ một chút, ngày mai nói với người trong đội một tiếng, kêu họ đi Thượng Hải luyện tập thi đấu.

Ngày thứ hai, ba Nguyễn hẹn ba Cố đi ra ngoài dạo chơi, ba Cố đưa ra một lý do để cự tuyệt.

Ba Nguyễn nghĩ lại, ông luôn cảm thấy có chút không đúng. Nhưng lão Cố không nói, ông cũng không tiện hỏi nhiều.

Sáng sớm, khi Nguyễn Chanh đi tới công ty, ông thuận miệng hỏi một câu, “Tối hôm qua ai đưa con về vậy?”

Nguyễn Chanh trầm mặc mấy giây, “Ba mẹ, con có chuyện muốn nói. Con có bạn trai rồi, là người ba mẹ cũng biết, là Ninh Quân.”

Sắc mặt ba Nguyễn trong nháy mắt liền thay đổi, “Sao lại là nó?”

Nguyễn Chanh: “Ba —— ”

Ba Nguyễn trầm ngâm suy nghĩ nhưng lại biết không thể biểu hiện cái gì trước mặt con gái lúc này được.

Mẹ Nguyễn đã sớm chuẩn bị tâm lý, “Vậy thừa dịp lần này chọn thời gian gặp một lần đi.”

Ba Nguyễn tựa hồ có chút phản đối, “Có quá nhanh không? Chanh Chanh mới trở về được bao lâu đâu?”

Nguyễn Chanh nghe cũng hiểu ý của ba mẹ, “Ninh Quân cũng nghĩ mượn cơ hội lần này, đêm nay mời ba mẹ ăn cơm.”

Ba Nguyễn trầm mặc.

Mẹ Nguyễn: “Được. Các con chọn thời gian rồi báo cho ba mẹ biết.”

Nguyễn Chanh ôm mẹ một cái, “Cảm ơn mẹ, vậy con đi làm đây.”

Ngày thứ hai, Ninh Quân nhân lúc nghỉ ngơi buổi trưa thì đi đặt nơi gặp mặt buổi tối, là một nhà hàng tư nhân.

Người trong công ty cũng thường hay tới đó ăn. Phong cách bày trí cùng các phương diện khác và món ăn ở đây đều thuộc trình độ cao cấp.

Chỉ là hiện tại anh cũng không quá chắc chắn về thái độ của ba Nguyễn. Dù sao Cố Dịch cũng là đứa con rể tốt nhất trong lòng Nguyễn gia.

Ninh Quân cố hết sức duy trì sự bình thản, trong lòng tuy tức giận hành động trước kia của ba mẹ mình, nhưng hiện tại anh cũng không muốn đi tìm ba mẹ giằng co. Còn gì ý nghĩa gì nữa?

Anh và Nguyễn Chanh bỏ lỡ nhiều năm như vậy, cũng không thể lại vì chuyện cũ mà chia xa nữa.

Buổi tối, sau khi tan việc, Nguyễn Chanh đi đến đón ba mẹ.

Trên mặt ba Nguyễn ngay cả một nụ cười cũng không có. Buổi chiều, vợ vẫn đang làm công việc tư tưởng cho ông. Trong lòng ông luôn cảm thấy có lỗi với Cố gia, nhất là Cố Dịch.

Thằng bé tốt biết bao nhiêu!

Đến nhà hàng, Ninh Quân đã đứng ở cửa ra vào, có lẽ anh đã chờ ở đây lâu rồi.

“Cháu chào chú đi ạ ——” Ninh Quân tự nhiên lại hào phóng, lễ phép lại chu đáo.

Mẹ Nguyễn mỉm cười, nhìn anh: “Quanh đi quẩn lại vẫn là cháu.”

Một câu hóa giải sự xấu hổ của hai bên.

Nguyễn Chanh đứng bên cạnh Ninh Quân. Hôm nay cô mặc váy màu trắng, ngắn gọn, thoải mái, khí chất thanh nhã, không có cảm giác của người đã đi làm, ngược lại lại khiến cho người ta cảm thấy rất đáng yêu.

Ba Nguyễn một mực nghiêm mặt, ăn nói có ý tứ: “Lúc năm nhất cao trung không phải cháu cùng Chanh Chanh quan hệ rất tốt sao, nói đi liền đi mất!”

Ninh Quân: “Thưa chú, về sau sẽ không có chuyện đó đâu ạ.”

Nguyễn Chanh: “Ba, đó là hiểu lầm.”

Ba Nguyễn bĩu môi, “Cháu còn suýt chút nữa hại chết Orange nhà chúng ta!”

Ninh Quân xấu hổ, “Cháu xin lỗi! Mấy năm nay cháu đã tham khảo không ít cách thức nuôi chó, bình thường có thời gian, cháu cũng sẽ tham gia hoạt động cứu trợ chó lang thang.”

Nguyễn Chanh nghiêng đầu nhìn anh, đáy mắt tràn đầy ánh sáng nhu hòa.

Ba Nguyễn ho một tiếng, “Chú và dì dự định sẽ bắt ở rể.”

Mẹ Nguyễn, Nguyễn Chanh đều biết đây là ba Nguyễn cố ý gây chuyện.

Nguyễn Chanh vươn tay, nhẹ nhàng kéo tay anh một chút, lại bị anh nắm chặt.

Ninh Quân vẫn luôn duy trì nụ cười nhàn nhạt: “Cháu biết.”

“Cháu biết?” Ba Nguyễn kinh ngạc.

“Vào cao trung, lúc bạn cùng lớp đùa nhau, có nói Nguyễn gia muốn bắt ở rể.”

Nguyễn Chanh: “... ”

Ninh Quân không nhanh không chậm nói: “Khi hai người ở bên nhau, con cái sẽ mang họ của ai, cháu cảm thấy chuyện này đều không phải vấn đề. Người nhà hạnh phúc mới là quan trọng nhất.”

Trong lòng ba Nguyễn thư thả không ít.

“Con cái của Nguyễn Chanh, sẽ mang họ Nguyễn, gọi là Nguyễn Ninh. Nếu như Nguyễn Chanh nguyện ý sinh 2 đứa, đứa sau gọi là Ninh Nguyễn.” Ninh Quân nói ra từng chữ một, ngữ khí chân thành.

Nói thật là dễ nghe! Rõ ràng là đạo sáng kiến của Cố Dịch. Nguyễn Chanh nháy mắt mấy cái, chưa gì mà nghĩ đến sinh hai đứa rồi? Nghĩ xa quá rồi đấy.

Mà cô đồng ý gả cho anh bao giờ?

Ba Nguyễn thở dài một hơi.

“Nghĩ xa quá rồi đấy! Các con mới yêu nhau bao lâu chứ, hôn nhân là chuyện cả đời.”

Mẹ Nguyễn cười: “Được rồi, ăn cơm đi. Con cá này thật tươi nha.”

Bữa cơm này ăn xong cũng coi như là vui vẻ.

Ba Nguyễn đương nhiên sẽ không vào lúc này mà làm khó, về Cố gia, hôm nào ông sẽ đi tới cửa xin lỗi. Dù cho không thể làm thông gia nhưng nhiều năm tình nghĩa như vậy cũng không thể cắt đứt.

“Ninh Quân, các cháu còn trẻ, cũng không cần sốt ruột kết hôn, qua một hai năm rồi nói sau.”

Mi tâm Ninh Quân khẽ nhú một cái, “Cháu và Nguyễn Chanh sẽ bàn bạc sau.”

Ba Nguyễn lộ ra ý cười, “Đi thôi, chúng ta trở về.”

Ninh Quân lái xe đưa bọn họ về, ba mẹ Nguyễn đi lên trước.

Ba Nguyễn trước khi rời đi còn ném lại một câu, “Chanh Chanh, con đi lên sớm một chút đi, dưới lầu toàn là là muối to cả.”

Nguyễn Chanh lúng túng không thôi.

Rốt cuộc Ninh Quân cũng thở phào một hơi. Một buổi tối này, so với lúc anh đi Thiên Thịnh phỏng vấn còn khẩn trương hơn nhiều.

Nguyễn Chanh vui cười, “Hình như mỗi lần anh nhìn thấy ba em đều rất khẩn trương.”

Có lẽ là buổi tối năm nhất cao trung đó, ánh mắt ba Nguyễn nhìn anh, ký ức đó vẫn còn như mới cho đến tận bây giờ.

“Ba em rất đáng yêu.”

Ninh Quân á một tiếng.

“Ninh Quân, anh muốn ở rể nhà em thật sao? Ba mẹ anh đồng ý không?”

Cô thấy anh rất ít khi nhắc đến ba mẹ của mình

“Chuyện của anh thì chính anh sẽ tự mình làm chủ.”

Nguyễn Chanh ngửa đầu, cười khanh khách một tiếng, “Ba em nói đùa thôi, thời đại nào rồi. Còn cái tên Ninh Nguyễn này, em không thích.”

Đáy mắt Ninh Quân hiện lên ý cười, “Anh sẽ suy nghĩ thật kỹ.” Anh cúi đầu xuống, hôn đôi môi đỏ bừng của cô.

“Khụ khụ khụ ——” Trong khu nhà tập thể đột nhiên xuất hiện một người, là một bác khoảng sáu bảy mươi tuổi: “Đen ở đường này quá mờ, cái gì cũng không nhìn thấy.”

Nguyễn Chanh chôn mặt trong ngực Ninh Quân, thật là mắt mắt mà!

Ánh trăng mờ lung, vầng trăng khe khẽ lẩn trốn vào đám mây.

Chờ cho người đi xa, Nguyễn Chanh mới dám ngẩng đầu lên: “Em đi lên đây.”

Ninh Quân gật gù đầu, “Nguyễn Chanh, về việc chụp ảnh, anh lúc nào cũng được. ”

Nguyễn Chanh lảo đảo, tốt xấu gì cô cũng là một nhiếp ảnh gia từng đi du học, không thể bị hù ngã được!

“Ừm! Anh rèn luyện thân thể cho thật tốt trước đi.”

- - -

Tác giả có lời muốn nói:

Sau này khi bọn họ đã ở cùng một chỗ.

Nguyễn Chanh: Trước kia anh thật sự chưa từng xem phim đen à?

Ninh Quân không để ý tới cô.

Nguyễn Chanh: Nhưng kỹ thuật của anh lại không giống như chưa từng xem...

Ninh Quân chặn miệng cô lại.

— — —

Ha ha ha ha ha

34. Chương 34: “a... Ninh Tiên Sinh, Thực Sự Là Tài Đại Khí Thô!*”

Edit: Doãn Tiểu Phong

Beta: Doãn Thiên

Chương 34: “A... Ninh tiên sinh, thực sự là tài đại khí thô!*”

*Tài đại khí thô: có tiền nhưng thô thiển.

Đêm hôm đó, ba Nguyễn rất khó ngủ, trong lòng ông luôn nghĩ đến Cố gia, luôn cảm thấy hổ thẹn với họ.

Ngày hôm sau, hai nhà gặp nhau ở sân bay. Chỉ là lần này phương hướng hoàn toàn thay đổi.

Ba Nguyễn: “Ông anh à, việc này tôi rất xin lỗi.” Hoan hoan hỉ hỉ tới, kết quả lại thất vọng mà về, ai cũng không muốn như vậy.

Ba Cố khoát tay, “Là Tiểu Dịch và Chanh Chanh không có duyên phận.”

“Là Chanh Chanh không có phúc.”

Hai người đàn ông đều thở dài một hơi.

Nguyễn Chanh và Cố Dịch chờ nhân viên kiểm tra xong, sau đó tự đẩy hành lý vào bên trong.

Nguyễn Chanh và Cố Dịch nhìn nhau, anh nói: “Đi thôi, anh đưa em về.” Biết cô không có xe, nên anh vẫn giống như trước.

Nguyễn Chanh: “Vậy làm phiền anh rồi.”

Cố Dịch cười chưa chút. Anh có chút không quen việc cô khách sáo với anh như vậy: “Trước đây em không phải nói muốn mua xe sao?”

“Mãi vẫn không có thời gian đi xem.”

Nếu là trước đây, anh nhất định sẽ hăng hái cùng cô đi chọn xe, nhưng bây giờ đã không cần nữa rồi: “Audi Q5 cũng khá được.”

Nguyễn Chanh nhướn mày, “Cũng tốt.” Anh hiểu nhiều về xe, giới thiệu sẽ không sai.

Cố Dịch vẫn đưa Nguyễn Chanh đến tầng dưới công ty, Nguyễn Chanh xuống xe: “Cảm ơn anh.”

Cố Dịch gọi cô lại, “Nguyễn Chanh...”

Nguyễn Chanh quay đầu nhìn anh.

Đôi mắt Cố Dịch lấp lánh, “Ngày mai anh phải đi Thượng Hải rồi, tháng sau thi đấu anh sẽ quay lại.”

Sắc mặt Nguyễn Chanh hiện lên vẻ kinh ngạc, “Cố Dịch...”

Cố Dịch ngồi ở bên ấy, gò má tuấn mỹ thoát ẩn thoát hiện: “Em đừng suy nghĩ quá nhiều, qua bên đó chỉ là vì huấn luyện tốt hơn mà thôi. Chờ anh về rồi liên lạc sau.”

Nguyễn Chanh gật đầu, “Cố lên.”

Đôi mắt đen của Cố Dịch nhìn cô, “Biết rồi, anh đi đây.”

Xe thể thao rất nhanh đã biến mất ở đầu đường.

Nguyễn Chanh khẽ thở dài một hơi.

Trên đường đời luôn có người từ từ rời đi, hoặc tự nhiên, hoặc bất đắc dĩ.

Buổi tối, Nguyễn Chanh và Ninh Quân cùng nhau đi xem phim. Anh rất đẹp trai, lúc mua vé, mấy cô gái chung quanh đều len lén đánh giá anh. Nguyễn Chanh nghĩ tới hồi học cao trung, nữ sinh lớp bên cạnh cũng tới len lén nhìn anh.

“Bạn học Ninh Quân, mị lực của anh so với năm đó không hề giảm nhỉ.”

Ninh Quân vẫn cứ không biết.

“Aizz, anh xem ba nữ sinh phía trước đều đang nhìn anh kìa, đoán chừng còn đang bàn luận về anh đấy.” Nguyễn Chanh dừng một chút, “Giống như khi chúng ta đọc sách, nữ sinh trong lớp đều thích thảo luận về anh, còn cất giữ hình của anh nữa.”

Ninh Quân giật giật khóe miệng: “Ảnh chụp? Vậy em có hình của anh không?”

Nguyễn Chanh nhún nhún vai, “Lúc đó em không thích anh.”

Ninh Quân hừ một tiếng.

Đầu ngón tay Nguyễn Chanh chọc chọc mặt của anh, “Bây giờ không phải là em đã có ảnh của anh rồi sao? So với anh khi đó còn đẹp hơn nhiều.”

Ninh Quân biết cô đang dỗ ngọt anh, hết lần này tới lần khác anh đã quen rồi, hỏi cô: “Muốn mua một ít bắp rang không?”

Nguyễn Chanh cười, nói: “Khỏi đi, em cũng không phải là tiểu nữ sinh.”

Ninh Quân im lặng một chút, “Vây đi mua một ít đồ uống.”

Lúc soát vé, phía trước có một đôi học sinh tình tứ, nam sinh luôn nắm tay của nữ sinh, hai người ghé tai nhau nói chuyện.

Nguyễn Chanh và Ninh Quân đứng song song với nhau, không có chút thân thiết.

Nguyễn Chanh bỗng nhiên cười: “Ninh Quân, anh nói xem chúng ta có giống xếp hàng tập thể dục hồi cao trung không?”

Ninh Quân cũng cười, anh đưa tay khoát lên vai cô, “Không giống.” Anh cúi đầu, “Em chê anh thiếu chủ động sao?”

Nguyễn Chanh: “...Nơi công cộng, xin có chừng mực.” Những người phía sau đều đang nhìn.

Ninh Quân cười, “Không ai quen em cả.”

Nguyễn Chanh: “Cũng chưa chắc.”

Soát vé xong, hai người đi vào chỗ ngồi, vị trí của họ ở hàng cuối cùng vị trí trung tâm, hai bên đều là chỗ ngồi trống.

Bây giờ, hai người đã bắt đầu cùng nhau trải qua rất nhiều lần đầu tiên, lần đầu tiên hẹn hò, lần đầu tiên xem phim.

Phim điện ảnh hài, trong rạp chiếu phim không ngừng vang lên tiếng cười.

Nguyễn Chanh cũng cười theo, Ninh Quân dù tính cách hướng nội, nhưng khoe miệng anh vẫn phải cong lên.

Nửa giờ sau, điện thoại Ninh Quân đột nhiên rung lên, may là trước khi vào rạp, anh đã tắt chuông đi. Anh nhìn thoáng qua màn hình, cúp điện thoại, cũng tắt luôn chế độ rung.

Nguyễn Chanh hỏi: “Nếu như là chuyện công việc, chúng ta không xem nữa.”

Ninh Quân: “Không có việc gì.” Anh đột nhiên cầm tay cô. Cô sững sờ, mượn ánh sáng màn hình, cô nghiêng đầu nhìn Ninh Quân.

Người này lại nghiêm túc nhìn về phía trước.

Cô nhẹ nhàng gỡ tay ra, anh không có chút ý buông tay nào.

“Xem phim đi.” Giọng nói cô mềm mại.

“Ừ.” Ninh Quân lên tiếng.

Ngược lại, hai người giống như học sinh trung học, đang lén lút yêu đương.

Hết phim, Ninh Quân còn luyến tiếc không muốn buông tay cô.

Nguyễn Chanh cười nói: “...Em muốn đi toilet!”

Ninh Quân: “”...“”

Trong lúc Nguyễn Chanh đi toilet, Ninh Quân gọi một cú điện thoại.

“Vừa gọi cho em nhiều như vậy, sao mãi mà không nghe?” Ninh Hàm đầy vẻ tức tối hỏi.

“Có chuyện gì?” Giọng nói Ninh Quân bình thản.

Ninh Hàm cảm giác như đang đánh một quyền vào cây bông,” “Mấy ngày này đều không thấy bóng dáng em đâu. Ba và dì hỏi về em, họ còn giới thiệu cho em một cô gái, làm ngân hàng đầu tư, cùng lĩnh vực với em, hai đứa sẽ có chung đề tài nói chuyện.”

Ninh Quân: “Em không có hứng thú.”

“Họ cũng là vì muốn tốt cho em.”

“Em có bạn gái rồi.”

“Có bạn gái rồi?” Ninh Hàm rõ ràng không tin, “VẬY em đưa về đây cho mọi người gặp mặt đi.”

Trong lòng Ninh Quân nhất thời dấy lên một ngọn lửa, “Tạm thời chưa cần vậy đâu.”

“”Ồi! Tính khí của em lớn thật đấy.” Ninh Hàm hừ một tiếng, “Chị nói này, em còn không biết đủ sao? Em muốn làm gì đều để em đi làm. Công ty của gia đình cũng không cần em lo! Chị bây giờ ở công ty tăng ca làm việc là vì ai? Sau này cũng để lại cho em thôi.”

“Em sẽ không cần.”

“A! Ninh Quân, ba mẹ vợ em sao? Lẽ nào mẹ em đối tốt với chị, làm em canh cánh trong lòng?” Ninh Hàm cũng không lựa lời mà nói.

Ninh Quân tức giận, trực tiếp cúp điện thoại, điều anh để tâm cũng không phải những thứ này.

“Tức chết em rồi! Em trai của em sao lại đáng ghét như thế!” Cô nặng nề đập điện thoại lên bàn, may mà có vỏ điện thoại, chứ không điện thoại này làm sao mà chịu được.

Lý Tư Dương khuyên can: ”Đừng tức giận, cây kim so với cọng râu, ai cũng không dễ chịu.

“Là nó không thêm nói lý lẽ, chúng ta đều là đang quan tâm nó cả.”

“Được được, hôm khác anh giúp em khuyên bảo nó! Dám bắt nạt vợ anh! Gan to bằng trời!”

Ninh Hàm bỗng nhiên cười. Dù sao cũng là em trai ruột của cô, cô làm sao mà giận được. Cô đã đem thông tin của cô gái kia nói cho Ninh Quân biết rồi. Nguyễn Chanh từ toilet đi ra, thấy Ninh Quân đang gọi điện thoại, lúc cô đi vào, Ninh Quân thấy cô, vội vã cúp điện thoại.

“Anh sao vậy?”

“Không sao, đi thôi, chúng ta về.”

Anh không muốn nói, Nguyễn Chanh cũng không hỏi nữa.

Ninh Quân đưa cô về đến nhà, anh ngồi ở trên ghế salon, sắc mặt u ám.

Nguyễn Chanh đi tới, cầm một bình nước cho anh.

Anh chậm rãi giương mắt, khéo miệng khe động, “Em còn nhớ mẹ anh chứ?”

Nguyễn Chanh gật đầu, mẹ của anh tuổi còn trẻ lại rất đẹp, cô rất ấn tượng: “Lúc đó mọi người còn tưởng rằng đó là chị của anh kia.”

Ninh Quân cười, “Năm đó mẹ và ba anh yêu nhau, ông bà anh đều không đồng ý, sự nghiệp của ba anh thành công, mà mẹ anh lại nhỏ hơn ông gần 10 tuổi.”

“Tuổi tác không phải vấn đề. Bây giờ vợ chồng chênh lệch mấy chục tuổi cũng có mà.”

Ninh Quân lắc đầu, “Họ chưa chính thức kết hôn, mẹ đã mang thai anh.”

Nguyễn Chanh trầm mặc, đánh giá Ninh Quân. Thì ra là thế, vậy nên anh mới không vui sao?

Ninh Quân liếm môi, “Anh còn có một chị gái, là con gái của ba anh và người vợ trước. Quan hệ của mẹ anh và chị gái anh rất tốt...Tốt đến mức người ngoài đều cho rằng hai người là mẹ con ruột.” Trong mắt anh như có một tầng sương mù che lấp. Điều khiến cho anh không thể tha thứ là sự lừa dối của họ.

Nguyễn Chanh liên tưởng tới những chuyện trước kia lại với nhau. Vậy nên anh mới một mình ở lại Lăng Thành học tập, vì thế nên trên người anh mới có một loại cảm giác cô độc.

Cô nắm chặt tay anh, nhẹ nhàng dựa vào lòng anh.

Lời an ủi gì cũng không cần thiết nữa, hai người lẳng lặng tựa sát vào nhau.

“Chanh Chanh, đêm nay anh không về nữa.”

Cô còn có thể từ chối sao?

Đêm đó, Ninh Quân ngủ lại ở nhà của Nguyễn Chanh.

Hai người cũng không làm gì.

Sáng ngày hôm sau, điện thoại di động vang lên, Ninh Quân tiện tay với lấy nghe: “Alo...” Anh còn chưa tỉnh hẳn, giọng nói khàn khàn, lọt vào tai mang một cảm giác tê dại.

Quả thực là giọng của một cô gái không xác định, “Cici...”

Ninh Quân tỉnh lại trong nháy mắt, “Xin lỗi! Lát nữa tôi sẽ bảo cô ấy gọi lại.”

“Được, làm phiền rồi!” Tiểu Doãn cắn môi, trái tim đập bình bịch.

Trời ạ!

Ở cùng một chỗ!

“Hình như không phải giọng nói của Cố thiếu gia?” Mặt Tiểu Doãn đầy vẻ chờ mong.

Ninh Quân hôn lên má của Nguyễn Chanh, “Bây giờ rồi!”

Nguyễn Chanh lăm bằm, “Để em ngủ thêm năm phút nữa, năm phút nữa thôi.”

Ninh Quân cười cười. Nhíp ảnh gia lớn không cho người khác biết một điều, thích ngủ nướng! Anh nhẹ nhàng đi xuống giường.

Mười lăm phút sau, anh rửa mặt xong rồi quay lại gọi cô.

Nguyễn Chanh liếc đồng hồ báo thức một cái, “Trời ơi! Ngày hôm nay em phải đi gặp Tần Nhất Lộ! Sao anh không gọi em sớm hơn một chút.” Cô luống cuống tay chân.

Ninh Quân vẻ mặt vô tội, “Từ từ thôi, lát nữa anh đưa em đi.”

Sáng sớm, Nguyễn Chanh vừa trang điểm, vừa làm tóc, rất nhanh đã biến thành dáng vẻ xinh đẹp.

Ninh Quân ở một bên nhìn cô, tận mắt thấy một mặt khác của cô gái này.

Nguyễn Chanh lại đi đến tủ quần áo chọn đồ. Cô tùy ý lấy một cái áo sơ mi cổ chữ V mặc vào, phối với một chiếc quần rộng tối màu, sạch sẽ lại gọn gàng.

“Tuần này anh đi mua xe cùng em nhé?”

Nguyễn Chanh: “Được.” Cô nói tiếp một câu, “Cố Dịch và em đề cử Audi Q5.”

Dứt lời, hai người đều sững sờ.

Ninh Quân trầm mặc vài giây, “Xe đó cũng rất được, nhưng không phải em nói em thấy loại này cũng rất dễ lái sao?”

Nguyễn Chanh dường như ngửi thấy mùi giấm, “Ừ ừ ừ.” Hơn mười vạn có thể không dễ lái sao?

Ninh Quân trầm tư một lát, “Nếu như dự toán không đủ anh sẽ giúp.”

“A... Ninh tiên sinh, thực sự là tài đại khí thô!” Nguyễn Chanh cười đùa nói.

*Tài đại khí thô: có tiền nhưng thô thiển.

Ninh Quân vòng tay ôm cô vào lòng, “Có được hay không?”

Nếu không phải mới vừa bôi son, cô thật muốn hôn anh một cái, sao lại đáng yêu như vậy chứ?

Ninh Quân cũng nhìn chăm chăm môi cô, anh cũng muốn hôn cô, thế nhưng cô đã trang điểm rồi: “Trong son môi đều có chất hóa học, nuốt vào bụng sẽ không tốt cho cơ thể, vẫn là nên ít tô thì tốt hơn.”

Nguyễn Chanh: “Ninh Quân, chắc anh không hiểu lắm, con gái bây giờ đều thích bạn trai tặng son môi.

35. Chương 35: Nguyễn Chanh Thấy Rõ Trên Người Anh Chỉ Mặc Một Chiếc Quần Đùi Màu Xám

Edit: Doãn Nguyệt Ảnh

Beta: Doãn Thiên

Ninh Quân mỉm cười, ánh mắt ôn nhu, “Xem ra anh thật thất trách rồi. Cũng không biết bạn gái bị dị ứng phấn hoa, cũng không biết bạn gái thích son môi.”

Nguyễn Chanh sờ đầu anh, “Ngoan!”

Ninh Quân: “Em cứ nghỉ ngơi thoải mái đi, chúng ta đi Hồng Kông.”

Nguyễn Chanh trợn mắt há mồm, “...Em vừa về nước, trước mắt không còn ngày nghỉ nữa.”

Ninh Quân bật cười, “Có thể bỏ ra hai ngày theo anh không? Mấy hôm nữa anh phải đi công tác ở Hồng Kông.”

Nguyễn Chanh bắt đầu dĩ nhún vai. Công ty bây giờ căn bản là không có khả năng cho cô nghỉ phép, sáu tháng cuối năm có rất nhiều hoạt động cô phải làm.

“Vậy lúc nào anh mới có thể làm người mẫu cho em?” Anh hạ giọng thanh hỏi.

Trái tim Nguyễn Chanh đều đều nhũn: “Qua một thời gian ngắn nữa đi. Aiya, trễ giờ làm rồi.”

Cô thẹn thùng chạy trốn, Ninh Quân giật giật khóe miệng, khuôn mặt hiện lên nụ cười giảo hoạt.

Đến dưới lầu công ty, Nguyễn Chanh đeo túi xách lên, tranh thủ thời gian xuống xe: “Em đi đây.”

“Chờ một chút ——” Ninh Quân gọi cô.

“Sao vậy?” Nguyễn Chanh nhìn đồng hồ, thời gian chỉ còn mười lăm phút.

“Em qua đây một chút.” Ninh Quân nói với cô.

Nguyễn Chanh tới gần, “Còn có chuyện gì nữa?” Giọng nói mềm mềm, giống như mang theo một chút nũng nịu, nhưng cô lại không ý thức được điều đó.

Ninh Quân vươn tay, nhanh chóng chế ngự cổ cô, anh cúi người xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn.

“Ừm —— ”

Nhẹ nhàng đụng vào một chút, rất nhanh liền buông lỏng ra.

Ninh Quân buông cô ra, ý cười đầy mắt, “Em muốn mua bao nhiêu son đều có thể.”

Nguyễn Chanh liếc nhìn anh một chút, “Cái người này...”

Lời còn chưa dứt, cô thấy phía trước có một chiếc xe thương vụ, trên xe có ba người đi xuống.

Là Tần Nhất Lộ.

Tần Nhất Lộ cũng nhìn thấy Ninh Quân và Nguyễn Chanh đang hôn nhau, Tần Nhất Lộ hướng về phía cô, gật gật đầu.

Nguyễn Chanh: “...”

Ninh Quân sờ mũi, “Nhanh đi lên thôi, đừng tới trễ.”

Tần Nhất Lộ chờ Nguyễn Chanh đi qua, “Cô Nguyễn, xin chào, tôi là Tần Nhất Lộ.”

Nguyễn Chanh nhìn cô mỉm cười, mặc dù chỉ là nụ cười mang tính chất nghề nghiệp, nhưng cũng chân thành: “Chào bà Tần.”

Tần Nhất Lộ năm ngoái giành được giải ảnh hậu kim mã, một tháng sau cùng Tần Trọng Bắc kết hôn. Hôn lễ đơn giản, lược bỏ một số chi tiết rườm rà, hai người thông qua phòng làm việc mà đăng ảnh chụp, làm oanh động toàn bộ ngành giải trí.

Tần Nhất Lộ không khỏi cười một tiếng, “Gọi tôi là Nhất Lộ đi, cảm giác gọi tôi là bà, tôi liền cảm giác bản thân già rồi.” Nếu là Tần Trọng Bắc nghe vậy, đoán chừng mặt cũng muốn đen lại.

“Vậy cô gọi tôi là Cici đi.”

“Tốt, Cici, là bởi vì quả cam giàu vitamin C sao?”

Nguyễn Chanh cười, gật đầu.

Hai người mới quen đã thân. Kỳ thật Tần Nhất Lộ và Nguyễn Chanh tuổi tác cũng tương đương nhau. Tần Nhất Lộ trong ngành giải trí tuyệt đối được tính là tảo hôn, cô ấy vừa trang điểm, vừa cùng Nguyễn Chanh nói chuyện phiếm.

“Cô cùng bạn trai cô chuẩn bị lúc nào thì kết hôn?”

Nguyễn Chanh: “Chúng tôi chưa thảo luận qua vấn đề này.”

“Tôi cảm thấy phụ nữ không cần phải gấp gáp kết hôn, có thể muộn mấy năm, không phải kết hôn, liền phải cân nhắc đến chuyện sinh con.”

Nguyễn Chanh nghe lời cô ấy nói, “Cô và Tần tiên sinh chuẩn bị muốn có con rồi?”

Tần Nhất Lộ thở dài, “Tôi cũng muốn muộn mấy năm, thế nhưng anh ấy đợi không được nữa. Anh ấy nói anh ấy lớn tuổi rồi.”

“Phốc ——” Một người trong phòng hoá trang đều cười.

“Tần đại thần sao đã già rồi? Đầu năm hai người đi xem Úc Lưới thi đấu công khai, tôi cũng ở đó, Tần đại thần nhìn trông như hai mươi mấy tuổi, tuyệt đối không già.” Tiểu Doãn bảo vệ nam thần.

Tần Nhất Lộ mím khóe miệng, chồng cô có nhiều fan hâm mộ gồm, không thể tùy tiện nói xấu anh ấy được.

Thợ trang điểm hỏi: “Cici, cô thấy trang phục và khuôn mặt được trang điểm thế nào?”

Nguyễn Chanh chăm chú xem xét, “Cũng được.” Cô muốn chụp Tần Nhất Lộ mặc sườn xám, giống như những bức ảnh chụp trong gió ở Thượng Hải.

Tần Nhất Lộ đổi thành sườn xám, dáng người mềm mại tinh tế, so với phong cách trước đây của cô ấy hoàn toàn không giống. Cô ấy đứng trước gương, “Không nghĩ tới tôi còn có thể mặc sườn xám.” Cô búi tóc lại.

Chính tay Nguyễn Chanh giúp cô chỉnh lại váy, “Màu trắng thanh lịch, nhìn vừa yên tĩnh lại vừa duyên dáng, rung động lòng người.”

Tần Nhất Lộ cười, “Tôi vẫn cảm thấy từ rung động lòng người này không thích hợp với tôi.”

Nguyễn Chanh nói: “Tôi cũng nghĩ thế, từ khi cô kết hôn, khí chất dần thay đổi rồi.” Không còn là thiếu nữ, mà thay vào đó là hương vị của người phụ nữ.

Buổi sáng, sau khi kết thúc các cảnh chụp, Nguyễn Chanh và Tần Nhất Lộ đều rất hài lòng, hai người hợp tác vô cùng ăn ý.

Nguyễn Chanh: “Tấm hình này, đôi mắt của cô hơi nhìn về phía góc trái một chút, có lẽ sẽ có hiệu quả tốt hơn.”

Tần Nhất Lộ gật gật đầu, “Chụp rất tốt. Tôi rất hiếu kỳ, những nhiếp ảnh gia như các cô, về sau ảnh cười làm sao bây giờ?”

Nguyễn Chanh bật cười: “Tùy tiện chụp đi.”

Lúc này một em gái nhỏ trong công ty mang một bó hoa đi đến.

” Chị Nguyễn —— ”

Nguyễn Chanh sững sờ, “Tôi sao?” Cô nhận lấy rồi nhìn, thì ra là ô mai, lại rất lớn, lúc này cô còn tưởng rằng đây là hoa hồng. Cô mở thiệp chúc mừng ra, trên đó viết một hàng chữ.

“Làm việc vui vẻ! —— Ninh Quân.”

Nguyễn Chanh bảo tiểu Doãn đem ô mai đi rửa, mọi người cùng nhau ăn.

Tần Nhất Lộ ăn một miếng ô mai, “Rất ngọt nha! Đây là ô mai tràn ngập yêu thương.”

Nguyễn Chanh: “...”

Tần Nhất Lộ: “Buổi sáng tôi đã nhìn thấy rồi nha!”

Chờ kết thúc buổi chụp ảnh, sau khi tiễn Tần Nhất Lộ đi, cô mới cho nhắn tin cho Ninh Quân.

“Em rất thích! [tìm].”

Cô nghĩ, nếu như lúc trước Ninh Quân không có chuyển trường, có lẽ bọn cô sẽ yêu sớm, sẽ vụng trộm nắm tay, cùng nhau học tập. Nói không chừng sẽ bị chủ nhiệm bắt được, rồi mời gia đình đến, sau đó hai người sẽ bị ép chia tay.

Cái tình yêu cuồng nhiệt như vậy, mỗi một ngày, mỗi phút mỗi giây đều muốn ở cùng nhau.

Thời gian dần trôi qua, đồ của Ninh Quân ở chỗ Nguyễn Chanh càng ngày càng nhiều. Từ một bộ quần áo biến thành bốn năm bộ quần áo. Bất tri bất giác, Ninh Quân đã hoàn toàn xâm nhập vào cuộc sống của Nguyễn Chanh.

Đảo mất đã đến tháng tám, «Tầm nhìn mới» chính thức đưa ra thị trường, lượng tiêu thụ so với mong muốn còn cao hơn. Như Đàm Phi dự liệu, cái tên Nguyễn Chanh trở nên nổi tiếng trong giới.

Cùng ngày, Nguyễn Chanh và Dịch Hàn cùng nhau xuất hiện trên hot search.

Weibo chính thức của «Tầm nhìn mới » đăng lên: Nguyễn Chanh và Dịch Hàn mà chụp sáu tấm ở bờ biển @ diễn viên Dịch Hàn @ Nguyễn Chanh.

Điều này không chỉ được coi là khởi đầu của «Tầm nhìn mới », mà còn là sự nghiệp của Nguyễn Chanh cubgx đã bắt đầu.

Đàm Phi nhìn phía lướt xem bên dưới, vui vẻ như y như trẻ con.

“Nguyễn Chanh, cô thật quá tuyệt vời. Bọn họ đều nói lần này trang bìa được chụp thật tốt.” Ông ấy đã nhận được rất nhiều tin tức, đều là thăm dò tin tức của Nguyễn Chanh.

“Đó cũng là do thân hình của Dịch Hàn.”

Đàm Phi vỗ tay, “Cô có muốn làm một video phỏng vấn không?”

Nguyễn Chanh trầm ngâm nói: “Quên đi. Cũng chẳng có gì để nói cả.”

Đàm Phi: “Tùy cô. Cho cô hai ngày nghỉ, cô cũng nghỉ ngơi một tí đi.”

Nguyễn Chanh đứng dậy: “Cảm ơn sếp.”

Sau khi rời khỏi công ty, cô gọi cho Ninh Quân, “Em về nhà trước, buổi tối muốn ăn cái gì?”

Gần đây công việc của Ninh Quân ở công ty rất nhiều, bận tối mảy tối mặt: “Đi siêu thị mua chút nguyên liệu nấu ăn đi.”

“Anh làm sao?” Nguyễn Chanh cười hỏi.

“Anh làm.” Ninh Quân bình tĩnh trả lời.

Nửa giờ sau, hai người gặp nhau ở siêu thị.

Ninh Quân đẩy xe đựng đồ, Nguyễn Chanh chọn đồ, sau một hồi mua, xe đựng đồ đã đầy.

Nguyễn Chanh: “Đủ rồi sao?”

Ninh Quân: “Trong nhà hình như không có bát.”

Hai người tranh thủ thời gian quay lại rồi tiến vào khu bếp, nơi đây trưng bày các loại các loại chén đĩa, vừa tinh xảo lại đẹp đẽ.

Nguyễn Chanh chọn lấy mấy thứ, đảo mắt liền thấy Ninh Quân đang nhìn một món đồ, tựa hồ cảm thấy rất hứng thú.

Nguyễn Chanh: “Ninh Quân, bây giờ còn chưa cần.”

Ninh Quân mỉm cười, “Hi vọng mau chóng có thể.”

Nguyễn Chanh: “...”

Lúc họ đi tính tiền, phía trước có ba bốn người đang xếp hàng.

Ánh mắt Ninh Quân quét đến quầy thu ngân, bên trên trưng bày đủ đồ vật. Anh nghiêng người, nói nhỏ mấy câu vào tai Nguyễn Chanh.

Mặt Nguyễn Chanh lập tức đỏ ửng, cô cúi đầu, cũng không nói chuyện.

Đợi đến lúc bọn họ tính tiền, Ninh Quân thuận tay cầm lấy mấy hộp nhỏ.

Nguyễn Chanh không nghĩ tới sẽ nói loại chuyện này cùng anh, đàn ông ai cũng mặt dày vậy sao?

Sau khi về đến nhà, đã là hơn bảy giờ. Màn đêm sớm đã bao phủ cả thành phố, trong những tòa nhà cao tầng đều sáng đèn, nhà nhà bật đèn, bây giờ bọn cô cũng có nhà cho riêng mình.

Ninh Quân làm sườn chua ngọt, Nguyễn Chanh làm cá xốt cà chua, ngoài ra còn làm thêm một phần canh cải. Bữa cơm rất đơn giản nhưng trong lòng Ninh Quân lại vô cùng thỏa mãn, đây là cảnh tượng anh mong muốn đã lâu.

Nguyễn Chanh thích ăn sườn chua ngọt, cô ăn hơn phân nửa: “Sao anh làm ngon như vậy? Chỉ không gặp mấy năm mà đã khác rồi.”

Ninh Quân nhú mày. Trước kia ở trường học cô rất thích ăn món này, có đôi khi không được ăn, anh còn nghe thấy cô phàn nàn về nhà ăn trường học. Về sau, anh ở một mình đã học được cách làm món này: “Tùy tiện làm thôi.”

“Tùy tiện?” Nguyễn Chanh hừ một tiếng.

Ninh Quân gấp một miếng cà chua, “Chanh Chanh, lần sau xào cà chua, trước đó hãy đun nước sôi mấy phút, sau đó vớt cà chua ra, xào sẽ ngon hơn.”

Nguyễn Chanh oán thăm, thật sự là bất bẻ mả. Nhưng mà, trên mặt cô lại tràn đầy hạnh phúc.

Buổi tối, hai người tự làm việc của mình. Ninh Quân xong việc rất nhanh, anh mang một cốc nước vào cho cô.

“Cảm ơn.” Nguyễn Chanh cười cười.

“Xong chưa?”

“Không có nhiều vấn đề lắm, xử lý ánh sáng chút là được.”

“Đây là ai?” Một người đàn ông ngoại quốc, tóc xoăn, ngũ quan rõ ràng, hai mắt đầy vẻ lưu tình.

“Bạn em thời đại học, người Ý, rất lãng mạn, lại rất nhiệt tình. Lúc trước anh ta tự tiến cử làm người mẫu giúp bọn em...”

“Hả?” Ninh Quân nâng cao âm cuối, “Chanh Chanh, anh nhớ tới một chuyện.”

Nguyễn Chanh tự biết chính mình đang cho dê vào miệng cọp, “Muộn rồi.”

“Không phải nói là nghệ thuật gia thích sáng tạo trong đêm sao? Bây giờ sẽ càng có linh cảm hơn.” Ninh Quân chậm rãi nói.

“Ai nói vậy?” Nguyễn Chanh đối diện với ánh mắt của anh, tim đập thành thịch.

Ninh Quân bắt lấy tay cô, lòng bàn tay anh nóng hổi.

Bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt cô và anh đều là hình bóng của đối phương.

Ninh Quân nói, “Cần anh làm cái gì?”

Biết không lay chuyển được anh, cô bèn nói: “Đi —— đến thư phòng.” Kỳ thật, trong nội tâm cô cũng mơ hồ có chút chờ mong. Bởi vì cô biết dáng người Ninh Quân rất đẹp.

Nguyễn Chanh hít sâu một hơi, cố gắng để cho mình tỉnh táo: “Em đi lấy máy ảnh.”

“Anh chờ em.” Lời này nói ra thật sự rất mập mờ, cô vội vàng chạy đi.

Nguyễn Chanh đã mời người sửa lại phòng sách. Trên tường cô cho treo mấy bức tranh, đều là hình mấy năm nay cô đã chụp. Một bên khác có một giá sách gỗ, trong giá sách có để sách, nhưng không nhiều lắm, nhưng mà cũng có mấy phần trang nhã.

Lúc cô đi vào, Ninh Quân đã cởi áo ra. Trong phòng, ánh đèn sáng rực, ánh mắt cô rơi từ vai anh xuống phần bụng. Phần bụng rất rắn chắc, anh có cơ bụng, không khoa trương, đủ để mê hoặc cô.

Anh đặt tay trên thắt lưng, động tác không hiểu sao có chút gợi cảm: “Chanh Chanh, tới giúp anh.”

Ngay lập tức trong phòng có chút ám muội.

Nguyễn Chanh hung ác nói: “Không!”

“Anh dạy em!” Anh kéo cô qua, đặt tay cô lên thắt lưng, tay cô run rẩy, “Giúp anh cởi ra.”

“Ninh Quân! Em không chụp nữa!”

“Ngoan!” Anh dỗ cô một tiếng, nói lỏng thắt lưng. Mặt không đổi sắc, anh chậm rãi cởi quần dài, lộ ra hai chân thon dài.

Nguyễn Chanh thấy rõ trên người anh chỉ mặc một chiếc quần đùi màu xám, chỗ đó còn phồng lên. Cô chỉ cảm thấy đại não đột nhiên thiếu khí, khuôn mặt trong nháy mắt còn đỏ hơn cả cà chua.

- — -

Tác giả có lời muốn nói:

Kêu gọi nhấn lại cái nào ~~

36. Chương 36: Chanh Chanh, Anh Khó Chịu...em Sờ Đi

Edit: Doãn Tây Tây

Beta: Doãn Thiên

Bây giờ, Ninh Quân quyết tâm vì nghệ thuật mà hiến thân. Đường nhiên, anh cũng là vì muốn đẩy nhanh tiến độ mối quan hệ giữa mình và Nguyễn Chanh. Quả thực, anh đã phải đợi quá lâu rồi.

Anh cúi người xuống, đầu ngón tay cởi quần lót ra, một động tác bình thường nhưng giờ phút này lại mang theo chút hương vị không thể nói rõ: “Xong rồi.” Giọng anh có phần khàn khàn, môi khẽ mím lại.

Nguyễn Chanh chớp mắt nhìn anh. Đây không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy người không mặc gì, nhưng xuất hiện ngay trước mắt cô thế này thật sự là cô không cách nào bình tĩnh được. Đối với người bình thường mà nói, anh có một dáng người hoàn mỹ, một đôi chân dài thon dài cân xứng, phải rồi, còn có bờ mông ấy nữa.

“Anh ——” Rốt cuộc cô cũng tìm lại được giọng nói của mình: “Đứng ở trước tủ sách đi.”

Ninh Quân không nói chuyện, chân trần đi qua. Trong thư phòng có trải thảm, hai màu vàng xám xen lẫn nhau. Khi đi lên, ngay cả một tiếng vang cũng không có.

Bóng đêm yên tĩnh, ánh đèn mờ mờ bao phủ mọi góc ngách, khiến đêm nay trở nên kiêu diễm chi sắc hơn bao giờ hết.

Anh tùy ý đứng ở đằng kia. Dù sao cũng không phải người mẫu chuyên nghiệp, tư thế mặc dù đoan chính, nhưng lại quá cứng nhắc, vụng về lại có chút đáng yêu. Có lẽ bản thân anh không muốn cho ai biết trong lòng mình đang khấn nguyện.

Nguyễn Chanh cố gắng kiềm chế suy nghĩ của mình, để duy trì phẩm hạnh của một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp. (editor: chắc do chị suy nghĩ đen tối quá, hé hé)

Không nên suy nghĩ nhiều! Không nên đoán mò!

Ninh Quân khiêm tốn hỏi: “Như thế nào?”

Nguyễn Chanh bất đắc dĩ đi tới: “Đùi phải tiến lên một bước, hông nghiêng sang bên trái một chút, người anh cũng phải nghiêng bên trái một chút.”

Ninh Quân nhìn cô một chút, di chuyển: “Như thế này hả?”

Nguyễn Chanh nhéo nhéo tay, đầu ngón tay đụng phải phần eo của anh, rõ ràng Ninh Quân có co rúm lại một chút. Nguyễn Chanh nở nụ cười: “Đừng khấn nguyện, eo hướng qua trái 10 độ. Tốt, thả lỏng, giữ nguyên tư thế!”

Cô quay lại phía trước, giơ máy ảnh lên, tách tách mấy cái.

Rất hoàn hảo.

“Đổi động tác đi.” Cô nói.

Ninh Quân làm mặt vô tội. Anh nhìn qua Nguyễn Chanh, chờ Nguyễn Chanh tự mình chỉ đạo.

Nguyễn Chanh đặt máy ảnh lên bàn, đi qua. Cô nghiêm túc cân nhắc, “Bảo vật” như thế này, khẳng định cô không thể lãng phí cơ hội lần này được.

Ninh Quân nhìn cô. Nét mặt cô chuyên chú nghiêm túc, trên trán không biết có phải do nóng hay không mà có chút mồ hôi: “Nóng lắm hả?”

Nguyễn Chanh “A” một tiếng: “Vẫn tốt.”

Bởi vì sợ nhiệt độ điều hòa trong phòng quá thấp, anh sẽ không có cách nào thả lỏng được. Điều hoà trong thư phòng cũng không mở.

Ninh Quân nhanh chân đi đến phía trước cửa sổ, cánh tay thon dài mở cửa sổ ra.

Gió thổi vào, không làm vơi đi cảm giác nóng của cô, mà đem đến cho cô một ý tưởng.

“Ninh Quân, anh đứng ở đằng kia đi.” Giọng nói của cô lộ ra mấy phần kích động.

“Hả?” Ninh Quân đứng ở nơi đó.

Nguyễn Chanh cười hì hì một tiếng, lúm đồng tiền như ẩn như hiện. Cô kéo một nửa rèm cửa ra: “Yên tâm đi, không lộ ra đâu, người bên ngoài sẽ không nhìn thấy.”

Giờ khe hở vài sợi tóc của cô, cô hất tóc: “Ninh Quân, em muốn chụp chính diện của anh.” Không phải chụp bên cạnh như vừa rồi.

Ninh Quân nở một nụ cười, điều chỉnh tư thế: “Như vậy sao?” Anh ngân âm cuối lên, mang theo một sự mê hoặc khó tả.

Nguyễn Chanh cong khóe miệng: “Phải. Chính là như vậy, anh càng ngày càng có cảm giác giống người mẫu chuyên nghiệp rồi. ”

Ninh Quân đương nhiên biết đây là cô đang cho anh ăn quả ngọt, nhưng mà điều anh muốn không phải cái này. Anh đưa tay giữ chặt cô, trong nháy mắt, Nguyễn Chanh liền nhảy bổ vào lồng ngực của anh.

Tay cô cũng không biết nên để chỗ nào: “Ninh Quân, còn chưa có chụp xong mà?”

Ninh Quân nuốt một cái yết hầu: “Không vội. Không phải còn có một buổi tối sao? Nghỉ đi, anh mệt rồi.”

Nguyễn Chanh: “... Vậy thì nghỉ ngơi một chút.”

Ninh Quân cúi đầu nhìn cô, môi anh ghé sát vào tai cô: “Thế nào?”

Nguyễn Chanh: “Cái gì thế nào?”

Ninh Quân cắn vành tai cô một chút, giống như một sự trừng phạt: “Anh!”

Nguyễn Chanh muốn lùi lại. Giống như anh đã sớm phát hiện ra, một tay khác nhanh chóng giữ chặt eo cô, làm cô không cách nào động đậy được.

Ninh Quân: “Hả?” Hơi nóng lập tức phủ vào mặt cô, làm thức tỉnh các tế bào đang ngủ say trong cô.

Có thể làm việc cho tốt được không? Như thế này còn có thể làm việc ư?

Nguyễn Chanh ngẩng đầu nhìn anh: “Ninh Quân, người anh...” Cô co rúm người lại, gương mặt có chút ửng hồng. Đôi mắt đỏ rực kia không hề che giấu chút ham muốn nào.

Ninh Quân hôn cô, đầu lưỡi mút lấy môi cô thật sâu: “Chanh Chanh, anh khó chịu... Em sờ đi ——” Anh cầm lấy tay cô, men theo từ lồng ngực anh, bụng của anh, chậm rãi hướng xuống dưới.

Giọng nói của Nguyễn Chanh run rẩy: “Ninh Quân ——” Cô không biết là mình đang sợ hay đang xấu hổ.

Ninh Quân nén giọng: “Ngoan —— cùng nó chào hỏi, em vừa mới nhìn lâu như vậy mà!”

Nguyễn Chanh: “...” Cô là đang làm việc.

Mềm mềm, hơi nóng.

Anh là một thầy giáo giỏi, giúp cô học tập, thăm dò.

Hô hấp của anh càng ngày càng gấp rút.

Nhịp tim Nguyễn Chanh càng lúc càng nhanh.

“Chanh Chanh —— Chanh Chanh ——” Anh gọi tên cô, từng tiếng từng tiếng một, hôn lút nha lút nhít vào mặt, trên cổ cô.

Một lúc sau, một mớ hỗn độn trong thư phòng.

Nguyễn Chanh không cách nào nhìn thẳng anh. Cô chạy trốn, để cho Ninh Quân dọn dẹp.

Chờ anh trở về phòng, cô đã ngủ rồi. Gian phòng bên trong lưu lại một chiếc đèn bàn, ánh sáng đặc biệt ấm áp. Ninh Quân nằm xuống, đưa tay ôm lấy cô, anh dán sát vào người cô.

“Cô giáo Nguyễn ——” Ninh Quân khẽ gọi.

Nguyễn Chanh chậm nhích tới: “Ninh Quân, anh quá xấu rồi!” Cô đưa tay đánh vào ngực anh một cái.

Ninh Quân bắt được tay cô: “Xấu hơn anh vẫn chưa làm.”

Người này không còn cần mặt mũi luôn rồi.

“Anh cẩn thận đấy! Về sau nếu anh bắt nạt em, em sẽ công khai ảnh chụp của anh.” Cô uy hiếp nói.

Ninh Quân cười, “Anh bắt nạt em gái gì?”

Nguyễn Chanh: “...”

Ninh Quân nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô. Anh vùi mặt vào tóc cô, anh cực kỳ yêu mùi hương của cô, nhàn nhạt, khiến cho người ta an lòng: “Anh muốn đợi lúc danh chính ngôn thuận để đổi tên.”

Nguyễn Chanh khẽ hừ một tiếng. Cô biết vừa rồi anh vẫn luôn chịu đựng, kỳ thật nếu anh muốn, cô cũng sẽ không cự tuyệt.

Là tại anh nha!

“Nhanh ngủ đi.” Ninh Quân nói.

Dứt lời, anh tranh thủ nghiêng đầu, hắt xì hơi một cái.

Nguyễn Chanh: “Không phải bị cảm chứ?”

“Không có.” Ninh Quân khẳng định nói.

Sau một đêm, sáng sớm ngày thứ hai rời giường, Ninh Quân thật sự đã bị cảm.

Nguyễn Chanh cố nén cười: “Ra ngoài tiểu khu phía bên phải sẽ có một tiệm thuốc, lát nữa trên đường đi làm anh nhớ đi mua.”

Sắc mặt Ninh Quân không tốt, không phải là bởi vì cảm mạo, chẳng qua là anh cảm thấy thật mất mặt. Làm gì cũng không nghĩ tới mình sẽ bị cảm.

Nguyễn Chanh xoa mặt của anh, “Ai nha, thật có lỗi quá đi! Không biết thân thể anh lại như thế —— hừ a.”

“Nguyễn Chanh!” Ninh Quân nhìn thẳng vào cô: “Bây giờ em có muốn kiểm tra một chút xem thân thể anh đến cùng là có yếu hay không không?”

Nguyễn Chanh tắc lưỡi: “Ngoan! Bị bệnh phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Ninh Quân nghiêng răng nghiêng lợi: “Em chờ đó!”

Nguyễn Chanh rót cho anh một cốc nước ấm: “Tại sao lại bị cảm? Có phải máy lạnh ở công ty các anh bật quá thấp không?”

Đương nhiên Ninh Quân sẽ không nói cho cô biết, tối hôm qua, vào lúc ấy cả người anh nóng giống như đưa thân vào lò lửa, lúc sau lại bật máy lạnh. Lúc nóng lúc lạnh, cứ như vậy mà bị cảm.

“Chắc vậy.” Anh trả lời.

Trưa hôm đó, lúc Nguyễn Chanh và Ninh Quân gọi điện thoại, phát hiện anh cảm mạo càng nặng: “Anh uống thuốc chưa?”

Ninh Quân ậm ừ nói: “Rất nhanh sẽ khỏi thôi.”

Nguyễn Chanh thở dài một hơi.

Cúp điện thoại, cô liền đi tới tiệm thuốc mua thuốc, tự mình đem qua.

Công ty Ninh Quân ở khu vực phần hoa nhất thành phố, không quét thẻ không vào được. Cô ở dưới lầu gọi cho anh một cuộc điện thoại: “Ninh Quân, em đang ở đại sảnh của công ty các anh.”

Ninh Quân kinh ngạc.

“Đến đưa thuốc cho anh.” Nguyễn Chanh nhìn nền nhà sạch sẽ, bản thân có một chút khấn trương. Giống như khi học thể dục năm trung học, các nữ sinh lặng lẽ mua nước cho nam sinh mình thích như thế, ngọt ngào, một loại hạnh phúc đơn giản nhỏ nhỏ mà tự đắc.

Yên lặng mấy giây, anh trầm ngâm nói: “Chờ anh mười phút.”

“Được.”

Chu Uy nhìn anh cúp điện thoại, giật mình, “Sao thế?”

Ninh Quân hít một hơi, “Không có việc gì. Tôi đi ra ngoài một chút.”

Chu Uy nói: “Trông cậu rất không thoải mái, nói với sếp một tiếng, đi bệnh viện truyền nước, rất nhanh sẽ khỏi thôi.”

“Không cần.”

Mười phút sau, Ninh Quân xuống dưới. Anh liếc mắt liền thấy Nguyễn Chanh. Cô mặc váy màu vàng nhạt, giống như một đóa hoa, duyên dáng đứng ở đằng kia.

“Chanh Chanh —— ”

Nguyễn Chanh quay đầu, nhìn về phía anh mỉm cười. Rõ ràng buổi sáng mới gặp nhau, tại sao thấy anh ở chỗ này lại có cảm giác rất khác biệt. Tiểu Doãn thường nói anh là người cấm dục? Cô nhìn lướt qua cổ áo anh, mở hai cúc áo, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp. Cô tranh thủ rời tầm mắt: “Anh sao rồi? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Tong mắt Ninh Quân tràn đầy sự cưng chiều, “Không có việc gì.”

Nguyễn Chanh nhìn hai bên một chút, đưa tay sờ trán của anh: “Không có sốt! Em mua thuốc cảm, còn có thuốc kháng sinh, thuốc cảm một bữa hai viên, kháng sinh một viên.”

“Ừm.”

“Buổi tối có tiệc sao?” Nguyễn Chanh hỏi.

Anh lên tiếng, “Anh sẽ về sớm một chút.”

“Anh đừng uống rượu, uống thuốc kháng sinh không thể uống rượu. Nhớ kỹ đó!” Cô không ngừng dặn dò.

Ninh Quân nhìn cô thật lâu, cô gái của anh thật lương thiện và ấm áp.

“Vậy em đi về trước! Vừa vặn đi xem tiểu Phỉ một chút.”

“Được.” Anh nhìn cô, nhiều năm thiếu thốn như vậy, cô đều bù đắp cho anh. Lúc cô chưa kịp phản ứng, anh nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng của cô.

Anh cười, một nụ cười tươi và ấm áp.

Nguyễn Chanh chớp chớp mắt: “Nhớ uống thuốc nha.”

“Sẽ không quên đâu.” Giọng anh rầu rĩ.

Cao trung và đại học bị bệnh, anh đều tự mình vượt qua, ba mẹ cho tới bây giờ cũng không biết, cũng chưa từng mua thuốc cho anh. Có lẽ là do anh quá kiên cường, mẹ cho là anh không cần chúng. Nhưng thật ra, đàn ông cũng có một mặt yếu đuối không muốn cho ai biết. Chỉ là một mặt này ngoại trừ ba mẹ ra, duy chỉ có trước mặt người phụ nữ anh yêu kia mới có thể lộ ra.

Đêm đó, Ninh Hàm hỏi anh, anh không hề quên. Mẹ đối với chị ấy rất tốt, xưa nay anh vẫn không để ý.

Từ đầu tới cuối thứ anh để ý là thái độ của mẹ đối với mình. Nhưng mà, đều không quan trọng cả.

Ninh Quân từ bên ngoài đi vào, tay anh cầm theo túi thuốc hiệu XX đứng chờ thang máy. Mọi người đều dùng ánh mắt thăm dò để nhìn anh.

Chờ khi anh đi đến tầng lầu, mấy đồng nghiệp đều nhìn thấy anh.

“Ninh Quân, bị bệnh à? Đi xuống lầu mua thuốc hả? Sao không nói sớm, tôi cũng có thuốc này.” Chị Hoàng nói.

Ninh Quân lễ phép nói: “Cảm ơn. Bạn gái tôi đưa tới.”

Mọi người: “...” Đầu năm nay thức ăn cho chó luôn đến, khiến cho người ta vội vàng không kịp chuẩn bị.

Ninh Quân trở lại văn phòng, rót một chén nước ấm, mở túi ra, phát hiện bên trong còn có một hộp kẹo bạc hà Mentos.

Anh cầm hộp kẹo, bất giác nở nụ cười.

Tinh thần nâng cao tinh thần, cô thật sự là khéo hiểu lòng người. Làm sao bây giờ? Anh giống như càng ngày càng thích cô rồi.

Anh nhanh chóng uống thuốc, không biết có phải do tác dụng trong lòng hay không, mà giống như dễ chịu hơn rất nhiều.

Chu Uy chế nhạo nói: “Tinh thần tốt nhỉ. Xem ra thuốc cảm của bạn gái xịn đấy.”

Ninh Quân cười như không cười, anh chậm rãi nhả ra hai chữ: “Thật đấy.”

Chu Uy: “... Mẹ nó! Muộn tao biến mình tao *!”

*Muộn tao biến mình tao: chỗ này editor chưa biết, sư bỏ sung sau.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng rực rỡ.

Ninh Quân cúi đầu, soạn một tin nhắn: Công chúa, anh uống thuốc rồi.

- —

Tác giả có lời muốn nói:

Che mặt

~Cuối tháng a, thuận tiện cầu một bịch dinh dưỡng a ~

37. Chương 37: Thị Sủng Sinh Kiêu

Edit: Doãn Kiệt

Beta: Doãn Thiên

Nguyễn Chanh cũng đã nhiều ngày không gặp Trình Phỉ, khoảng thời gian này Trình Phỉ rất bận rộn.

“Em muốn trả phòng à?” Nguyễn Chanh hỏi.

Trình Phỉ im lặng, “Chị, em cũng lớn lắm rồi. Ở cùng bạn trai cũng an toàn thôi.”

Nguyễn Chanh thoáng trầm ngâm, “Vây cũng không được nói với mẹ là ở chỗ chị nữa.”

“Ai bảo mẹ em còn tin chị hơn cả em chứ. Chị à, bây giờ là thời buổi nào rồi, nếu chị có bạn trai chị nhất định sẽ hiểu cho em.”

Nguyễn Chanh: “...”

“Chị, chị với Cố Dịch thật sự không có hi vọng chút nào à?”

Nguyễn Chanh lườm cô một cái, cô cầm cốc cà phê trước mặt lên nhấp một ngụm nhỏ, vị đắng lan tỏa khắp miệng.

“Haizz, em rốt cuộc cũng hiểu được, có chút tình cảm chính là vận mệnh an bài.” Đối với cô tốt đến thế nào cũng không phải người cô thích. Mấy năm nay, Trình Phỉ nhìn Cố Dịch làm bạn bên Nguyễn Chanh, cô cho rằng lần này bọn họ trở về sẽ kết hôn, lại không nghĩ tới cuối cùng kết quả lại như vậy.

Di động của Nguyễn Chanh vang lên, cô cầm lên nhìn.

“Công chúa, anh uống thuốc rồi.”

Cô không tự chủ được mà nhếch... môi một chút, gửi lại một cái emo [ôm ôm].

“Chị, em thấy mặt chị viết hai chữ hạnh phúc. Em đoán, tin nhắn của anh rể tương lai hả?”

Nguyễn Chanh biết cô thích hóng hớt.

“Hai người phải cảm ơn Tri Ngôn nha, là anh ấy đưa số của chị cho Ninh Quân đấy.”

“Biết rồi. Sau này Giản Tri Ngôn tới dạm hỏi, chị đứng về phía cậu ta là được.”

Trình Phỉ xấu hổ đỏ mặt, vội vàng lấy trong túi ra một tờ tạp chí hội nghị: “Chị có hứng thú thì đi xem chút đi, em thấy có công ty của anh rể tương lai đó.”

Nguyễn Chanh cất tạp chí đi, “Khi nào chị đi sẽ gọi em.”

Trình Phỉ nháy nháy mắt, “Đến lúc đó giúp em chụp mấy tấm đặc tả lớn chút nha.” Thì ra đây mới là mục đích của cô.

Nguyễn Chanh: “Tiền đâu.”

Trình Phỉ: “Hồi bé em giúp chị làm bài tập nhiều năm như vậy còn chưa đủ à?”

Nguyễn Chanh vỗ trán.

Đủ rồi nha.

“Thật ra Giản Tri Ngôn khiến em càng ngày càng khôn khéo, có khả năng hơn.”

Trình Phỉ then thùng, “Sự nghiệp của em vừa bắt đầu, cần người thân, bạn bè ủng hộ mà.”

Hai người cơm nước xong, vừa lấy vé xem phim ở rạp chiếu tầng trên thì Nguyễn Chanh nhận được điện thoại của Ninh Quân, “Hai người thế nào rồi?”

“Tiểu Phỉ muốn xem phim, bảo em đi cùng.”

Ninh Quân im lặng một chút, không lên tiếng.

“Làm sao thế? Anh về nhà à?”

“Nhớ về sớm một chút.” Giọng nói nặng nề, “Anh nhớ em.”

Nguyễn Chanh cảm thấy như ngậm kẹo bông, trong lòng mềm mại lại ngọt ngào: “Biết rồi, em sẽ về sớm.”

Trình Phỉ vẫn nhìn cô, trong mắt đều là hóng hớt: “Anh rể ạ?”

Nguyễn Chanh nghĩ một chút, “Lần sau lại đi xem phim sau đi.” Trong nhà có bệnh nhân đây này.

“Thấy sắc quên em.” Trình Phỉ cắn răng, “Được rồi, được rồi, em hiểu.”

Nguyễn Chanh cong môi, “Lần sau đi cùng em.”

Buổi tối, lúc Nguyễn Chanh về đến nhà, trong nhà rất yên tĩnh. Phòng khách chỉ mở một ngọn đèn đặt dưới đất, tia sáng bao trùm lên một góc.

Ninh Quân dựa trên ghế salon, nhắm mắt lại ngủ say. Bởi vì bị cảm, hôm nay hô hấp của anh so với bình thường có vẻ nặng hơn một chút.

Nguyễn Chanh nhẹ nhàng đổi dép, đi tới, thấy lông mày anh hơi nhíu lại, tựa như không thoải mái. Cô vươn tay muốn vuốt mi tâm của anh, vừa đưa tay ra lại sợ đánh thức anh, nghĩ một lát lại cảm thấy không đành lòng.

Cô vừa muốn rút tay về, lại đột nhiên bị nắm lại.

“A, làm anh tỉnh à?”

Ninh Quân không nói gì, ánh mắt mông lung, lẳng lặng nhìn cô, “Em vừa đến gần, anh liền ngửi thấy mùi hương của em. Sao về sớm thế?” Trong mắt anh lóe qua một tia gian xảo.

Nguyễn Chanh vuốt cằm anh, người này biết rõ còn cố hỏi, “Có đỡ hơn chút nào không?”

Ninh Quân ôm cô, vùi mặt vào ngực cô, cọ cọ, “Không đỡ.”

Nguyễn Chanh cúi đầu, hất cằm: “Sao lại giống Orange vậy?”

Ninh Quân sững sốt, cô nói anh giống chó!

Nguyễn Chanh nhẹ nhàng sờ trán anh, xác định anh không bị sốt: “Em đi nấu bát canh gừng cho anh.”

Ninh Quân không chịu buông tay.

Nguyễn Chanh khẽ thở dài một hơi, anh chậm rãi buông lỏng tay ra.

Một lát sau, cô nấu canh gừng xong, trong phòng đều là mùi gừng. “Mau uống đi, cái này hiệu quả lắm, hồi trước...” Hồi trước lúc Cố Dịch ốm, anh cũng không chịu uống thuốc, cô hay bắt anh uống canh gừng.

Ninh Quân bắt được trọng điểm, “Trước đây em từng nấu cho ai?”

Nguyễn Chanh lườm anh một cái. “Cố Dịch!”

Ninh Quân không che giấu chút nào, hừ một tiếng.

“Mau uống đi, không thì nguội mất.”

Ninh Quân nhìn cô, “Đút cho anh!”

Nguyễn Chanh không dám tin vào lỗ tai của mình, người này sao giống trẻ con vậy. Bưng bát uống vài hớp là xong rồi!

Ninh Quân cứ nhìn cô.

Nguyễn Chanh dở khóc dở cười, cô đứng dậy.

“Em đi đâu?” Giọng Ninh Quân căng thẳng nghi hoặc, vội vàng nắm tay cô.

“Đi đâu đâu! Đi lấy thìa!” Đáy mắt Nguyễn Chanh đều là ý cười.

Sắc mặt Ninh Quân nhất thời lúng túng, “Nhanh chút.”

Người này thật sự là ngượng nghịu đến dễ cười.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng thìa va chạm với bát. Nguyễn Chanh đút từng thìa từng thìa cho anh, anh trái lại lại ngoan ngoãn phối hợp. Trong đầu cô chỉ còn một câu... thị sủng sinh kiều!

Uống canh gừng xong, Nguyễn Chanh đi rửa bát, anh đi theo cô.

“Anh đi nằm đi.”

“Đỡ rồi.”

Nguyễn Chanh phát hiện nội tâm Ninh Quân dường như rất không có cảm giác an toàn, lúc bị bệnh dính người quá thể.

“Chanh Chanh, lần đầu tiên anh cảm thấy bị ôm thật tốt.”

“Nói vớ vẩn.” Nguyễn Chanh trừng anh một cái, cắt chén đi.

Ninh Quân ôm cô, những đoạn ký ức khi bé lướt qua trước mắt. Anh và Ninh Hàm chỉ cần một người bị ốm liền lấy cho nhau, thành ra cùng ốm luôn. Ninh Hàm thế nào cũng không chịu uống thuốc, khóc nháo, ba mẹ dỗ dành thế nào cũng không có tác dụng.

Khi ấy, mẹ sẽ quay sang nói với anh: “Ninh Quân, uống thuốc trước đi, con uống rồi chị con sẽ không sợ nữa.”

Ninh Quân nghe lời, một ngụm uống xong thuốc.

Mẹ cũng không hỏi thăm anh, trong lòng đều là Ninh Hàm.

Nguyễn Chanh vỗ vỗ tay anh, “Ninh Quân, sao anh lại dính người như thế chứ!”

Ninh Quân trầm giọng: “Ai bảo em lúc đại học liền xuất ngoại, vừa đi liền đi nhiều năm như thế.”

Nguyễn Chanh lười tính toán với bệnh nhân.

“Chanh Chanh, chờ anh khỏi bệnh, cuối tuần bọn mình đi Hạ Môn được không?”

Ước định thuở nhỏ đã thành chấp niệm của anh! Anh một mực chờ nhiều năm như vậy. Thậm chí anh cho rằng, có lẽ không thể thực hiện được. Ông trời vẫn là ưu ái anh lắm.

Nguyễn Chanh xoay người, “Anh còn nhớ à?” Trong giọng nói của cô mang theo vài phần mừng rỡ.

Ninh Quân lúc này rất thành thực, “Anh vẫn chờ em bao ăn bao ở đây này.”

Nguyễn Chanh dịu dàng cười, “Lẽ nào bây giờ không phải à? Không phải anh đang ở nhà của em à?”

Bốn mắt nhìn nhau, màu mắt anh càng ngày càng sâu: “Mong rằng nhanh khỏi bệnh, anh muốn hôn em, mỗi ngày đều muốn.”

Nguyễn Chanh: “...”

Có lẽ là chén canh gừng kia hiệu quả tốt, sáng sớm ngày hôm sau, bệnh cảm của Ninh Quân triệt để bái bai.

Anh tắm rửa rồi thay áo sơ mi cùng quần tây, “Chanh Chanh, cái khuy áo kia của anh đâu?” Anh thông thả cài nút, tư thái ưu nhã.

Nguyễn Chanh tìm được khuy áo từ bàn trang điểm của mình, đi tới, “Đưa tay đây...” Cô giúp anh cài. Khuy tay áo của đàn ông cũng giống đồ trang sức của phụ nữ, cài lên không khỏi sinh ra vài phần cảm giác tôn quý.

“Thật là đẹp mắt nha!” Cô ca ngợi.

Ninh Quân cũng cười, trong mắt lóe lên sự đắc ý. Trước đây bị mọi người bầu làm giáo thảo anh cũng chưa từng có cảm giác này, nhưng nghe được lời khen của Nguyễn Chanh, cảm giác đặc biệt ngọt, còn kiêu ngạo nữa.

Nguyễn Chanh đổi lời, “Em đang nói khuy áo nha!”

Ninh Quân đương nhiên không chịu buông tha cô, sáng sớm liền diễn ra một nụ hôn dài cả thế kỷ, đền bù luôn phần của tối hôm qua.

Nguyễn Chanh thở hồng hộc, cuối cùng chịu thua, “Anh đợi chút! Ninh Quân đẹp trai nhất!” Cô đã hiểu, không thể đối nghịch với đàn ông trẻ con được, vuốt lông là quan trọng nhất.

Ngày hôm nay tinh thần Ninh Quân tốt cực kỳ, mẹ anh nhân buổi trưa gọi điện tới.

“Ninh Quân, mừng một tháng chín về nhà đi, gần đây con bận lắm à?” Mẹ Ninh cẩn thận chọn lựa từ ngữ, hỏi.

“Công ty có một số việc.” Anh vừa mở miệng liền ho khan hai tiếng.

“Sao vậy? Con ho à? Đã uống thuốc chưa?” Mẹ Ninh dường như rất lo lắng cho anh.

“Không có gì đâu, đã khỏi rồi.”

“Thế là tốt rồi. Ninh Quân, ngày đó mẹ gặp bạn của ba con, con gái của ông ấy là đồng nghiệp của con. Chị con nói với con chưa? Con gái nhà đấy xem ảnh con, con bé rất thích.”

Ninh Quân nuốt nước bọt, ngôn ngữ không có chút độ ấm nào, “Mẹ, chuyện của con không cần mọi người quan tâm.”

“Ninh Quân, mẹ cũng muốn tốt cho con thôi!”

“Tốt với con thì đừng xen vào chuyện của con nữa! Mẹ, con không phải trẻ con nữa. Trước đây mẹ chưa từng quan tâm con, sau này cũng không cần đâu.”

Mẹ Ninh cắn răng, vành mắt cũng đỏ lên: “Mẹ là mẹ của con!” Bà kích động rống lên một tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Ninh Quân cũng không quá để ý.

Hai ngày sau, hội nghị kinh tế Ngô Trang đúng hẹn diễn ra. Lão tổng của Thiên Thịnh luôn mang Ninh Quân đi.

Lần đại hội này đều là đại lão kinh tế hàng đầu trong nước, cũng giống như năm trước, hấp dẫn đông đảo truyền thông quan tâm.

Cùng ngày, các trang web lớn đều đăng ảnh chụp, tin tức rất nhiều. Mà báo hôm nay xuất hiện tấm ảnh chụp chung có mặt Ninh Quân.

Rất nhiều khán giả mạng chụp được trọng điểm của ảnh chụp.

“Tiểu ca ca áo sơ mi trắng là ai?”

“Người đảm đương giá trị nhan sắc của hội nghị lần này!”

“Ngàn vàng cầu thông tin của tiểu ca ca?”

...

Tin tức này hôm nay nháy mắt nổi tiếng, lượng người xem cảnh cách tăng lên.

Trình Phỉ nhìn chăm chăm máy tính, khoe miệng giương lên nụ cười thật lớn. Anh rể tương lai, sau này em nhất định toàn lực ủng hộ anh!

Chủ biên gọi điện cho cô, tự mình khen ngợi, “Trình Phỉ, lần này làm không tồi! Bắt được tin nhạy cảm!”

Trình Phỉ: “Vẫn là nhờ chủ biên chỉ điểm!”

“Tốt lắm tốt lắm!”

Trình Phỉ vui phát điên, chỉ là không lâu sau, cô nhận được điện thoại của Nguyễn Chanh, vừa thấy tên người gọi, Trình Phỉ luống cuống một chút.

Điện thoại vừa chuyển đến, giọng Nguyễn Chanh liền truyền đến, “Trình Phỉ, có phải em cố ý không?”

“Không phải Trình Phỉ, tớ là Giản Tri Ngôn!”

Nguyễn Chanh thật hết lời để nói, “Sao lại chụp Ninh Quân? Nhiều lão tổng như thế cơ mà!”

“Sao em biết được? Ảnh chụp là ngẫu nhiên mà!”

“Em diễn tiếp đi! Chết tới bây giờ đấy!” Nguyễn Chanh nhìn tin tức online, hôm nay tin này vừa ra đã có hơn vạn bình luận. Cô lướt xem thoáng qua, top bình luận đều là đang nói tới tình huống của Ninh Quân!

Trình Phỉ nhất định là cố ý!

Thế giới này, nào có bí mật gì. Rất nhanh, tin tức của Ninh Quân liền bị phơi bày ra.

Anh tốt nghiệp trường nào, còn có ảnh chụp anh giành giải thưởng ở trường, ảnh chụp tham gia đại hội thể dục thể thao.

Nguyễn Chanh xem qua từng cái, thì ra bạn trai cô có nhiều giải thưởng thế à!

Cô bấm điện thoại của Ninh Quân, khoảng mười giây liền có người nghe: “Ninh tiên sinh, chúc mừng anh, anh sắp trở thành người nổi tiếng trên mạng rồi!”

Ninh Quân bất đắc dĩ cười, anh cũng vừa thấy tin tức: “Vốn là công ty muốn xóa ảnh chụp hôm nay, sau sắp lại đối ý.”

Nguyễn Chanh cười khế, “Ảnh chụp không đẹp lắm!”

“Đúng thế! Không đẹp bằng em chụp! Em đang ở đâu?”

“Trên đường.” Trên đường tìm anh về.

Ninh Quân: “Đêm mai anh về.”

“Ừm.” Nguyễn Chanh cười, “Vạn sự thuận lợi nhé, tiểu ca ca!”

38. Chương 38: Đây Cũng Là Lần Đầu Của Ninh Quân, Anh Vụng Về Tính Toán

Edit: Doãn Uyển Du

Beta: Doãn Thiên

“Anh trai——” Xưng hô thế này, Ninh Quân ngược lại rất thích.

Sinh nhật của anh và Nguyễn Chanh, một người tháng hai, một người tháng tám, chênh lệch sáu tháng, cho nên cô xác thực có thể gọi anh là “Anh trai”.

Ninh Quân nhàn hạ tựa người vào ghế sa lon, hờ hững xem tin tức hôm nay.

Cửa phòng được mở ra, lại có người đi tới. Các đại lão tùy ý nói chuyện trời đất, hoàn toàn không có ý gì là gấp gáp.

Chụp ảnh lại chụp ảnh, uống rượu lại uống rượu.

Lúc này có một người phụ nữ đi đến bên cạnh Ninh Quân, cô ta dừng bước lại, Ninh Quân giương mắt lên nhìn.

Người phụ nữ nhìn anh cười một cái. Nhờ nụ cười này mà gương mặt kia trong nháy mắt càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Hai người vừa nãy ở đại sảnh khách sạn đã gặp mặt một lần.

Người phụ nữ vươn tay, ngón tay tinh tế mềm mại, “Chào anh, tôi là Trần Sa, nhà đầu tư của Hằng Viễn.”

“Chào cô, Ninh Quân.”

Trần Sa đưa tấm danh thiếp của mình cho anh, cô ta khẽ mỉm cười.

Ninh Quân cầm danh thiếp ở trong tay, lịch sự nhìn thoáng qua. Trần Sa hiện đang là phó tổng của Hằng Viễn, tuổi còn trẻ mà đã từng được phụ trách các hạng mục trăm triệu.

Năm nay, công việc chủ yếu của cô ta chính là muốn trợ giúp công ty hoàn toàn xác nhập, chứ không phải chỉ là đầu tư bỏ vốn ra thị trường nữa. Mà lần này, con mắt của cô ta khóa chặt vào tập đoàn Thiên Thịnh.

Đại hội trước đó, kỳ thật hai người sớm đã nhìn qua ảnh chụp đối phương, chỉ là ai cũng không có nói ra.

Trần Sa cao khoảng 1m70, thân hình cao gầy, tóc dài quá vai. Cô ta dùng dây buộc tóc màu đen đơn giản để cột tóc lên, lộ ra vẻ đẹp của người lão luyện nhưng lại tươi trẻ.

Cô ta cùng Ninh Quân trò chuyện rất hợp.

Cách đó không xa một bàn, ba của Trần Sa nhìn hai người: “Sa Sa, đứa nhỏ này tâm trí đều đặt lên sự nghiệp, đến chỗ nào cũng đều bận bịu công việc.”

Mấy vị tổng giám đốc ở bên cười nói: “Lão Trần, ở đây có rất nhiều đàn ông độc thân đây này. Yên tâm đi, nói không chừng đi thêm mấy lần hội nghị liên sẽ có đoạn nhân duyên đấy.”

“Lão Tôn, hoàn cảnh của tiểu Ninh kia như thế nào?”

Tôn tổng cười ha ha, “Đệ nhất mỹ nam ở tập đoàn Thiên Thịnh chúng tôi, người theo đuổi tiểu tử này cũng rất nhiều.”

Trần tổng: “... Người theo đuổi con gái tôi cũng xếp thành một con đường được luôn đấy.”

Mấy vị đại lão: “...”

Ninh Quân và Trần Sa sau khi trao đổi ngắn gọn liền phát hiện hai người có rất nhiều quan điểm chung.

Hai năm này trên thị trường, khái niệm “chia sẻ” rất được hưởng ứng, nhưng hai người lại không quá xem trọng nó, cái này gọi là thịnh cực tất suy. Về sau mấy công ty nhỏ tuyên bố đóng cửa, một vài công ty đầu tư lớn đã bỏ vốn cao tới 20 nghìn đôla, hiện tại cũng đều đã chống đỡ không nổi.

Ninh Quân không nhanh không chậm phát biểu quan điểm của mình, Trần Sa thỉnh thoảng gật đầu biểu thị đồng ý.

Bữa tiệc kết thúc, Trần Sa đối với suy nghĩ của Ninh Quân không hiểu lắm: “Ninh Quân, tôi đã xem qua báo cáo tin tức lần này.” Cô ta nhún mày: “Quả thật anh đã kéo cả chỉ số nhan sắc và trình độ của mấy vị tổng giám đốc ở đây.”

Ninh Quân mỉm cười.

“Tôi đi nghỉ ngơi đây. Ngày mai gặp lại!”

“Ngày mai gặp lại.”

Mọi người trở về phòng riêng của mình, Ninh Quân nói chuyện với Tôn tổng.

Tôn tổng vỗ vai của anh: “Thế nào? Cùng Trần Sa trò chuyện như thế nào rồi?”

“Tốt ạ. Mục tiêu đều giống nhau cả.”

Tôn tổng cười cười, “Năng lực Trần Sa quả thực không thể khinh thường. So với ba của con bé còn giỏi hơn nhiều!”

Ninh Quân không trả lời lại.

Nguyễn Chanh ngồi chờ ở trước cổng khách sạn một tiếng, cuối cùng mới thấy được các đại lão ra về. Cô thấy Ninh Quân ở phía xa đang cùng các lãnh đạo vừa đi vừa nói chuyện.

Ai cũng không phát hiện ra cô.

Qua mười phút, tất cả mọi người đều trở về phòng.

Nguyễn Chanh mang theo túi xách, đi vào thang máy, rồi vào phòng của Ninh Quân.

Cô đùa nghịch, đưa tay gõ cửa một cái: “Tiên sinh, cần phục vụ không?”

Cô cố ý dùng giọng kiêu mị để nói chuyện.

Bên trong không có động tĩnh.

Cô lại gõ lên cửa vài cái nữa, “Tiên sinh —— ”

Ninh Quân nhún mày. Anh đi tới mở cửa, sắc mặt của anh đen lại, nhưng chớp mắt liền thay đổi.

“Tiên sinh, cần phục vụ chứ?” Nguyễn Chanh tựa vào cửa, nhướn mày nhìn anh.

Lúc này cánh cửa cách vách cũng mở ra, có lẽ là nghe thấy được động tĩnh ở bên này. Người đàn ông phòng kế bên quét quét mắt nhìn Ninh Quân, lại nhìn Nguyễn Chanh, khóe miệng đầy ý cười.

Nguyễn Chanh lập tức đứng thẳng lại, xấu hổ.

Sắc mặt Ninh Quân cũng không tốt hơn là bao, anh cũng lười giải thích. Anh đưa tay nắm chặt tay cô, “Vào đây!”

Vừa đóng cửa, anh liền quay người đem cô chống lên cửa.

“Em muốn cung cấp dạng phục vụ gì? Hửm——” Anh cúi đầu, hai mắt chăm chú khóa chặt cô.

Nguyễn Chanh mỉm cười, hai tay vòng qua cổ anh, “Anh trai muốn em phục vụ gì?”

Ninh Quân có cảm giác đầu như muốn nổ tung, “Nguyễn Chanh! Em đang câu dẫn anh đấy!”

Nguyễn Chanh cười khanh khách không ngừng.

Ninh Quân hôn lên khóe môi của cô, rồi cổ của cô. Hôm nay cô mặc áo sơ mi trắng thanh lịch, nút áo rất nhanh đã bị anh cởi bỏ, lộ ra nội y màu lam nhạt.

Cách một lớp nội y, Ninh Quân vẫn nhào nắn một cách thoải mái.

“A ——” Cô không khống chế được mà thở dốc: “Ninh Quân —— ”

Ninh Quân nhẹ nhàng xoa nắn “Chanh Chanh, cho anh đi ——” Anh muốn cô, muốn cùng cô, đường đường chân chính cùng một chỗ.

Anh dùng sức ở tay, cho cô cảm thụ được nhiệt tình của anh.

Hiện tại Nguyễn Chanh biết mình đang đùa với lửa, “Ninh Quân —— em đi tắm trước đã.” Cô ghét bỏ chính mình.

Ninh Quân cắn răng, “Được.”

Khách sạn năm sao, đồ vật đầy đủ mọi thứ.

Nguyễn Chanh đi chân trần, đứng trên mặt đất, bàn chân nhỏ khấn trương nhích tới nhích lui.

Aiya, ngủ cùng giường, nhưng cùng tắm vẫn có chút thẹn thùng.

Tiếng nước ào ào, trong phòng tắm tràn ngập hơi nước.

Nguyễn Chanh nhỏ giọng thăm thì, “Được rồi, em tự làm được. Anh đi ra ngoài trước đi.”

Ninh Quân quay đầu xem xét cô một chút, thấy mặt cô đỏ giống như được bôi son đánh má hồng vậy. Anh cũng ngoan ngoãn đi ra.

Nguyễn Chanh nhẹ nhàng đóng cửa lại, thuận tay khóa trái cửa.

Vừa ra ngoài, bước chân Ninh Quân dừng lại, anh nghiêng răng, vừa bực mình vừa buồn cười.

Ninh Quân mở một chai rượu đỏ. Gian phòng có một cái sân thượng, đối diện là núi xanh, yên tĩnh, an bình. Dưới bóng đêm, hết thấy đều rất mê người.

Nguyễn Chanh tắm rửa xong, chợt phát hiện cô quên mang khăn ngủ và nội y vào. Cô cực kỳ lúng túng, “Ninh Quân —— ”

Ninh Quân nhanh chân đi đến, thấy cô quần khăn tắm, núp ở cửa.

Giọng Nguyễn Chanh nhỏ như muỗi kêu: “Làm phiền anh giúp em lấy...”

Ninh Quân đoán được hết, tắm rửa quên mang theo quần áo thay cũng là chuyện bình thường.

Anh đi lấy giúp cô. Anh mở ba lô ra, bên trong có một túi chuyên đựng quần áo. Anh kéo khóa kéo, liền thấy một bộ đồ lót màu trắng viền ren.

Anh vuốt yếm hầu một cái. Cầm đồ ở trong tay, quần lót vừa mỏng lại nhẹ. Như thế có thể mặc vào sao?

“Đây ——” Ninh Quân đem đồ lót cùng áo ngủ đưa cho cô.

Nguyễn Chanh đỏ bừng mặt.

Cô thay xong quần áo rồi đi ra ngoài lau tóc. Còn Ninh Quân không biết từ lúc nào đã đi vào nhà tắm, nhanh chóng tắm rửa.

Chờ sau khi ra ngoài, anh để trần nửa người trên, phía dưới quần một cái khăn tắm màu trắng. Bả vai anh có nước, giọt nước chảy dọc xuống theo từng đường nét cơ thể. Trong không khí hình như có thêm hương chanh nhàn nhạt.

Nguyễn Chanh chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cô vô ý thức liếm khóe môi.

Ninh Quân rót hai ly rượu đỏ, đưa một ly cho cô.

Nguyễn Chanh nhấp một hớp nhỏ, rằng môi vẫn còn lưu lại hương rượu: “Các anh ở đây thật hưởng thụ.”

Ninh Quân nhìn cô. Da thịt trắng trẻo, khi này anh hôn hơi dùng sức, trên cổ của cô đã nổi lên một dấu đỏ. Làn da của cô rất mỏng, có đôi khi nhẹ nhàng vỗ một cái liền sẽ đỏ lên một mảng.

Hai người từ từ uống cạn sạch ly rượu.

Ánh sáng trong khách sạn tối đi mấy phần, thay đổi hoàn cảnh, tâm trạng cũng không giống như trước nữa.

Ninh Quân ôm cô, từng bước một đi đến giường lớn.

Nguyễn Chanh khẩn trương không thôi, “Ninh Quân, em hơi sợ!”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng cô vẫn sợ. Trước kia bạn cùng phòng có nói qua, lần đầu tiên rất đau. Bạn cùng phòng với cô là người Pháp, cô ấy rất lãng mạn, từng có ba người bạn trai. Mỗi một người bạn trai đều là soái ca, đồng thời cô nàng lâu lâu lại mang bạn trai về ngủ ở ký túc xá.

Có một lần Nguyễn Chanh trở về, gặp được hiện trường trực tiếp. Cô chạy trốn chết, sau đó, cô nàng tìm cô xin lỗi, đồng thời dạy thêm cho cô một khóa về sinh lý học rất sâu sắc...

Đây cũng là lần đầu của Ninh Quân, anh vùng về tính toán. Hồi lâu sau, anh đứng dậy đi lấy áo mưa, đang nghiên cứu sử dụng như thế nào, thì Nguyễn Chanh đột nhiên lập tức muốn nhảy xuống giường.

Ninh Quân tay mắt lạnh lẽo, ôm chặt lấy cô: “Sao vậy?”

“Em đau bụng!” Cô nhìn anh bằng ánh mắt đáng thương.

Ninh Quân: “... Anh chưa có đi vào mà.”

“Không phải!” Cô cảm giác được bụng dưới có một cảm giác ê ẩm quen thuộc.” Cô giữ chặt tay anh, “Em đến cái kia!” (Edit: Poor to u:v)

“Cái gì?” Trong nhất thời, Ninh Quân căn bản không kịp phản ứng.

“Đêm nay không được!” Nguyễn Chanh nháy mắt mấy cái, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Rốt cuộc Ninh Quân mới phản ứng được mọi chuyện, biểu cảm trên mặt anh cực kỳ đặc sắc.

Nguyễn Chanh: “Em cũng không có biện pháp khác...”

Ninh Quân khẽ cắn cổ của cô. Anh yêu thích không buông tay, sờ lấy bảo bối của cô, mềm mềm, thân thể phụ nữ thật sự thần kỳ.

Lúc cao trung rõ ràng ngực của cô rất bình thường, vậy mà chỉ trong chớp mắt, bánh bao nhỏ liền biến thành bánh bao lớn. Anh hít sâu một hơi, chậm rãi bình phục lại xao động.

Nguyễn Chanh quần bách gọi điện cho tiếp tân, năm phút sau, nhân viên đưa tới một gói băng vệ sinh, còn có một hộp đường đỏ.

Ninh Quân tiếp nhận: “Cám ơn.”

Hết thấy đều đã xử lý tốt, Nguyễn Chanh xấu hổ đến nỗi không cách nào nhìn mặt anh.

Ninh Quân ngồi trên ghế sa lon, không nói một lời.

Nguyễn Chanh biết anh rất khó chịu, “Ninh Quân, rất muộn rồi, ngủ đi.”

Ninh Quân nhú mày nhìn cô, ánh mắt nghiêm túc.

Nguyễn Chanh suy nghĩ một lát, “Em cũng không biết lúc này làm sao lại trước thời hạn hai ngày. Vốn là...”

Ninh Quân khẽ thở dài một hơi, “Không có việc gì, còn nhiều thời gian! Anh đã chờ nhiều năm như vậy. Đợi thêm một tuần cũng không có gì.” Giọng điệu này thật sự rất bi thảm.

Nguyễn Chanh cười một tiếng, “Đúng vậy nha!”

Ninh Quân liếc cô một chút, “Sao em lại đột nhiên đến đây?”

Nguyễn Chanh nhìn anh, “Ngày đó báo cáo tin tức là do Tiểu Phỉ viết.”

Ninh Quân bỗng nhiên cười một tiếng, “Khó trách ban ngày anh nhìn thấy cô ấy, cô ấy ngay cả chào hỏi cũng không có mà vội vàng chạy đi.”

Cái này rõ ràng là chột dạ.

“Cho nên, lần này em trở về là vì báo thù cho anh?” Ninh Quân cười, nói giỡn.

Nguyễn Chanh cong khoe miệng, “Em đến giúp con bé chụp mấy tấm hình.”

Ninh Quân: “...” Cho nên cô cũng không phải tới gặp anh. Đêm nay, anh bị nội thương hai lần.

Một đêm ngủ ngon.

Sáng ngày thứ hai, hai người bị chuông điện thoại của Ninh Quân đánh thức.

Nguyễn Chanh đẩy đẩy anh, “Điện thoại di động của anh —— ”

Ninh Quân duỗi cánh tay dài, lấy điện thoại, cũng không nhìn tên, lòng bàn tay trượt xuống, nhận máy: “Alo ——” Sáng sớm anh vừa mới tỉnh ngủ nên giọng nói vừa nhu hòa vừa dụ hoặc.

Bên kia im lặng một chút, mấy giây sau mới hồi phục: “Là tôi, Trần Sa. Tôi quấy rầy anh ngủ à?”

Tám giờ, anh còn chưa rời giường.

“Thật có lỗi, là tôi ngủ quên.”

“Chín giờ mới họp, cũng không gấp gáp gì. Chỉ là vừa nãy có mấy vị phóng viên ở đại sảnh chờ anh.”

“Tôi đã biết. Cảm ơn.”

“Lát gặp lại.”

Nguyễn Chanh nghe được giọng của phụ nữ, cô thuận miệng hỏi: “Ai vậy?”

- ——

Tác giả có lời muốn nói:

Ha! Muốn ăn thịt!

Lăn lộn, cầu khẩn lại

~Edit: Khi troy đã hết sức chuẩn bị tinh thần cho lần đầu edit chương thịt mà...:)

39. Chương 39

Edit: Doãn Tiểu Phong

Beta: Doãn Thiên

Ninh Quân để điện thoại di động xuống, thích thú nhìn cô, trong mắt lóe lên ý cười, “Ghen rồi sao?”

Mặt Nguyễn Chanh đỏ lên, “Em chỉ tùy tiện hỏi chút thôi.” Sáng sớm, một cô gái chủ động gọi điện thoại cho anh, thái độ này còn không rõ ràng sao? Rời giường đi! Hôm nay em chụp mấy tấm hình cho Tiểu Phi.”

Sắc mặt Ninh Quân biến đổi, “Bụng em không đau nữa sao?”

Nguyễn Chanh: “...”Vẫn ổn, chụp mấy tấm hình cũng sẽ không quá mệt mỏi.” Thấy sắc mặt anh hơi trầm xuống, cô lập tức nói, “Yên tâm đi, trước đây em theo đoàn quay phim vào rừng sâu núi thẳm cũng không có vấn đề gì.” Có điều khi đó Cố Dịch đều đi cùng cô.

Ninh Quân nhẹ thở ra một hơi, “Nếu như mệt quá thì đừng nên miễn cưỡng.” Sáng nay anh phải họp, không thể ở cùng cô: “Đợi anh họp xong, anh sẽ ở đây với em thêm một ngày.”

Nguyễn Chanh mỉm cười: “Được!”

Hội nghị buổi sáng có không ít phóng viên trong và ngoài nước.

Nguyễn Chanh gặp được Trình Phi, Trình Phi mang trên mặt vẻ lấy lòng, “Chị, anh rể em đâu?”

Nguyễn Chanh biết cô đang đánh trống lảng, tránh đi chủ đề, “Anh ấy có việc.”

Trình Phỉ: “Chị, sắc mặt của chị không tốt lắm? Tối qua không nghỉ ngơi tốt hả?” Cô ranh mãnh nhìn Nguyễn Chanh.

Nguyễn Chanh giơ tay lên gõ một cái vào trán cô ấy, “Cả ngày chỉ biết nghĩ bậy nghĩ bạ.”

“Hai người tối qua ngủ ở phòng tổng thống?”

Nguyễn Chanh trừng mắt với cô.

“Chị, lát nữa vất vả cho chị rồi, giúp em chụp Trần Sa.”

“Trần Sa?”

Tiểu thư của Hằng Viễn, tháng chín năm ngoái, Trần Sa lọt vào top những người phụ nữ có sức ảnh hưởng lớn nhất giới trong kinh doanh toàn cầu.

Nguyễn Chanh gật đầu, như có điều suy nghĩ, “Rất lợi hại!”

“Dĩ nhiên! Bố cô ấy là Trần Kiến Quốc! Xuất thân tốt, hậu thuẫn tốt!”

Lần đầu tiên Nguyễn Chanh cảm thấy Trình Phỉ đã trưởng thành hơn rất nhiều, quanh năm cô ấy luôn phải chạy ngược chạy xuôi.

“Có điều, tương lai anh rể chắc chắn còn lợi hại hơn Trần Sa.” Trình Phỉ nghiêm túc nói.

Nguyễn Chanh không nói gì thêm, như bây giờ cũng rất tốt.

Đúng chín giờ, hội nghị chính thức bắt đầu.

Bình thường, Nguyễn Chanh cũng không quan tâm giới kinh tế cho lắm, nhưng cô đều biết những người đang đứng trên bục phát biểu. Hội nghị diễn ra trong vòng một tiếng đồng hồ, không nặng nề chút nào, trái lại còn làm cho người ngoài nghề như cô thu hoạch được không ít.

Sau khi tan họp, Trình Phỉ chủ động lên bắt chuyện Trần Sa: “Trần tổng, tôi là Trình Phỉ, phóng viên tin tức hôm nay, có thể phỏng vấn chị một chút không? Năm phút đồng hồ thôi.”

Trần Sa nhìn cô, suy nghĩ một chút rồi xem đồng hồ, “Được.”

Trình Phỉ hỏi liên tiếp ba vấn đề, Trần Sa trả lời kín đáo, quả thật năng lực rất tốt.

“Trần tổng, cảm ơn chị. Tôi còn có một câu hỏi nữa, được chứ?”

Trần Sa gật đầu.

“Có người nói chị bây giờ còn độc thân, không biết đối với phụ nữ thành công như chị có yêu cầu thể nào đối với một nửa kia của mình?”

Trần Sa mỉm cười, đáy mắt lóe lên vẻ dịu dàng rồi biến mất, “Tôi nghĩ quan trọng nhất là tư tưởng hợp nhau.”

Nguyễn Chanh đứng cách đó không xa, tay cầm máy ảnh, cô đã chụp xong hết rồi.

Trần Sa cũng chú ý tới Nguyễn Chanh, hỏi: “Cô ấy là người ở tòa soạn cô?”

Trình Phỉ gật đầu, “Đúng vậy.”

Trần Sa như có điều suy nghĩ, bộ máy ảnh đó, sáng nay cô ta có thấy Ninh Quân cầm: “Nếu như ảnh chụp đẹp, hãy gửi cho tôi.” Cô đưa ra một tấm danh thiếp.

“Không thành vấn đề.”

“Tôi đi trước.” Cô ta cười lịch sự, nhanh chân rời đi.

Trong lòng Trình Phỉ tràn đầy kích động, lần này vận khí của cô thật sự quá tốt, lại còn một mình phỏng vấn Trần Sa nữa. Cô kích động chia sẻ với Nguyễn Chanh tâm trạng lúc này của mình.

Nguyễn Chanh ngắm nghía máy ảnh, một buổi sáng chụp được không ít ảnh, trong đó cũng có của Ninh Quân: “Đợi lát nữa chị gửi ảnh cho em.”

Trình Phỉ liên tục gật đầu, “Em đi sửa bồn thảo trước đây.”

Nguyễn Chanh đi tới chỗ nghỉ của khách sạn, chuyển ảnh vào điện thoại. Góc chụp của những bức ảnh này rất tốt, cũng không cần cô sửa lại. Làm xong, cô liền nghỉ ngơi ở đây.

Đến giờ ăn trưa, Ninh Quân mới gọi cho cô, “Em đang ở đâu?”

“Tầng một đại sảnh.” Giọng Nguyễn Chanh vẫn còn ngái ngủ.

“Lên tầng hai ăn cơm không?” Anh dò hỏi.

“Không, em muốn về ngủ.”

“Vậy anh gói lại mang về cho em, thức ăn bên này ngon lắm!”

“Được.”

Trong nhà hàng sang trọng, không biết Ninh Quân lấy từ đâu được một cái hộp. Anh nghiêm túc chọn thức ăn, nghĩ đến thời kì đặc thù của Nguyễn Chanh, đồ ăn chua cay anh đều không lấy. Ngoài ra anh còn đặc biệt lấy một phần mousse bánh ngọt.

Trần Sa cười hỏi: “Sao không dùng cơm ở đây?”

Ninh Quân không giấu diếm, “Bạn gái của tôi tới rồi, tôi cùng ăn với cô ấy.”

“Bạn gái anh?” Giọng nói của Trần Toa lộ ra vài phần kinh ngạc.

Ninh Quân lịch sự trả lời: “Rất xin lỗi, ba mẹ tôi cũng không hiểu rõ tình hình của tôi, mong cô đừng để ý.”

May là Trần Sa vẫn duy trì vẻ mặt như cũ: “Ý tốt của người lớn thì không cách nào từ chối, tôi cũng như là quen biết thêm một người bạn.”

Ninh Quân gật đầu, “Tôi đi về trước.” Anh không nghĩ người mà gia đình giới thiệu coi mắt lại là Trần Sa. Đã gặp rồi, anh tất nhiên sẽ không để cho cô ấy hiểu lầm.

“Được.” Trần Sa nhìn bóng lưng của anh, không tự chủ thở dài một hơi. Thật không ngờ, đây là lần đầu tiên chưa hành động đã thất bại của cô. Cũng không biết bạn gái của anh rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Ninh Quân về đến phòng, Nguyễn Chanh nằm trên ghế sa lon, dáng vẻ dường như rất mệt mỏi.

“Sao không ngủ trên giường?”

Nguyễn Chanh nói thầm một câu, “Em sợ làm bẩn ga giường.” Lúc này cô chuẩn bị không đầy đủ, ngủ ở trên giường lớn màu trắng, trong lòng không có cảm giác an toàn.

Ninh Quân ngồi bên cạnh cô, “Đau bụng sao?”

Nguyễn Chanh thấp giọng, ừ một tiếng.

Tay của Ninh Quân đột nhiên chạm vào bụng của cô, Nguyễn Chanh sửng sốt.

“Anh giúp em xoa bụng.” Anh nói. Anh dùng lực rất nhẹ, bàn tay mang đầy tình cảm ấm áp xoa nhẹ một hồi, hình như cô đã bớt đau nhiều.

Một lát sau, Nguyễn Chanh muốn uống nước đường đỏ, Ninh Quân liền rót cho cô một ly, “Cái này hiệu quả sao?”

“Mọi người đều làm vậy, uống vào sẽ thoải mái hơn một chút.”

Ninh Quân trầm tư một chút, “Nguyên liệu làm đường đỏ là mía, đường đỏ 95% trở lên có thành phần là đường mía.” Anh nghiêm túc nói, “Tại sao có thể có hiệu quả thần kỳ như vậy?”

Nguyễn Chanh: “...” Ninh học bá lại lên sóng.

Ninh Quân: “Ăn ít đồ ăn trước đi.”

Nguyễn Chanh: “Anh ăn rồi sao?”

Ninh Quân: “Chưa.” Anh dừng một chút, “Anh muốn cùng ăn với em.”

Tim của Nguyễn Chanh bỗng nhiên loạn một nhịp, lại bị anh trêu rồi.

Gan heo xào, ngải cứu, sườn xào chua ngọt,... Còn có bánh ngọt cho vào miệng là tan ra, đều là những món cô yêu thích.

Ninh Quân gấp cho cô một miếng gan heo, “Bổ máu.”

Nguyễn Chanh dở khóc dở cười, “Ừ ừ.”

Cùng hôm đó, các trang web lớn còn đang đưa tin, độ nóng không bằng hôm qua. Có điều tin “soái ca sơ mi trắng” vẫn có không ít người tìm kiếm.

Đúng lúc này, một người nổi tiếng trên mạng-V, đăng lên nhiều ảnh bánh ngọt của P.R.

”Một tiệm bánh ngọt ở đường Trường An, hoa hồng ngàn tầng, ô mai mousse,... hương vị siêu ngon. Đặc biệt trong tiệm còn có một người giống như nam chính từ phim Hàn bước ra, nhẹ nhàng xem ảnh chụp.(Nhiếp ảnh gia: Nguyễn Chanh)

Dân mạng hò reo: “Ôi trời! Soái ca sơ mi trắng đây rồi!”

Dân mạng kiểu Âu: “Tiếng Anh cấp một tôi đây xin hỏi PR có nghĩa là gì?”

Dân mạng kiểu mỹ nữ: “Cuối tuần muốn đi mua sắm, mong tình cờ gặp được soái ca.”

Dân mạng đẹp trai Peter: “Nghe nói đằng sau PR là một câu chuyện cổ tích. Ông chủ vì cô gái anh thầm mến đã mở tiệm bánh này. Cô gái kia xuất ngoại, ông chủ trong nước một mực đợi chờ trong đau khổ...”

Rất nhanh sau đó, bình luận của Peter đẹp trai đã được đưa lên top bình luận hot.

Nguyễn Chanh vì gợi ý của Tiểu Doãn mà xem Weibo này, sau đó cô nói với Ninh Quân về việc này.

Sắc mặt Ninh Quân hơi khó coi.

Nguyễn Chanh: “Peter đẹp trai này chính là Peter đúng không?”

Ninh Quân ừ một tiếng.

Nguyễn Chanh: “Anh cũng đừng tức giận, anh ấy cũng chỉ vì sự phát triển của PR.”

“Anh không giận.” Chẳng qua là cảm thấy ngược ngùng. Con người Peter này đúng là nhiều chuyện. Sự hiếu kỳ của dân mạng quá lớn, tin tức của anh đã sớm được công khai rồi.

Nguyễn Chanh nháy mắt, “Thực ra cách này rất dễ để tăng doanh số.”

Ninh Quân: “...”

Cùng ngày, khách hàng mua đồ ngọt P. R nhiều gấp đôi so với ngày thường, đồ ngọt rất nhanh đã bán hết.

Sau khi hội nghị kết thúc, Ninh Quân nhờ việc này mà nổi tiếng một chút. Cũng có người liên hệ với anh hỏi một chút có thể hợp tác hay không, chụp ảnh quảng cáo, trên tiết mục của chương trình giải trí, cả đạo diễn, biên kịch của “Sinh sôi không ngừng” cũng tới tìm anh.

Nhưng anh đều lịch sự từ chối.

Ở Lăng Thành, ba Nguyễn cũng gọi điện thoại tới, hỏi Nguyễn Chanh, “Ninh Quân chuẩn bị đổi việc sao?”

Nguyễn Chanh cười: “...”

Ba Nguyễn nghiêm túc nói: “Ba nghĩ không nên vào ngành giải trí để phát triển, Ninh Quân đẹp trai như vậy, nhất định sẽ có nhiều cô gái thích. Con khó mà phòng bị. Lỡ như nó không khống chế được mình thì sao?”

Lúc này Nguyễn Chanh đang mở loa ngoài, Ninh Quân ở bên cạnh, sắc mặt cứng đờ, anh hắng giọng một cái, “Chú à, cháu sẽ không như vậy đâu.”

Ba Nguyễn: “... Ninh Quân à, chú đùa thôi. Chờ tới ngày nghỉ cháu và Chanh Chanh cùng về nhé!”

“Dạ, thưa chú, Quốc khánh cháu và Chanh Chanh sẽ cùng nhau về.”

Cúp điện thoại, về mặt Ninh Quân oan ức. Ninh Quân nhìn cô, trong mắt toàn là của hình bóng của cô: “Anh sẽ không bị những người khác thu hút đâu, anh chỉ bị em thu hút thôi. Năm đó em dùng một miếng bánh ngọt đã tóm được anh rồi.” Nguyễn Chanh, anh muốn kết hôn.”

Nguyễn Chanh nói lắp: “Bây giờ?”

“Em đồng ý rồi?” Ninh Quân nháy mắt.

Nguyễn Chanh: “...”

Ninh Quân nhú mày, trong lòng thầm tính toán. Anh vừa định nói, điện thoại của Nguyễn Chanh liền vang lên.

Nguyễn Chanh thấy có điện thoại, là Cố Dịch gọi.

“Em nghe điện thoại đã.”

Giọng nói Cố Dịch nhẹ nhàng truyền đến, “Chanh Chanh, anh về rồi, thứ năm tuần sau thi đấu, em có thời gian tới xem không?” Bên kia dường như rất ồn ào, có nhiều người đang nói chuyện.

Rõ ràng chỉ hơn nửa tháng không gặp, mà như xa nhau đã lâu.

“Em nhất định sẽ đến.”

“Được.” Cố Dịch hắng giọng, “Em dạo này khỏe không?”

“Em khỏe.”

“Vây là tốt rồi. Lát nữa anh sẽ gửi vé vào cổng cho em.”

”Được

40. Chương 40: Ninh Quân Cắn Tai Cô: “hết Rồi Sao?”

Edit: Doãn Nguyệt Ảnh

Beta: Doãn Thiên

“Chanh Chanh ——” Cố Dịch gọi tên cô.

Nguyễn Chanh sửng sốt một chút.

“Sinh nhật vui vẻ.”

Cô nhớ, ngày kia mới là sinh nhật cô. Mấy năm nay cô đều quên cả.

“Năm nay anh không có thời gian giúp em, trở về sẽ bổ sung quà sau.”

“Không cần, em cũng không phải đứa bé.”

“Vây thì thật tốt, năm nay anh tiết kiệm được tiền.” Anh ấy nhẹ nhàng nói, “Tạm biệt.”

Nguyễn Chanh khẽ thở dài một hơi.

Ninh Quân hỏi: “Em sao vậy?”

“Chẳng qua là em cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã tới tháng chín rồi.”

“Cố Dịch, cậu ta trở về rồi?”

“Đúng vậy, giải thi đấu siêu xe thể thao bắt đầu vào đầu tháng chín, không còn mấy ngày nữa.”

Ninh Quân mím khóe miệng, do dự một chút, “Ngày kia em có thời gian không?”

Nguyễn Chanh bỗng nhiên cười một tiếng, “Muốn cùng em đón sinh nhật?”

Ninh Quân ừ một tiếng, “Không phải cuối tuần, sau khi tan làm anh đi đón em, cùng nhau ăn cơm đi.”

Nguyễn Chanh cười cười, “Được rồi.”

Ninh Quân suy nghĩ một chút, vẫn là hỏi một câu, “Trước kia em sống sao? Khi ở Anh ấy.”

Nguyễn Chanh nghĩ một chút, “Em ở cùng bạn học, còn có Cố Dịch.”

Ninh Quân biết rõ đáp án, nhưng vẫn muốn nghe, anh cảm thấy mình đang tự mình ngược mình: “Về sau anh sẽ ở cùng em.” Ngữ khí của anh kiên định.

“Được ——” Nguyễn Chanh cười.

Cố Dịch cúp điện thoại, trầm mặc một lát. Anh vuốt điện thoại, lật đến một tấm ảnh. Đây là ảnh của cô năm tốt nghiệp, anh đã chụp giúp cô. Trong tay cô ôm một con búp bê nhỏ, nhìn ống kính cười ngọt ngào.

Khi anh ấy đang suy nghĩ, mấy người bạn gọi, anh mới hoàn hồn.

“Lần này nhất định phải đứng thứ nhất, rửa sạch nhục nhã.”

Cố Dịch cười cười, giơ chai bia lên, “Yên tâm đi.” Hiện tại anh đã từ bỏ tình cảm với Nguyễn Chanh, về sau dứt khoát làm bạn bè đi.

Hôm sinh nhật Nguyễn Chanh, trang chính thức của weibo còn đăng chúc mừng, hiện tại cô hiển nhiên đã trở thành trụ cột của công ty.

Đương nhiên, cô cũng có hai mươi vạn fan hâm mộ.

Cùng ngày, Dịch Hàn còn đăng một tin weibo.

Sinh nhật vui vẻ! @ Nguyễn Chanh

Tiểu Doãn kích động, kêu gào ở trong phòng, “Dịch Hàn chúc mình sinh nhật chị sao? Ông trời của tôi! Không phải bị trộm nick chứ?”

Lần trước cô giúp Dịch Hàn chụp ảnh, có hai nhãn hiệu nổi tiếng trong nước tìm đến. Vừa hay Dịch Hàn lại làm người phát ngôn đại diện của hãng này.

Nguyễn Chanh: “...” Chỉ một lát sau, weibo của Nguyễn Chanh đã náo nhiệt hẳn lên.

Fan hâm mộ của Dịch Hàn nhao nhao nhấn lại, Tần Lộ và Bắc đại thần đã kết hôn hơn một năm, Hàn ca từ lúc nào có bạn gái vậy?

Chị, Hàn ca ôn nhu, ổn trọng!

Chị, Hàn ca tương lai nhất định là người bố tốt, người chồng tốt.

...

Nguyễn Chanh và tiểu Doãn xem bình luận mà thấy dở khóc dở cười.

Nguyễn Chanh: “Đầu năm nay fan hâm mộ thật quá khó khăn.”

Tiểu Doãn cười đau bụng, “Fan hâm mộ của Dịch Hàn lúc đầu đều hi vọng anh ấy với Tần Nhất Lộ sẽ yêu nhau, dù sao hai người bọn họ diễn Trương Vô Kỵ cùng Triệu Mẫn quá đạt. Thế nhưng, hai người này căn bản không thành một đôi, fan hâm mộ đa phần đều cảm thấy rất tổn thương.”

Nguyễn Chanh: “Thế nhưng tại sao lại đem chị cùng Dịch Hàn ghép thành một đôi?”

Tiểu Doãn nghiêm túc lên tiếng, “Cứ coi như gia trưởng thúc cưới đi.”

Nguyễn Chanh: “...”

Bởi vì Dịch Hàn đăng weibo này, nên Nguyễn Chanh cũng được nhiều fan hâm mộ biết đến. Mặc dù không đến trình độ hot search, nhưng rất nhiều người trẻ tuổi đều biết đến nhiếp ảnh gia này.

Dung mạo xinh đẹp không nói, còn có tài, lại từng là nghiên cứu sinh, nghiêm nhiên là một hình tượng mỹ nữ học bá.

Lúc đầu, Nguyễn Chanh đăng weibo cũng chỉ là nói về sinh hoạt lúc đó của cô khi đi du học, trạng thái học tập. Khi fan hâm mộ xem xong weibo của cô, liền trở thành fan của cô luôn.

Buổi tối, Ninh Quân và Nguyễn Chanh cùng đi ăn đồ Tây. Không có bánh ngọt, không có quà cáp.

Nguyễn Chanh hơi kinh ngạc, điểm này không giống phong cách của Ninh Quân.

Ăn xong, Ninh Quân nắm tay cô, “Đi dạo một chút đi.”

Cuối tháng tám ở thành phố B, gió đêm hơi lạnh, đi dạo lại có thể khiến lòng người bình yên hơn.

Đi một hồi, hai người liền đi tới P. R.

Nguyễn Chanh quan sát một chút. Trong cửa hàng không có khách, bàn ăn cũng đã được thu dọn sạch sẽ: “Xem ra hôm nay lại sớm bán sạch rồi. Peter có thủ đoạn kinh doanh thật sự không tệ.”

Ninh Quân không lên tiếng, anh nhìn lướt qua phía sau bếp.

Nguyễn Chanh hỏi: “Peter hôm nay cũng không ở đây sao?”

Ninh Quân: “Chúng ta đi tới phía sau bếp xem.”

Nguyễn Chanh: “Được.”

Ninh Quân nhanh chân đi vào bếp, Nguyễn Chanh nhìn xung quanh cửa hàng.

Bỗng nhiên ở chính giữa, đèn trong cửa hàng đều bị tắt hết.

“Bị cúp điện rồi sao?” Cô nói thầm một tiếng, “Ninh Quân, có phải đứt cầu dao rồi không?” May mắn, bên ngoài còn có ánh sáng le lói của đèn đường hắt vào cửa hàng, trong cửa hàng còn có chút sáng.

Nguyễn Chanh không thấy ai trả lời, cô lại gò một tiếng, “Ninh Quân ——”

Đúng vào lúc này, có người dẫn đầu hát bài chúc mừng sinh nhật.

”Chúc bạn sinh nhật vui vẻ,

Chúc bạn sinh nhật vui vẻ....

....

Trong lòng Nguyễn Chanh ghen lại, cô ổn định lại tầm mắt, nhìn về phía trước.

Ninh Quân đẩy bánh ngọt, từng bước từng bước đi đến trước mặt cô.

Ánh nến đung đưa, phản chiếu lên khuôn mặt anh, tràn đầy hạnh phúc: “Happy birthday, my princess!”

Phụ nữ luôn luôn rất dễ bị cảm động, lúc tới đây Nguyễn Chanh đã cảm thấy sẽ có cái gì, nhưng cô vẫn cảm động, khóe mắt lập tức nóng lên: “Cảm ơn anh!”

“Wow wow! Hôn một cái! Hôn một cái!”

Nguyễn Chanh dứt khoát rướn người hôn lấy khóe môi anh.

“Wow ——wow ——” Trong cửa hàng được một trận ồn ào.

Lúc này, rốt cuộc đèn cũng được bật lên. Dưới ánh sáng, Nguyễn Chanh đứng thẳng, nhìn Ninh Quân.

Ninh Quân cười: “Cầu nguyện đi rồi thôi nển!”

Nguyễn Chanh nhìn, có hai ngọn nến, 25 tuổi! Khóe mắt của cô không hiểu sao lại giật một cái! Người này không mua 18 sao? Không nghĩ nữa! Cô nhắm mắt lại, thành kính cầu nguyện.

“Tốt!”

Ninh Quân đưa tay, cầm lấy tay trái của cô.

Nguyễn Chanh nhìn động tác kế tiếp của anh, đột nhiên hiểu ra anh định làm gì.

Ninh Quân quỳ một chân trên mặt đất, “Chanh Chanh, chúng ta kết hôn đi.” Anh mở bàn tay ra, lòng bàn tay là một chiếc nhẫn kim cương, dưới ánh đèn, kim cương lấp lánh, rạng rỡ.

Nguyễn Chanh khần trương, giọng nói của cô đều có chút run rẩy, “Lúc này em còn đang suy nghĩ có khả năng anh đã giấu cái gì ở trong bánh ngọt, tí nữa ăn bánh ngọt phải chú ý một chút.”

Ninh Quân khẽ mỉm cười, “VẬY em đã đồng ý rồi sao?”

Nguyễn Chanh đỏ mặt, cô vươn tay ra.

Ninh Quân nâng tay trái cô lên, đeo nhẫn vào ngón áp út của cô.

Peter đã chuẩn bị sẵn pháo giấy, pháo giấy vang lên, những mẫu giấy vụn nhỏ xanh, đỏ bắn ra.

Ninh Quân ôm lấy Nguyễn Chanh.

Nguyễn Chanh tựa vào vai của anh, “Ninh Quân, đến tháng chín là chúng ta quen biết nhau tròn chín năm rồi.”

Đáy mắt Ninh Quân lóe lên, “Không phải chín năm.”

“Hả?”

“Về sau anh sẽ nói cho em biết. Chúng ta về nhà đi.”

Nguyễn Chanh nhìn sàn nhà bừa bộn, “Nhưng như vậy không được đâu.”

Ninh Quân: “Peter, nơi này giao cho cậu!”

Peter khoát khoát tay, “Đi đi, đi đi!”

Đoạn đường này, Ninh Quân đều có chút vội vàng, sau khi vào thang máy, ngón tay của anh sờ lòng bàn tay cô.

Nguyễn Chanh nghiêng đầu, “Aiya, anh làm gì vậy?”

Ninh Quân cắn lỗ tai của cô, “Hết rồi sao?”

Nguyễn Chanh đỏ mặt, nhỏ giọng ừ một tiếng.

Vừa về đến nhà, Ninh Quân liền hôn cô.

Hôn xong, Nguyễn Chanh vội vàng thúc giục anh, “Anh đi tắm trước đi.”

Ninh Quân mặt mày nói: “Tắm cùng đi! ”

Nguyễn Chanh nhìn anh chằm chằm, đưa tay vỗ vai anh, “Đi đi!”

Ninh Quân giảo hoạt, “Em đi tắm trước đi, anh giúp em cầm quần áo.”

Nguyễn Chanh muốn gọi đầu, thời gian tắm nhất định sẽ rất lâu. Đợi cô tắm xong, Ninh Quân mới tiến vào. Cô không dám tiếp tục ở trong toilet, đành phải cầm máy sấy ra ngoài sấy tóc. Cầm giắc chưa cả tới ba phút, Ninh Quân liền đi ra. Hồng anh quần một chiếc khăn tắm, anh đi đến phía sau cô, cầm lấy máy sấy, “Để anh.”

Nguyễn Chanh nghe lời, tùy ý anh. Cô cầm điện thoại, chuyển sự chú ý vào màn hình, lướt weibo. Cô vào trang weibo của Dịch Hàn, kết quả thấy, bình luận trên weibo của Dịch Hàn bùng nổ. Một ngày này, weibo của cô có hơn 1000 bình luận, hơn 2000 lượt chia sẻ.

Ninh Quân cũng nhìn thấy, “A, em gần đây tăng lên nhiều fan hâm mộ ha.”

“Hôm nay Dịch Hàn tag em, nên tăng được mấy vạn fan.” Nguyễn Chanh trả lời.

“Hai người có quan hệ thật tốt.” Ngữ khí của anh tựa hồ không có cảm xúc.

“Người ta rất tốt đấy.”

Ninh Quân hừ một tiếng, một tiếng này lại bị âm thanh của máy sấy che mất.

Nguyễn Chanh nhìn qua gương trang điểm, thấy sắc mặt Ninh Quân nghiêm túc, cô cười nói: “Sao em lại không biết có người thích ăn dấm như thế a!”

Ninh Quân nhú mày, “Em căn bản không hiểu đàn ông!”

Nguyễn Chanh cười nhạo, cô dựa nửa người vào trên người anh, “Em cũng không phải đứa bé, làm sao lại không hiểu?”

Ninh Quân bỏ xuống máy sấy xuống, đưa tay kéo lấy cô, ôm cô theo kiểu ôm công chúa: “Đi ngủ thôi!”

....

Tác giả có lời muốn nói:

Chương kế tiếp mọi người sẽ hiểu ~~

41. Chương 41: Bóng Đêm Dịu Dàng, Trong Phòng Triền Miên

Edit: Doãn Tây Tây

Beta: Doãn Thiên

Bóng đêm dịu dàng lan tỏa, trong phòng triền miên.

Nguyễn Chanh khấn trương, tay chân cũng không biết nên để chỗ nào cho phải.

Ninh Quân cũng thế.

Nhưng vào lúc này, cuối cùng không có ai quấy rầy họ nữa. Biện pháp phòng tránh mua lần trước rốt cuộc cũng có thể sử dụng rồi.

Lần thứ nhất kết thúc rất nhanh, Nguyễn Chanh đau đến cắn răng, Ninh Quân cũng không chịu nổi, an ủi cô: “Về sau sẽ hết đau thôi.”

Anh nhẹ nhàng xoa bóp eo của cô, trong mắt tràn đầy đau lòng.

Nguyễn Chanh thở một hơi, “Ninh Quân, khi này đau đến mức em muốn một cước đạp anh xuống giường!”

“Ngày mai cho em đạp thoải mái. Ngủ đi.” Ninh Quân nghẹn họng. Chỉ chốc lát sau, cô liền đi vào mộng đẹp.

Ninh Quân lại không chút bối rối nào, chỉ là lẳng lặng mà nhìn cô. Buổi tối hôm nay, anh giống như nhận được món quà tốt nhất từ trước đến nay, các tế bào hưng phấn đều sôi trào.

Nguyễn Chanh cực kỳ mệt mỏi, cô ngủ rất say. Tay Ninh Quân cũng không nhàn rỗi, cứ một lúc anh lại vuốt ve tay cô một lần.

Nửa đêm Nguyễn Chanh khát đến tỉnh, vừa muốn quay người, không ngờ lại đánh thức Ninh Quân.

Ninh Quân vốn ngủ không sâu, “Sao thế?”

“Em khát nước.” Vừa nói mới phát hiện ra cổ họng mình đã khô khốc

“Ừ, để anh đi lấy nước.” Ninh Quân xoa người xuống giường.

Năm trăm mililit nước, Nguyễn Chanh uống hết một phần tư. Uống xong, cô mới thấy bản thân đã sống lại.

Ninh Quân hỏi: “Có uống nữa không?”

Nguyễn Chanh liếm liếm khóe miệng, “Được rồi ạ.”

Ninh Quân đặt cốc xuống, ngồi ở mép giường.

Căn phòng chỉ mở một chiếc đèn ngủ, mờ mờ ảo ảo. Đêm yên tĩnh, Nguyễn Chanh cảm thấy hơi ngượng ngùng, ngón tay không biết để đâu, cô đành phải túm lấy váy ngủ.

Ninh Quân đưa mắt nhìn cô, “Còn đau không?”

Đầu Nguyễn Chanh như bị đánh một cái, ấp úng nói: “Em đỡ rồi.”

Ninh Quân chậm rãi tới gần cô “Thật sự không đau sao? ”

Nguyễn Chanh: “...”

Mới nếm thử tư vị, cảm giác giờ đây giống như là lên cơn nghiện. Cũng may là lần này, hai người không còn là tân thủ nữa.

“Chanh Chanh, có được hay không?” Giọng nói của anh nặng nề, mang theo vài phần mỉa mai.

“A —— Ninh Quân, anh không buồn ngủ à? ” Cô bất đắc dĩ ôm cổ của anh, đầu ngón tay xoa tấm lưng anh, cảm nhận được anh đang run rẩy.

Anh làm gì còn buồn ngủ nữa, trả lời cô chính là động tác đè cô xuống.

Kết quả, sáng ngày thứ hai, hai người đều ngủ quên.

Nguyễn Chanh nhìn kẻ cầm đầu: “Anh thừa biết là hôm nay em muốn tới studio mà!” Sáng sớm hôm đó, anh không cố ý quăn luyến cô mà.

Ninh Quân cài nút áo sơ mi, nhìn sơ qua quần áo của cô: “Đổi áo sơ mi đi.”

Nguyễn Chanh cúi đầu xem xét, dấu hôn trên cổ của cô có thể thấy rõ ràng: “Ninh Quân, anh là chó à?”

Lúc này, mặt Ninh Quân cũng đỏ lên: “...Lần đầu tiên anh không biết.”

Nguyễn Chanh tức giận liếc anh một cái.

Sáng sớm, hai người tự mình lái xe tới công ty.

Ninh Quân vừa đến công ty, tất cả mọi người đều vây quanh: “Ninh Quân, giấu kỹ quá nha!”

Về mặt Ninh Quân không đổi, “Làm sao?”

Chu Uy mở điện thoại ra, “Cầu hôn lãng mạng ở P. R, anh trai áo sơ mi trắng và nhiếp ảnh gia Nguyễn Chanh! Đây không phải cậu sao?”

Ninh Quân cầm lấy điện thoại, nhanh chóng nhìn lướt qua.

Thì ra là tối hôm qua có dân mạng đi ngang qua, đúng lúc chụp được cảnh Ninh Quân quỳ một chân trên đất cầu hôn.

Nguyễn Chanh chỉ lộ ra một bên sườn mặt, khóe miệng hơi giương lên, cũng đủ làm cho người ta nhìn ra, cô rất xinh đẹp.

Một cặp tuần nam mỹ nữ, ngay lập tức, tình cảm lưu luyến của Nguyễn Chanh và anh trai áo sơ mi trắng thu hút được sự chú ý của nhiều cô gái.

Ninh Quân lên weibo. Anh vẫn luôn theo dõi weibo của Nguyễn Chanh, chỉ là rất ít dùng ứng dụng này. Không nghĩ tới hôm qua Dịch Hàn còn đăng tin chúc mừng sinh nhật cho Nguyễn Chanh trên weibo.

Ninh Quân cũng không phải loại người thích ghen tuông, anh không phải nhân vật công chúng, tự nhiên cũng sẽ không đăng weibo thổ lộ tình cảm.

Tuy nhiên, tin tức về buổi cầu hôn của anh rất nhanh cũng đã đến tai Ninh gia.

Bạn mẹ Ninh tới báo cho bà biết, mẹ Ninh vẫn không hiểu là có chuyện gì: “Cái gì?”

“Bà còn không biết sao? Người trẻ tuổi bây giờ thật là lãng mạn.”

Mẹ Ninh cúp điện thoại, lập tức lên mạng tra, xem hết mấy weibo liên quan. Thì ra là Nguyễn Chanh. Nhiều năm như vậy, con trai bà vẫn không quên được Nguyễn Chanh.

Đột nhiên, trong tim bà có một loại cảm giác bất lực. Bà tựa vào ghế sa lon, trong trí nhớ không ngừng hiện lên ký ức nhiều năm về trước. Ninh Quân vừa sinh ra, nặng hơn sáu cân*, cứ như một cục thịt nhỏ, bà đều không dám ôm.

*1 cân Trung Quốc = 1/2 kg => Ninh Quân nặng hơn 3kg nhá (editor: a bụ bẫm phết, chắc hồi nhỏ dễ thương lắm)

Chớp mắt một cái, nó đã trưởng thành, đẹp trai, hiểu chuyện lại thông minh, không bao giờ khiến bà phải phiền lòng.

Một lúc sau, mẹ Ninh gọi điện thoại cho Ninh Quân: “Mẹ thấy tin tức trên mạng rồi.”

Ninh Quân nhú mày.

“Có thời gian thì đưa Nguyễn Chanh về nhà chơi.” Rõ ràng là mẹ Ninh xuống nước trước.

Ninh Quân: “Qua một thời gian nữa đi.”

“Mẹ sẽ nói chuyện với ba con.”

“Vâng ạ.”

“Tiểu Quân —— ”

“Còn có việc gì ạ?”

“Không có. Khi nào thì con về nhà? Mẹ sẽ làm mấy món con thích ăn.”

Ninh Quân hơi sững sờ: “Có thời gian con sẽ về.”

Mẹ Ninh cũng biết, anh cũng chỉ nói ngoài miệng mà thôi.

Hai ngày sau, Cố Dịch hẹn gặp Nguyễn Chanh. Nguyễn Chanh ở một nhà hàng gần công ty chờ anh.

Nguyễn Chanh nhìn anh: “Trông anh có vẻ gầy đi.”

“Mỗi ngày đều phải tập luyện.” Cố Dịch không để ý lắm, nói: “Cậu ta cầu hôn em rồi sao?”

Từ hôm đó, cô vẫn luôn đeo chiếc nhẫn này trên tay: “Đúng vậy.”

“Chuẩn bị lúc nào thì kết hôn?”

“Còn chưa biết nữa.”

Cố Dịch khẽ “hừ” một tiếng, “Đừng để cậu ta dễ dàng cưới được em, quá dễ dàng sẽ không biết trân trọng.”

Nguyễn Chanh cúi đầu uống nước.

Cố Dịch lấy ra một tờ vé vào cửa: “Không phải anh hẹp hòi, vé vào cửa hơi khan hiếm.”

Nguyễn Chanh ngậm ý cười: “Em biết.”

Hai người ở chung lâu như vậy, làm sao cô lại không hiểu rõ anh được. Người này kỳ thật có đôi khi vô cùng ngây thơ.

“Chỉ thừa một vé. Vé khác đều bị bọn họ lấy rồi.” Cố Dịch hơi mất tự nhiên nhìn qua một bên.

“Em nhất định sẽ đi.”

Cố Dịch chăm chú nhìn cô: “Được rồi, anh đi đây.”

“Không ăn cơm sao?” Nguyễn Chanh nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ rồi.

Cố Dịch lắc đầu: “Bọn họ đang chờ anh.”

“Vậy anh đi đường cẩn thận.”

Cố Dịch đi trước. Trước khi đi, anh cũng không quên tính tiền, thậm chí còn vì Nguyễn Chanh mà gọi thêm một phần bánh ngọt ngàn tầng vị xoài.

Đây là lần cuối cùng, anh tự nhủ như thế.

Buổi tối, Nguyễn Chanh ở trong phòng sách sửa ảnh chụp.

Ninh Quân về muộn, vừa về đến nhà, liền đi tìm cô. Nguyễn Chanh cảm thấy mình giống như đang nuôi một con thú cưng khổng lồ.

“Cuối tuần này có rảnh không?” Anh ngồi bên cạnh cô.

“Cuối tuần em muốn đi xem Cố Dịch thi đấu. Làm sao vậy?”

Ninh Quân: “Quên đi, không có việc gì. Đến lúc đó anh và em cùng đi xem trận đấu.”

Nguyễn Chanh lộ ra vẻ mặt do dự.

Ninh Quân hỏi: “Sao vậy?”

Nguyễn Chanh giơ tay lên chỉ: “Cố Dịch chỉ cho em một vé.”

Sắc mặt Ninh Quân nhất thời chuyển biến: “Người bạn học này của em thật đúng là hẹp hòi.”

Nguyễn Chanh dở khóc dở cười.

Ninh Quân quay người: “Anh đi tắm trước.”

Một lát sau, cô liền nghe thấy anh trong phòng tắm gọi cô: “Chanh Chanh, em qua đây nhìn giúp anh với —”

“Nhìn cái gì?”

“Sau lưng anh hình như bị vướng cái gì đó.”

Nguyễn Chanh khép máy tính lại, đi tới phòng tắm, đẩy cửa ra.

Nước từ vòi hoa sen đổ xuống như thác, Ninh Quân cõng trần đứng ở đó, cửa kính cũng không đóng lại.

“Chỗ nào vậy?” Cô đứng cách đó không xa.

Ninh Quân đưa tay, nháy mắt đã kéo cô vào, Nguyễn Chanh bị ướt từ trên xuống dưới.

“Em tắm rồi đấy!”

“Giúp anh tắm thêm lần nữa.”

“Ninh Quân! Anh, cái người này! Này —” Cô cạy lời.

Sau khi tắm xong, toàn thân Nguyễn Chanh đỏ rùng rục, giống con tôm luộc. Cô nói thầm một tiếng, “Vừa rồi anh không dùng biện pháp đúng không?”

Ninh Quân hơi sững sốt, ánh mắt dịu dàng nhìn về phía bụng của cô: “Có thi sinh ra! Dù sao chúng ta cũng không còn trẻ nữa!”

Nguyễn Chanh đá anh một cái: “Đi mua thuốc!”

Ninh Quân lập tức biến sắc: “Em không muốn có con sao?”

Nguyễn Chanh: “Không phải lúc này.”

“Vậy thì lúc nào?”

Nguyễn Chanh: “Qua một thời gian nữa đi.” Cô mệt mỏi không còn sức để nghĩ tới những chuyện này nữa.

Ninh Quân xuống lầu, hiệu thuốc lầu dưới đã sớm đóng cửa. Chờ anh lên lầu, Nguyễn Chanh cũng đã ngủ thiếp đi. Anh nhẹ nhàng hôn một cái lên trán cô, cũng nằm xuống.

Ngày Cổ Dịch thi đấu, Ninh Quân ở nhà một mình: “Xem hết trận đấu rồi về sớm một chút, chúng ta cùng đi ăn cơm.”

“Đi đâu?”

Ninh Quân ngập ngừng: “Chanh Chanh, cùng ba mẹ anh ăn một bữa cơm đi.” Cho dù quan hệ giữa anh và bố mẹ không tốt, nhưng bên ngoài vẫn nên duy trì lễ phép, anh biết rõ điều này. Anh cũng không hi vọng tương lai trong lòng Nguyễn Chanh sẽ có khúc mắc.

“Được, trận đấu kết thúc, em sẽ về sớm một chút.”

Đến ngày thi đấu, bầu trời quang đãng, thời tiết như vậy làm cho tâm tình người ta cũng trở nên tốt hơn nhiều.

Cổ lên! Cổ Dịch!

Nguyễn Chanh thấy có rất nhiều người tới đây, đồng thời, Cổ Dịch còn có rất nhiều fan hâm mộ.

Vé Cổ Dịch đưa cho cô là khu vực VIP, cô vừa ngồi xuống, điện thoại liền reo lên.

“Alo, Cổ Dịch, anh ở đâu đó?”

Cổ Dịch cười nhẹ: “Anh đang chuẩn bị. Em đến rồi hả?”

“Đến rồi.” Cô nhìn chung quanh nhưng không thấy anh đâu.

Cổ Dịch: “Trận đấu kết thúc thì chờ anh, lần trước nói muốn tặng quà sinh nhật cho em mà anh lại quên mất.”

“Vâng ạ. Cổ lên!”

“Yên tâm!” Anh vân đạm phong kinh* nói.

*Vân đạm phong kinh: chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

Trong chốc lát, các tuyển thủ dự thi đã vào vị trí của mình.

Nguyễn Chanh thấy được Cổ Dịch và xe của anh, cô khẩn trương hít một hơi.

Cô gái bên cạnh nghiêng đầu hỏi: “Cô đến xem ai vậy?”

“Bạn của tôi.”

“Bạn trai hả?”

“Không, là bạn bè.”

Cô gái nhún vai: “Tôi đến xem Cổ Dịch, anh ấy rất đẹp trai!”

Nguyễn Chanh mỉm cười, không nói thêm lời nào.

Trận đấu chính thức bắt đầu, xe thể thao tăng tốc tiến lên. Thật khó có thể tưởng tượng, bầu không khí lúc này vô cùng kích thích.

Ánh mắt Nguyễn Chanh nhìn chăm chăm vào xe Cổ Dịch, cô chăm chú nắm chặt tay, tim đập loạn xạ.

Tiếng hét chói tai dưới khán đài vang lên không ngừng.

Một vòng lại một vòng.

“A ——” Khán đài bất ngờ hét lên một tiếng. Ngay tại chỗ khúc cua, một chiếc xe thể thao đột nhiên mất khống chế, bị lật, mấy chiếc xe phía sau đi với tốc độ quá nhanh, căn bản là không kịp giảm tốc.

Nguyễn Chanh chỉ cảm thấy sức lực cả người đều bị rút sạch, cô lớn tiếng hô lên: “Cố Dịch —— Cố Dịch —— ”

Xe Cố Dịch cũng ở trong đó.

Dưới sự va chạm mạnh mẽ, một số người bị vỡ cả mũ bảo hiểm.

Năm chiếc xe liên hoàn đâm vào nhau, trận đấu bắt buộc bị bỏ dở.

Người bị thương nhanh chóng được đưa đến bệnh viện gần nhất để cấp cứu.

Trong lúc bối rối, Nguyễn Chanh tìm được Jason. Cô nhận ra anh là đồng đội của Cố Dịch: “Cố Dịch sao rồi?”

Jason lắc đầu: “Vẫn chưa biết. Đi tới bệnh viện trước đã.”

“Em cũng đi.” Hai chân Nguyễn Chanh như nhũn ra: “Anh ấy không thể xảy ra chuyện được.” Nếu anh ấy xảy ra chuyện, ba mẹ Cố phải làm sao bây giờ?

Jason vò tóc: “Ai cũng không nghĩ trận đấu lại xảy ra chuyện.” Trận đấu đua xe vốn dĩ có quá nhiều sự không chắc chắn và nguy hiểm.

Đến bệnh viện, Cố Dịch đã được đưa vào phòng cấp cứu.

Nguyễn Chanh và Jason nôn nóng chờ ở hành lang.

Mãi cho đến lúc chuông điện thoại vang lên, Jason mới nhắc nhở: “Điện thoại của cô kêu kìa.”

Nguyễn Chanh lấy điện thoại từ trong túi ra: “Ninh Quân —— ”

Ninh Quân hỏi: “Em đang ở đâu?”

Đầu Nguyễn Chanh đau như búa bổ: “Em ở bệnh viện. Cố Dịch xảy ra tai nạn trong trận đấu.”

Ninh Quân không nói gì.

“Xin lỗi, hiện tại em không thể tới được.”

Ninh Quân mím môi: “Không sao. Cậu ta thế nào rồi?”

“Còn đang phẫu thuật.” Giọng Nguyễn Chanh yếu ớt.

“Lát nữa anh tới.” Ninh Quân trầm giọng mở miệng.

“Vâng ạ.”

“Đừng lo lắng! Cố Dịch không sao đâu.”

Ninh Quân để điện thoại di động xuống, nhìn về phía ba mẹ.

Phòng khách yên tĩnh, trên bàn tròn đã bày đầy đồ ăn.

“Nguyễn Chanh có chút việc, hôm nay không thể đến được.”

Sắc mặt ba Ninh có hơi khó coi. Bọn họ vì tối nay mà chuẩn bị nửa ngày, vì là lễ gặp mặt nên họ đã rất tỉ mỉ chọn lựa, kết quả tất cả mọi người đợi suốt một giờ. Giờ thì tốt rồi, người cũng không thềm đến!

Mẹ Ninh có chút lo lắng, “Nguyễn Chanh gặp chuyện gì sao?”

Ninh Quân đứng dậy: “Bạn của cô ấy bị thương, đang ở bệnh viện, con đi đến đó một chuyến.”

Ba Ninh đập bàn một cái: “Thái độ này của anh là thế nào?”

Ninh Quân quét mắt nhìn ba Ninh một cái, khóe miệng hơi giương lên.

Ninh Hàm: “Ba, ba đừng nóng giận. Chắc là có chuyện gì đó thôi.”

Mẹ Ninh cũng phụ họa nói: “Đúng vậy! Hẹn lại lần sau đi.”

“Gặp cái gì mà gặp? Tôi thấy không cần thiết nữa đâu!” Trong lòng ba Ninh cũng buồn muốn chết, tại sao lại là con cái nhà họ Nguyễn cơ chứ.

Mắt Ninh Quân liền tối sầm lại: “Ba là sợ nhìn thấy cô ấy sẽ gọi lên quá khứ, gọi đến chuyện ba từng lừa con sao?” Anh chậm rãi nói ra từng câu từng chữ một

42. Chương 42: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Edit: Doãn Kiệt

Beta: Doãn Thiên

Ba Ninh đứng lên, ánh mắt nhìn anh đầy kinh ngạc, sắc mặt trắng bệch, “Anh... anh nói với ba anh như thế à?”

Giọng Ninh Quân lạnh lẽo: “Vậy con nên nói cái gì?!” Anh nắm chặt tay, khớp xương trắng bệch, “Năm đó các người để con quay về, cứ lừa dối con như vậy! Trong mắt các người rốt cuộc con là cái gì? Nếu như vậy, trước đây lẽ ra không cần sinh con ra.”

“Tiểu Quân...” Mẹ Ninh thất thanh gọi tên anh.

“Chúng tôi là ba mẹ của anh, không lẽ bảo chúng tôi trở mặt nhìn anh một mình ở Lăng Thành hay sao?” Ba Ninh quát.

“Vậy ba cũng không nên lừa dối con!”

“Đúng thế! Tôi không giúp đỡ nhà họ Nguyễn, cũng là vì tôi nghe nói nhà họ đã được người khác giúp đỡ.” Giọng ba Ninh kích động, “Chuyển trường khiến anh và nhóc con nhà họ Nguyễn kia xa nhau, nhưng anh có thể đảm bảo sau này như thế nào sao? Không ai nói trước được điều gì hết! Anh còn quá trẻ!”

Ninh Hàm kéo Ninh Quân, “Được rồi, đừng nói nữa. Em đi xem Nguyễn Chanh trước đi, ở đây giao cho chị.” Lời nói khi giận dữ làm tổn thương người cũng làm tổn thương mình, cuối cùng khó chịu nhất vẫn là bản thân mình.

Nhắc tới Nguyễn Chanh, Ninh Quân dần dần tỉnh táo lại, anh xoay người, nhanh chóng rời khỏi.

Ba Ninh vô lực ngồi xuống, đưa tay ôm ngực, thở phì phò.

Ninh Hàm: “Ba, trước tiên đừng giận nữa được không. Tính tình tiểu Quân như thế nào ba còn không biết hay sao?”

“Là ba buông thả nó quá.”

“Ba, tiểu Quân không còn là trẻ con nữa, khắc khẩu nữa cũng không có ích lợi gì. Hướng hồ, cách làm của ba năm đó quả thật có chút quá phận.”

Ba Ninh trừng mắt với cô, “Con cũng muốn làm ba tức chết à?”

“Tiểu Quân rất thích cô bé bạn học kia của nó, nếu không cũng không cô đơn nhiều năm như vậy. Ba, năm ấy ba thật sự không nên để tiểu Quân chuyển trường.”

Ba Ninh mím môi, “Con bé bạn học cao trung của nó rốt cuộc có mị lực gì?”

“Cô bé là một nhiếp ảnh gia, rất có tài.”

Ba Ninh hừ một tiếng.

Ninh Hàm trấn an ba Ninh xong, liền đưa bọn họ về nhà rồi cùng Lý Tư Dương rời đi.

Vốn là một buổi họp mặt gia đình vui vẻ, kết quả là tan rã trong không vui như vậy.

“Thật là giỏi giầy vò qua lại! Chê công việc của chúng ta rảnh quá sao hả!”

Lý Tư Dương thật lòng nói: “Bác trai thật sự làm sai rồi.”

Ninh Hàm không nói lời nào.

“Em không cảm thấy Ninh Quân vẫn như là người lạ ở nhà em à?”

“Vâng. Từ tiểu học, càng ngày nó càng ít nói.”

“Có đôi khi anh nghĩ Ninh Quân thật đáng thương, chính là kiểu người cô độc? Tiểu!”

Ninh Hàm trầm mặc trong chốc lát, “Hy vọng nó và Nguyễn Chanh có thể thuận lợi. Phía nhà thì tùy tiện đi.” Hơn nữa nhiều năm như vậy đều không kéo về được, con cái nói chung là đều phải rời khỏi cha mẹ.

Lúc Ninh Quân chạy tới bệnh viện thì Cố Dịch đã ở trong phòng phẫu thuật. Nguyễn Chanh ở trên hành lang lo lắng bồi hồi, cô sốt ruột đến nỗi lòng bàn tay đều đổ mồ hôi. Anh đến gần cô cũng không phát hiện ra.

Nhưng Kiệt Sâm lại nhìn thấy anh, “Ninh tiên sinh?”

Nguyễn Chanh: “Anh đến rồi!”

Ninh Quân: “Thế nào rồi?”

Nguyễn Chanh nhú mày, nét mặt tràn đầy lo lắng: “Bác sĩ nói xương ngực bị gãy, phổi bị thương...”

Ninh Quân nhẹ ừ một tiếng, nắm chặt tay cô.

Lại qua một giờ.

Di động của Nguyễn Chanh vang lên, là mẹ của Cố Dịch gọi tới.

“Chanh Chanh, Cố Dịch xảy ra chuyện trong lúc thi đấu!” Giọng mẹ Cố run run.

“Dì Cố, con đang ở bệnh viện đây ạ.”

“Chanh Chanh, tiểu Dịch thế nào rồi? Có sao không? Di động của nó vẫn không gọi được.”

“Bây giờ anh ấy đang phẫu thuật, tạm thời không có chuyện gì ạ.”

Tâm tình mẹ Cố đã hồngбет, ba Cố cầm lấy điện thoại, “Chanh Chanh, hai bác lập tức tới. Con trông tiểu Dịch cẩn thận giúp các bác nhé. Tiểu Dịch thích con, có con ở bên nó, nó sẽ cố gắng.”

“Bác Cố, con sẽ chăm sóc anh ấy.”

“Nhờ con.”

Lòng Nguyễn Chanh chua chát, cổ họng cũng ngứa đến khó chịu.

Từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra.

Cố Dịch nằm trên giường, hôn mê.

“Cố Dịch...?”

Cả người Cố Dịch đều là vết thương, trên gương mặt còn có vài vết thương nữa, làm cho người khác nhìn thấy đều sợ hãi.

“Bác sĩ, anh ấy sao rồi?”

“Phẫu thuật rất thành công, nhưng đầu cậu ấy cũng bị thương, hiện tại trong não có một khối u sưng 2cm, phải đợi cậu ấy tỉnh lại mới có thể tiếp tục quan sát.”

Kiệt Sâm vui vẻ, “Không có việc gì là tốt rồi. Cảm ơn bác sĩ! Cảm ơn!” Hai tay anh làm thành hình chữ thập, “Bồ Tát phù hộ.”

Bác sĩ nói: “Trước tiên về phòng bệnh đã.”

Lúc này, y tá đi qua, đem đồ đặc linh tinh trên người Cố Dịch đều giao cho Nguyễn Chanh.

Nguyễn Chanh nhẹ nhàng thở phào một hơi, nhìn đồ trong túi. Viên ngọc không rời người của Cố Dịch đã vỡ, chỉ còn lại một nửa. Giây phút Nguyễn Chanh cầm nó lên, ánh mắt hơi trầm xuống.

Dây đỏ nhìn có phần quen mắt.

Nếu cô nhớ không sai, đây là trước đây cô tết chơi. Lúc đó trường học thịnh hành chuyện bện dây đỏ, cô cũng tham gia. Nữ sinh khác đều tết cho nam sinh mình thích, cô tết một sợi liền hết hứng thú.

Tết theo kiểu kim cương, cô tết không đẹp lắm. Cô vẫn cho là sợi dây này đã rơi mất, lại không nghĩ tới là ở chỗ của Cố Dịch.

Anh ấy lấy nó lúc nào thế?

“Sao vậy?” Ninh Quân hỏi.

Nguyễn Chanh cất đồ vào trong túi, “Không sao. Em đi gọi điện cho bác Cố đã.”

Kiệt Sâm cả ngày đều ở bệnh viện, nhưng điện thoại cứ réo một hồi lại một hồi.

Nguyễn Chanh đều nhìn rõ ràng, “Kiệt Sâm, chỗ này có tôi rồi, cậu có việc thì về trước đi.”

Kiệt Sâm gãi gãi đầu, quả thật cậu lạc bộ còn có việc cần anh xử lý. “Vậy Cố Dịch nhờ cậu.”

Nguyễn Chanh nói, “Hôm nay cảm ơn cậu nhiều.”

“Khách khí với tôi làm gì, Cố Dịch không sao là tốt rồi.” Kiệt Sâm do dự một chút, cũng không đoái hoài đến Ninh Quân đang ở đây, “Nguyễn Chanh, quà Cố Dịch tặng cậu còn đang ở đầu trường, tôi nghĩ cậu ta muốn tự tay giao cho cậu. Nhưng với tình huống này của cậu ta, vẫn là trong hai ngày này tôi mang đồ tới giúp cậu ta đi.”

Nguyễn Chanh sửng sốt, “Cảm ơn.”

Ninh Quân mặt không đổi sắc, có điều nội tâm không thể bình tĩnh bằng vẻ bên ngoài.

Kiệt Sâm vừa đi, phòng bệnh liền trở nên an tĩnh.

Nguyễn Chanh và Ninh Quân ngồi trên ghế, hôm nay hai người cũng không dễ dàng mở miệng. Nguyễn Chanh nhìn đồng hồ, đã mười giờ tối, dày vò lâu như vậy, khớp xương toàn thân của cô đều trở nên đau mỗi.

Ninh Quân: “Em ngủ một chút đã đi.”

Nguyễn Chanh lắc đầu, “Mai anh phải đi làm, anh về trước đi.”

Ánh mắt Ninh Quân nặng nề, “Một mình em có ổn không? Quên đi, có về anh cũng không ngủ được.”

Nguyễn Chanh nhẹ nhàng tựa vào vai anh, “Cảm ơn.”

Mi tâm Ninh Quân nhú chặt lại, “Còn phải nói cảm ơn với anh à?”

Nguyễn Chanh khẽ cười một tiếng, “Ninh Quân, anh thật tốt. Nếu anh không ở đây, em cũng không biết nên chống đỡ thế nào.” Hôm nay, trái tim của cô thật sự bị kinh hoàng. Cô vừa nhắm mắt lại liền nhớ đến vụ va chạm thảm khốc ở trường đua. Cô không dám tưởng tượng, nếu Cố Dịch xảy ra chuyện, sau này sẽ thế nào?

“Đừng nghĩ nhiều.”

Nửa đêm, Cố Dịch bị sốt.

Nguyễn Chanh đi gọi y tá, y tá nói đây là phản ứng bình thường, bảo cô lấy nước nóng lau người cho anh.

Nguyễn Chanh: “...”

Ninh Quân liếc mắt sang chỗ cô, thở dài một hơi, nghiêm túc nói: “Để anh làm!”

Nguyễn Chanh: “Bây giờ anh ấy là bệnh nhân, ở bệnh viện không phân biệt nam nữ.”

“Đây là trong mắt bác sĩ. Em coi mình thành bác sĩ à?” Ninh Quân phản bác.

Nguyễn Chanh: “...”

Cuối cùng việc này cũng rơi vào tay Ninh Quân.

Lúc ngủ, Cố Dịch rất yên tĩnh, Ninh Quân cởi áo anh ra, nhẹ nhàng xoa cổ anh, rồi đến cánh tay, tuyệt đối không qua loa cho xong. Đây là lần đầu tiên chăm sóc người khác, thật sự là rất ngưng ngáp.

Nguyễn Chanh bưng nước đứng một bên, nhìn không chớp mắt. Tuy rằng, cô đã xem qua không biết bao nhiêu lần Cố Dịch nửa trần thân trên rồi.

Cố Dịch hừ một tiếng, Nguyễn Chanh kinh ngạc ngoái đầu ra, “Cố Dịch tỉnh rồi sao?”

Ninh Quân giơ tay lên đẩy cô ra, “Cố Dịch! Cố Dịch!” Anh gọi tên Cố Dịch.

Cố Dịch giật giật mí mắt, chỉ là vẫn không tỉnh.

Nguyễn Chanh: “Em đi gọi bác sĩ.”

Sau khi bác sĩ đến kiểm tra, Cố Dịch vẫn không tỉnh lại: “Không tỉnh nhanh như vậy đâu, người nhà không nên quá khẩn trương.”

Nguyễn Chanh xấu hổ, cũng không thể nói mình không phải là người nhà của Cố Dịch.

Bác sĩ đi rồi, cô kéo tay Ninh Quân, “Anh có đói bụng không?”

Ninh Quân không mặn không nhạt hỏi ngược lại: “Em thì sao?”

Nguyễn Chanh lắc đầu, “Em không muốn ăn chút nào.”

Ninh Quân im lặng thở dài, “Anh xuống dưới hít thở không khí, tiện thể mua ít cháo.”

“Vâng.” Ánh mắt Nguyễn Chanh lóe lên. Cô không hỏi anh, buổi tối cô không đến, ba mẹ anh có ý kiến gì hay không.

Thời điểm Ninh Quân đi mua cháo, ba Cố cùng mẹ Cố tới, còn có ba Nguyễn và mẹ Nguyễn nữa.

“Ba mẹ, sao hai người cũng đến?”

Ba Nguyễn tức giận trả lời: “Sao chúng ta có thể không đến? Cố Dịch thế nào rồi?”

Nguyễn Chanh nói cho bọn họ nghe tình trạng của Cố Dịch.

Mẹ Cố vừa khóc một hồi, may là có mẹ Nguyễn ở đây khuyên giải an ủi bà: “Không sao đâu, bác sĩ thành phố B y thuật tốt lắm, không có việc gì.”

Sắc mặt ba Cố cũng không tốt, dường như thoáng chốc đã già đi rất nhiều: “Chanh Chanh, lần này cảm ơn con.”

“Bác Cố, bác khách sáo quá.” Cô liếm liếm khóe môi khô khốc.

Lát sau, Ninh Quân trở về, anh đưa cháo cho Nguyễn Chanh: “Ăn chút đi.”

Bầu không khí trong phòng bệnh thoáng cái lại thay đổi, có chút kỳ quái.

Nguyễn Chanh nói: “Ninh Quân ở cùng con cả chiều.”

Ba Cố nhìn anh, “Bác thay tiểu Dịch cảm ơn cháu.” Mọi người trong lòng đều biết rõ quan hệ của ba đứa nhỏ, nhưng, cũng không có biện pháp nào.

Được tình địch chăm sóc, không biết lúc con trai tỉnh lại có cảm thấy không còn mặt mũi hay không.

Ninh Quân lễ phép: “Vây cháu về trước đây ạ.” Anh nhìn Nguyễn Chanh, dường như đang mong đợi cái gì.

Nguyễn Chanh biết mình không thể đi lúc này, “Em tiễn anh xuống dưới.”

Hai người xuống bãi đỗ xe dưới lầu, ban đêm yên tĩnh, lúc này bên ngoài cũng không có người nào.

Nguyễn Chanh: “Anh về nghỉ ngơi sớm một chút.”

Ninh Quân không miễn cưỡng cô, “Ngày mai em định làm thế nào?”

Nguyễn Chanh: “Mai em xin thầy Đàm nghỉ, để ông ấy phái người khác đi, hoặc là hoãn lần công tác này lại.”

Ninh Quân gật đầu, “Được, mai anh tới đón em.”

Nguyễn Chanh “vâng” một tiếng.

“Anh về trước.” Anh xoay người, Nguyễn Chanh đột nhiên ôm chầm lấy anh từ phía sau, mười ngón tay nắm chặt lấy nhau, “Ninh Quân, nhà em và nhà bác Cố quan hệ rất phức tạp, gia đình em nợ bọn họ rất nhiều rất nhiều, mặc kệ là nguyên nhân gì, lúc này em phải ở lại.”

“Anh biết.” Ninh Quân ôn nhu nói. Nếu trước đây anh không chuyển trường, làm gì có chỗ cho Cố Dịch chứ. Một toán phiền muộn khó tả vẫn vây đầy trong lòng anh.

Bọn họ duy trì tư thế này đứng thật lâu.

Lưng anh ấm áp, dày rộng, mặt cô dán lên lưng anh, nội tâm cảm nhận được sự an ổn.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, bóng hai người hắt trên mặt đất, kéo tới thật dài.

”Nguyễn Chanh, nhân lúc bác trai bác gái tới thành phố B, chúng ta kết hôn đi

43. Chương 43: Nếu Như Anh Không Muốn Em Đi Thì Sao

Edit: Doãn Uyên Du

Beta: Doãn Thiên

“Kết hôn?” Giọng nói Nguyễn Chanh có mấy phần không xác định, cô chậm rãi buông tay ra.

Ninh Quân cũng xoay người lại, “Chúng ta ở tuổi này kết hôn cũng vừa đúng lúc.” Anh bình tĩnh nói, đáy mắt nổi lên sự ôn nhu nhàn nhạt.

Trong lòng Nguyễn Chanh cũng hiểu được, lúc này không phải là thời gian hai người nên kết hôn. “Hôm nay em không về nhà, cô chú không tức giận chứ?” Anh chưa hề nói, nhưng Nguyễn Chanh biết rõ, lần ra mắt người nhà đó cô không xuất hiện. Dù là nguyên nhân gì, các trưởng bối cũng sẽ không vui. Ninh Quân nhất định có áp lực rất lớn.

“Không cần lo lắng cho bọn họ.”

Nguyễn Chanh không có tâm tư khác, “Chuyện kết hôn có thể chờ sau này được không?”

Ninh Quân hỏi: “Phải chờ tới lúc nào?”

Nguyễn Chanh: “Hiện tại Cố Dịch đang như thế này, ba mẹ em cũng không có tâm tình.”

Con người Ninh Quân cũng tỉnh táo lại, “Anh biết. Vậy còn em? Nếu như Cố Dịch có chuyện gì, em sẽ như thế nào?”

Nguyễn Chanh giật mình.

Khóe miệng Ninh Quân nhẹ cười, “Được rồi, đừng suy nghĩ lung tung. Em đi lên trước đi.”

Nguyễn Chanh nhìn bóng lưng anh rời đi, không hiểu sao có mấy phần áy náy.

Sáng ngày thứ hai, Cố Dịch tỉnh lại, người vẫn còn mê man.

Nguyễn Chanh là người đầu tiên phát hiện ra, “Cố Dịch —— Cố Dịch ——” Cô liên tiếp kêu nhiều lần tên anh. Ba Cố mẹ Cố cũng khẩn trương, đứng ở mép giường, “Tiểu Dịch —— ”

Cố Dịch liếm khóe miệng, vừa muốn động dậy ngồi dậy, lại bị Nguyễn Chanh giữ lại, “Anh đừng lộn xộn.” Trên người anh còn đang truyền nước.

“Tiểu Dịch, con sao rồi?” Giọng mẹ Cố khàn khàn.

“Vâng, con vẫn ổn.” Cố Dịch nói một cách vô lực.

Mẹ Cố nước mắt ào ào rơi xuống.

“Bồ Tát phù hộ.”

Cố Dịch muốn vươn tay ra, không ngờ lại chạm đến vết thương, khiến anh đau đến nỗi phải húp một ngụm khí lạnh.

Nguyễn Chanh: “Anh đừng lộn xộn, muốn cái gì thì nói với em.”

Cố Dịch nháy mắt mấy cái. Sau khi trầm mặc rất lâu, anh mới mở miệng, “Cô là ai?”

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Ba Cố chỉ vào mình, “Tiểu Dịch, nhận ra ba không? ”

“Thì là ba.”

“Đúng đúng.” Ba Cố hưng phấn không thôi, còn ổn còn ổn, con trai còn nhận ra ông.

Từng người một lần lượt bảo anh gọi tên họ, anh đều biết cả, chỉ ngoại trừ Nguyễn Chanh.

Nguyễn Chanh nhìn anh, “Cố Dịch, em là Nguyễn Chanh, chúng ta đã là bạn học từ năm nhất cao trung.”

Cố Dịch chậm rãi “ừ” một tiếng, cũng không biểu lộ cái gì. Anh nhắm mắt lại, cũng không biết có phải đã ngủ thiếp đi hay không.

Trong lòng mọi người đều có tâm tư.

Ba Cố: “Lát nữa hỏi bác sĩ thử xem tình trạng này là như thế nào? ”

Mẹ Cố: “Có lẽ là mất trí nhớ có chọn lọc.”

Ba Cố: “Có thể là trước kia nó rất thích Chanh Chanh, khi biết hiện tại mình không thể nào đến với con bé nên muốn quên đi Chanh Chanh?”

Mẹ Cố gật đầu: “Chúng ta đi hỏi bác sĩ, Chanh Chanh, cháu giúp dì trông tiểu Dịch nhé.”

Nguyễn Chanh còn lâu mới tin cái gì mà mất trí nhớ: “Anh cũng đừng giả bộ nữa.”

Cố Dịch cười cười, “Sao em phát hiện thế?”

“Lúc này anh còn có tâm tình đùa à? Anh không thấy được tất cả mọi người đều khẩn trương muốn chết sao?”

“Không phải là anh vẫn còn sống sao?”

“Anh đừng nói lung tung.”

Cố Dịch nhìn qua cô, phát hiện khóe mắt của cô sưng tấy, “Em khóc?”

“Nói nhảm! Hôm qua anh như vậy em có thể không lo lắng hay sao?”

Cố Dịch: “Anh không muốn để cho em khổ sở.”

“Vậy về sau anh nên tự bảo vệ tốt chính mình, đừng gặp chuyện như vậy nữa! Thật bị anh hù chết mà.”

“Được! Về sau anh sẽ không như vậy nữa. Với tình trạng này, trong một thời gian dài cũng không thể thi đấu được. Aiya, cái tay làm sao một tí cảm giác cũng không có vậy.”

“Gãy xương! Anh nên nghỉ ngơi cho tốt một tí đi.” Cô cầm tăm bông, thấm tí nước rồi thoa lên khoe môi khô, nứt nẻ của anh.

Cố Dịch nhìn trên người mình toàn là băng gạc và thạch cao, thật sự là vô cùng thê thảm. Anh trầm mặc trong chốc lát.

“Em về đi.”

Nguyễn Chanh sững sờ, “A, được.”

Cô đứng dậy cầm túi xách “Vây... Em đi đây. Hai ngày lại tới thăm anh.”

Nguyễn Chanh tạm biệt ba Cố, mẹ Cố và ba Nguyễn mẹ Nguyễn rồi rời đi.

Cô vừa đi, Cố Dịch cũng trầm mặc.

Ba Cố nhìn anh, “Đã không nỡ để người ta đi thì sao đuổi người ta đi?”

Cố Dịch mím khoe miệng, không nói chuyện.

Mẹ Cố dùng sức đánh ba Cố một cái: “Nó đã bị thương rồi, anh có thể dùng xát muối vào vết thương nó nữa được không hả?”

Cố Dịch nuốt chút nữa thổ huyết.

Nguyễn Chanh mệt mỏi nguyên một đêm, sau khi về đến nhà, cô nằm trên giường một tí là đã ngủ say. Đợi lúc cô tỉnh dậy đã là buổi chiều.

Tiểu Doãn gọi điện cho cô, đem lịch trình làm việc nói cho cô biết.

Cô ngồi vào bàn ăn, vừa ăn cơm, vừa nói chuyện qua điện thoại với tiểu Doãn.

Ba Nguyễn ở một bên, xụ mặt, “Ăn cơm cũng không yên, con gần đây gầy lắm đấy.”

Mẹ Nguyễn cũng nói theo: “Đúng vậy, chuyện công tác từ từ cũng được mà.”

Đầu dây điện thoại bên kia đã báo cáo xong, Nguyễn Chanh để điện thoại di động xuống: “Dạ.”

Ba Nguyễn và mẹ Nguyễn lại bắt đầu nói về Cố Dịch, nói gần nói xa, đều là muốn Nguyễn Chanh đi thăm Cố Dịch.

“Ba mẹ, con biết rồi. ” Cô trịnh trọng nói

Mẹ Nguyễn nói: “Buổi tối con gọi Ninh Quân đến, cùng nhau ăn cơm đi.”

“Dạ, để con nhắn cho anh ấy.”

Có điều, đêm nay Ninh Quân quả thực không rảnh, anh phải tăng ca.

Ba Nguyễn có chút thất vọng, “Sao các con đều bận rộn như vậy chứ?”

Mẹ Nguyễn: “Người trẻ tuổi đều như vậy, bọn nó đều mới bắt đầu sự nghiệp, tăng ca cũng là bình thường.”

Ba Nguyễn khẽ thở dài.

Sau khi ba Nguyễn và mẹ Nguyễn đến, Ninh Quân liền trở về nhà của mình. Tối hôm đó, Nguyễn Chanh tới tặng đồ cho anh. Hai ngày này hai người bận bịu không gặp được mặt, nên khó có được không gian riêng.

Ninh Quân hỏi: “Cố Dịch thế nào rồi em?”

Nguyễn Chanh: “Ba mẹ em nói anh ấy bình phục cũng không tệ lắm, chỉ là trong đại não có khối u còn chưa tan.”

Ninh Quân không trả lời.

Nguyễn Chanh xem xét anh một chút, “Sao vậy? ”

Ninh Quân cầm tay cô: “Không có việc gì.” Anh mỉm cười. Dưới ánh đèn, nét mặt của anh lúc sáng lúc tối: “Cô chú lúc nào thì trở về?”

Nguyễn Chanh sờ tay anh: “Bọn họ nói muốn ở lại một thời gian ngắn.”

Ít nhất phải chờ đến lúc Cố Dịch khôi phục tốt rồi xuất viện. Quan hệ hai nhà rất tốt, ba mẹ Cố mỗi ngày đều ở bệnh viện, mẹ Nguyễn liền mỗi ngày nấu canh đưa đến bệnh viện, cũng có thể giúp đỡ chút.

“Anh đói, ra ngoài ăn cơm đi.”

Hai người ăn được một nửa thì Nguyễn Chanh có điện thoại của ba Nguyễn gọi tới. Giọng ba Nguyễn lộ ra mấy phần sốt ruột, bảo cô tranh thủ thời gian đến bệnh viện một chuyến.

Ninh Quân nhìn cô: “Để anh đưa em đi.”

“Ninh Quân, em xin lỗi.” Cô không biết nên nói cái gì.

Ninh Quân đứng dậy: “Đi bệnh viện trước đã.”

Đến bệnh viện, Ninh Quân ngồi trên xe, “Anh không lên đâu.”

Nguyễn Chanh nghiêng người, hôn anh một cái: “Vâng, chờ em một chút.”

Nguyễn Chanh vừa đến phòng bệnh liền cảm giác được bầu không khí có chút không thích hợp.

Cố Dịch cười khẽ với cô, “Sao em lại tới đây?”

Mẹ Cố kéo tay Nguyễn Chanh, sắc mặt bi thương, “Chanh Chanh, khối u trong đầu tiểu Dịch...”

“Mẹ, việc này không có quan hệ gì với Nguyễn Chanh.” Cố Dịch bực bội mở miệng.

“Trong khoảng thời gian này cô chú đã chăm sóc con lâu như vậy, không cần ở chỗ này nữa, về Lăng thành nghỉ ngơi sớm một chút. Nguyễn Chanh, em cũng thể đi.”

Mẹ Cố cắn môi, “Tiểu Dịch —— ”

Nguyễn Chanh âm thầm hít một hơi, “Chú dì Cố, con có thể cùng Cố Dịch trò chuyện một chút không?”

Ba Cố gật gật đầu.

Mọi người đi ra ngoài, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người.

Nguyễn Chanh nhìn anh. Anh gầy đi rất nhiều, sắc mặt tiều tụy. Trong lòng cô cũng đoán được đại khái chuyện gì, “Đến cùng là xảy ra chuyện gì?”

Cố Dịch nhìn cô, mây trôi nước chảy nói: “Vẫn là cái khối u đó thôi, sau khi kiểm tra, bệnh viện phát hiện ra không phải vì tai nạn xe cộ mà có, mà là đã có trước đó rồi.”

Nguyễn Chanh chấn động, cô nghẹn ngào hỏi: “Cái kia phải làm sao?”

Cố Dịch quay sang hướng khác, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Bệnh viện đề nghị anh mau chóng đi Mỹ làm phẫu thuật.”

Nguyễn Chanh muốn đưa tay an ủi anh, nhưng lại không còn chút sức lực. Cô chậm rãi rút tay về, “Xác suất thành công thì sao?”

Cố Dịch cười khẽ, “50/50 thôi, nếu không thành công, anh sẽ thành người thực vật.”

Nguyễn Chanh cứng người, phải một lúc sau cô mới tìm lại được giọng nói của mình, “Không làm được không?”

“Khối u chèn lên dây thần kinh, nếu không làm phẫu thuật anh sẽ không thể nhìn được nữa...” Cố Dịch nhẹ nhàng nói.

Xác suất thành công là một nửa..

“Em cũng đừng để ý.” Cố Dịch nuốt yết hầu một cái.

“Anh cho rằng em có thể mặc kệ anh à?” Nguyễn Chanh xoa mắt.

“Ba anh lúc trước khi giúp nhà em, nhà anh cũng có lợi nhuận. Từ trước đến nay, nhà em không thiếu nhà anh cái gì cả.” Cố Dịch biết lúc trước Nguyễn Chanh giúp anh phụ đạo, cũng là bởi vì Cố gia giúp Nguyễn gia.

“Anh cho rằng mẹ em ngày ngày hầm canh, ba em mỗi ngày ở đây túc trực là vì trước đây ba anh giúp đỡ nhà em trong hoạn nạn à? Anh nói lời này không sợ ba mẹ em tổn thương ư?”

Cố Dịch trầm mặc một lát, “Phẫu thuật anh sẽ làm. Anh chỉ là sợ ba mẹ anh chịu không được.”

Nguyễn Chanh sau khi ổn định tinh thần, cô nói: “Em sẽ đi cùng anh.”

Trong mắt Cố Dịch lộ ra sự sợ hãi lẫn vui mừng, nhưng trong chớp mắt anh lại làm như chưa từng có gì. Anh rũ mắt, không dám nhìn cô, cuối cùng cũng không cự tuyệt cô, anh sợ, nhưng cũng có lòng tham: “Chanh Chanh —— ”

“Không cần phải nói cảm ơn, nếu anh đã ổn, về sau từ từ báo đáp em cũng được.” Cô cười, y hệt năm đó, y như lúc bọn họ cùng ra nước ngoài. Khi lên máy bay, xung quanh bọn họ đều là những gương mặt ngoại quốc xa lạ.

Anh nắm vai của cô: “Đừng sợ! Bản thiếu gia sẽ chiều cổ cậu.”

Nguyễn Chanh che dấu sắc mặt sợ hãi của mình: “Cố Dịch, anh phải thật tốt đấy. ”

Hai người nói chuyện xong, Nguyễn Chanh mở cửa, rời đi. Ba Nguyễn đang dán tai lên cửa nghe động tĩnh bên trong, cửa vừa mở ra, ông suýt chút nữa ngã sấp xuống.

Mẹ Nguyễn vội vàng kéo tay ông lại.

Ba Cố nhìn Nguyễn Chanh, vỗ nhẹ lên vai của cô. Ông biết chỉ khi Nguyễn Chanh tới, con trai mới có thể tỉnh táo lại.

Cả buổi sáng, Cố Dịch luôn nhìn bản chẩn đoán, không nói chuyện, đối với đề nghị của bác sĩ, anh cũng chỉ cần đối phó cho xong việc.

Hiện tại anh có thể tích cực đối mặt vấn đề này, trong lòng ba Cố cũng an tâm.

Ba Cố đã sai người liên hệ với bác sĩ ở Mỹ, chuẩn bị chờ đến khi cơ thể Cố Dịch tốt hơn, liền cho anh tiến hành phẫu thuật.

Cố Dịch miễn cưỡng nói: “Không cần vội như vậy, để cho con tĩnh dưỡng khoẻ hơn đã. ”

Ba Cố tức giận quát: “Con không biết bây giờ là tình huống nguy hiểm cỡ nào rồi sao? Trước kia để cho con đi đua xe, lúc này thì muốn chết rồi! Con về sau còn dám lái xe, ba đánh gãy chân con! ”

Nguyễn Chanh khuyên nhủ: “Chú Cố, bác sĩ nói Cố Dịch hiện tại còn cần tĩnh dưỡng nhiều hơn.”

Ba Cố nặng nề “hừ” một tiếng.

Cố Dịch nhìn Nguyễn Chanh, miệng lộ ra một nụ cười thật tươi.

Nguyễn Chanh nhìn đồng hồ, Cố Dịch nói: “Em có việc thì đi về trước đi.” Đây đã lần thứ ba cô nhìn đồng hồ rồi.

“Vậy em đi về trước.” Ninh Quân còn đang chờ cô ở ngoài kia.

Mẹ Nguyễn theo sau cô đi đến hành lang, bà đưa tay nhẹ nhàng sửa lại tóc cho cô, “Chanh Chanh, con nên nói với Ninh Quân một chút.”

“Mẹ, con biết rồi.” Nguyễn Chanh gật gật đầu.

“Ba và mẹ tự mình trở về, con không cần phải để ý đến chúng ta.”

Nguyễn Chanh thở phào nhẹ nhõm, cô nhẹ nhàng ôm mẹ Nguyễn: “Vậy con đi về trước ạ.”

Nguyễn Chanh vừa đi vừa gọi cho Ninh Quân, “Em xuống rồi đây.”

“Không cần vội.” Ninh Quân nghe tiếng thấy tiếng hít thở gấp của cô, anh nhú mày, “Cẩn thận mà nhìn đường.”

Nguyễn Chanh vội vã trở lại trên xe, cô nhìn đồng hồ, đã qua bốn mươi phút.

Phía trước đèn đuốc sáng trưng. Không gian bên trong chật hẹp, hai người đều rơi vào sự trầm mặc của riêng mình.

Ninh Quân không hỏi cô.

Nguyễn Chanh lại chủ động mở miệng: “Khối u trong não của Cố Dịch cần phải đi Mỹ làm phẫu thuật.”

Tay Ninh Quân đặt trên tay lái, không động đậy, anh trầm mặc, dường như đang suy tư điều gì. Một lúc sau, anh nhẹ nhàng lên tiếng: “Còn em?”

“Em?” Nguyễn Chanh yên lặng hỏi.

“Em có đi cùng cậu ấy hay không?” Ninh Quân ngăn chặn tâm tình khó tả trong lòng, hỏi vấn đề này.

Nguyễn Chanh mím mím khóe miệng, “Em sẽ đi cùng anh ấy.” Nói xong, cô dừng lại một chút, “Chú Cố đi Cố đã lớn tuổi, bọn họ chịu không được.”

Ánh sáng trong xe lơ mờ, cô không nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt Ninh Quân. Anh không nói gì nữa, nửa ngày sau, anh mới chậm rãi quay đầu lại nhìn Nguyễn Chanh. Trên mặt cô lộ rõ vẻ mệt mỏi, mấy ngày nay, vì việc của Cố Dịch, cô quả thực rất mệt mỏi.

“Nếu như anh không muốn em đi thì sao?” Ninh Quân gằn ra từng chữ một.

- -

Tác giả có lời muốn nói:

Có người nói, chút tình cảm này đều do Ninh Quân nỗ lực nhiều nhất, không cảm giác được Nguyễn Chanh yêu Ninh Quân.

Bọn họ lúc này cũng còn chưa thành thực, Ninh Quân chỉ là thiếu cảm giác an toàn

44. Chương 44: Ninh Quân, Đồ Khốn Khiếp!

Edit: Doãn Tiểu Phong

Beta: Doãn Thiên

Nguyễn Chanh khẽ kêu tên của anh, “Ninh Quân...”

“Em là bạn gái của anh, mà là Cố Dịch chứ không phải là người khác, cậu ta thích em. Có lẽ yêu cầu của anh có chút không hợp lý, Nguyễn Chanh, anh không muốn em đi.” Anh cũng sẽ không yên tâm.

Nguyễn Chanh khó khăn nói, “Ninh Quân, nếu giữa em và Cố Dịch có gì thì đã sớm phát sinh khi ở Anh rồi.” Đôi mắt của cô đã đỏ lên, “Bây giờ tình hình của Cố Dịch không tốt.”

Sáng sớm hôm nay bọn họ đã nhận được báo cáo. Vì sao đến buổi tối mới gọi điện thoại thông báo với cô, cũng là bởi vì Cố Dịch không muốn cô biết, Cố gia cũng không muốn Nguyễn Chanh báo đáp ân tình của họ.

Thế nhưng Nguyễn Chanh không thể không quan tâm. Vả lại, lúc trước ba cô đầu tư thất bại, cầu xin bao nhiêu người, mọi người từ chối đã đành, còn có người ngồi chờ nhà họ Nguyễn ngã xuống, muốn xem chuyện cười của Nguyễn gia. Chú Cố không nói nhiều lời, cho Nguyễn gia mượn một số tiền lớn. Phần ân tình này, nhà họ Nguyễn không thể không báo đáp. Hơn nữa, tình nghĩa bao nhiêu năm giữa Nguyễn Chanh và Cố

Dịch, trong lòng Nguyễn Chanh, anh không phải là người khác, mà như anh trai cô vậy. Cô không phải người có lòng dạ sắt đá.

“Bác sĩ nói xác xuất thành công là một nửa. Anh ấy có thể sẽ chết, cũng có thể sẽ biến thành người sống thực vật.” Giọng của Nguyễn Chanh run run. Thực ra có rất nhiều chuyện, cô đều đã nghĩ tới. Ánh mắt của chú Cố, dì Cố khi nhìn ánh mắt của cô, dường như là mơ hồ khẩn cầu, lại hàm chứa đau thương. Nhưng vì để con trai có thể sống được, họ cũng chỉ có thể kiên trì.

Nguyễn Chanh đương nhiên sẽ không để cho họ tới cầu xin mình.

Ninh Quân khẽ thở dài: “Em nghĩ cho tất cả mọi người, chỉ trừ anh ra.”

“Em cứ nghĩ anh sẽ hiểu em.”

Ninh Quân mím môi, anh đã không còn tâm trạng để nói tiếp nữa rồi. Cô ấy nếu đã quyết định cũng sẽ không thay đổi: “Nguyễn Chanh, anh và em bên nhau bao nhiêu ngày rồi? Tám tháng, trong đó còn phải trừ đi thời gian nghỉ.”

“Đúng vậy.” Nguyễn Chanh trả lời.

Ninh Quân giơ tay lên vuốt tóc cô. Trong khi đó, Cố Dịch với cô, từ học kỳ sau của năm nhất cao trung cho tới bây giờ. Nhiều năm như vậy là bao nhiêu ngày? Cho dù anh đã quay lại nhưng cô và anh cũng đã bỏ lỡ rất nhiều năm.

Nguyễn Chanh: “Vẫn đang liên hệ với bên Mỹ, chờ sức khỏe Cố Dịch khôi phục tốt thì sẽ bắt đầu đi.”

Ninh Quân buông tay ra, “Được. Nguyễn Chanh, anh sẽ không ngăn cản em. Chúng ta rời xa nhau đi.”

Nguyễn Chanh kinh ngạc nhìn anh. Khóe miệng cô giật giật, nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn không nói được lời nào.

Ninh Quân khẽ nói: “Năm đó mẹ anh mong muốn lập gia đình nên lựa chọn Ninh Hàm. Trong đời anh có hai người phụ nữ vô cùng quan trọng, một là bà ấy, hai là em. Lần này, để anh lựa chọn trước.”

Nguyễn Chanh nắm chặt tay, nước mắt chứa đầy nơi viền mắt, trái tim đột nhiên đau nhói. Cô bối rối, hoàn toàn không ngờ được cô và Ninh Quân sẽ đi tới bước đường này: “Được, có điều không phải xa nhau, mà là chia tay.” Hai chữ này cũng không có gì là không thể nói ra được. Nếu không ai nhượng bộ, vậy thì chia tay đi.

Ninh Quân khởi động xe, “Anh đưa em về trước.”

“Được.” Cô cứng nhắc trả lời.

Một đường dài lặng lẽ, cuối cùng đã đến nhà cô.

Nguyễn Chanh trượt tay, lần đầu tiên không cởi dây an toàn. Ninh Quân nghiêng người qua, giúp cô tháo ra.

Nguyễn Chanh: “Bây giờ anh có thời gian hay không, mang đồ của anh đi đi.”

Mắt Ninh Quân có chút sững sốt, “Không cần, em vứt hết đi.”

“Được.” Nguyễn Chanh xoay người, bước xuống xe.

Ninh Quân nhìn bóng lưng cô rời đi. Cô cúi đầu, từng bước một đi vào nhà. Anh mím chặt môi, quay đầu xe rời đi.

Việc Nguyễn Chanh và Ninh Quân chia tay, cô chưa nói với ai cả. Có điều bố Nguyễn mẹ Nguyễn đã phát hiện ra.

Mẹ Nguyễn lén hỏi Nguyễn Chanh. Nguyễn Chanh nói tính cách hai người không hợp, lấp liếm cho qua. Mẹ Nguyễn thấy tâm trạng cô tụt dốc, cũng không tiện hỏi lại.

Đoạn thời gian đó, Nguyễn Chanh chỉ vui đầu vào công việc.

Cách vài ngày, cô lại dành thời gian đến bệnh viện thăm Cố Dịch.

Khi Cố Dịch gần như khôi phục, bố Nguyễn và mẹ Nguyễn trở về Lăng Thành.

Cố Dịch cười hì hì nói: “Cô chú yên tâm đi, cháu sẽ chăm sóc tốt Chanh Chanh.”

Nguyễn Chanh trừng mắt với anh, “Là em chăm sóc anh thì đúng hơn.”

Cố Dịch sờ đầu mình một cái.

Sau đó, bên Mỹ cũng đã chắc chắn, Nguyễn Chanh liền bắt đầu thu dọn hành lý. Cô xin Đàm Phi nghỉ dài hạn, Đàm Phi cũng đồng ý rồi.

“Cố lên!” Đàm Phi vỗ vỗ vai cô, “Đi sớm về sớm, giải quyết xong mọi việc, trở về rồi yên tâm làm việc.”

Nguyễn Chanh cười. Trong khoảng thời gian này, cô chụp ảnh đều không đạt tiêu chuẩn. Đây cũng là nguyên nhân Đàm Phi cho cô nghỉ dài hạn.

Trước khi đi một ngày, Trình Phỉ đến nhà tìm cô.

“Chị, chị và Ninh Quân chia tay thật sao?”

“Còn có chia tay giả nữa sao?”

Trình Phỉ cau mày, “Hai người không thể nói chuyện lại được hay sao?”

Nguyễn Chanh thở dài một hơi, “Mỗi một ngày đều có nhiều cặp đôi chia tay, chị và anh ấy cũng không phải trường hợp đặc biệt.”

“Nhưng hai người đều hiểu rõ rằng mình đều yêu đối phương mà.”

Nguyễn Chanh cong cong khóe miệng, “Giúp chị đẩy vali tới cửa.”

Trình Phỉ biết cô không muốn nói nhiều về chuyện này, “Chị, Ninh Quân không muốn chị đi Mỹ, đó cũng là vì anh ấy quan tâm chị. Chị nghĩ xem, ai lại muốn để bạn gái mình ở cùng người con trai khác. Chờ Cố Dịch phẫu thuật xong, chị có thể tới thăm anh ấy.”

Nguyễn Chanh nhìn ngẩn ngơ phía trước. Sau đêm đó, cô và anh không còn liên lạc nữa. Nhiều lần, Nguyễn Chanh cầm điện thoại di động lên, mở Wechat của anh, thế nhưng tới cuối cùng cô vẫn cũng không có dũng khí ấy.

Cô sẽ không thay đổi quyết định cùng Cố Dịch đi Mỹ.

Nguyễn Chanh đưa tay nhéo nhéo mắt của Trình Phỉ, “Biết rồi, Giản Tri Ngôn làm sao chịu được lời này của em đây?”

“Đây là bọn em bù đắp cho nhau.”

Nguyễn Chanh cười, nghĩ đến Trình Phỉ và Giản Tri Ngôn đã ở bên nhau nhiều năm như vậy, người làm chị như cô cũng thấy vui. Trình Phỉ và Giản Tri Ngôn ở lại thành phố B, thực ra cô ấy cũng rất vất vả. Nếu như trở về Lăng Thành còn có quan hệ của người nhà, chắc chắn Trình Phỉ sẽ dễ dàng tìm được công việc hơn. Trong lòng Giản Tri Ngôn hiểu rõ, vì vậy anh đối với cô luôn cưng chiều.

“Chị, lần này chị đi bao lâu?”

Nguyễn Chanh ngược mắt, “Sao lại hỏi như vậy?”

“Em có cảm giác chị sẽ đi rất lâu.”

Nguyễn Chanh thở dài một hơi, “Còn chưa nghĩ đến chuyện đó. Giúp chị đem túi đồ kia ném đi.” Cô chỉ tay vào cái túi ở tủ giày.

Trình Phỉ đi tới, “Cái gì vậy?” Cô nhìn kỹ, đều là vật dụng của con trai. Đoán chừng là đồ của Ninh Quân, “Ném thật à?”

“Ném!”

Trình Phỉ mang đồ xuống lầu, vừa tới nơi, cô liền thấy xe Ninh Quân. Cô sải bước đi tới.

Ninh Quân hạ kính xe xuống, “Chị em có ở trên lầu không?”

“Anh đến tìm chị ấy? Đến muộn rồi!” Trình Phi nhíu mày hỏi.

Ninh Quân nhìn lướt qua cái túi trong tay cô, Trình Phi bắt giắc ôm chặt vào lòng, “Chỉ là rác bình thường thôi.”

“Họ đã quyết định khi nào thì đi Mỹ chưa?”

“Ba ngày nữa, anh có muốn lên ngồi một chút, nói chuyện với chị em không?”

“Không cần.” Đôi mắt Ninh Quân tối lại, “Đừng nói cho cô ấy biết anh đã tới. Anh còn có việc, anh về đây.”

Trình Phi nặng nề thở dài. Số đào hoa của chị cô là tốt hay là không tốt đây? Hai người con trai ưu tú như vậy, thực sự là đáng tiếc.

Buổi tối, Trình Phi về đến nhà, đem việc này kể cho Giản Tri Ngôn: “Anh nói xem chị em và Ninh Quân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Giản Tri Ngôn: “Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Ninh Quân là người kiêu ngạo, tất nhiên không thể chấp nhận chuyện bạn gái đi chăm sóc người con trai khác. Hơn nữa Ninh Quân đặc biệt thiếu cảm giác an toàn. Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh thấy cậu ta như thế, không điềm tĩnh được.”

“Vậy phải làm thế nào?”

Giản Tri Ngôn lắc đầu, “Chờ thôi.”

“Chờ tới khi nào? Chị em sắp đi cùng Cố Dịch rồi, em chỉ sợ... Sợ lỡ như Cố Dịch phẫu thuật không thành công, chị của em phải làm sao bây giờ?”

Giản Tri Ngôn đứng dậy, ôm cô vào lòng, “Đây chắc là việc Ninh Quân lo lắng. Cậu ta còn lo hơn người khác. Anh nghĩ, Ninh Quân cũng đang chờ.”

Trình Phi: “Họ thật là một mối.”

Cùng lúc đó, Ninh Quân nhận được thông báo, công ty cử anh đi Hồng Kông, thời gian một năm. Tổng giám đốc tự mình tìm anh nói chuyện, để anh suy nghĩ thật kỹ.

“Đương nhiên, cậu cũng có thể đưa người nhà đi cùng.”

Ninh Quân lấy văn kiện mang về phòng làm việc, anh ngồi thật lâu, không nhúc nhích.

Chu Uy nhìn lướt qua thư, “Cậu không muốn đi?”

Ninh Quân không trả lời.

“Không phải chứ, chỉ đi một năm thôi mà, sau khi trở về cậu đã trực tiếp thăng chức rồi.” Chu Uy kích động nói.

Ninh Quân lên tiếng, “Tôi biết.”

“Cậu suy nghĩ kỹ một chút, cơ hội tốt như vậy, tôi ước còn không được.” Năng lực làm việc của Ninh Quân rất tốt, điểm này trong lòng đồng nghiệp ai cũng biết rõ: “Cậu lo cho bạn gái sao? Thực ra một năm trôi qua rất nhanh, cũng không cần thiết phải để cô ấy đi cùng cậu. Đến lúc đó cậu chịu khổ một chút, được nghĩ về thăm cô ấy là được rồi.”

Bây giờ anh đã không thể mang thư đề cử để Nguyễn Chanh cùng đi với anh nữa rồi.

Ninh Quân đã mua xong vé máy bay ngẫu trùng ngày.

Hôm Cố Dịch đi Mỹ, thành phố B mưa to tầm tã, trời u ám.

Lúc đoàn người đến sân bay, quần áo đều thấm ướt. Ba Cố đẩy xe lăn cho Cố Dịch.

Nguyễn Chanh nhìn đồng hồ, “Chú Cố, cháu đi mua ít đồ uống.”

Ba Cố gật đầu, quay đầu nói: “Con sao rồi? Có chỗ nào khó chịu không?”

Cố Dịch nhìn Nguyễn Chanh rời đi, lắc đầu.

Ba Cố vỗ vỗ vai anh, “Chanh Chanh, đứa trẻ này quả thật rất tốt.”

Cố Dịch hừ một tiếng, “Nếu như bố chuyển con tới trường trung học trực thuộc đại học D sớm một chút thì tốt rồi.”

Ba Cố thở dài một hơi, “VẬY mà thành tích của ai lại kém như vậy, bảo con cố gắng một tí con có nghe không?”

Cố Dịch buồn bã nói: “Đó cũng là vấn đề di truyền.”

Ngực ba Cố truyền đến một trận đau nhức, sao ông lại xui xẻo đến nỗi sinh ra đứa con này cơ chứ!

Nguyễn Chanh đi tới lầu hai. Trước mắt là người đến người đi, cô cứng nhắc đi về phía trước. Chớp mắt hình như thấy Ninh Quân, chỉ là nháy mắt, lại không thấy nữa.

“Mình hoa mắt rồi.” Cô đảo mắt, đi vào tiệm ở bên cạnh.

Nhân viên trong tiệm lịch sự hỏi: “Xin hỏi chị cần gì ạ?”

Nguyễn Chanh ngửa đầu nhìn một lượt các loại đồ uống, não bộ lại giống như dừng lại không hoạt động.

“Xin hỏi chị cần gì?”

Nguyễn Chanh khẽ “a” một tiếng, “Tôi cần...”

“Một ly Capu, một ly cafe kiểu Mỹ.” Một giọng nam quen thuộc vang lên bên tai cô.

Nguyễn Chanh kinh ngạc xoay đầu lại, nhìn thấy anh. Thì ra không phải là cô hoa mắt.

“Xin hỏi anh thanh toán bằng Alipay hay Wechat?”

Ninh Quân mở điện thoại, “Alipay.”

“Được, xin chờ một chút.”

Nguyễn Chanh nhìn anh, “Sao anh lại ở đây?” Mấy ngày không gặp, anh gầy đi không ít, qua ánh mắt có thể thấy được.

Ninh Quân mặt không biểu cảm, giọng khàn khàn: “Anh phải đi Hồng Kông.”

Nguyễn Chanh trầm mặc một chút, cô nghĩ nhiều rồi. Cô cắn môi, “Thật trùng hợp.”

Ninh Quân nhìn cô, “Anh phải đi Hồng Kông một năm.”

Nguyễn Chanh cảm giác lại bị đả kích thêm một lần nữa, cô chậm rãi quay đầu đi, nhìn về phía trước: “Thật ngại quá, tôi cần hai ly Capu.” Cô lấy điện thoại di động ra trả tiền. Trong nháy mắt, trên mặt cô đã lấy lại vẻ điềm tĩnh, “Anh đi bao lâu?”

Ninh Quân không hề chớp mắt, nhìn cô, “Một năm.”

Nguyễn Chanh rất nhanh đã hiểu, “VẬY chúc mừng anh.” Công tác nước ngoài về đều có thể thăng chức.

Nghe được lời của cô, sắc mặt của Ninh Quân lại có chút khó coi, “Cảm ơn.”

“Cà phê của chị đây ạ, có cần đóng gói mang đi không?” Giọng nói của nam nhân viên thật êm tai.

Nguyễn Chanh mỉm cười: “Có.” Cô nhận lấy túi đồ, hướng về phía Ninh Quân cười, “Em đi trước.” Đã chia tay rồi, cô cũng sẽ giả vờ như mây trôi nước chảy.

Quay người đi, nụ cười trên mặt cô đã tắt hẳn, anh ấy đi một năm, là đi một năm.

Nguyễn Chanh cắn răng, đi được một đoạn, cô đột nhiên dừng lại.

Ninh Quân đứng ở sau lưng cô, cách đó không xa.

Nguyễn Chanh quay đầu, tức giận nói: “Ninh Quân, đồ khốn khiếp! Tôi không bao giờ muốn gặp lại anh nữa!” Năm đó anh nói đi là đi, bây giờ lại thế, đến sân bay tự mình thông báo với cô.

Hành khách xung quanh trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cô.

Nguyễn Chanh mắng xong, quay người chạy đi

45. Chương 45: Anh Chờ Em Trở Lại

Edit: Doãn Nguyệt Ánh

Beta: Doãn Thiên

Nguyễn Chanh tìm một chỗ trống, tùy ý ngồi ở một bên. Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cô gặp phải tình cảnh xấu hổ kiểu này.

Ninh Quân chạy sát cô, chỉ là khi đang chạy, anh va phải một người, bị cà phê trong tay người đó đổ lên áo, mọi thứ trở nên hỗn loạn. Chớp mắt một cái liền không thấy cô đâu.

Nguyễn Chanh cúi đầu, nhìn mặt đất, trong lòng rối như tơ vò. Cô hít sâu một hơi, chậm rãi tỉnh táo lại. Nghĩ lại, cô liền nhận ra chỗ không thích hợp.

Anh muốn đi Hồng Kông, sao còn phải đến sân bay nói với cô?

Càng nghĩ càng thấy không đúng. Nguyễn Chanh đứng lên, nhìn bốn phía, người xung quanh không ngừng đi lại. Phía trước một trăm mét, người kia yên lặng đứng ở đó, gương mặt treo một nụ cười như có như không.

Cười cái gì!

Ninh Quân nhấc chân, nhanh chóng đi đến trước mặt cô, “Đang tìm anh? Đúng không?”

Nguyễn Chanh hơi vênh mặt lên, nhìn anh chằm chằm, mím môi không nói lời nào.

Ninh Quân nhẹ nhàng đưa tay lên, lau nước mắt còn lưu lại ở khóe mắt cô: “Giận rồi sao?”

Nguyễn Chanh giãy giụa một chút, đẩy tay anh ra.

Ninh Quân cong khóe miệng, ngón tay thon dài nắm chặt tay cô, “Anh muốn đi Hồng Kông.” Anh nắm chặt tay cô, “Cố Dịch phẫu thuật xong rồi, em đi với anh được không?”

Nguyễn Chanh: “Ninh tiên sinh, chúng ta không phải đã chia tay rồi sao?”

Ninh Quân nở nụ cười, “Anh chưa từng đồng ý.” Có đôi khi phải mặt dày thì mới được.

Nguyễn Chanh hừ một tiếng, “Anh thấy đùa như vậy là vui lắm sao?” Cô khẽ nức nở, giang hai cánh tay ôm lấy anh.

Ninh Quân nhẹ nhàng hôn một cái lên trán cô, anh chưa từng nghĩ tới chuyện chia tay. Thế nhưng những ngày gần đây, hai người đều không ai chịu mở miệng trước. Càng lâu, việc mở miệng cũng ngày càng khó hơn.

“Ninh Quân, tám tháng rất ngắn ngủi, nhưng cả một đời lại rất dài.” Đây là lời cô muốn nói cho anh biết, cô sẽ ở bên anh cả đời.

Ninh Quân cứng người, “Anh biết.”

Nguyễn Chanh sờ lồng ngực của anh, “Bị đổ cà phê vào sao?”

Ninh Quân “ừ” một tiếng.

“Đáng đời!” Cô lăm bằm một tiếng, đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ ngực anh, “Có bị bỏng không?”

“Không có việc gì.”

Cô muốn kiểm tra, Ninh Quân lại cầm tay cô.

“Mấy giờ thì bay?”

Sắc mặt Ninh Quân có chút xấu hổ, “Bốn giờ chiều.”

Bây giờ là tám giờ sáng, mọi chuyện không cần nói cũng biết.

Hai người nói chuyện với nhau được mười phút thì điện thoại Nguyễn Chanh vang lên, là Cố Dịch gọi tới.

“Tại sao lâu như thế còn chưa trở lại?” Ngữ khí Cố Dịch ngữ vẫn như cũ như thế, cà lơ phất phơ: “Không phải lạc đường chứ?”

“Em đi một lúc rồi sẽ về.”

Cố Dịch im lặng một chút, “Thời gian còn sớm, nếu em muốn đi dạo thì đi đi.”

Cúp điện thoại, ánh mắt anh nhìn về phía xa. Máy bay vẫn đang đợi ở ngoài.

Ba Cố vỗ tay anh, “Còn có thời gian, từ từ suy suy nghĩ.”

Nguyễn Chanh nhìn qua Ninh Quân, “Em phải đi rồi.”

Ninh Quân bĩu môi, “Nếu cậu ta tốt lên, em phải tranh thủ thời gian trở về đây.”

Nguyễn Chanh phát phát tay, “Được rồi.”

Ninh Quân đứng ở đằng kia, nhìn bóng lưng của cô rời đi.

Nguyễn Chanh đi được một đoạn đường, cô quay đầu lại, quyến luyến nhìn anh, “Ninh Quân —— ”

Ninh Quân chờ cô nói.

Nguyễn Chanh lộ ra đôi má lúm đồng tiền, “Ninh Quân, em cảm thấy năm đó anh giúp em làm bài tập đặc biệt đẹp trai!” Nói xong, cô quay người chạy đi.

Về mặt Ninh Quân vui sướng, anh sờ mũi một cái.

Sau khi Nguyễn Chanh trở về, Cố Dịch cũng cảm giác được sự thay đổi của cô.

Cố Dịch cái gì cũng không hỏi, “Còn bốn mươi phút nữa là đi đăng ký.”

Nguyễn Chanh nhìn một chút lên máy bay, “Không vội.” Cô đem cà phê đưa cho anh.

Cố Dịch đón lấy cà phê, lòng bàn tay trở nên ấm áp: “Nguyễn Chanh, cảm ơn em.”

Nguyễn Chanh uống một ngụm cà phê, “Nói cái gì đó!”

Cố Dịch cười, anh đưa tay vuốt vuốt tóc cô, cố ý làm rối cả mái tóc: “Năm đó sao anh lại thích em cơ chứ! Thấp như vậy! Đáng người cũng bình thường!”

“Cố Dịch!”

Cố Dịch đưa tay ra làm lá chắn trước ngực, “Nói đùa thôi. Em và Ninh Quân cãi nhau sao?”

Nguyễn Chanh “á” một tiếng, “Không sao.”

Cố Dịch: “Cậu ta muốn bắt nạt em, đợi anh khỏe lên, anh sẽ giúp em đánh cậu ta!”

Nguyễn Chanh nháy mắt mấy cái, “Được rồi. Nhưng mà, anh ấy sẽ không bắt nạt em đâu.”

Cố Dịch cũng cười, “Nguyễn Chanh, em trở về đi.”

“Hả?” Nguyễn Chanh không nghe rõ.

“Em cũng không phải bác sĩ, đi cũng không giúp được gì. Đưa anh đến đây là được rồi, em trở về đi.”

“Anh sao lại như vậy?”

“Chẳng qua anh không muốn cho em thấy bộ dạng của anh khi đó.”

Nguyễn Chanh nặng nề đặt cà phê sang một bên, cô nghiêm mặt nói: “Sao anh có thể ở lúc này mà làm kiêu được? Nếu em không cùng anh đi, những lời bác sĩ nói chú Cố có thể nghe hiểu được sao? Em không phải giúp anh, mà là giúp ba mẹ anh. Hai người họ tuổi đã cao, em không nỡ để hai người chịu khổ.”

“Cảm ơn em, anh biết rồi.” Khóe miệng Cố Dịch mang theo ý cười: “Chanh Chanh, cho dù em không thích anh, anh cũng không có gì tiếc nuối. Nếu anh có chuyện gì, về sau em có thời gian hãy quan tâm đến ba mẹ anh.”

“Sao anh không tự đi chứ!” Nguyễn Chanh cao giọng, “Cố Dịch, việc của anh thì anh hãy tự làm, đừng sai bảo em.”

Cố Dịch gật gật đầu, “Được. Khi nào em kết hôn, anh sẽ làm phù rể.”

Nguyễn Chanh: “Nhà gái chỉ có phù dâu.”

Cố Dịch: “...”

- —

Sau khi đến Mỹ, Cố Dịch liền đi tới bệnh viện, kiểm tra một lần, rồi đợi phẫu thuật.

Ba Cố lúc còn trẻ lăn lộn giang hồ, hào khí đầy trời. Cố Dịch sinh bệnh, cả người ông cũng thay đổi. May là có Nguyễn Chanh cùng ông nói chuyện.

Ba Cố mỗi ngày đều kể chuyện khi còn bé của Cố Dịch, dường như chỉ có thế, ông mới có thể an tâm.

Vào hôm phẫu thuật, Nguyễn Chanh ở cạnh ba Cố, hai người đứng đợi ở hành lang bệnh viện.

Ninh Quân gọi điện thoại tới, “Cố Dịch thế nào rồi?”

Nguyễn Chanh: “Đang phẫu thuật.”

Ninh Quân: “Phẫu thuật bao lâu?”

Nguyễn Chanh: “Bác sĩ nói có thể bảy, tám tiếng. Đã rất muộn rồi, anh không ngủ sao?”

Ninh Quân: “Ngủ không được.”

Nguyễn Chanh: “Sau khi trở về, em cùng anh đi bệnh viện kiểm tra xem, sao anh lại bị mất ngủ nghiêm trọng như vậy?”

Ninh Quân: “Không có em ở bên, anh không ngủ được.”

Nguyễn Chanh: “...”

Ninh Quân: “Đừng sợ, cậu ta sẽ không có việc gì đâu.”

Trong lòng Nguyễn Chanh đích thực rất hoảng sợ. Trước kia cô đều thấy những tình tiết kiểu này trên tivi. Trải qua một phen sống chết, mới có thể hiểu rõ, cùng người nhà, người yêu hòa thuận vui vẻ, bình an khỏe mạnh là một chuyện rất hạnh phúc.

Ninh Quân nói chuyện với cô rất lâu, cuối cùng Nguyễn Chanh bắt anh đi ngủ, anh mới cúp điện thoại.

Ba Cố nhìn cô: “Chanh Chanh, tối đây.”

Nguyễn Chanh: “Dạ.”

Ba Cố: “Là bạn trai sao?”

Nguyễn Chanh ngượng ngùng cười cười.

Ba Cố cũng cười, “Cậu ta gần đây thế nào rồi?”

Nguyễn Chanh nói: “Công ty cử anh ấy đi Hồng Kông, đi tầm một năm.”

Ba Cố: “Không tệ nha, tuổi trẻ tài cao. Chờ hai đứa kết hôn, chú sẽ để cô chuẩn bị cho cháu đồ cưới.”

Nguyễn Chanh thẹn thùng, “Chú Cố, hai người đối xử với cháu đã quá tốt rồi.”

Ba Cố: “Chú và cô Cố của cháu đều muốn có con gái. Cháu nha, vừa vắn thỏa mãn tâm nguyện của chúng ta. Cố Dịch là tiểu tử thôi, còn không biết lúc nào nó mới tốt lên.”

Nguyễn Chanh: “Có lẽ sẽ rất nhanh thôi.”

Ba Cố khoát tay, “Không trông cậy vào nó được.”

Thời gian phẫu thuật dài đằng dặc, lại dày vò. Hiện tại ở Mỹ là ban ngày, còn ở trong nước đang là ban đêm.

Ba mẹ Nguyễn đến Cố gia chăm sóc mẹ Cố.

Mắt mẹ Cố đã đỏ hồng: “Thật sự là làm phiền hai người rồi. ”

Ba mẹ Nguyễn: “Nói gì vậy. Chanh Chanh nói Tiểu Dịch đang rất tốt, bác sĩ ở Mỹ rất giỏi, sẽ tốt thôi.”

Ông bà Cố Dịch cũng tới, người trong phòng rất nhiều, chỉ là bầu không khí quá bị đè nén. Ai cũng không có tâm tư nói chuyện.

Mẹ Cố thỉnh thoảng lại thở dài, khẩn trương xoa tay. Lúc này bất luận là an ủi gì cũng đều vô dụng.

Thời gian phẫu thuật so với dự tính còn dài hơn, đèn phòng phẫu thuật đã tắt, bác sĩ lần lượt đi ra.

Chân Nguyễn Chanh đều đã mềm nhũn, “Bác sĩ, anh ấy thế nào rồi?”

“Phẫu thuật rất thành công!”

Rốt cuộc Nguyễn Chanh cũng có thể thở phào một hơi, “Chú Cố, Cố Dịch không sao rồi.”

Mắt ba Cố đỏ lên, ông kéo tay của người bác sĩ, dùng thứ tiếng anh không chuẩn của mình mà nói: “Thank you! Thank you!”

Rốt cuộc cũng không sao.

Ông trời vẫn thương xót cho họ.

Ba Cố gọi điện cho mẹ Cố, “Tiểu Dịch không sao. Ngày mai đi chùa dâng hương, quỳ nhiều tiền hương nén vào!”

Mẹ Cố cuối cùng cũng không nhịn được mà khóc lên.

Ba Cố cũng kích động, “Khóc cái gì? Con trai không sao rồi mà.”

“Tôi đang vui vẻ mà.”

Trong khoảng thời gian này, trái tim tất cả mọi người cũng không dễ chịu gì, mỗi một ngày đều đè nén, hiện tại cũng được thoải mái.

Nguyễn Chanh nhìn ba Cố lặng lẽ lau nước mắt, cô quay người đi vào phòng bệnh.

Cố Dịch đã cạo hết tóc, nằm trên giường, an tĩnh nhắm mắt. Cuốn cùng cô cũng đã an lòng.

Ngoài cửa sổ trời đã tối, hoàng hôn chậm rãi bao phủ lên mảnh đất này.

Nguyễn Chanh lấy điện thoại di động ra, gọi cho Ninh Quân.

“Chanh Chanh?” Giọng Ninh Quân cũng thay đổi.

Nghe được âm thanh quen thuộc của anh, mũi cô cay cay, suýt chút nữa đã khóc: “Phẫu thuật rất thuận lợi.”

“Ừ.” Ninh Quân đứng dậy, kéo rèm cửa ra. Phía đông, mặt trời dần dần nhô lên: “Anh chờ em trở về.”

Nguyễn Chanh cong khóe miệng, nhẹ nhàng lên tiếng: “Ừ.”

Sau cơn mưa trời lại sáng, luôn có cảnh đẹp đợi chúng ta.

Cố Dịch cảm giác được bản thân đã ngủ trong một thời gian rất dài, thời điểm tỉnh lại, luôn có giọng nói gọi tên anh: “Cố Dịch —— Cố Dịch —— ”

“Ồn ào quá!” Cố Dịch không mở mắt ra, giọng nói khàn khàn. Anh cảm nhận được hơi thở quen thuộc, trong lòng liền nhẹ nhàng.

“Tỉnh đi! Đừng ngủ!”

Cố Dịch chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy Nguyễn Chanh, sau đó là ba anh: “Aiya, đã lâu không gặp!” Anh nở nụ cười, anh đã sống sót sau tai nạn.

Ba Cố cầm tay Cố Dịch, “Được rồi, con nghỉ ngơi thật tốt đi, đừng chơi lung tung.”

Nguyễn Chanh cười đứng ở một bên, “Cố Dịch, một cộng một bằng mấy?”

“Em nghĩ anh bị ngốc sao?”

“VẬY anh nói một chút công thức bậc hai đi.”

Cố Dịch: “....”

Ba Cố cười không ngừng.

Nguyễn Chanh cũng cười, “Được rồi, bây giờ em giúp anh chụp mấy tấm hình, để gửi cho cô Cố.”

“Đừng chụp, xấu hổ chết mất!”

Mấy ngày sau, Cố Dịch dần hồi phục, Nguyễn Chanh đến tạm biệt anh.

Cố Dịch nhú mày, mặt không kiên nhẫn, “Đi mau đi mau, em ở lại cũng chẳng được cái gì.”

Nguyễn Chanh cũng không cùng anh tranh luận nữa, cô đưa tay sờ sờ đầu anh, “Tiểu hòa thượng, ở lại nhớ nghe lời.”

Cố Dịch liếc cô một cái.

“Em đi đây.”

“À!”

“Sao?”

“Cảm ơn!”

Nguyễn Chanh nhú mày, “Nghỉ ngơi thật tốt, trở về sẽ liên lạc lại sau.”

Cố Dịch với tay vào đĩa hoa quả bên cạnh, lấy một quả cam, nhẹ nhàng ném về phía cô: “Mang theo mà ăn trên đường.”

Nguyễn Chanh bắt được, “Cảm ơn.”

Bác sĩ đến kiểm tra, đột nhiên hỏi một câu, “Bạn gái của cậu đâu?” Mỗi ngày đều thấy một cô gái Trung Quốc ở đây, hôm nay lại không thấy.

Cố Dịch cười, “Cô ấy không phải bạn gái của tôi.”

“A?”

“Cô ấy là em gái tôi.”

Bác sĩ kinh ngạc, “Cô ấy có người yêu chưa?”

“Rồi!” Cố Dịch ngữ khí không thân thiện.

Nguyễn Chanh từ New York bay thẳng sang Hồng Kông, sau khi xuống máy bay, cô trực tiếp đến chỗ Ninh Quân.

Đáng tiếc, Ninh Quân không có ở nhà.

Cô nhìn đồng hồ, tan làm đã hơn hai tiếng đồng hồ. Cô cũng không gọi cho anh, mà ở nhà anh đợi.

Kết quả phải chờ tận 3 tiếng.

Nguyễn Chanh mệt mỏi tựa vào vách tường, điện thoại cũng không gọi. Lúc này cô cũng chẳng có chỗ nào để đi.

Buổi tối, Ninh Quân có tiệc rượu, đúng lúc gặp Trần Sa. Anh uống nhiều rượu, cuối cùng Trần Sa đưa lái xe đưa anh trở về.

“Cảm ơn. Tự tôi đi được.” Sắc mặt Ninh Quân trắng bệch. Trong tiệc rượu, mọi người liên tục chúc rượu anh, quả thực anh đã uống rất nhiều, cả người đi không vững.

Trần Sa đỡ anh, “Tôi đưa anh đi lên.” Cô kiên trì: “Tầng mấy?”

“26.” Ninh Quân đưa tay ấn, ấn hai lần đều không được.

Trần Sa cười, không nghĩ tới anh say mà vẫn thật đáng yêu: “Bạn gái của anh còn làm việc ở thành phố B không?” Kỳ thật trước đó cô ta rất hiếu kì, Nguyễn Chanh là hạng người gì, sao lại dễ dàng đem Ninh Quân trở thành người của mình.

“Cô ấy đang ở Mỹ.”

“Mỹ? Đi làm việc sao?”

Ninh Quân giật giật cà vạt, “Đi chăm sóc bạn.”

Thang máy mở ra, Nguyễn Chanh đứng lên, “Anh trở về rồi ——” Câu nói kế tiếp, cô còn chưa kịp nói ra liền nghẹn ở cổ họng.

Trên mặt Trần Sa lộ ra mấy phần xấu hổ, “Chào cô.”

Nguyễn Chanh nhanh chân chạy đến đỡ Ninh Quân, “Trần tổng, chào cô! Thật sự là làm phiền cô rồi.”

Trần Sa không giải thích, hai tay trống không, để xuôi bên người: “Vậy tôi về trước.” Cô ta quay người, đi vào thang máy.

Trong lòng của Ninh Quân hoàn toàn dồn vào người Nguyễn Chanh, “Ninh Quân, mật mã cửa!”

Ninh Quân híp mắt, “Chanh Chanh? Anh đang nằm mơ sao?”

Nguyễn Chanh tức giận nói: “Mật mã mở cửa là bao nhiêu?”

Ninh Quân: “8826.”

Nguyễn Chanh “ồ” lên một tiếng, “Sinh nhật em.”

Mở cửa, cô giày cũng không kịp đổi, đỡ anh đến ghế sa lon.

Ninh Quân từ từ nhắm hai mắt lại, cả đầu choáng váng: “Cảm ơn.”

Nguyễn Chanh bị anh làm cho tức chết, vừa đói vừa mệt. Cô muốn cho anh một sự bất ngờ, đến cuối cùng anh lại suýt chút cho cô kinh hãi. Cô nhìn khuôn mặt anh, suy nghĩ lại chuyện lúc nãy.

“Say rượu mất lý trí”, bốn chữ này cứ lơ lửng ở trong đầu cô.

Căn nhà này có bố cục đơn giản, đồ của Ninh Quân cũng không nhiều, không nhìn ra là một căn nhà, vắng ngắt.

Nguyễn Chanh đi đến phòng bếp cầm hai chai nước, cô uống nửa chai, rồi tựa ở ghế sofa nghỉ ngơi. Ngồi máy bay suốt mười sáu tiếng, hiện tại cô một chút sức lực cũng không có.

Ninh Quân ngủ một giấc, lúc tỉnh lại, phát hiện đang ngủ ở trên ghế sa lon. Anh sững sốt một chút, đầu như muốn nứt ra. Lại nhìn thấy người nằm trên ghế sa lon, anh bỗng nhiên cười.

Anh đi đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng sửa sang lại tóc cho cô, lại nhéo nhéo mặt của cô.

Nguyễn Chanh nói lầm bầm: “Đừng lộn xộn!”

Ninh Quân ngồi xổm xuống, lẳng lặng nhìn cô, “Lên giường ngủ đi.”

Nguyễn Chanh không muốn động đây, “Người bản.”

Ninh Quân không thèm để ý đến những điều này, anh ôm cô vào phòng, xếp chỗ ngủ cho cô cẩn thận rồi mới đi tắm. Về đến phòng, anh không hề buồn ngủ. Nguyễn Chanh ngủ liền một lúc hai tiếng, cô tỉnh dậy là vì quá đói, dạ dày khó chịu. Lúc tỉnh lại, vừa mở mắt là căn phòng lạ lẫm, cô mất mấy giây mới phản ứng được bản thân đang ở chỗ nào.

Cô nhẹ nhàng lật người, liền thấy Ninh Quân đang ngồi ở bàn sách. Anh đang dùng máy tính, trong tay cầm một chai nước.

“Ninh Quân ——” Nguyễn Chanh mở miệng.

Ninh Quân xoay người, “Dậy rồi sao?” Anh đi tới, đưa tay kéo cô dậy.

Nguyễn Chanh dụi dụi mắt, “Anh không ngủ sao?”

Ninh Quân bắt đắc dĩ, “Mới năm giờ, em ngủ tiếp đi.”

Nguyễn Chanh lắc đầu, đúng lúc này bụng lại kêu lên ục ục. Cô xấu hổ, mặt áp vào ngực anh: “Có gì ăn không?”

Ninh Quân dở khóc dở cười, “Chỉ có mì tôm. Em đi rửa mặt đi, anh đi nấu bát mì.”

Nguyễn Chanh tắm rửa xong, người thoải mái hơn rất nhiều. Cô tùy ý dùng khăn mặt lau tóc, mặc một bộ quần áo thể thao. Cô đi vào phòng bếp, ngửi được mùi đồ ăn: “Có trứng gà không?”

“Không có.” Anh mặc đồ ở nhà, đứng trước bếp lò, lại không biết diễn tả ra sao.

“Dăm bông đâu?” Cô còn ôm lấy một tia ảo tưởng.

Ninh Quân lắc đầu, đem chỗ mì đã nấu xong bỏ vào trong bát.

“Anh là phó tổng đây, sao trong nhà lại không có nổi một thứ gì thế? Nói ra đoán chừng không ai tin.” Nguyễn Chanh trêu ghẹo nói.

Ninh Quân: “Không phải là đang đợi em đến chính đốn sao?” Anh cười, cầm bát đặt lên bàn: “Ném thử đi.”

Mì ăn liền thật sự là đồ ăn thần kỳ, có đôi khi còn cảm thấy nó ngon hơn bất cứ loại sơn hào hải vị nào. Nguyễn Chanh ăn đến nước cũng uống sạch.

Ninh Quân cầm khăn tay tiện tay lau khóe miệng cô, “Sau khi xuống máy bay chưa ăn gì sao?”

Nguyễn Chanh trừng mắt, lườm anh một cái, “Anh còn nói!” Nghĩ lại cô cảm thấy bản thân thật đại dột.

Ninh Quân “ừ” một tiếng, “Thế nào?”

“Sao anh lại uống rượu nhiều như vậy?”

“Công ty tổ chức, lần sau dẫn em đi cùng.”

Nguyễn Chanh im lặng một chút, “Anh không giải thích một chút sao?”

Ninh Quân cười cười, “Trần Sa có ý tốt cho anh đi nhờ.”

Nguyễn Chanh hừ một tiếng, “Say rượu...”

Hai chữ đằng sau bị anh nuốt lại.

Hôn đến mức cô cảm thấy bản thân thiếu khí trầm trọng.

Ninh Quân mở miệng nói: “Sẽ không! Mặc dù anh uống nhiều, nhưng sẽ không phát sinh ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu.”

Nguyễn Chanh đương nhiên là tin tưởng anh.

“Cố Dịch thế nào rồi?”

“Bác sĩ nói khôi phục rất tốt.” Nhắc đến mới nhớ, anh ấy cũng là trong họa có phúc. Cuộc thi lần này xảy ra chuyện, mới phát hiện ra trong đầu có khối u, nếu như chậm thêm một chút nữa, có lẽ sẽ không may mắn như bây giờ.

Ninh Quân lại hôn lên khóe môi cô, “Thật xin lỗi. Lúc ấy là anh quá đáng.”

Nguyễn Chanh lên tiếng, “Là em không để ý đến cảm nhận của anh.”

Trán hai người tựa vào nhau, nhẹ nhàng nói.

Ngày mới đang tới.

Ninh Quân: “Ngủ cùng anh lúc nữa nhé?”

Hai người ôm nhau nằm trên giường, Nguyễn Chanh nhắm mắt lại, “Ninh Quân, tại sao anh lại thích em?” Cô vẫn không rõ vấn đề này, học kỳ một cao trung, sao anh có thể thích cô chứ?

Ninh Quân á một tiếng, “Đáng yêu.” Anh sờ đầu cô.” Anh thích em làm bánh.”

Nguyễn Chánh chớp mi, “Ninh Quân, cuối tuần này anh được nghỉ không?”

“Hả?”

“Chúng ta đi Hạ Môn đi.” Ngày xưa hai người hứa với nhau điều gì, cô vẫn nhớ.

Ninh Quân cười, “Em bỏ tiền?”

“Bao ăn bao ở! Được rồi.” Cô rúc vào trong ngực anh, hai người thân mật dựa vào nhau.

Dường như sau một trận âm ỉ, quan hệ của hai người lại càng mặn nồng hơn trước.

46. Chương 46: Nguyễn Chanh Mang Thai

Edit: Doãn Uyên Du

Beta: Doãn Thiên

Thứ sáu, Ninh Quân và Nguyễn Chanh bay đến Hạ Môn. Sau khi máy bay hạ cánh, hai người trực tiếp đón xe, đi đến bờ biển gần khách sạn.

Hạ Môn vào tháng mười, thời tiết lạnh đậm, làm cho người ta thoải mái, dễ chịu không thôi.

Bóng đêm buông xuống, hai người tay nắm tay dạo bước tại vòng xoay trên đường. Trên đỉnh đầu họ là bầu trời đầy sao, bên tai là tiếng sóng biển, từng đợt lại từng đợt vỗ vào bờ.

“Có lạnh không?”

Nguyễn Chanh lắc đầu, “Khi đó, sau khi thi đại học, lúc đầu em dự định đến Hạ Môn chơi.”

“Sao lại đổi ý?” Ninh Quân nhú mày.

“Em nghĩ đến đây một mình thì thà không không đến cho rồi.”

Ninh Quân nhẹ nhàng cười một tiếng, “Nơi này quả thật không tệ. Về sau chúng ta có thời gian có thể tới đây nhiều hơn.”

Nguyễn Chanh vừa định nói chuyện, mũi đột nhiên bị ngứa, cô hắt xì hơi một cái.

Ninh Quân sợ cô bị gió biển thổi lạnh đến cảm, “Đi về trước đi, ngày mai lại đến đi dạo.”

Nguyễn Chanh: “Em không sao mà.”

“Em nghe anh. Bị cảm sẽ không thể đi chơi bù được.”

Đi về mất khoảng 15 phút. Nguyễn Chanh hơi lười, “Ninh Quân, anh xem có ai cho thuê xe đạp không?”

Ninh Quân cười, “Chỉ có một đoạn ngắn thôi mà.”

Không biết có phải là gần đây cô chạy ngược chạy xuôi, lúc này lại rảnh rỗi, nên cảm giác mệt mỏi mới dồn tới hay không nữa.

“Anh công em.”

Nguyễn Chanh: “...”

Ninh Quân cúi người, “Mau lên đây đi.”

Nguyễn Chanh ghé vào trên lưng anh, “May mà em không nặng.”

Ninh Quân cười: “So với cao trung, em nặng hơn rồi.”

Nguyễn Chanh: “So với cao trung mập hơn 4 cân.” Vòng tay của cô ôm lấy cổ anh, thỉnh thoảng sờ sờ mặt của anh.

Hai người cười cười nói nói, rất nhanh đã đi tới cửa hàng của người dân địa phương sinh sống.

Không ngờ ông chủ tiệm lại là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, trong người toàn là tế bào lãng mạn. Khi thấy hai người đi đến, anh ta nháy mắt với bọn họ mấy cái.

Nguyễn Chanh tranh thủ thời gian leo xuống: “Không nghĩ tới ông chủ ở đây lại lãng mạn như thế. Lúc em học đại học, trường học có nam sinh theo đuổi một cô gái, mỗi buổi tối cậu ấy đều đứng dưới lầu đánh ghita, đàn khoảng 28 đêm, cô bé kia rất cuộc cũng đồng ý.”

“Sau đó thì sao?” Ninh Quân hỏi.

“Hai người quen nhau được 3 tháng, nam sinh kia đã một chân đạp hai thuyền.” Nguyễn Chanh nhún nhún vai.

Ninh Quân cầm tay cô: “Cho nên đàn ông chung thủy như anh, em phải biết quý trọng đấy.”

Nguyễn Chanh: “...”

Ở Hạ Môn hai ngày, hai người đi Cổ Lãng Tự, đi từ trong đường núi cho đến nhà vông hồng, hai người đã mua không ít thứ. Lần này ngược lại, Ninh Quân xung phong làm thợ chụp ảnh.

Nguyễn Chanh trong tay bưng trái dừa, vừa uống vừa nhìn vào máy ảnh. Ninh Quân chụp ảnh cũng rất đẹp.

“Không sai không sai, có tố chất làm nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp.” Cô cười, đột nhiên trong dạ dày cuộn cuộn. Cô vội vàng buông nước dừa, nghiêng người nôn khan mấy lần.

“Sao thế em?” Ninh Quân nhíu mày, nhẹ nhàng vuốt sống lưng cô: “Dạ dày không thoải mái sao? Uống nước đã.”

Nguyễn Chanh uống một ngụm nước khoáng, đè lại cảm giác muốn nôn vừa nãy.

“Cần đi bệnh viện không?” Ninh Quân cầm khăn tay, lau lau khóe mắt cô.

Nguyễn Chanh lắc đầu, “Có thể là không quen khí hậu, hai ngày nay em uống nhiều nước dừa quá.”

Ninh Quân nhìn cô, trầm tư: “Cái kia của em —— tháng này tới rồi chứ?”

Được anh nhắc nhở, Nguyễn Chanh cũng nghĩ đến. Cô vội vàng mở điện thoại, nhìn ghi chép, cô kinh ngạc, không nói chuyện.

Ninh Quân cầm điện thoại, nhìn một hồi, liền hiểu ra: “Lâu như vậy vẫn chưa tới sao?”

Nguyễn Chanh nuốt yết hầu, chậm rãi cúi đầu, nhìn xuống bụng của mình, “VẬY LÀ...CÓ RỒI SAO?” Giọng nói cô có chút chần chờ.

Ý cười của Ninh Quân càng ngày càng sâu. Anh ngồi xổm xuống, nhìn bụng của cô thật lâu: “Chuyến đi Hạ Môn này thành chuyến đi ba người rồi.” Anh dán mắt lên trên bụng Nguyễn Chanh, đáy mắt đều là ôn nhu. Nguyễn Chanh không nhúc nhích: “Ninh Quân —— ”

Giọng nói Ninh Quân tràn đầy vui sướng, “Chanh Chanh, em để cho anh nghe một chút, không phải anh muốn nổi điên đâu.”

Nguyễn Chanh cười, sự bối rối trước đó rất nhanh đã bị niềm vui thay thế: “Là ngày đó?”

Ninh Quân ngược mắt nhìn cô, “Là cá lọt lưới.” Chỉ mới một lần, anh không dùng biện pháp an toàn nào, đứa nhỏ này liền đến.

Đứa bé này đến quá gấp, làm rối loạn các kế hoạch tương lai của hai người. Ninh Quân rất thích đứa con này. Có thể bây giờ anh vẫn phải ở Hồng Kông, một năm sau mới có thể trở về: “Cuối tuần anh có hai ngày nghỉ, chúng ta về Lãng thành. Lĩnh chứng trước, hôn lễ chờ một chút. Chanh Chanh, anh xin lỗi, mọi thứ có hơi quá vội vàng.”

Nguyễn Chanh nhìn biểu cảm xoắn xuýt của anh, cô liền hiểu ý nghĩ của anh: “Không sao cả, em không quan tâm những hình thức kia.”

Ninh Quân lại rất để tâm.

Một đêm này, Ninh Quân lại mất ngủ. Anh lo lắng, trần trọc, bên cạnh là Nguyễn Chanh đang chìm vào giấc ngủ, anh dứt khoát qua ghế sofa ngồi nguyên một đêm.

Sáng ngày thứ hai, Nguyễn Chanh nhìn hai con mắt đỏ bừng của anh: “Anh cả đêm không ngủ à?”

“Anh ngủ không được.” Ninh Quân liếm liếm khóe miệng, “Chanh Chanh, khi trở lại thành phố B, để ba mẹ đi cùng em được không?”

“Ba mẹ?”

“Chú và dì.” Ninh Quân tự nhiên sửa lại: “Anh sẽ cố gắng mỗi tuần trở về thăm em.”

Nguyễn Chanh sờ mặt anh: “Anh không nên nghĩ quá nhiều. Rất nhiều phụ nữ mang thai đều có thể công tác.”

“Anh sẽ lo!”

“Yên tâm đi, chờ sau này lại để cho ba mẹ tới giúp em. Thời gian không còn sớm, chúng ta nhanh đi ra sân bay, không thì trễ mất.”

“Anh đổi vé rồi, đưa em về thành phố B trước đã.”

Nguyễn Chanh: “...”

Ninh Quân: “Anh sẽ nói với bên công ty, có chuyện gì cũng có thể xử lý qua máy tính và trên điện thoại đi động, trước tiên đưa em trở về đã.”

Nguyễn Chanh nghĩ thầm, Ninh Quân cũng quá khẩn trương rồi.

Nguyễn Chanh trở lại thành phố B, không nói chuyện mang thai cho ai biết. Hai ngày sau, một người phụ nữ xinh đẹp đi tới nhà cô.

“Chào em, chị là Ninh Hàm, chị gái của Ninh Quân.”

“Chị? Chào chị ạ ——” Nguyễn Chanh đứng sang một bên, “Mời chị vào.”

Ninh Hàm xách một túi đồ: “Chị có tùy tiện mua vài thứ.”

“Em rót cho chị cốc nước.”

“Không cần không cần, Nguyễn Chanh, em ngồi đi.” Ninh Hàm đánh giá cô.

Nguyễn Chanh có mấy phần ngại ngùng.

Ninh Hàm nhẹ nhàng lên tiếng: “Tiểu tử thối Ninh Quân này làm việc thật không có trật tự. Thật sự vất vả cho em! Về sau có chuyện gì cứ nói với chị.” Hôm qua lúc cô họp, thì Ninh Quân điện thoại tới. Ninh Quân trực tiếp nói thẳng cho cô biết là Nguyễn Chanh mang thai.

Ninh Hàm kinh ngạc: “Cái gì?” Người trong phòng họp người đầu nhìn cô, “Em nói cho rõ ràng đi.”

“Em vừa tới Hồng Kông, Nguyễn Chanh một mình ở thành phố B, chị chăm sóc cô ấy hộ em một chút đi, giúp cô ấy mời thêm một bảo mẫu để có thể chăm sóc cô ấy.”

Ninh Hàm: ” Đây cũng... quá nhanh rồi? Ninh Quân, em có thể để chị chuẩn bị tâm lý hay không?”

Ninh Quân: “Chị, làm phiền rồi.”

Một tiếng “Chị” làm Ninh Hàm cảm thấy ấm áp, “Được rồi! Chị đã biết! Em còn có gì cần sắp xếp nữa không?”

Ninh Quân đem toàn bộ kế nói cho Ninh Hàm. Ninh Hàm không có ý kiến gì: “Hôn lễ chị sẽ sắp xếp. Ba mẹ thì sao?”

Ninh Quân trầm mặc.

Ninh Hàm: “Em còn giận ông ấy à?”

Ninh Quân: “Giữa ba mẹ và con cái luôn tồn tại một thứ gọi là duyên phận. Có lẽ giữa em và bạn họ, thật sự đã cạn duyên rồi.”

Ninh Hàm bĩu môi, “Chờ về sau em làm cha mẹ thì sẽ hiểu. Việc của Nguyễn Chanh chị sẽ nói với bọn họ.” Hy vọng đây cũng là một cơ hội để có thể làm dịu quan hệ của mọi người.

“Cảm ơn chị!” Ninh Quân thành khẩn nói.

“Chị là lo nghĩ cho tương lai của các em thôi.”

Cô biết Ninh Quân thực sự không có ai giúp đỡ nên mới đến tìm cô. Chứ với tính cách của, làm gì có chuyện sẽ tìm đến người của Ninh gia để nhờ giúp đỡ.

Sau này, thỉnh thoảng Ninh Hàm sẽ đến thăm Nguyễn Chanh, quan hệ của hai người càng ngày càng thân

47. Chương 47: “sao Không Thay Đổi? Sau Đây Hai Ta Chung Hộ Khẩu Rồi.”

Edit: Doãn Kiệt

Beta: Doãn Thiên

Từ lúc Ninh Quân vạch mặt với ba Ninh lần trước, ba Ninh và mẹ Ninh cũng không liên lạc với con trai lần nào. Bọn họ cũng chỉ biết tin Ninh Quân đi Hạ Môn từ chỗ của Tử Hàm.

Ninh Hàm và Lý Tư Dương về nhà ăn cơm.

Ba Ninh hỏi cô: “Hai đứa định bao giờ kết hôn?”

Ninh Hàm: “Không vội.”

Ba Ninh nghiêm nghị, “Nếu con sợ sinh con xong không có ai trông thì bố với dì con có thể hỗ trợ một tay.” Còn mẹ ruột là Ninh Hàm thì tuyệt đối không trông cậy nổi.

Ninh Hàm cười cười, “Ba, không chừng Ninh Quân còn đi trước con đấy.”

Ba Ninh bĩu môi, “Nó á, ba không trông cậy vào. Bạn gái còn không mang về nổi.” Lòng lão cha già vừa đau vừa xót.

Ninh Hàm và Lý Tư Dương nhìn nhau, “Ba, dì, có chuyện con vẫn không nói với hai người.”

“Chuyện gì?” Ba Ninh không hứng thú lắm.

“Hai người sắp thành ông bà nội đấy, Nguyễn Chanh mang thai rồi.”

“Thật không?” Sắc mặt ba Ninh thay đổi trong nháy mắt, thần sắc kích động nhiều năm chưa từng thấy, mẹ Ninh cũng thế.

“Thật hơn vang luôn.” Cô ngượng ngùng sờ mũi, “Ninh Quân nhờ con có thời gian thì qua xem Nguyễn Chanh.”

Mẹ Ninh: “Nếu con không có thời gian, để đi đi chăm sóc, dì có kinh nghiệm.”

Ba Ninh: “Bà có kinh nghiệm gì? Lúc bà mang thai Ninh Quân, còn không phải là tôi chăm bà à?”

Mẹ Ninh: “...Tôi từng sinh con, đương nhiên là có kinh nghiệm.”

Ba Ninh không nói lại được, “VẬY hôm nào chúng ta cùng đi thăm Nguyễn Chanh đi?”

Ninh Hàm: “Nguyễn Chanh bây giờ tốt lắm, hai người yên tâm đi. Ba, dì, mọi chuyện chờ Ninh Quân về rồi nói nhé.”

Lòng ba Ninh hơi ngứa, “Tiểu tử thối này trưởng thành rồi cũng không để chúng ta bớt lo.”

“Nó á, bây giờ so với ai đều vội hơn hết kìa.” Ninh Hàm cười, “Hai người không cảm thấy, con đường tình yêu của hai đứa này có chút nhấp nhô à? Nhiều năm như vậy, thật vất vả mới có thể gặp lại, bây giờ mới có bao lâu, lại phải xa nhau một năm.”

Ba Ninh nặng nề thở dài, “Trách ba! Năm đó hẳn là nên tôn trọng ý của nó.”

Mẹ Ninh lắc đầu, “Là lỗi của tôi. Tôi chưa từng quan tâm tới nguyện vọng của tiểu Quân.”

“Được rồi. Con nghỉ chờ một thời gian ngắn nữa qua đi, mọi chuyện cũng đều thành quá khứ.” Ninh Hàm chỉ có thể an ủi họ như vậy.

Mẹ Ninh xoa khóe mắt một chút, “Quà tặng con dâu dựa theo phong tục ở Lăng Thành, tôi còn chưa chuẩn bị.”

“Ngày mai chúng ta liền chuẩn bị.”

Cuối tháng mười, Nguyễn Chanh và Ninh Quân cùng trở lại Lăng Thành. Vừa xuống máy bay, Ninh Quân vừa nắm tay cô, vừa kéo vali. Nhìn sân bay bắt đầu đông người, lòng anh sinh ra một loại cảm giác thân thiết.

Hai người ngồi trên taxi, thẳng đường đi qua cao tốc sân bay, bốn mươi phút sau vào tới thành phố.

Đường vào trung tâm thành phố nghẽn như trước, nhiều năm như thế vẫn không thay đổi.

Nguyễn Chanh nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt rơi vào bức quảng cáo ở trạm xe buýt.

Là Tống Hề.

Cô ấy hiện tại là người dẫn chương trình giải trí hot nhất địa phương, trên toàn quốc cũng có độ nổi tiếng nhất định.

Nguyễn Chanh cười, “Trước đây Tống Hề đã muốn làm MC, hiện tại thật sự làm được rồi.”

Tài xế taxi nghe cô nói liền mở đài lên, giọng nói đậm chất Lăng Thành: “Nhà Tống Hề ở đường Xuân Hi, trước kia học trường trung học trực thuộc đại học D, rất thông minh, thành tích học tập ở trường cũng rất tốt.”

Nguyễn Chanh cười cười, “Thật giỏi.”

Ninh Quân dường như không quá muốn nghe chuyện liên quan tới Tống Hề: “Anh hẹn Lộ Minh rồi.”

Nguyễn Chanh sửng sốt, “Cậu ấy đồng ý gặp anh?” Năm ấy Lộ Minh thề son thề sắt nói, cậu ta và Ninh Quân “nhất đao lưỡng đoạn*.”

*Cắt đứt quan hệ.

Ninh Quân mất tự nhiên nói: “Anh gửi cho cậu ấy ba tin dài, còn gọi một cú điện thoại.”

Nguyễn Chanh nhin không được cười khanh khách, “Lại nói, năm ấy anh chuyển trường, Lộ Minh có phản ứng lớn nhất đấy. Ai da, thật là khiến người ta hiểu lầm.”

Ninh Quân trừng mắt với cô, “Ninh phu nhân, xin chú ý dưỡng thai.”

Nguyễn Chanh vuốt bụng, “Bạn nhỏ tiểu Ngư, mama đang nói đùa với baba, con không nghe thấy gì cả nha.”

Tiểu Ngư, cũng chính là cá lọt lưới trong miệng Ninh Quân.

Nguyễn Chanh nghĩ đứa bé này chắc là mỹ nhân ngư.

??

Nơi ở của Nguyễn gia vẫn không thay đổi, hai năm trước có tu sửa một lần.

Ninh Quân chính thức bước vào nhà với thân phận con rể, vừa vào cửa, Yami liền xông ra, sửa âm ỉ với anh.

“Chú, dì...” Lúc này, Ninh Quân không có da mặt dày mà đối xứng hô.

Ba Nguyễn cười, “Trí nhớ của Orange thật tốt, nó còn nhớ rõ chuyện trứng độc trước đây này.”

Mẹ Nguyễn lúng túng, “Trí nhớ Orange nào có tốt như vậy?” Bà nhìn con gái, đáy mắt đều là yêu thương, “Có mệt không con?”

Nguyễn Chanh lắc đầu, “Con khỏe ạ.”

Hai ngày trước, Nguyễn Chanh báo cho ba mẹ mình biết chuyện mang thai. Lúc đó cô vừa ngưng ngưng vừa khẩn trương, cũng may mẹ Nguyễn có tư tưởng tiến bộ, “Ai nha, mẹ và ba con cuối cùng cũng được làm ông bà ngoại rồi.”

Ba Nguyễn kiên trì, “Là ông bà nội!”

Hai người sang hôm sau liền đi đến cục dân chính lĩnh chứng, hết thấy đều rất nhanh.

Nguyễn Chanh nhìn tờ giấy màu đỏ, “Cảm giác cũng không có gì thay đổi nha.”

Ninh Quân nhìn cô, “Sao không thay đổi? Sau này hai ta chung hộ khẩu rồi.”

Nguyễn Chanh cười cười, “Có phải em nên tự sướng một chút không? Không thì vẫn có cảm giác là mình độc thân ỹ.”

Ninh Quân đương nhiên là đồng ý với cô. Hai tay anh cầm giấy chứng nhận kết hôn, “Em chụp đi!”

Nguyễn Chanh: “... Không cần anh chui vào ảnh đâu, trên giấy kết hôn cũng có ảnh chụp rồi, người khác đương nhiên biết chồng em là ai.”

Ninh Quân mở hai tờ hôn thú ra, Nguyễn Chanh chụp xong, liền bôi đen một vài dòng chữ, đăng lên weibo.

Tốt nghiệp nghiên cứu sinh liền kết hôn, không sớm không muộn, vừa đúng lúc.

Không lâu sau, weibo của cô náo nhiệt lên, bạn học cũ, bạn bè đều xuất hiện, vòng tròn bạn bè cũng bùng nổ.

Giản Tri Ngôn: Chúc mừng.

Trình Phi văn thái phi nhiên: Ông trời của tôi ơi! Cái tốc độ này! Em bỏ lỡ cái gì rồi? Cầu kịch bản?

Lộ Minh: Năm ấy đã thấy mờ ám rồi! Chúc mừng nha! Bạn cùng bàn!

...

Sư phụ Đàm Phi: Hôm nay cũng không phải cá tháng tư mà ha?

Đàm Phi đang phóng to hình ảnh, tỉ mỉ nghiên cứu trong phòng làm việc. Nguyễn Chanh qua Mỹ cùng Cố Dịch khám bệnh, trở về lại đi lĩnh chứng nhận kết hôn với Ninh Quân. Không hiểu nha! Không hiểu!

Anh ta qua đầu nhìn tiểu Doãn, “Nguyễn Chanh không phải chia tay với Ninh Quân rồi à? Sao lại kết hôn rồi?”

Tiểu Doãn trả lời: “Chia tay là vì Ninh tiên sinh ghen. Kết hôn chắc là vì Ninh tiên sinh không đợi được nha. Dù sao thì hình như là bọn họ đã nhất kiến chung tình từ lúc học trung học rồi ấy.”

Đàm Phi bừng tỉnh.

Hôm hai người lĩnh chứng hôn, vốn Ninh Quân và Nguyễn Chanh định đi ăn riêng bên ngoài, thuận tiện đến khu vực gần trường phổ thông trực thuộc đại học D đi bộ một chút. Kết quả mẹ Nguyễn gọi điện thoại cho Nguyễn Chanh, “Hai đứa sao không nói cho chúng ta một tiếng hả, ba mẹ Ninh Quân tới này.”

Nguyễn Chanh sững sốt, “Bọn con về ngay đây ạ.”

Ba Ninh, mẹ Ninh thật sự không nhịn được, nghĩ lại vẫn mặt dày tự đến gặp mặt nhà thông gia.

Nguyễn Chanh nhìn Ninh Quân, “Ba mẹ anh tới.”

Ninh Quân nhú mi.

Nguyễn Chanh xoa xoa tay anh, “Ninh Quân, mỗi nhà mỗi cảnh. Từ nhỏ ba mẹ em giáo dục em rất thoải mái, bọn họ chưa bao giờ trách mắng em. Em vẫn nhớ lần họp phụ huynh năm nhất, anh nói ba mẹ anh bận công tác nên không đến, kết quả mẹ anh vẫn đến.”

Ninh Quân đương nhiên nhớ việc này.

“Mẹ anh thật ra vẫn rất quan tâm anh. ”

Khóe môi Ninh Quân giật giật, “Anh biết rồi, chỉ là nhiều năm như thế, anh đã quen rồi.”

Nguyễn Chanh: “Vậy bây giờ thuận theo tự nhiên, không nên bài xích bọn họ. Em nghĩ, năm ấy nếu bác Cố không xuất hiện, ba anh nhất định sẽ giúp đỡ gia đình em.”

Ninh Quân nhướn mày, “Em khẳng định đến vậy à?”

“Vì đó là ba của anh mà. Anh còn lấy việc giúp người làm vui đây này, chắc chắn ba anh cũng thế.”

Ninh Quân không nói cho cô biết, đó là chỉ đối với em thôi.

Khi hai người về đến nhà, bốn phụ huynh đang trò chuyện rất vui vẻ, cảm giác ngay cả một chút xa lạ cũng không có.

“Các con về rồi à?” Mẹ Nguyễn nói.

Nguyễn Chanh và Ninh Quân đi vào, tất cả đều quay sang nhìn hai người.

Mẹ Ninh đứng dậy, đi tới, “Chanh Chanh, lâu rồi không gặp con.”

“Bác gái, trông bác vẫn trẻ như vậy.”

“Ha ha ha, già rồi. Nhưng con nha, so với lúc học trung học xinh đẹp hơn nhiều.” Khuôn mặt mẹ Ninh đầy vẻ ôn nhu.

Ba Ninh cũng nhìn Nguyễn Chanh, sắc mặt bình thường nghiêm túc lúc này cũng hòa ái hơn nhiều.

“Bác trai, bác gái, hai người ngồi đi.” Nguyễn Chanh đẩy nhẹ Ninh Quân một cái.

Ninh Quân mở miệng, “Ba mẹ...”

Ba Ninh, mẹ Ninh tức giận trách mắng: “Ba mẹ của Chanh Chanh ạ, bọn trẻ bây giờ đôi khi không quá hiểu cấp bậc lễ nghĩa, chúng tôi nên sớm đến thăm hỏi hai người mới phải.”

Ba Nguyễn mẹ Nguyễn đều là người mềm lòng, ba Ninh mẹ Ninh hôm nay vừa đến liền nói đủ các loại xin lỗi ấy nấy, bọn họ đương nhiên sẽ không có ý kiến gì.

Mẹ Nguyễn: “Bọn nhỏ đều như vậy, chúng nó không biết.”

Ba Nguyễn: “Chanh Chanh bị tôi chiều hư, bây giờ nó cũng làm mẹ rồi, sau này phải làm gương tốt.”

Ba Ninh: “Ninh Quân cũng vậy, phải ra dáng một ông bố.”

Ninh Quân và Nguyễn Chanh nhìn nhau, “Vâng ạ.”

Bên kia, bốn vị trưởng bối bắt đầu thương lượng chuyện hôn lễ. Mẹ Nguyễn và mẹ Ninh vô cùng nhiệt tình, ba Ninh và ba Nguyễn lại cực kỳ hứng thú với tên của đứa nhỏ.

Ba Nguyễn: “Mấy ngày nay tôi vẫn đang lật từ điển, tên Khả Vi thế nào?”

Ba Ninh: “Khả Vi... Ninh Khả Vi, cũng không tệ lắm.”

Ba Nguyễn: “Là Nguyễn Khả Vi.”

Ba Ninh mờ mịt: “Họ Nguyễn?”

Ba Nguyễn: “Đúng thế. Lúc trước Ninh Quân đã đồng ý rồi, đứa nhỏ này sẽ thừa kế công ty của Nguyễn gia.” Ông rất kỳ vọng vào đứa bé này.

Rốt cuộc vẫn là đang ở nhà họ Nguyễn, ba Ninh tức ngực khó chịu đến mức nào cũng chỉ có thể chịu đựng.

Lần đầu tiên Ninh Quân biết, thì ra ông ba nhà mình có thể nhẫn nhịn đến thế.

Đương nhiên, việc này sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế.

Nguyễn Chanh và Ninh Quân không quan tâm đứa bé họ gì, nhưng rõ ràng là hai vị trưởng bối này rất để ý.

Sau khi ba Ninh đi về, dọc đường đi đều rầu rĩ không vui.

Mẹ Ninh an ủi ông, “Còn có đứa thứ hai mà, đứa thứ hai họ Ninh là được.”

Ba Ninh: “Không giống.”

Mẹ Ninh mới không thèm để ý mấy cái này, “Thời gian quá gấp, tôi với mẹ Chanh Chanh nghỉ giữa tháng 11 cử hành hôn lễ hẳn là ổn. Họ hàng hai nhà chúng ta đều ở Lăng Thành này, như vậy cũng tiện.” Bà hưng phấn, nói rất nhiều, “Mặc dù là cưới con dâu về, nhưng lại cảm giác hưng phấn hơn cả khi tôi cưới.”

Ba Ninh sững sốt. “Năm ấy bà không vui ư?”

Mẹ Ninh nhếch... môi, “Có hài lòng, nhưng thấp thỏm nhiều hơn, rất sợ không làm tốt bằng vợ cũ của ông, sợ tiểu Hàm không chấp nhận tôi.” Nhiều năm như vậy rồi, đây là lần đầu tiên La nói với chồng những lời trong lòng. Có lẽ lập tức liền thăng cấp thành bà nội, chuyện trước kia bà cũng dần dần buông xuống.

Ba Ninh khẽ thở dài một hơi, “Bà àm tốt mà, mấy năm nay vất vả cho bà rồi.”

Mẹ Ninh cười cười. Bà gả cho người mình thích, cho nên chưa từng hối hận. Chỉ là nếu được làm lại, bà nhất định sẽ quan tâm tới Ninh Quân nhiều hơn, nhất định không thờ ơ với con một chút nào.

Tới cuối tuần, mấy người bạn học phổ thông hẹn gặp nhau ở một quán trà gần trường phổ thông trực thuộc đại học D.

Lộ Minh phát tin nhắn trên diễn đàn lớp, mấy người bạn học ở Lăng thị nghe nói Ninh Quân và Nguyễn Chanh kết hôn rồi thì đều tới.

Đêm đó, Nguyễn Chanh và Ninh Quân vừa xuất hiện, trong khu ghế lô liền ồn ào náo nhiệt.

Lộ Minh giang hai cánh tay, cho Ninh Quân một cái ôm nhiệt tình “Chúc mừng! Tôi còn tưởng cuối cùng rồi Nguyễn Chanh sẽ gả cho Cố Dịch cơ.”

Mọi người cũng cười. “Ninh Quân, tuy rằng cậu chuyển trường từ năm nhất, thế nhưng giang hồ vẫn luôn có tin đồn về cậu đấy.”

“Nói như thế, năm ấy cậu giúp Nguyễn Chanh làm bài tập chính là sớm có ý với Nguyễn Chanh rồi phải không?”

Ninh Quân thản nhiên thừa nhận.

Mọi người không khỏi giơ ngón cái lên, “Chiêu này của cậu thật cao minh nha, thảo nào Nguyễn Chanh nhớ mãi không quên, tốt nghiệp liền phải đến thành phố B tìm cậu.”

Nguyễn Chanh uống một hớp nước, để cốc xuống, “Tớ đi thành phố B là nghiêm túc công tác nhá.”

Ninh Quân khẽ cười.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng người, là một cô gái.

“Còn ai nữa à?”

Lộ Minh: “A, là Tống Hề. Cô ấy nói sẽ đến.”

“Oa! Dẫn chương trình Tống nha.”

Mặt Nguyễn Chanh hơi biến sắc mặt, không nghĩ tới Tống Hề vẫn biết được. Cô quay lại nhìn Ninh Quân, ánh mắt Ninh Quân lạnh lùng. Trong lòng anh vẫn để ý chuyện Tống Hề làm năm ấy

48. Chương 48: Không Nghĩ Tới Hiện Tại Cậu Ấy Là ‘bạn Trai 24 Điều Tốt’

Edit: Doãn Uyển Du

Beta: Doãn Thiên

Khi mọi người đang nói chuyện, cửa phòng bao đột nhiên mở ra.

Một mỹ nhân tóc ngắn đi tới. Cô ấy mặc bộ váy âu phục, tinh xảo lại già dặn.

“Thật có lỗi, tớ tới chậm.” Tống Hề khẽ cười duyên, âm thanh êm tai, động lòng người.

Mọi người nhìn cô, đầy mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. Hiện tại Tống Hề sớm đã không còn là nữ sinh mặc đồng phục thanh tú nữa rồi.

“Không nghĩ tới cậu thật sự đến rồi!”

“Khó có khi được tụ hội, vì cái gì mà tớ lại không tới chứ?”

“Thật sự kinh ngạc! Tống Hề, gần đây chúng tớ đều đang xem chương trình «Tiên sinh nhà tôi » mà cậu dẫn chương trình đó.”

“Có góp ý gì, hoan nghênh mọi người góp ý nhé.”

“Thật sao? Vậy về sau tớ biểu hiện tốt một chút. Có đề nghị nào tốt, hoan nghênh mọi người nha.”

“Tống Hề, chương trình chào đón năm mới của đài vào năm sau nhớ nhớ đến chúng tớ nha! ”

“Không vấn đề gì. Có vé tớ sẽ giữ lại cho các cậu.”

Tống Hề cùng mọi người trò chuyện vui vẻ. Một lát sau, ánh mắt cô ta chậm rãi chuyển qua nhìn Nguyễn Chanh và Ninh Quân.

“Đã lâu không gặp. Tớ chúc mừng 2 người trước tiên nha.”

Ninh Quân mặt không đổi nhìn cô ta. Năm đó, khi anh đem quyển sách đưa cho Tống Hề, chưa từng nghĩ tới cô ta vậy mà sẽ không đưa cho Nguyễn Chanh.

Nguyễn Chanh hơi gật đầu, “Đã lâu không gặp.” Giờ khắc này, oán giận trong lòng cô cũng đã đều phai nhạt.

“Được rồi, người đầu đã tới rồi, chúng ta bắt đầu đi.” Lộ Minh nâng chén.

“Cạn ly! ”

Vui chơi giải trí, mọi người trò chuyện chuyện làm ăn, nhưng thật ra ánh mắt như có như không mà quét qua Ninh Quân và Nguyễn Chanh.

Lộ Minh: “Các cậu chuẩn bị lúc nào thì kết hôn?”

Ninh Quân: “Dự định là cuối tháng 11.” Đến lúc đó, họ sẽ chỉ mời bạn bè thân thiết và người nhà.

Lộ Minh nhẹ nhàng cười một tiếng, “Chúc mừng!”

Ninh Quân nâng ly, đứng lên, “Lộ Minh, ly này tớ mời cậu.”

Lộ Minh cùng anh chạm cốc. Năm đó bị bạn ngồi cùng bàn ném bỏ, khi đó trời tim cậu ta vẫn còn có chút tổn thương, cảm thấy Ninh Quân không coi cậu ta là bạn bè.

Nhưng cậu ta đã sớm buông bỏ khúc mắc này. Sau khi tốt nghiệp đại học, cậu ta tìm được một công việc tốt trong một công ty đầu tư. Trải qua hai năm này, ngược lại cậu ta lại rất hoài niệm cuộc sống cao trung.

“Lộ Minh, có thể làm phù rể cho đám cưới của tớ chứ?” Ninh Quân một hơi uống cạn sạch rượu trong ly, trề đầy thành ý.

Lộ Minh đưa tay vỗ vai anh, cảm thấy Ninh Quân thật ra cũng coi anh là bạn bè thân thiết: “Không có vấn đề!”

“Nghe Nguyễn Chanh nói, tửu lượng của cậu rất tốt.”

Lộ Minh: “... Cái gì!”

Mọi người cười vang.

Thời gian cao trung sớm đã trôi qua, nhưng một chút tình cảm giữa họ cũng không bị biến dạng.

Nguyễn Chanh đứng dậy, “Em đi rửa tay đã.”

Ninh Quân phản xạ có điều kiện, đứng dậy.

Nguyễn Chanh giữ anh lại, “Không cần, chỉ mấy bước thôi mà.”

Mọi người nhìn hai người, không khỏi cười.

Ninh Quân ngược lại là một mặt lạnh nhạt.

Chờ lúc Nguyễn Chanh giải quyết xong vấn đề, thì thấy Tống Hề đứng trước bồn rửa tay. Ánh mắt hai người giao nhau, Nguyễn Chanh bình tĩnh như nước.

Tống Hề giật giật khóe miệng, “Đã lâu không có cơ hội cùng cậu trò chuyện một chút.”

Nguyễn Chanh mở vòi nước, rửa sạch tay: “Cậu muốn nói gì?”

Gương mặt xinh đẹp của Tống Hề lóe lên một tia bi thương, nhưng rất nhanh đã biến mất: “Không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy, cậu và Ninh Quân còn có thể ở cùng nhau.”

Nguyễn Chanh quay người, nhìn cô ấy, cô cười nhạt một tiếng, “Tôi cũng không nghĩ qua. Cậu làm sao lại có thể từng trở thành bạn của tôi vậy?” Cô ta cất giấu bí mật nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không áy náy, không hoảng hốt sao? Loại người này thật đáng sợ.

Tống Hề mím môi, “Tôi cũng không hiểu. Năm đó rõ ràng ghen ghét cậu, vì cái gì còn có thể làm bạn bè. Cậu đứng cuối danh sách toàn trường, không cố gắng nhưng vì cái gì lại có thể lấy được thành tích tốt? Cậu là tiểu công chúa của Chanh Tâm, cậu hào phóng mời cả lớp ăn bánh ngọt, cô Cao thích cậu, bạn cùng lớp cũng bị lấy lòng. Cậu hỏi tôi vì cái gì sao? Bởi vì khi đó tôi cũng thích Ninh Quân. Biết anh ấy muốn chuyển trường, tôi cố ý đi gặp anh ấy. Anh ấy bảo tôi đưa quà cho cậu, khi đó tôi khó chịu biết bao nhiêu, cậu biết không?”

Nguyễn Chanh nắm chặt mười ngón tay, trong lòng không thể bình tĩnh được. Nhưng cho là bây giờ có lật lại quá khứ, cũng không có ý nghĩa gì nữa. Cô xoay người muốn đi ra, trong giây phút cửa được kéo ra, Nguyễn Chanh nghe thấy người phía sau nói, “Nguyễn Chanh, thật xin lỗi.”

Động tác của cô dừng lại. Cô không khỏi nghĩ đến lúc cao trung, Tống Hề làm bạn với cô, trên mặt luôn luôn mang theo ý cười, ngọt ngào, rất đáng yêu.

Cửa mở, Ninh Quân đứng ở một bên, sắc mặt của anh tựa hồ không tốt lắm, giọng anh trầm trầm: “Em không sao chứ?”

Nguyễn Chanh gật đầu một cái.

Ninh Quân nhìn thoáng qua bên trong một cái rồi lờ đi tầm mắt đi, đỡ cô về chỗ ngồi.

Mọi người không khỏi lại trêu ghẹo Ninh Quân, “Ninh Quân, cậu cũng quá dính Nguyễn Chanh rồi đó.”

Ninh Quân cười một tiếng.

Hơn chín giờ, bữa tiệc kết thúc, mấy người đàn ông đề nghị đi đánh bài.

Ninh Quân xin lỗi nói: “Lần sau đi. Nguyễn Chanh mang thai, phải về sớm một chút để nghỉ ngơi.”

Đám người một mặt mù mịt, lại nhìn biểu hiện trên mặt Ninh Quân, rõ ràng trong mắt đều là hạnh phúc.

Cái này điển hình là khoe ân ái đây mà.

Ninh Quân: “Vây chúng tớ đi trước, qua ít ngày nữa sẽ phát thiệp cưới cho mọi người. ”

Mọi người đưa mắt nhìn hai người rồi đi, không biết ai đã cảm thán một câu: “Lúc cao nhất tôi cảm thấy Ninh Quân rất lạnh nhạt, cũng không dám nói chuyện cùng cậu ấy, không nghĩ tới hiện tại cậu ấy lại là bạn trai 24 điều tốt.”

“Đúng vậy. Thật sự là không nghĩ tới. Nhưng hai người này cũng thật sự là xứng đôi.”

Bỗng nhiên, Tống Hề mở miệng nói: “Là một đôi trời sinh.”

Trong bóng đêm, biểu cảm của cô cũng không quá rõ ràng, ai cũng không biết giờ phút này cô đang nghĩ gì mà nói ra lời như vậy.

“Đi thôi.”

Nhạc hết người đi, có ít người rút cuộc vẫn không trở về được thời gian ban đầu.

Về đến nhà, Nguyễn Chanh nhìn Ninh Quân: “Sao vậy? Chuyện qua lâu như vậy mà anh còn tức giận à? Chúng ta đã ở bên nhau rồi mà.”

Ninh Quân lắc đầu, “Anh không tức giận. Chẳng qua là cảm thấy lòng người có đôi khi rất đáng sợ.”

Nguyễn Chanh xoa mặt của anh “Rốt cuộc là anh đã đưa gì cho em vậy?” Nếu như là món đồ bình thường, Tống Hề hẳn cũng sẽ không giấu đi.

Ninh Quân cong khóe miệng, “Một quyển sách, trong sách có thêm một bức thư.”

“Thư tình?” Nguyễn Chanh lộ ra ý cười thật sâu.

Ninh Quân có chút mất tự nhiên, “Là thư tạm biệt.”

“Thật sao? Vây anh viết cái gì?”

Ninh Quân chần chờ một chút, “Đã nhiều năm rồi, anh không nhớ rõ.”

Nguyễn Chanh nhìn chằm chằm vào mắt anh, “Ninh tiên sinh, anh đang nói dối. Khi nãy anh vừa mới nói chuyện, ánh mắt liền nhìn sang chỗ khác, đó là biểu hiện của việc anh đang nói dối. Rốt cuộc là anh viết cái gì, khai mau!”

Ninh Quân trầm ngâm nói: “Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, đi ngủ sớm một chút đi.” Anh cẩn thận từng li từng tí ôm eo của cô.

“Cảm giác bụng của em hôm nay lớn hơn một chút.”

“Là do đêm nay em ăn nhiều.” Nguyễn Chanh tức giận nói.

Ninh Quân sờ mũi một cái, biểu cảm ngại ngùng, “Anh cảm thấy em không mập một tí nào.”

Nguyễn Chanh bật cười, “Cảm ơn ông xã đã khen.”

Từ bạn học cho đến vợ chồng, thời gian bọn họ ở cạnh nhau không dài, thế nhưng vẫn còn cả quãng đời còn lại.

— — —

Tác giả có lời muốn nói:

Sắp kết thúc, cảm xúc hơi phức tạp, muốn đổi mới, viết chậm một chút

49. Chương 49: Nguyễn Chanh Vuốt Hàng Long Mây Của Anh, “ninh Quân, Em Yêu Anh.”

Edit: Doãn Tiểu Phong

Beta: Doãn Thiên

Tháng mười một, Ninh Quân xin công ty nghỉ phép để kết hôn. Vào đúng ngày, hai người cử hành hôn lễ.

Dưới sự hỗ trợ của ba mẹ hai bên, hai người nhẹ nhõm đi không ít. Nhất là Ninh Quân, từ lễ phục cho đến nghi thức trong hôn lễ của hai người họ đều là cô ấy tổ chức, sắp xếp. Vì vậy mà Nguyễn Chanh rất áy náy.

Ninh Quân: “Đợi khi chị và anh rảnh cử hành hôn lễ, chúng ta sẽ giúp lại. ”

Nguyễn Chanh nhìn bụng của mình, “Chị ấy chuẩn bị kết hôn sao?”

“Trước đây chị ấy nói trước ba mươi tuổi sẽ không kết hôn.” Ninh Quân sờ sờ bụng của cô, “Nói không chừng có thể đợi được cá nhỏ làm hoa đồng* này.”

*Hoa đồng: Các bé trai, gái được giao nhiệm vụ cầm nhẫn, rải hoa...trong hôn lễ.

Nguyễn Chanh liếc nhìn anh, “Làm sao có thể! Vậy phải hai, ba năm nữa sao?”

Ninh Quân ôm eo cô, “Được rồi, đừng nghĩ chuyện người khác nữa. Anh về đây. Ngày mai anh tới đón em.”

Ở Lăng Thành có một phong tục, trước khi kết hôn một đêm, cô dâu và chú rể không được ở chung với nhau. Vừa rồi ba Nguyễn đã sốt ruột đứng ở cửa, muốn con rể mau chóng về nhà.

Nguyễn Chanh nhìn anh, mỉm cười, “Ngày mai gặp lại.”

Ngày hôm sau, Nguyễn Chanh bị mẹ kéo ra từ trong chăn, “Chanh Chanh, mau dậy đi. Ngày hôm nay không thể ngủ nướng được, thợ trang điểm, nhiếp ảnh gia đều đến rồi.”

Cô buồn ngủ xoa xoa con mắt, nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức, mới sáu giờ.

Cô từ gian phòng đi ra, mới phát hiện phòng khách đã có rất nhiều người.

Mợ đang chào hỏi khách khứa, mọi người trong phòng đều tươi cười nói chuyện.

Nguyễn Chanh có cảm giác không chân thật chút nào. Bản thân cô thực sự kết hôn rồi sao?

Trình Phi đi tới, “Chị...” Cô ấy là phù dâu, toàn bộ hành trình ngày hôm nay đều phải ở bên cạnh cô dâu.

“Giả Tri Ngôn đâu?”

“Anh ấy mới dậy, chắc lát nữa sẽ đến. Yên tâm, anh ấy là người bên chúng ta mà.”

Nguyễn Chanh cười: “Chị thấy hai ngàu nay tâm trạng của mợ rất tốt, xem ra rất hài lòng về đứa con rể này.”

Trình Phỉ vội vàng chuyển chủ đề, “Chị, có đói bụng không? Em đi lấy cho chị chút đồ ăn.” Nói xong liền chạy đi.

Thật không ngờ, Trình Phỉ cũng biết xấu hổ.

Đúng chín giờ, đoàn rước dâu đã tới trước cửa. Tiếng pháo nổ làm náo động cả khu phố.

“Chú rể đến rồi! Mọi người chuẩn bị sẵn sàng.”

Nguyễn Chanh nhìn người trong phòng. Đều là em gái của cô, còn có con cái họ hàng thân thích.

Cháu gái nhà dì họ còn đang tuổi đi nhà trẻ, vô cùng đáng yêu: “Dượng cho bao lì xì rồi, con phải đi mở cửa cho dượng.”

“Ai da, Ninh Quân mua chuộc gián điệp nhỏ này từ khi nào vậy?”

Cô bé chỉ vào ảnh cưới lớn trên tường, “Dượng đẹp trai!”

Mọi người dỏ khóc dỏ cười.

Quá trình đón dâu của Ninh Quân vô cùng thuận lợi. Trước sự tấn công của những bao tiền lì xì, cửa dễ dàng được mở ra.

Anh mặc âu phục, đẹp trai, cao ngạo còn có vài phần dễ thương. Tay anh cầm bó hoa hồng, khu đi tới trước giường, anh liền quỳ gối xuống, “Công chúa, anh đến rồi!”

Chỉ một câu nói nhưng lại làm cho các cô gái phòng trong hưng phấn mà thét chói tai.

Nguyễn Chanh mỉm cười, nhận lấy bó hoa.

Anh đứng lên, đầu ngón tay nâng cằm cô lên, hôn lên bờ môi cô.

Theo phong tục ở Lăng Thành, cô dâu chú rể cùng nhau kính trà với ba mẹ nhà gái, sau đó chú rể phải bế cô dâu xuống lầu.

Trong lúc bầu không khí đang náo nhiệt, một nhân viên chuyển phát nhanh đột nhiên xuất hiện.

Giản Tri Ngôn nhìn thấy vậy, nhanh chóng đi đến hỏi: “Cậu tìm ai?” Lẽ nào ngày hôm nay Nguyễn Chanh còn có bưu phẩm nữa.

Nhân viên chuyển phát nhanh nhìn hộp trong tay, “Nguyễn Chanh...”

“Đưa cho tôi đi, hôm nay cô ấy kết hôn, lát nữa tôi sẽ đưa cho cô ấy.”

“Vậy được, cảm ơn anh.”

Giản Tri Ngôn cầm lấy chiếc hộp, rồi cùng mọi người xuống lầu.

Xe hoa đi qua con đường bọn họ đã từng cùng nhau đi học. Hai bên đường đều là ánh vàng rực rỡ của cây ngô đồng, lá cây theo gió mà rơi xuống, nhẹ nhàng như đang nhảy múa.

Mười ngón tay của Nguyễn Chanh và Ninh Quân đan vào nhau. Hai người nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu không ngừng hiện lên khoảng thời gian đó.

Nguyễn Chanh hiếu kỳ nói: “Phải lượn một vòng sao?”

Ninh Quân cười nói: “Hai nhà chúng ta quá gần, công ty tổ chức hôn lễ đưa ra sáng kiến đi một vòng quanh Lăng Thành. ”

Nguyễn Chanh bỗng nhiên cười, “Anh nói xem, những người cùng học một trường kết hôn với nhau có phải đều giống chúng ta không, đều về lại những nơi thân thuộc.”

“Nơi chúng ta quen biết nhau cũng đâu phải nơi này?”

“Hả?”

“Lần đầu tiên anh gặp em là ở trong tiệm Chanh Tâm.”

“Lúc nào?” Về mặt Nguyễn Chanh kinh ngạc, còn có chút thích thú.

“Năm sáu tuổi, vào sinh nhật Ninh Hàm, mẹ dẫn anh đi mua bánh gato. Lúc đó em làm một cái bánh ga-tô, em nhìn thấy anh, cố ý nói cho anh biết đó là em làm, hỏi anh có đẹp hay không?”

“Khi còn nhỏ em... kiêu ngạo như thế sao?”

“Đúng vậy, rất kiêu ngạo, có điều rất dễ thương. Em tưởng là sinh nhật của anh nên tặng anh một miếng bánh sinh nhật, còn chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Về mặt Nguyễn Chanh không thể tin được, “Có khi nào anh nhớ nhầm người rồi không? Sao một chút ấn tượng em cũng không có. Sao anh chắc chắn đó là em?”

“Là tự em nói đó!”

“Em?”

“Tớ là Nguyễn Chanh, ở lớp lá nhà trẻ XX. Cậu thích bánh ga-tô tớ làm, sau này có thể tới chỗ này tìm tớ đặt bánh, tớ giảm giá cho cậu.” Ninh Quân vẫn luôn nhớ như in câu nói này.

“Sao anh không nói sớm với em?”

Ninh Quân cười cười, “Bây giờ nói cũng không muộn.”

Hôn lễ ngày hôm đó, với sự hỗ trợ của phù dâu phù rể, hai người nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Buổi tối, khi tiệc cưới kết thúc, Trình Phi và Giản Tri Ngôn quay lại. Hai người họ đem hộp bưu phẩm giao cho Nguyễn Chanh.

Nguyễn Chanh: “Chị dâu có đặt đồ gì đâu?”

Trình Phi: “Có phải là bạn của chị biết chị kết hôn nên gửi quà đến không?”

Nguyễn Chanh hoài nghi: “Hình như không có ai cả.”

Trình Phi cười giỡn nói: “Vậy cũng có thể là của người thăm mến chị, biết chị kết hôn rồi, người không đến, tặng quà coi như từ biệt đoạn tình vô vọng này.”

Ninh Quân cầm lấy hộp quà, “Để khi khác rồi xem, bây giờ đi về nghỉ ngơi trước đã. Ngày hôm nay mọi người vất vả rồi.”

“Được rồi, được rồi, chúng ta biết điều, không làm khó động phòng nữa.” Lộ Minh phát tay một cái.

Trình Phi và Giản Tri Ngôn cũng rời đi.

Ninh Quân và Nguyễn Chanh lên xe. Về đến nhà, Nguyễn Chanh đi tắm trước, “Em xong rồi, anh mau đi tắm đi.”

Ninh Quân lấy đồ rồi vào phòng tắm.

Nguyễn Chanh lau tóc, ánh mắt quét đến hộp bưu phẩm. Cô buông khăn lau, lấy kéo, mở hộp ra.

Bên trong chỉ có một quyển sách.

Cô cầm lên nhìn, càng xem càng khó hiểu. Cô tùy ý lật một trang sách, một phong thư rơi xuống. Cô có chút sững sốt, khom lưng nhặt lên.

Phong thư có thể thấy là đã từng bị mở ra, Nguyễn Chanh lấy đồ vật bên trong ra.

Là thư, có thể là thời gian quá lâu, màu sắc đã phai đi một ít, mà bút tích trên đó cô rất quen thuộc.

“Sao còn chưa ngủ? Mở hộp rồi sao? Là gì vậy?” Ninh Quân vừa đi ra vừa lau nước trên người.

Nguyễn Chanh xoay người lại, tay giơ lên lá thư.

Ánh mắt Ninh Quân rơi xuống quyển sách và lá thư, cũng có chút sửng sốt: “Không ngờ thứ này vẫn còn đó.”

Nguyễn Chanh còn chưa xem xong, cô muốn xem tiếp thì Ninh Quân đã kéo cô lại, “Anh đang ở bên cạnh em, phong thư này đừng xem nữa.”

“Không được, không xem xong, đêm nay em không ngủ được.”

Ninh Quân nhú mày, “Anh nhớ được, để anh nói cho em nghe.”

Nguyễn Chanh nháy mắt, “Không phải anh nói anh quên rồi sao?”

“Anh mới nhớ ra rồi. Đi thôi, em đã đứng cả đêm rồi, lên giường nằm, anh đọc cho em nghe.”

Nguyễn Chanh nằm xuống giường, đến khi uống xong một ly sữa tươi, cũng không thấy Ninh Quân nói gì.

“Này.”

Ninh Quân chỉnh ngọn đèn một chút, trong phòng trở nên ấm áp: “Nhắm mắt lại...”

Nguyễn Chanh: “Thật nhiều chuyện.” Cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Ninh Quân nghiêng người, ngắm nhìn khuôn mặt cô: “Nguyễn Chanh, tớ phải chuyển trường rồi, theo ba mẹ tớ đi tới thành phố B, nửa năm này ở bên cạnh cậu tớ rất vui... Có một việc tớ mãi chưa nói với cậu, thực ra tớ đã quen biết cậu từ lâu rồi, từ lần đầu tiên gặp cậu... Tớ sẽ học đại học ở thành phố B, mong cậu cũng có thể đến thành phố B học đại học. Ninh Quân. Ngày 26 tháng 1 năm 201x.” Giọng của anh có chút khàn khàn, nhưng từng chữ phát ra đều rất êm tai.

Anh đọc xong, cô liền mở mắt ra, trong mắt thoáng qua sự tiếc nuối, “Nếu như anh trực tiếp nói với em, em sẽ đi đến thành phố B học đại học.”

Ninh Quân “ừ” một tiếng.

“Anh tin không?”

“Lúc đó không dám chắc.”

Nguyễn Chanh vuốt hàng lông mày của anh, “Ninh Quân, em yêu anh.”

Trong mắt Ninh Quân đầy vẻ hạnh phúc, tay anh đặt lên bụng cô, âu yếm nói: “Ngủ sớm chút đi.”

Cô ngáp một cái, rất nhanh đã đi vào mộng đẹp.

Ninh Quân khẽ hôn lên trán cô, “Ngủ ngon.”

Nguyễn Chanh, điều khiến anh vui hơn đó là, giấc mơ thuở thiếu thời của anh cuối cùng đã trở thành sự thật.

Đôi lời của động: Truyện đã hoàn rồi mọi người ơi. Đây là quà 8/3 trễ của bên mình là up hoàn bộ Ninh tiên sinh, đã lâu không gặp.

Phần ngoại truyện và những chương up trong group động mình sẽ đăng hết tất cả trên watt và không set kín chương nào (chỉ duy nhất bộ này).

8/3 vui vẻ

50. Chương 50: Ngoại Truyện (the End)

Edit: Doãn Nguyệt Ánh

Beta: Doãn Thiên

Chương 50: Ngoại truyện

Bởi vì thể chất tốt nên trong thời kỳ mang thai Nguyễn Chanh cũng không quá cực khổ. Lúc mang thai cô vẫn làm việc như bình thường. Mỗi lần như thế khiến Ninh Quân ở Hồng Kông gấp đến mức muốn quay về ngay lập tức.

Mấy lần ba mẹ Nguyễn Chanh đều đã đến thành phố B chăm sóc cô. Nếu không phải như thế, Ninh Quân quả thật ăn không ngon ngủ không yên.

Lúc được năm tháng, bụng của cô đã hiện ra, tròn trịa. Cô liền đi đến bệnh viện siêu âm.

Dựa vào kinh nghiệm, mẹ Ninh và mẹ Nguyễn đều cảm thấy là bé gái. Ba Nguyễn sau khi nghe được liền bĩu môi, “Tôi nghĩ là bé trai.” Ông cảm thấy phán đoán của hai bà quá không đáng tin cậy.

Mẹ Nguyễn lúng túng không thôi, bố Nguyễn rất chờ mong đứa bé này. Ông nhìn mẹ Nguyễn mua những bộ quần áo màu hồng phấn, khuôn mặt rất ghét bỏ, tự mình lặng lẽ đi mua vật dụng cho bé trai, còn có đồ chơi ô tô, máy bay...

Một lần nào đó, Nguyễn Chanh cảm khái một câu, “Ba, mẹ, nếu không thì hai người đánh cược đi. Người nào thua phải đáp ứng người thắng một điều kiện.”

“Được!”

“Mẹ chắc chắn sẽ không thua, mẹ đã từng sinh con rồi. Ông ấy thì biết cái gì chứ?”

Thứ sáu hàng tuần, Ninh Quân đều sẽ bay từ Hồng Kông về, chăm sóc Nguyễn Chanh hai ngày.

Cuối tuần, hai người đi đến cửa hàng đồ mua một chiếc nôi. Sau hồi lâu, Ninh Quân nhìn trúng một cái nôi hơn ba vạn.

Nguyễn Chanh cảm khái, “Ninh Quân, một cái giường thôi mà. Bảo bảo cũng sẽ không ngủ bao lâu, không cần xa xỉ như vậy.”

Ninh Quân: “Anh hi vọng con từ lúc vừa ra đời đã được dùng đồ tốt.”

“Anh không thể quá chiều con được!” Trưởng bối trong nhà, Ninh Hàm, còn có Cố Dịch nữa, bây giờ bọn họ thấy vật gì tốt đều mua đến. Căn phòng trong nhà bọn họ đã chất một đống đồ rồi.

“Yên tâm! Con gái của chúng ta khẳng định sẽ rất ngoan.”

Nguyễn Chanh cũng không cùng anh tranh giành nữa, dù sao mua những thứ này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến kinh tế của họ.

Ninh Quân đi quét tước, Nguyễn Chanh ở một bên nghỉ ngơi. Anh thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn cô một cái, hận không thể dính luôn cô lên người anh. Nguyễn Chanh có thể tưởng tượng, tương lai Ninh Quân sẽ thương con gái ra sao.

Hơn chín tháng sau, Nguyễn Chanh sinh một đứa bé trai.

Ninh Quân đứng đó, nhìn thấy một đứa bé da nhẵn nhúm, trong lúc nhất thời anh hơi choáng váng: “Là con trai?”

“Con trai. Sáu cân hai lạng.”

Anh nở nụ cười, nhẹ nhàng cầm tay Nguyễn Chanh, “Vợ à, em vất vả rồi.”

Nguyễn Chanh buồn ngủ, lẩm bẩm một câu, “Chắc hẳn ba em đang rất vui.”

Đúng như cô nói, ba Nguyễn ở bên ngoài hành lang đã nghe được tin tức. Nếu như ông có đuôi thì chắc chắn cái đuôi đó đã vểnh lên tận trời rồi. “Tôi nói rồi mà. Tôi là có hỏa nhãn kim tinh. Tôi đã làm ông ngoại!” Ông nắm tay ba Ninh, “Chúc mừng, chúc mừng!”

Ba Ninh từ trước đến nay luôn bình tĩnh, lúc này cũng hớn hở ra mặt, “Tôi làm ông nội rồi!”

Đứa bé vừa ra đời, đặt tên là vấn đề mà mọi người cảm thấy khó khăn nhất. Ba Nguyễn trong lòng còn có chút suy nghĩ, ông nói với mẹ Nguyễn: “Định đặt tên cho Cá con là gì?”

Mẹ Nguyễn còn không biết ông đang nghĩ gì, “Tôi nghĩ rồi! Đặt là Ninh Dịch Bắc.”

“Họ Ninh?” Sắc mặt ba Nguyễn ửng khuất.

Mẹ Nguyễn “hừ” một tiếng, đi vào bếp hầm canh gà.

Ba Nguyễn vỗ đùi, “Ninh Quân đây là cưới được Chanh Chanh liền quên lời hứa năm đó rồi.”

Mẹ Nguyễn: “Là Chanh Chanh quyết định. Ông thật sự là càng già càng hồ đồ, chỉ cần hai đứa hạnh phúc, con cái theo họ ai có gì quan trọng! Cá con không phải cháu trai của ông à?”

“Tôi không có ý này.”

“Ông chính là có ý này, mau sớm từ bỏ đi. Nếu không Cá con không thân với ông, tôi xem ông làm ông ngoại thế nào!”

Ba Nguyễn: “Bà nghĩ tôi là ai chứ! Tôi đâu có cổ hủ như vậy! Tôi là đang thử Ninh Quân.”

Sau khi sinh, Cá con ngày một thay đổi. Mọi người cùng nhìn lại càng yêu thích, chỉ hận cả ngày không thể ôm lấy bé.

Thời điểm cậu bé tròn sáu tháng, Ninh Quân từ Hồng Kông trở về thành phố B. Anh được thăng chức thành phó tổng, từ trước tới nay, đây là phó tổng trẻ nhất trong công ty.

Người một nhà rất cuộc cũng đoàn tụ, nhưng mà, lúc trước Ninh Quân mua cái giường kia quả thực chẳng được sử dụng mấy. Ninh cá con từ lúc sinh ra cho đến khi hai tuổi, phần lớn thời gian đều là ngủ trên giường ba mẹ.

Nguyễn Chanh tưởng rằng Ninh Quân sẽ rất cưng chiều con trai, kết quả anh đối xử với con vô cùng bình thường. Ngược lại, đối với cô lại là cưng chiều có thừa.

Lúc Cá con ba tuổi, Nguyễn Chanh pha sữa, cậu bé ôm bình sữa tự mình uống.

Ninh Quân đi vào phòng ngủ, bé cô ngồi lên đùi của anh, “Lần này đi công tác mất bao lâu?”

“Nhanh nhất là năm ngày.”

Ninh Quân thở dài, “Về sớm một chút.” Anh ôm chặt cô.

Cá con dùng đôi chân ngắn ngủn đi đến bên cạnh anh, nháy mắt mấy cái, nói bằng giọng trẻ con, “Con cũng muốn ngồi trên đùi ba.”

Nguyễn Chanh vội vàng muốn xuống.

Ninh Quân nghiêm túc nói: “Mẹ là vợ của ba, cho nên chỉ có mẹ mới có thể ngồi trên đùi ba.”

Cá con mặt không hiểu, “Thế con ngồi chỗ nào?”

Ninh Quân chỉ chỉ vào ghế sofa nhỏ, “Chỗ kia —— ngoan ngoãn uống xong sữa, rồi đi ngủ sớm một chút. Mấy ngày nữa ba đưa con đi chơi.”

“Được ạ.”

Nguyễn Chanh liếc anh một cái, “Đi ngủ sớm một chút!”

- —

Tác giả có lời muốn nói:

Tết Nguyên Tiêu vui vẻ a!

- —

Lời beta: Mình là người cuối cùng làm chương này, cuối cùng thì cũng đi đến được điểm kết thúc. Cảm ơn mọi người trong thời gian qua đã luôn ở bên cạnh nhóm tại mình, bên cạnh gia đình nhỏ của Ninh Quân và Nguyễn Chanh, kiên nhẫn chờ đợi từng chương một. Thay mặt nhóm edit, beta và cả động, gửi đến mọi người lời cảm ơn chân thành nhất, mong các bạn sẽ tiếp tục ủng hộ những sản phẩm tiếp theo của bọn

mình. Hẹn gặp lại vào một ngày không xa! (Và nhớ đừng quên bạn beta cute này nhé!)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ninh-tien-sinh-da-lau-khong-gap>